ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Φρέντρικ Μπράουν	Η ΑΡΕΝΑ
Λη Μπράκετ	ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΑΝΤΑΚΟΡ
Φίλιπ Ντικ	Η ΑΠΟΙΚΙΑ
Κλίφφορντ Σάιμακ	ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ
Πόουλ Άντερσον	ΖΩΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Ο δρόμος για τ' άστρα είναι ο δρόμος της Μεγάλης Περιπέτειας. Κάπου στο σύμπαν, την κάθε στιγμή που περνάει, πολιτισμοί και κόσμοι γεννιούνται, ζουν μέρες δόξας ή πεθαίνουν. Κάπου, την κάθε στιγμή, συμβαίνει κάτι το συγκλονιστικό, το συναρπαστικό, το απίστευτο...

Μια κοσμική φαντασμαγορία!

Αγωνιστείτε στην αρένα όπου κρίνεται η ίδια η ύπαρξη δύο πολιτισμών και βαδίστε για λίγο στο μοιραίο δρόμο προς μια χαμένη πόλη του Άρη. Νιώστε τον πολύμορφο τρόμο που αγκαλιάζει έναν κόσμο και ζήστε τη βίαιη επαφή με την ξένη λογική των πλασμάτων ενός άλλου. Και αν σας απογοητεύει η σκέψη ότι όλ' αυτά θα παραμείνουν ένα άπιαστο, φανταστικό όνειρο...

Θα βρείτε κάπου την ελπίδα ότι ίσως η ίδια η πόρτα του σπιτιού σας γίνει κάποτε η πύλη προς τ' άστρα και τη Μεγάλη Περιπέτεια!

Δρχ. 3
250

4
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ · βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:
ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΑΣΟΣ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Ασκληπιού 7, Αθήνα
τηλ. 36.15.209

Φωτοστοιχειοθεσία: «ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ» ΣΥΝ.Π.Ε.
Φειδίου 18, Αθήνα
τηλ. 36.44.332

Κεντρική Διάθεση: Εκδόσεις «ΩΡΟΡΑ»
Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα
τηλ. 36.01.395

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Περιπέτεια!

Να μια μαγική λέξη, ένα πρώτης τάξεως υλικό για όνειρα που μπορεί κάποτε να γίνουν πραγματικότητα.

Σαν μαγική λέξη μπορεί να χωρέσει το καθετί μέσα της, και ο καθένας να βρει σ' αυτή το περιεχόμενο που αναζητά. Δράση, κινδύνους, πάθος, κέφι, μεγαλείο, κατανόηση... Και —*πάντοτε*— την υπόσχεση για κάτι πιο συναρπαστικό πίσω από εκείνο το λόφο, μετά από εκείνο το ποτάμι, πέρα από εκείνο το άστρο...

Και αν η Γη έχει ακόμη ανεξάντλητες πηγές περιπέτειας, σκεφτείτε τι μας περιμένει κάποτε στους δρόμους των μακρινών κόσμων! Η Επιστημονική Φαντασία είναι —ανάμεσα στ' άλλα— το θερμοκήπιο για τους Μαγγελάνους και τους Κολόμβους του μέλλοντος.

Τι μας σπρώχνει σε καινούριους κι απάτητους δρόμους; Τι μας κεντρίζει να προχωρήσουμε στο Άγνωστο; Τι κρατάει άσβεστη τη φλόγα της Αναζήτησης; Ποια είναι η απάντηση;

Αλλά τι σημασία έχει η απάντηση; Δε μας αρκεί — για την ώρα— το ίδιο το θεϊκό μεθύσι της προσπάθειας; Το κυνήγι της περιπέτειας είναι από μόνο του μια πορεία απελευθέρωσης· απελευθέρωσης από τ' α-

σφυχτικά δεσμά του κόσμου μας. Πώς μπλέξαμε έτσι στην παγίδα μιας κοινωνίας προβάτων; Πώς καταντήσαμε στατιστικά στοιχεία κάποιων αρχείων; Σε ποιο σημείο του δρόμου χάσαμε το όνομά μας και εκφυλιστήκαμε σε πλήθος και οπαδούς; Δεν ξέρω, αλλά ξέρω ότι η Επιστημονική Φαντασία είναι ένα από τα κλειδιά για να ξεφύγουμε από αυτή τη γελοιότητα.

Υπάρχει μια θαυμαστή λέξη, που δυστυχώς δε μεταφράζεται: Adventurer. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν έχει καμία σχέση με το «τυχοδιώκτης», όπως τη θέλουν τα λεξικά. Σημαίνει τον άνθρωπο που του αρέσει και επιδιώκει μια ζωή περιπέτειας, δηλαδή μια ζωή αναζήτησης. Δεν αλλάζει αν η περιπέτεια είναι εσωτερική ή εξωτερική. Και ο adventurer είναι πάντα άνθρωπος έξω από το πλήθος που σκέφτεται για τον εαυτό του. Υπάρχει κάτι από έναν adventurer σε κάθε συγγραφέα και κάθε αναγνώστη της Επιστημονικής Φαντασίας, και είναι χαρακτηριστική η μεταξύ τους σχέση, που δεν απαντιέται σε κανένα άλλο είδος λογοτεχνίας. Η Επιστημονική Φαντασία σιχαίνεται τους «δάσκαλους» και τους «σωτήρες», γι' αυτό δε σκέφτεται για σας αλλά σας κεντρίζει να σκεφτείτε για λογαριασμό σας.

Όπως γράφει στο «Χρυσαφένιο Ταξίδι για τη Σαμαρκάνδη», ο ποιητής Τζέημς Ελρόυ Φλέκερ:

«Τραγουδάμε να βρούμε τις καρδιές σας, δίχως να ξέρουμε το γιατί— Τι θα σας πούμε; Ιστορίες, θαυμαστές ιστορίες— Για πλοία κι άστρα και νησιά όπου μπορεί κανείς να ξαποστάσει...

Τούτο το βιβλίο είναι ακριβώς ένα τέτοιο χρυσαφένιο ταξίδι με ιστορίες για «πλοία, άστρα και νησιά» στις κοσμικές θάλασσες των γαλαξιών.

Γιώργος Μπαλάνος

Η ΑΡΕΝΑ

του Φρέντρικ Μπράουν

Η ιδέα της Μονομαχίας πάντοτε γοήτευε την ανθρωπότητα. Από το σιδερόφραχτο καβαλάρη του μεσαιωνικού κόσμου ώς το μοναχικό καβαλάρη της αμερικάνικης Δύσης, και από τον πιλότο ενός μικρού διπλάνου του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου ώς τον πιλότο ενός ανιχνευτικού αστρόπλοιου του μέλλοντος... ο ίδιος ήρωας συναντιέται ξανά και ξανά, σε όλες τις εποχές, κάτω από διάφορες μορφές.

Ο Μονομάχος είναι ένα αρχέτυπο και σαν τέτοιο δε χάνει ποτέ τη δύναμη να μας συγκινεί.

Η «Αρένα» του Φρέντρικ Μπράουν (1906-1972) είναι το πιο κλασικό διήγημα του είδους του στο χώρο της Επιστημονικής Φαντασίας. Γράφτηκε το 1944 —στο αποκορύφωμα μιας άλλης τιτάνιας Μονομαχίας— και παρά τα χρόνια που πέρασαν δεν έχει χάσει τίποτα από τη φρεσκάδα της. Νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να τη διαβάσετε.

Γ.Μ.

Το πρώτο που αντίκρισε ο Κάρσον όταν άνοιξε τα μάτια του ήταν μια κυματιστή σκουρογάλαζη θολούρα.

Έκανε φοβερή ζέστη. Ήταν ξαπλωμένος σε άμμο και μια μυτερή πέτρα του εδάφους τον πονούσε στη ράχη. Γύρισε στο πλευρό του για ν' απαλλαγεί από την ενόχληση και μετά ανακάθισε.

«Είμαι τρελός», σκέφτηκε. «Τρελός... ή πεθαμένος... ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων». Η άμμος είχε χρώμα μπλε, ζωηρό μπλε. Αλλά πουθενά στη Γη ή σε άλλον πλανήτη του συστήματος δεν υπήρχε τέτοια ζωηρή μπλε άμμος.

Μπλε άμμος!

Μπλε άμμος κάτω από ένα θόλο που δεν ήταν ουρανός ούτε και οροφή αίθουσας, αλλά που οριοθετούσε μια κλειστή περιοχή. Κατά κάποιο τρόπο ήξερε ότι βρισκόταν σε περιορισμένο και συγκεκριμένο χώρο, έστω και αν δεν μπορούσε να δει τα όριά του.

Μάζεψε λίγη άμμο στη χούφτα του και την άφησε να τρέξει μεσ' από τα δάχτυλά του. Την ένιωσε να κυλά πάνω στο γυμνό πόδι του. *Γυμνό;*

Γυμνός! Ήταν ολόγυμνος και ήδη το κορμί του ήταν λουσμένο στον ιδρώτα εξαιτίας της φοβερής ζέστης. Η άμμος κολλούσε πάνω του δίνοντας την ίδια μπλε απόχρωση στο δέρμα του.

Μονάχα στα σημεία που δεν ήταν πασπαλισμένος με άμμο το σώμα του ήταν κανονικά λευκό.

Το γεγονός αυτό μαρτυρούσε ότι η άμμος είχε στ'

αλήθεια μπλε χρώμα. Αν φαινόταν έτσι από κάποιο μπλε φως, τότε και το κορμί του θα είχε το ίδιο χρώμα. Αλλά εγώ είμαι άσπρος και η άμμος είναι μπλε, σκέφτηκε. Μπλε άμμος; Πουθενά δεν υπάρχει μπλε άμμος. Πουθενά δεν υπάρχει τόπος σαν αυτόν που βρίσκομαι.

Ο ιδρώτας έτρεχε στα μάτια του.

Έκανε φοβερή ζέστη, χειρότερη κι από κείνη του Άδη. Μονάχα που ο Άδης —η κόλαση των αρχαίων— υποτίθεται πως ήταν κόκκινος κι όχι μπλε.

Αλλά αν εδώ δεν ήταν ο Άδης, τότε τι ήταν; Μονάχα ο Ερμής από τους πλανήτες ήταν τόσο καυτός, και οπωσδήποτε δε βρισκόταν στον Ερμή. Εξάλλου ο Ερμής απείχε πάνω από έξι δισεκατομμύρια χιλιόμετρα από—

Και τότε, ξαφνικά, θυμήθηκε πού βρισκόταν προηγουμένως. Ήταν σ' ένα μικρό μονοθέσιο ανιχνευτικό, πέρα από την τροχιά του Πλούτωνα. Περιπολούσε σε αναγνωριστική αποστολή μόλις ενάμισι εκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά από το ένα πλευρό της Γήινης Αρμάδας που είχε συγκεντρωθεί εκεί σε παράταξη μάχης για ν' αποκρούσει τους Παρείσακτους.

Το ξαφνικό, εκνευριστικά διαπεραστικό κουδούνι του συναγερμού είχε χτυπήσει όταν ένα αντίπαλο ανιχνευτικό —ένα σκάφος των Παρείσακτων— είχε μπει στην εμβέλεια των ανιχνευτικών οργάνων του—

Κανένας δεν ήξερε ποιοι ήταν οι Παρείσακτοι, τι εμφάνιση είχαν ή από ποιο μακρινό γαλαξία είχαν έρθει. Το μόνο γνωστό ήταν ότι η πατρίδα τους έπεφτε κάπου προς την κατεύθυνση των Πλειάδων.

Είχαν αρχίσει με σποραδικές επιθέσεις σε αποικίες της Γης και σε μεθοριακά φυλάκια. Ύστερα σημειώθηκαν αψιμαχίες ανάμεσα σε γήινες περιπόλους και σε

μικρά σμήνη διαστημοπλοίων τους. Οι μάχες μερικές φορές κερδίζονταν και μερικές χάνονταν, αλλά ποτέ μέχρι σήμερα δεν είχαν καταφέρει να αιχμαλωτίσουν κάποιο εχθρικό σκάφος. Ούτε και κανένας άνθρωπος από τις αποικίες που δέχονταν επίθεση είχε επιζήσει για να περιγράψει τους Παρείσακτους έξω από τα σκάφη τους, αν δηλαδή είχαν βγει ποτέ απ' αυτά.

Δεν είχαν αποτελέσει ιδιαίτερα σοβαρή απειλή στην αρχή, γιατί οι επιδρομές τους δεν ήταν ούτε πολύ συχνές ούτε τόσο καταστροφικές. Σε σχετική σύγκριση, τα σκάφη τους είχαν αποδειχτεί λίγο κατώτερα σ' εξοπλισμό από τα καλύτερα μαχητικά της Γης, αν και τα ξεπερνούσαν κάπως σε ταχύτητα και ευελιξία. Η αλήθεια είναι ότι, εκτός κι αν περικυκλώνονταν, αυτό το μικρό αβαντάζ ταχύτητας έδινε στους Παρείσακτους τη δυνατότητα εκλογής μεταξύ μάχης ή φυγής.

Όπως και να 'χε, η Γη είχε προετοιμαστεί για σοβαρότερες εξελίξεις, για μια αποφασιστική αναμέτρηση, συγκεντρώνοντας τη μεγαλύτερη αρμάδα όλων των εποχών. Και τώρα η στιγμή αυτής της αναμέτρησης πλησίαζε.

Ανιχνευτικά που περιπολούσαν άγρυπνα τριάντα δισεκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά είχαν εντοπίσει την προσέγγιση ενός τεράστιου στόλου —στόλου τελικής αναμέτρησης— των Παρείσακτων. Αυτά τ' ανιχνευτικά δεν είχαν επιστρέψει ποτέ, αλλά τα ραδιοτρονικά μηνύματά τους είχαν. Και τώρα η αρμάδα της Γης, δέκα χιλιάδες πολεμικά σκάφη και μισό εκατομμύριο άντρες για πλήρωμα, βρίσκονταν εκεί, έξω από το ηλιακό σύστημα. Είχαν παραταχτεί πέρα από την τροχιά του Πλούτωνα, περιμένοντας ν' αναχαιτίσουν τους εισβολείς και να πολεμήσουν μέχρι θανάτου.

Και θα ήταν μια ισόρροπη μάχη, κρίνοντας από τις πρώτες αναφορές των αντρών των προκεχωρημένων

περιπόλων που —πριν πεθάνουν— είχαν στείλει αναφορά σχετικά με το μέγεθος και τη δύναμη του εχθρικού στόλου.

Νικητής του αγώνα, από την έκβαση του οποίου εξαρτιόταν η τύχη του ηλιακού συστήματος, μπορεί να έβγαινε ο καθένας· οι πιθανότητες ήταν περίπου ίδιες και για τους δυο. Ήταν η τελευταία και μοναδική ελπίδα επιβίωσης, γιατί η Γη και όλες οι αποικίες της θα βρίσκονταν στο απόλυτο έλεος των Παρείσακτων αν ο εχθρός κατάφερνε να διασπάσει τον κλοιό....

Ναι, ο Κάρσον τα θυμόταν όλα τώρα. Αλλά τίποτε απ' αυτά δεν εξηγούσε την μπλε άμμο και την κυματιστή μπλε θολούρα ολόγυρα. Αλλά θυμόταν εκείνο το διαπεραστικό κουδούνισμα του συναγερμού και το σάλτο του προς το ταμπλό ελέγχου... Τις πυρετικές κινήσεις του να δεθεί με τη ζώνη του στο κάθισμα... Την κηλίδα που μεγάλωνε σταθερά στην οθόνη του... Το κατάξερο από την αγωνία στόμα του... Τη φοβερή συνειδητοποίηση ότι είχε φτάσει *η στιγμή*. Γι' αυτόν τουλάχιστον, γιατί ο κύριος όγκος των δύο στόλων δεν είχε φτάσει ακόμη σε απόσταση σύγκρουσης.

Τούτη θα ήταν η πρώτη του γεύση από μάχη. Μέσα σε τρία δευτερόλεπτα ή και λιγότερο θα ήταν ή νικητής ή ένα μαυρισμένο αποκαΐδι... Νεκρός.

Τρία δευτερόλεπτα —τόσο κρατούσε μια μάχη στο διάστημα. Αρκετά για να μετρήσεις αργά ώς το τρία, και μετά ήσουν ή νικητής ή μακαρίτης. Μια πετυχημένη βολή αρκούσε με το παραπάνω να καταστρέψει ένα ελαφρά οπλισμένο και ελαφρά θωρακισμένο μονοθέσιο ανιχνευτικό.

Ξέφρενα —ενώ ασυναίσθητα τα χείλη του σχημάτιζαν σιωπηλά τη λέξη «Ένα» —τα χέρια του δούλευαν στο ταμπλό για να κρατήσουν εκείνη την κουκκίδα ακριβώς στο σταυρόνημα της οθόνης. Όσο τα

χέρια του έκαναν αυτή τη δουλειά, το δεξί πόδι του αιωρείτο πάνω από το πεντάλ που πυροδοτούσε τον κεραυνό του: ένα μοναδικό αστροπελέκι συμπυκνωμένης κόλασης που ή έβρισκε το στόχο του ή... χαιρέτα μου τον πλάτανο. Δε θα υπήρχε χρόνος για δεύτερη βολή.

«Δύο». Δεν κατάλαβε ότι είχε προφέρει τη λέξη. Η κηλίδα στην οθόνη δεν ήταν πια κηλίδα. Μονάχα λίγες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, φαινόταν με τη μεγέθυνση σαν να βρισκόταν μόλις λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα. Ήταν ένα στιλπνό, ταχύ ανιχνευτικό, περίπου στο ίδιο μέγεθος με το δικό του.

Ήταν ξένο σκάφος, καμία αμφιβολία γι' αυτό.

«Τρ—» Το πόδι του άγγιξε το πεντάλ πυροδότησης.

Και τη στιγμή εκείνη ο Παρείσακτος πιλότος είχε στρίψει απότομα βγαίνοντας από το κέντρο του σταυρονήματος. Ο Κάρσον άρχισε να πατά κουμπιά σαν τρελός, στην προσπάθεια να τον ακολουθήσει.

Για ένα δέκατο του δευτερολέπτου το εχθρικό σκάφος χάθηκε εντελώς από την οθόνη του. Μετά, καθώς το ρύγχος του ανιχνευτικού γύριζε προς το μέρος του, το έπιασε πάλι, τη στιγμή ακριβώς που βουτούσε προς το έδαφος.

Το έδαφος;

Πρέπει να τον γελούσαν τα μάτια του. Πρέπει να ήταν κάποια οφθαλμαπάτη αυτός ο πλανήτης —ή ό,τι άλλο ήταν— που φαινόταν τώρα στην οθόνη του. Ό,τι κι αν ήταν, αποκλείεται να ήταν αληθινός. Ήταν αδύνατο. Ο πλησιέστερος πλανήτης, ο Ποσειδώνας, βρισκόταν πέντε δισεκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά. Όσο για τον Πλούτωνα, αυτός ήταν από την άλλη μεριά του απόμακρου ήλιου.

Τ' ανιχνευτικά του όργανα; Δεν είχαν δείξει κανένα

σώμα με πλανητικές διαστάσεις, ούτε καν μεγέθους μικρού αστεροειδούς. Και εξακολουθούσαν να μη δείχνουν.

Έτσι, αποκλείεται να υπήρχε αυτό το... ό,τι κι αν ήταν, προς το οποίο βουτούσε τώρα γοργά, και που τον περίμενε λίγες μόλις εκατοντάδες χιλιόμετρα κάτω από το σκάφος του.

Στην αγωνία του ν' αποφύγει τη συντριβή, ξέχασε ακόμη και το σκάφος των Παρείσακτων. Πυροδότησε τους ανασχετικούς πυραύλους, και ενώ η ξαφνική επιβράδυνση τον πίεζε βίαια στο κάθισμα και στα λουριά της εξάρτυσης, έδωσε στο σκάφος του μια απότομη στροφή δεξιά. Κρατώντας τα χειριστήρια με όλη του τη δύναμη, ήξερε ότι χρειαζόταν όλη την ισχύ των κινητήρων για ν' αποφύγει την πρόσκρουση και πως εκείνη η απότομη στροφή θα του προκαλούσε προσωρινή απώλεια των αισθήσεων.

Και, πραγματικά, όλα σκοτείνιασαν απότομα.

Από κει και πέρα δε θυμόταν τίποτα. Τώρα βρισκόταν καθισμένος σε μπλε άμμο, ολόγυμνος, αλλά κατά τ' άλλα εντελώς σώος. Δεν υπήρχε ίχνος από το διαστημόπλοιό του και —εδώ που τα λέμε— ούτε από το ίδιο το *διάστημα*. Εκείνος ο θόλος ψηλά, ό,τι κι αν ήταν, σίγουρα δεν ήταν ουρανός.

Σηκώθηκε στα πόδια του.

Η βαρύτητα φαινόταν κάπως μεγαλύτερη από τη γήινη. Πάντως η διαφορά δεν ήταν μεγάλη.

Η επίπεδη αμμουδιά εκτεινόταν γύρω του, με λίγες συστάδες καχεκτικών θάμνων εδώ κι εκεί. Οι θάμνοι ήταν επίσης μπλε, αλλά σε διάφορες αποχρώσεις, μερικοί πιο ανοιχτοί και άλλοι πιο σκούροι από την άμμο. Κάτω από τον κοντινότερο θάμνο έτρεξε ένα μικροσκοπικό πλάσμα που έμοιαζε με σαύρα, μονάχα που είχε περισσότερο από τέσσερα πόδια και ήταν ε-

πίσης μπλε, ζωηρό μπλε. Το πλάσμα τον είδε, κι έτρεξε να χωθεί ξανά κάτω από το θάμνο του.

Ο Κάρσον κοίταξε πάλι ψηλά, προσπαθώντας να προσδιορίσει τι ήταν από πάνω του. Δεν ήταν ακριβώς οροφή, αλλά πάντως ήταν κάποιο είδος θόλου. Τρεμόπαιζε και ήταν κουραστικό στο μάτι να τον κοιτάζει. Όπως και να 'χε, το βέβαιο ήταν ότι καμπύλωνε προς το έδαφος, προς την μπλε άμμο ολόγυρα.

Το σημείο που στεκόταν δεν απείχε πολύ από το κέντρο του θόλου. Με πρόχειρο υπολογισμό, η βάση του βρισκόταν καμιά εκατοστή μέτρα μακριά. Έμοιαζε σαν ένα μπλε ημισφαιρικό μπολ από ακαθόριστο υλικό, με περίμετρο γύρω στα διακόσια πενήντα μέτρα, που κάποιος είχε αναποδογυρίσει πάνω από μια επίπεδη έκταση με άμμο.

Και τα πάντα είχαν μπλε χρώμα, με μια μοναδική εξαίρεση. Κοντά στην αντικρινή βάση του θόλου υπήρχε ένα κόκκινο αντικείμενο. Περίπου σφαιρικό, είχε γύρω στο ένα μέτρο διάμετρο. Η απόσταση και το τρεμοπαίξιμο της μπλε θολούρας τον εμπόδιζε να το διακρίνει καθαρά. Εντελώς ανεξήγητα, η θέα του τον έκανε ν' ανατριχιάσει.

Με το πίσω μέρος του χεριού του σφούγγισε —ή μάλλον αυτό προσπάθησε να κάνει— τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

Ήταν τελικά κάποιο όνειρο; Κανένας εφιάλτης; Τούτη η κάψα, η άμμος, το αόριστο συναίσθημα φρίκης που ένιωθε όταν κοίταζε προς το κόκκινο αντικείμενο...

Όνειρο; Όχι, κανέναν δεν τον έπαιρνε ο ύπνος στη μέση μιας διαστημικής μάχης.

Θάνατος; Όχι, αποκλείεται. Αν υπήρχε αθανασία, δε θα ήταν κάτι ανούσιο σαν αυτό, ένας κόσμος με

μπλε ζέστη, μπλε άμμο και μια κόκκινη φρικαλεότητα στο βάθος.

Και τότε άκουσε τη φωνή.

Την άκουσε όχι με τ' αφτιά του, αλλά να μιλά κατευθείαν στο μυαλό του. Ερχόταν από παντού κι από πουθενά.

«Ύστερα από περιπλανήσεις στα σύμπαντα και τις διαστάσεις», ακούστηκε ηχηρή η φωνή στο μυαλό του, *«ανακαλύπτω σε τούτο το χώρο και χρόνο δύο ράτσες έτοιμες να ξεκινήσουν έναν πόλεμο που θα εξαφανίσει τη μια και θα εξασθενίσει τόσο ανεπανόρθωτα την άλλη ώστε να πισωδρομήσει και να μην μπορέσει ποτέ να εκπληρώσει το πεπρωμένο της. Έτσι θα εκφυλιστεί και θα χαθεί βουλιάζοντας πίσω στην άλογη λάσπη από την οποία γεννήθηκε. Και δηλώνω ότι αυτό δεν πρέπει να συμβεί».*

«Ποιος... τι είσαι;» Ο Κάρσον δε μίλησε μεγαλόφωνα, αλλά η ερώτηση σχηματίστηκε στο μυαλό του.

«Δε θα καταλάβαινες απόλυτα. Είμαι...» Η φωνή δίστασε σαν ν' αναζητούσε στο μυαλό του Κάρσον μια λέξη που δεν ήταν καταχωρημένη εκεί, μια λέξη άγνωστη γι' αυτόν. *«Είμαι το αποκορύφωμα της εξέλιξης μιας ράτσας τόσο αρχαίας που ο χρόνος δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια κατανοητά για το μυαλό σου. Μιας φυλής που συγχωνεύτηκε σε μία και μοναδική οντότητα, αιώνια...»*

Πάλι σημειώθηκε ο ίδιος δισταγμός για τις σωστές λέξεις.

«Είμαι μια οντότητα σαν κι αυτή που μπορεί να εξελιχτεί στο μακρινό μέλλον η πρωτόγονη φυλή σου. Το ίδιο μπορεί και η φυλή που αποκαλείς, στο μυαλό σου, Παρείσακτους. Έτσι επεμβαίνω τώρα στη μάχη που πλησιάζει, στη σύγκρουση ανάμεσα σε δύο στόλους τόσο ισοδύναμους που θα έχει σαν αποτέλεσμα τον

αφανισμό και των δύο φυλών σας. Μονάχα η μια πρέπει να επιζήσει. Μονάχα η μια πρέπει να προοδεύσει και να εξελιχτεί».

«Η μια;» ρώτησε σιωπηλά ο Κάρσον. «Η δική μου ή...»

«Είναι στις δυνατότητές μου να σταματήσω αυτό τον πόλεμο, να στείλω τους Παρείσακτους πίσω στο Γαλαξία τους. Αλλά θα ξαναγύριζαν ή, αργά ή γρήγορα, θα τους ακολουθούσε η φυλή σας εκεί. Μονάχα αν παρέμενα μόνιμα σε τούτο το χώρο και το χρόνο για να επεμβαίνω συνεχώς θα μπορούσα να εμποδίσω την αλληλοκαταστροφή σας. Αλλά δεν μπορώ να παραμείνω. Έτσι θα επέμβω τώρα. Θα καταστρέψω τον ένα στόλο ολοκληρωτικά δίχως καμία απώλεια στον άλλο. Έτσι θα επιζήσει μονάχα ο ένας πολιτισμός».

Ήταν εφιάλτης, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση, συλλογίστηκε ο Κάρσον. Αλλά ήξερε καλά ότι δεν ήταν εφιάλτης.

Ήταν πολύ τρελό, πολύ απίθανο για να 'ναι αληθινό.

Δεν τολμούσε να κάνει την ερώτηση —ποιος; Αλλά οι σκέψεις του ρώτησαν για λογαριασμό του.

«Θα επιζήσει ο πιο δυνατός», είπε η φωνή. *«Αυτό δεν μπορώ —και δε θέλω— να το αλλάξω. Απλώς επεμβαίνω για να κάνω τη νίκη ολοκληρωτική και όχι»* —πάλι η ίδια προσπάθεια να βρει τη λέξη— *«μια πύρρεια νίκη για μια τσακισμένη φυλή.*

»Από τις παρυφές της μάχης, που δεν άρχισε ακόμη, απόσπασα δύο άτομα, εσένα και έναν Παρείσακτο. Βλέπω στο μυαλό σου ότι στην αρχαία περίοδο των εθνών σας δε σας ήταν κάτι άγνωστο η μονομαχία μεταξύ δύο κορυφαίων εκπροσώπων πολεμιστών που θα έκρινε την έκβαση της διαφοράς.

»Εσύ και ο αντίπαλός σου βρίσκεστε εδώ για ν' αν-

τιμετωπίσετε ο ένας τον άλλο, γυμνοί και άοπλοι, υπό συνθήκες εξίσου ασυνήθιστες και για τους δύο, εξίσου δυσάρεστες και για τους δύο. Δεν υπάρχουν χρονικά περιθώρια, γιατί εδώ δεν υπάρχει χρόνος. Εκείνος που θα επικρατήσει θα είναι ο σωτήρας της φυλής του και μονάχα η δική του φυλή θα επιζήσει».

«Μα...» Η διαμαρτυρία του Κάρσον ήταν πολύ άναρθρη για να εκφραστεί, αλλά η φωνή απάντησε κανονικά.

«Είναι δίκαιο. Οι συνθήκες είναι τέτοιες που η τυχόν διαφορά σωματικής δύναμης δεν είναι εκείνη που θα επηρεάσει καθοριστικά το αποτέλεσμα. Υπάρχει ένα φράγμα. Θα καταλάβεις. Η νοημοσύνη και το κουράγιο θα παίξουν πολύ πιο σημαντικό ρόλο από τη δύναμη. Ιδίως το κουράγιο, που εκφράζει τη θέληση για επιβίωση».

«Μα όσο θα διαρκεί αυτό, οι στόλοι θα—»

«Όχι. Είστε σε άλλο χώρο και άλλο χρόνο τώρα. Για όσο θα βρίσκεστε εδώ, ο χρόνος θα είναι στάσιμος για το σύμπαν που ξέρετε. Βλέπω ότι αναρωτιέσαι κατά πόσο τούτος ο τόπος είναι αληθινός. Και είναι και δεν είναι. Όπως κι εγώ —για την περιορισμένη σου νοημοσύνη— και είμαι και δεν είμαι αληθινός. Η ύπαρξή μου είναι νοητική και όχι υλική. Με είδες σαν έναν πλανήτη· θα μπορούσες να με δεις σαν κόκκο σκόνης ή σαν έναν ήλιο.

»Αλλά για σένα τούτος ο τόπος είναι απόλυτα πραγματικός. Ό,τι τυχόν πάθεις θα είναι πραγματικό. Και αν πεθάνεις εδώ, ο θάνατός σου θα είναι πραγματικός. Αν πεθάνεις, η ήττα σου θα σημάνει και το τέλος της φυλής σου. Δε σου χρειάζεται να ξέρεις περισσότερα».

Και η φωνή χάθηκε.

Ήταν και πάλι μόνος, αλλά όχι ακριβώς μόνος. Καθώς ο Κάρσον σήκωνε το βλέμμα του είδε ότι το κόκκινο αντικείμενο, η κόκκινη φρικαλέα σφαίρα που τώρα ήξερε ότι ήταν ο Παρείσακτος, κυλούσε ήδη προς το μέρος του.

Κυλούσε!

Απ' όσο μπορούσε να δει, δε φαινόταν να έχει πόδια, χέρια ή άλλα χαρακτηριστικά. Κυλούσε στην μπλε άμμο με τη ρευστή γρηγοράδα μιας σταγόνας υδραργύρου. Και μπροστά προπορευόταν —δεν μπορούσε να καταλάβει πώς— ένα παραλυτικό κύμα αποκρουστικού, εμετικού, φρικαλέου μίσους.

Ο Κάρσον κοίταξε ξέφρενα ολόγυρα. Μια πέτρα στην άμμο, ένα δυο μέτρα πιο πέρα, ήταν το μόνο που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν όπλο. Δεν ήταν μεγάλη, αλλά είχε κοφτερές γωνιές σαν πυρόλιθος. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι ήταν ένας μπλε πυρόλιθος.

Την άρπαξε και πήρε σκυφτή στάση έτοιμος ν' αποκρούσει την επίθεση. Ο αντίπαλός του ζύγωνε γοργά, πιο γρήγορα απ' όσο μπορούσε να τρέξει ο ίδιος.

Δεν υπήρχε χρόνος να σκεφτεί πώς θα τον πολεμούσε. Εξάλλου, πώς να σχεδιάσει έναν αγώνα μ' έναν αντίπαλο του οποίου δεν ήξερε ούτε τη δύναμη, ούτε τις ικανότητες, ούτε τον τρόπο που πολεμούσε; Έτσι γοργά που κυλούσε έμοιαζε με τέλεια σφαίρα.

Δέκα μέτρα... πέντε... Κι εκεί ο εχθρός σταμάτησε.

Ή μάλλον κάτι τον σταμάτησε. Απότομα, η μπροστινή όψη της σφαίρας έγινε πλακουτσή, σαν να είχε τρακάρει σε κάποιον αόρατο τοίχο. Με τη φόρα της, μάλιστα, έκανε γκελ πίσω.

Ύστερα κύλησε πάλι μπροστά, αλλά πιο αργά τώρα, πιο προσεκτικά. Σταμάτησε πάλι στο ίδιο σημείο. Δοκίμασε πάλι, λίγα μέτρα στο πλάι.

Υπήρχε κάποιο είδος φράγματος. Ένα φωτάκι έ-

λαμψε στο μυαλό του Κάρσον καθώς θυμήθηκε τα λόγια της Οντότητας που τους είχε φέρει εδώ: «Η τυχόν διαφορά σωματικής δύναμης δεν είναι εκείνη που θα επηρεάσει καθοριστικά το αποτέλεσμα. Υπάρχει ένα φράγμα».

Επρόκειτο σίγουρα για κάποιο δυναμικό πεδίο. Όχι το Πεδίο του Νετς που γνώριζαν οι επιστήμονες της Γης, γιατί εκείνο φεγγοβολούσε κι έβγαζε έναν ήχο σαν τριζοβόλημα. Τούτο δω ήταν σιωπηλό και αόρατο.

Σαν ένας τοίχος, το φράγμα χώριζε από άκρη σ' άκρη το αναστραμμένο ημισφαίριο. Ο Κάρσον δε χρειαζόταν να το επαληθεύσει ο ίδιος. Το Ρόλερ —όπως είχε ονομάσει τον Παρείσακτο— το έκανε για λογαριασμό του: κυλούσε κατά μήκος του φράγματος αναζητώντας κάποια δίοδο που δεν υπήρχε.

Ο Κάρσον έκανε πέντε έξι βήματα μπροστά, με το αριστερό χέρι τεντωμένο· τα δάχτυλά του άγγιξαν το φράγμα. Ήταν λείο στην αφή, μαλακό, περισσότερο σαν λάστιχο παρά σαν γυαλί. Ήταν ζεστό στα δάχτυλά του αλλά όχι πιο ζεστό από την άμμο που πατούσε. Και ήταν εντελώς αόρατο, ακόμη κι από τόσο κοντά.

Άφησε την πέτρα να πέσει, ακούμπησε τις παλάμες του πάνω στο φράγμα και έσπρωξε. Η αόρατη επιφάνειά του φάνηκε να υποχωρεί μια ιδέα. Αλλά τίποτα περισσότερο από μια ιδέα, ακόμη κι όταν έριξε όλο του το βάρος πάνω του. Έμοιαζε με φύλλο χάλυβα επενδυμένου με στρώμα ελαστικού. Είχε μια περιορισμένη πλαστικότητα και μετά έμενε ακλόνητο.

Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και τέντωσε το χέρι του όσο ψηλότερα μπορούσε· το φράγμα έφτανε τουλάχιστον ώς εκεί.

Είδε το Ρόλερ να επιστρέφει έχοντας φτάσει στη μια άκρη της αρένας. Εκείνη η αίσθηση αναγούλας

τον χτύπησε ξανά, και έκανε πίσω από το φράγμα καθώς ο αντίπαλός του περνούσε από την άλλη μεριά. Το Ρόλερ δε σταμάτησε την πορεία του.

Άραγε το φράγμα σταματούσε στο επίπεδο του εδάφους; Ο Κάρσον γονάτισε κι άρχισε να σκάβει στην άμμο. Ήταν μαλακιά κι εύκολη στο σκάψιμο. Έφτασε σε μισό μέτρο βάθος και το φράγμα συνεχιζόταν.

Το Ρόλερ επέστρεφε πάλι. Προφανώς δεν είχε μπορέσει να βρει πέρασμα ούτε στην άλλη άκρη.

Όμως έπρεπε να υπάρχει πέρασμα, συλλογίστηκε ο Κάρσον. Κάποιος τρόπος θα υπήρχε για να συναντηθούν οι δυο τους, διαφορετικά η όλη ιστορία δεν είχε νόημα.

Αλλά δεν υπήρχε ιδιαίτερη βιάση να το βρει. Υπήρχε κάτι άλλο που έπρεπε να δοκιμάσει πρώτα. Το Ρόλερ είχε γυρίσει και σταματήσει από την άλλη μεριά του φράγματος, ούτε δυο μέτρα πιο πέρα. Φαινόταν να τον περιεργάζεται. Ο Κάρσον, όσο και αν πάσκιζε, δεν μπορούσε να διακρίνει εξωτερικά αισθητήρια όργανα στο πλάσμα. Τίποτα που να μοιάζει με μάτια, με αφτιά ή έστω με στόμα. Όμως μπορούσε τώρα να δει ότι υπήρχε μια σειρά αυλακιές στην επιφάνειά του, καμιά ντουζίνα συνολικά. Ενώ κοιτούσε, δυο πλοκάμια πετάχτηκαν από ισάριθμες αυλακιές και χάθηκαν στην άμμο σαν να δοκίμαζαν την πυκνότητά της. Ήταν γύρω στους τρεις πόντους σε διάμετρο και περίπου μισό μέτρο σε μήκος.

Φαίνεται ότι τα πλοκάμια φυλάγονταν σε θήκες κάτω από τις αυλακιές και έβγαιναν μονάχα όταν ήταν να χρησιμοποιηθούν. Όταν το πλάσμα κυλούσε, μαζεύονταν μέσα και δε φαίνονταν να παίζουν κανένα ρόλο στον τρόπο κίνησής του. Απ' ό,τι μπορούσε να συμπεράνει ο Κάρσον, το Ρόλερ κυλούσε με συνεχή

μετατόπιση του κέντρου της βαρύτητας. Το πώς το κατάφερνε αυτό, ένας Θεός ήξερε.

Η θέα του πλάσματος τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Ήταν ξένο, ανείπωτα απόκοσμο, φρικαλέα διαφορετικό από κάθε πλάσμα που υπήρχε στη Γη ή στους άλλους πλανήτες του συστήματος. Και κατά κάποιο τρόπο, από ένστικτο, ήταν σίγουρος πως και η νοημοσύνη του ήταν το ίδιο ξένη όσο και το σώμα του.

Όμως ο Κάρσον έπρεπε να κάνει μια προσπάθεια. Αν το Ρόλερ δε διέθετε καθόλου τηλεπαθητικές ικανότητες, η προσπάθεια ήταν καταδικασμένη ν' αποτύχει. Όμως κάτι του 'λεγε ότι το πλάσμα είχε τέτοιες δυνάμεις. Όταν πριν λίγα λεπτά το Ρόλερ είχε ξεκινήσει προς το μέρος του, είχε εκπέμψει κάτι που σίγουρα δεν ήταν υλικό: ένα σχεδόν απτό κύμα μίσους.

Αν μπορούσε να εκπέμψει κάτι τέτοιο, τότε ίσως μπορούσε να πιάσει και τις σκέψεις του, τουλάχιστον όσο χρειαζόταν για το πείραμά του.

Ο Κάρσον σήκωσε αργά την πέτρα, που ήταν το μοναδικό όπλο του, και μετά την πέταξε κάτω με μια σαφή χειρονομία αφοπλισμού και σήκωσε τα άδεια χέρια του με τις παλάμες προς τα εμπρός.

Ύστερα άρχισε να μιλά μεγαλόφωνα. Ήξερε ότι τα λόγια του θα ήταν ακατανόητα από τον αντίπαλό του, αλλά η ομιλία θα τον βοηθούσε να εστιάσει καλύτερα τις σκέψεις του στο περιεχόμενο του μηνύματος.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε ειρήνη εμείς οι δυο;» ρώτησε, και η φωνή του αντήχησε παράξενα στην απόλυτη σιγή. «Η Οντότητα που μας έφερε εδώ εξήγησε τι θα συμβεί αν οι ράτσες μας πολεμήσουν η μια την άλλη. Η μια θα εξοντωθεί ολοκληρωτικά και η άλλη θα παρακμάσει και θα εκφυλιστεί. Η έκβαση της μάχης των δύο πολιτισμών, είπε η Οντότητα, θα εξαρτηθεί από το τι θα κάνουμε εμείς εδώ. Γιατί να μη συμ-

φωνήσουμε σε μια γενικότερη ειρήνη; Εσείς να κρατήσετε το γαλαξία σας κι εμείς τον δικό μας».

Ο Κάρσον άδειασε το μυαλό του για να είναι πιο δεκτικό στην απάντηση.

Η απάντηση ήρθε, και τον έκανε να τρικλίσει πίσω, συγκλονίζοντάς τον ακόμη και σωματικά. Μπροστά στη σφοδρότητα και την ένταση του μίσους και της φονικής μανίας των εικόνων που έφτασαν στο μυαλό του, το σοκ της φρίκης τον έκανε κυριολεκτικά να πισωπατήσει μερικά βήματα. Η απάντηση δε δόθηκε με συγκεκριμένες λέξεις —όπως τα λόγια της Οντότητας— αλλά ήρθε σαν αλλεπάλληλα κύματα ξέφρενης λύσσας.

Για μια στιγμή που του φάνηκε αιωνιότητα ο Κάρσον χρειάστηκε να παλέψει ενάντια στην ψυχική επίθεση αυτού του μίσους, να καθαρίσει το μυαλό του και ν' αποδιώξει τις ξένες σκέψεις που είχαν εισχωρήσει εκεί όταν το άδειασε από τις δικές του. Ένιωσε μια τάση να ξεράσει.

Το μυαλό του καθάρισε αργά, σαν κάποιου που ξυπνούσε από εφιάλτη και προσπαθούσε ν' αποτινάξει τα δεσμά του ονειρικού τρόμου. Ανάσαινε λαχανιαστά και ένιωθε κάπως αδύναμος, αλλά ήταν σε θέση να σκεφτεί.

Στάθηκε εκεί μελετώντας το Ρόλερ. Σε όλη τη διάρκεια της ψυχικής μονομαχίας, που σχεδόν την είχε κερδίσει, το πλάσμα στεκόταν ακίνητο. Τώρα κύλησε λίγα μέτρα στο πλάι, ώς τον κοντινότερο από τους μπλε θάμνους. Τρία πλοκάμια του πρόβαλαν από τις αυλακιές τους και άρχισαν να εξετάζουν το θάμνο.

«Εντάξει, λοιπόν», γρύλισε ο Κάρσον. «Αφού θέλεις πόλεμο, θα τον έχεις». Χαμογέλασε βλοσυρά. «Αν κατάλαβα σωστά την απάντησή σου, δεν κάνεις κέφι την ειρήνη». Και επειδή κατά βάση ήταν φιλήσυ-

χος χαρακτήρας, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό κάποιου μελοδραματισμού, και πρόσθεσε, «Θα πολεμήσουμε ώς το θάνατο!»

Αλλά στην απόλυτη σιγαλιά η φωνή του ακούστηκε εντελώς γελοία, ακόμη και στ' αφτιά του. Συνειδητοποίησε ότι, *τελικά*, θα ήταν πραγματικά μάχη μέχρι θανάτου. Όχι μονάχα του δικού του θανάτου ή εκείνου του σφαιρικού πλάσματος που είχε βαφτίσει Ρόλερ, αλλά και μιας ολόκληρης ράτσας αν όχι και των δύο. Σίγουρα, θα σήμαινε το θάνατο της ανθρώπινης φυλής αν νικιόταν.

Ένιωσε ξαφνικά πολύ μικρός και ταπεινός· η σκέψη και μόνο τον πλημμύριζε δέος. Δεν ήταν απλώς ότι φανταζόταν τις συνέπειες· τις *ήξερε*! Κατά κάποιο τρόπο, με μια βεβαιότητα που ξεπερνούσε την απλή πίστη, ήξερε ότι η Οντότητα που είχε κανονίσει αυτή τη μονομαχία είχε πει την αλήθεια τόσο για τους σκοπούς όσο και για τις δυνατότητές της. Δεν αστειευόταν.

Το μέλλον της ανθρωπότητας εξαρτιόταν απ' αυ*τόν*. Ήταν κάτι φοβερό να το συλλογίζεται κανείς, και ζόρισε τον εαυτό του να σκεφτεί κάτι άλλο. Εξάλλου, έπρεπε να συγκεντρωθεί στο άμεσο πρόβλημα.

Κάποιος τρόπος θα υπήρχε για να περάσει το φράγμα ή για να σκοτώσει μες απ' αυτό.

Με τη σκέψη του; Έλπιζε να μην ήταν αυτή η μόνη μέθοδος, γιατί ήταν φανερό ότι το Ρόλερ διέθετε ισχυρότερες τηλεπαθητικές δυνάμεις από τις πρωτόγονες, υπανάπτυκτες δυνάμεις της ανθρώπινης φυλής. Ή μήπως δεν ήταν έτσι;

Είχε καταφέρει να διώξει τις σκέψεις του Ρόλερ από το μυαλό του· άραγε μπορούσε κι εκείνο να πετύ- [illegible] του; Αν η ικανότητά του να εκ-

πέμπει ήταν ισχυρότερη, μήπως ο δεκτικός του μηχανισμός ήταν πιο τρωτός;

Κοίταξε έντονα το πλάσμα και προσπάθησε να συγκεντρωθεί και να εστιάσει όλες τις σκέψεις του πάνω του.

«Πέθανε», το πρόσταξε σιωπηλά. *«Θα πεθάνεις. Πεθαίνεις. Πέθανες...»*

Δοκίμασε διάφορες παραλλαγές της τεχνικής, στέλνοντάς του αντίστοιχες νοητικές εικόνες. Σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν από το μέτωπό του και είχε αρχίσει να τρέμει από την προσπάθεια. Αλλά το Ρόλερ συνέχιζε να εξετάζει το θάμνο του, εντελώς ασυγκίνητο, λες και σ' όλο αυτό το διάστημα ο Κάρσον έλυνε σταυρόλεξα.

Όπως φαίνεται, δε γινόταν τίποτα μ' *αυτή* τη μέθοδο.

Ο Κάρσον ένιωθε ήδη λίγο αδύναμος και ζαλισμένος από τη ζέστη και την εξαντλητική προσπάθεια της αυτοσυγκέντρωσης. Κάθισε κάτω στην μπλε άμμο και άρχισε να παρατηρεί προσεκτικά τη συμπεριφορά του Ρόλερ. Ίσως έτσι θα μπορούσε να βγάλει κάποιο συμπέρασμα για τις δυνατότητές του και να εντοπίσει τις αδυναμίες του. Μπορεί να μάθαινε κάτι που θ' αποδεικνυόταν πολύτιμο όταν συγκρούονταν τελικά.

Το Ρόλερ έσπαζε κλαδάκια. Ο Κάρσον το κοιτούσε προσεκτικά, προσπαθώντας να μαντέψει πόση δύναμη έβαζε για να κάνει αυτή τη δουλειά. Αργότερα, σκέφτηκε, θα έσπαζε κλαδιά αντίστοιχου πάχους. Έτσι θα μπορούσε να συγκρίνει τη σωματική δύναμη των χεριών του μ' εκείνη των πλοκαμιών του άλλου.

Τα κλαδάκια δεν έσπαζαν εύκολα· ο Κάρσον μπορούσε να δει ότι το Ρόλερ έβαζε ζόρι για να κόψει το καθένα τους. Το κάθε πλοκάμι χωριζόταν στην άκρη για να σχηματίσει δύο δάχτυλα, με το καθένα τους ο-

πλισμένο με κάτι σαν γαμψόνυχο. Τα νύχια αυτά δε φαίνονταν ιδιαίτερα μακριά ή επικίνδυνα. Θα ήταν περίπου σαν τα δικά του αν τ' άφηνε να μακρύνουν κάπως.

Όχι, από κάθε άποψη, το πλάσμα δε φαινόταν να διαθέτει αξιόλογη σωματική δύναμη. Εκτός βέβαια κι αν ο θάμνος ήταν φτιαγμένος από πολύ γερό υλικό. Ο Κάρσον κοίταξε ολόγυρα και είδε πιο πέρα έναν άλλο θάμνο του ίδιου είδους.

Άπλωσε το χέρι του κι έκοψε ένα κλαδάκι. Ήταν εύθραυστο και εύκολο στο κόψιμο. Μπορεί, βέβαια, το Ρόλερ να ζοριζόταν προσποιητά, υπέθεσε ο Κάρσον, αν και κάτι τέτοιο αυτός το έβρισκε μάλλον απίθανο. Από την άλλη μεριά, σε ποιο σημείο ακριβώς ήταν άραγε τρωτό; Με ποιο τρόπο θα έπρεπε να επιχειρήσει να το σκοτώσει, αν του δινόταν η ευκαιρία; Άρχισε πάλι να μελετά τον αντίπαλό του. Το εξωτερικό δέρμα του φαινόταν πολύ ανθεκτικό. Θα χρειαζόταν κάποιο μυτερό όπλο για τη δουλειά. Σήκωσε πάλι το κομμάτι της πέτρας. Ήταν καμιά εικοσιπενταριά πόντους μακρύ, στενό, και αρκετά μυτερό στη μια άκρη. Αν πελεκιζόταν σαν πυρόλιθος θα μπορούσε να φτιάξει ένα αποτελεσματικό μαχαίρι.

Το Ρόλερ συνέχιζε την έρευνά του στους θάμνους. Τσούλησε ώς τον επόμενο θάμνο ενός άλλου είδους. Μια μικρή πολύποδη μπλε σαύρα, σαν εκείνη που είχε δει ο Κάρσον προηγουμένως, ξεπετάχτηκε από κάτω.

Ένα πλοκάμι του Ρόλερ τινάχτηκε και την άρπαξε. Ένα άλλο πλοκάμι άρχισε να της ξεριζώνει τα πόδια, ψυχρά κι αδιάφορα όπως και όταν έκοβε τα κλαδάκια από το θάμνο. Το ερπετό πάλευε απεγνωσμένα να ξεφύγει, βγάζοντας ένα διαπεραστικό τσίριγμα. Ήταν ο πρώτος ήχος που είχε ακούσει ο Κάρσον εδώ εκτός από την ίδια του τη φωνή.

Ο Κάρσον ανατρίχιασε και θα ήθελε να γυρίσει αλλού τα μάτια του. Όμως ανάγκασε τον εαυτό του να συνεχίσει να κοιτάζει· το καθετί που μπορεί να μάθαινε για τον αντίπαλό του ίσως αποδεικνυόταν πολύτιμο. Ακόμη και αυτή η πληροφορία της περιττής σκληρότητας μπορεί να του ήταν χρήσιμη. Ναι, ιδίως η επίγνωση αυτής της σαδιστικής τάσης του αντιπάλου του θα του ήταν πάρα πολύ χρήσιμη, σκέφτηκε μ' ένα ξαφνικό φούντωμα οργής. Γιατί θα το ευχαριστιόταν τώρα να ξεκάνει αυτό το πλάσμα, αν και όταν του δινόταν η ευκαιρία.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ατσάλωσε το κουράγιο του ώστε να παρακολουθήσει το διαμελισμό της σαύρας ώς το τέλος.

Όμως ένιωσε ανακούφιση όταν, τελικά, με τα μισά της πόδια κομμένα, η σαύρα έπαψε να τσιρίζει και να σφαδάζει στα πλοκάμια του Ρόλερ.

Ο αντίπαλός του δε συνέχισε με τα υπόλοιπα πόδια του ζώου. Με μια περιφρονητική κίνηση πέταξε τη νεκρή σαύρα προς την κατεύθυνση του Κάρσον. Το σώμα της διέγραψε μια τροχιά στον αέρα κι έπεσε στα πόδια του.

Είχε περάσει μες από το φράγμα! Το φράγμα δεν υπήρχε πια!

Ο Κάρσον τινάχτηκε πάνω σαν αστραπή, με το πέτρινο μαχαίρι σφιγμένο στο χέρι, και χίμηξε μπροστά. Θα έδινε τέρμα σε τούτη την ιστορία, κι αμέσως μάλιστα. Δίχως το φράγμα να τους χωρίζει—

Αλλά το φράγμα ήταν ακόμη εκεί.

Το ανακάλυψε με τον πιο δυσάρεστο τρόπο, πέφτοντας πάνω με το κεφάλι του. Του ήρθε ο ουρανός σφοντύλι. Έκανε γκελ πίσω και σωριάστηκε στην άμμο.

Ενώ ανακάθιζε κουνώντας το κεφάλι του να ξεζαλι-

στεί, είδε κάτι να διασχίζει τον αέρα προς το μέρος του. Για να το αποφύγει τινάχτηκε γοργά στο πλάι. Κατάφερε να βγάλει το κορμί του από την τροχιά του βλήματος, αλλά ένιωσε έναν διαπεραστικό πόνο στην αριστερή του γάμπα.

Αδιαφορώντας για τον πόνο, κύλησε σαν βαρελάκι πίσω και σηκώθηκε γοργά στα πόδια του. Μπόρεσε να δει τώρα ότι ήταν μια πέτρα αυτό που τον είχε χτυπήσει. Το Ρόλερ ήδη μάζευε από κάτω μια άλλη και τη σήκωνε με τα δύο πλοκάμια του έτοιμο για νέα ριξιά. Η πέτρα έσκισε τον αέρα προς το μέρος του, αλλά τούτη τη φορά ήταν εύκολο για τον Κάρσον να παραμερίσει από το δρόμο της.

Κατά τα φαινόμενα, το Ρόλερ μπορούσε να πετάξει μ' ευστοχία, αλλά όχι πολύ μακριά ούτε και με μεγάλη δύναμη. Η πρώτη πέτρα τον είχε πετύχει μόνο και μόνο επειδή ήταν καθιστός και δεν την είχε δει παρά μονάχα την τελευταία στιγμή.

Ενώ έκανε στο πλάι ν' αποφύγει το δεύτερο αδύναμο βλήμα, το χέρι του Κάρσον τινάχτηκε πίσω και μπροστά, εκσφενδονίζοντας τη δική του πέτρα, που την κρατούσε ακόμη. Και είχε το γερό δεξί μπράτσο ενός Γήινου...

Δεν υπήρχε περίπτωση να μην πετύχει μια σφαίρα του ενός μέτρου από απόσταση τεσσάρων μέτρων... και δεν αστόχησε. Η πέτρα τινάχτηκε μπροστά με ταχύτητα κάμποσες φορές μεγαλύτερη από εκείνη με την οποία είχε ρίξει ο Ρόλερ. Το πέτυχε ακριβώς στο κέντρο αλλά, δυστυχώς, με το πλάι και όχι με τη μύτη μπροστά.

Όμως χτύπησε με γερό γδούπο και ήταν φανερό ότι πόνεσε. Τη στιγμή εκείνη το Ρόλερ έσκυβε για να σηκώσει άλλη πέτρα, αλλά με το χτύπημα άλλαξε γνώμη και προτίμησε να πάρει δρόμο. Ώσπου ο Κάρ-

σον να βρει και να πετάξει νέα πέτρα, το Ρόλερ βρισκόταν κιόλας σαράντα μέτρα μακριά από το φράγμα συνεχίζοντας το φευγιό.

Η δεύτερη ριξιά έπεσε κανά δυο μέτρα πιο πέρα, ενώ η τρίτη δεν το έφτασε καν. Το Ρόλερ ήταν κιόλας έξω από το βεληνεκές του Κάρσον, τουλάχιστον αρκετά για μια κάπως βαριά πέτρα που να μπορεί να του κάνει ζημιά.

Ο Κάρσον χαμογέλασε ευχαριστημένα. Τούτος ο γύρος είχε τελειώσει με δική του νίκη. Μονάχα που...

Έπαψε να χαμογελά μόλις έσκυψε να εξετάσει τη γάμπα του. Μια κοφτερή άκρη της πέτρας του είχε κάνει μια αρκετά βαθιά πληγή, αρκετά εκατοστά μεγάλη. Το αίμα έτρεχε κανονικά, αλλά το τραύμα δε θα πρέπει να ήταν αρκετά βαθύ για να έχει πειραχτεί αρτηρία. Αν η αιμορραγία σταματούσε από μόνη της, δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Αν δε σταματούσε, τότε θα ήταν σκούρα τα πράγματα.

Υπήρχε όμως κάτι που έπρεπε να εξακριβώσει, κάτι πιο σημαντικό κι από τη λαβωματιά: η φύση του φράγματος.

Προχώρησε πάλι προς τα κει, τούτη τη φορά με τα χέρια απλωμένα μπροστά. Το βρήκε και, με ακουμπισμένη τη μια παλάμη πάνω του, πέταξε με το άλλο χέρι μια χούφτα άμμο προς τον αόρατο τοίχο. Η άμμος πέρασε, όχι όμως και το χέρι του.

Μήπως το πεδίο έκανε διαχωρισμό ανάμεσα σε οργανικά κι ανόργανα υλικά; Αποκλείεται, γιατί η σκοτωμένη σαύρα είχε περάσει από μέσα. Ζωντανή ή ψόφια, δεν έπαυε να είναι οργανική ύλη. Άραγε πώς αντιδρούσε στα φυτά; Ο Κάρσον έκοψε ένα κλαδάκι και το έσπρωξε προς το φράγμα. Το κλαδάκι πέρασε δίχως καμία δυσκολία, αλλά όταν τα δάχτυλά του που το κρατούσαν έφτασαν στο φράγμα, σταμάτησαν.

Ο Κάρσον δεν μπορούσε να περάσει, το ίδιο και το Ρόλερ. Όμως οι πέτρες, η άμμος, η ψόφια σαύρα και—

Άραγε τι θα γινόταν αν δοκίμαζε με μια ζωντανή σαύρα; Άρχισε να ψάχνει κάτω από τους θάμνους μέχρι που ξετρύπωσε μια και την έπιασε. Την πέταξε μαλακά προς το φράγμα, και το ζώο έκανε γκελ προς τα πίσω, για να πέσει στην μπλε άμμο και να το βάλει στα πόδια.

Αυτό του έδινε μια απάντηση, τουλάχιστον ώς ένα σημείο. Το φράγμα εμπόδιζε μονάχα ό,τι ήταν ζωντανό. Κάτι νεκρό ή από ανόργανη ύλη μπορούσε να περάσει.

Έχοντας λύσει κι αυτό το πρόβλημα, ο Κάρσον έστρεψε πάλι την προσοχή του προς το λαβωμένο πόδι του. Η αιμορραγία είχε λιγοστέψει, πράγμα που σήμαινε ότι δε θα χρειαζόταν ν' ασχοληθεί με το πώς θα τη σταματήσει. Όμως θα έπρεπε να βρει λίγο νερό, αν υπήρχε καθόλου, για να πλύνει την πληγή.

Νερό! Η σκέψη του και μόνο τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι πέθαινε της δίψας. Έπρεπε οπωσδήποτε να βρει νερό, γιατί τούτη η ιστορία μπορεί να κρατούσε για πολύ ακόμη.

Κουτσαίνοντας λίγο, ξεκίνησε να επιθεωρήσει το δικό του μισό χώρο της αρένας. Με οδηγό του το ένα χέρι πάνω στο φράγμα, προχώρησε προς τα δεξιά, ώσπου έφτασε στον τοίχο του θόλου. Αυτός ήταν ορατός από κοντά, κάτι μουντό και γκριζογάλαζο, και στην αφή ήταν όπως και το κεντρικό φράγμα.

Πειραματίστηκε πετώντας λίγη άμμο πάνω του, και την είδε να εξαφανίζεται περνώντας από μέσα. Προφανώς και ο ημισφαιρικός θόλος ήταν κάποιο είδος δυναμικού πεδίου, αλλά αδιαφανές και όχι αόρατο σαν το φράγμα.

Ακολούθησε τον τοίχο ώσπου έφτασε πάλι στο φράγμα και προχώρησε παράλληλα σ' αυτό μέχρι που βρέθηκε πάλι στο αρχικό σημείο της εκκίνησης.

Πουθενά δεν είχε βρει ίχνος νερού.

Πιο ανήσυχος τώρα, άρχισε να ψάχνει κάνοντας ζιγκ-ζαγκ πάνω κάτω, ανάμεσα στο φράγμα και τον τοίχο του θόλου, ερευνώντας εξονυχιστικά την ενδιάμεση περιοχή.

Πουθενά νερό. Μονάχα μπλε άμμος, μπλε θάμνοι και ανυπόφορη ζέστη. Τίποτα άλλο.

Θα πρέπει να 'ταν της φαντασίας του, διαβεβαίωσε οργισμένα τον εαυτό του, το ότι υπέφερε *τόσο* από δίψα. Πόση ώρα βρισκόταν εδώ! Σίγουρα καθόλου ώρα, σύμφωνα με το δικό του χωροχρονικό πλαίσιο αναφοράς. Η οντότητα του είχε πει ότι ο χρόνος δεν κυλούσε για όσο διάστημα θα βρισκόταν εδώ. Όμως, όπως και να 'χε, οι οργανικές του διαδικασίες συνεχίζονταν κανονικά. Έτσι, πόση ώρα βρισκόταν εδώ, σύμφωνα με το βιολογικό του ρολόι; Το πιο πιθανό ήταν γύρω στις τρεις με τέσσερις ώρες. Ασφαλώς δεν ήταν τόσο πολλές για να υποφέρει τόσο από τη δίψα.

Όμως ήταν γεγονός ότι η δίψα τον βασάνιζε. Ο λαιμός του ήταν κολλημένος και κατάξερος. Μπορεί να έφταιγε η έντονη ζέστη. Έκανε *φοβερή* ζέστη! Πρέπει να έφτανε τους πενήντα πέντε Κελσίου. Μια στεγνή, ακίνητη θερμότητα, δίχως την παραμικρή ανάσα αέρα.

Κούτσαινε μάλλον άσκημα τώρα, και ήταν εντελώς εξαντλημένος όταν τέλειωσε την άκαρπη εξερεύνηση του χώρου του.

Κοίταξε πέρα στο ακίνητο Ρόλερ και ευχήθηκε να ένιωθε κι εκείνο το ίδιο απαίσια όσο κι αυτός. Κατά πάσα πιθανότητα, ούτε κι εκείνο απολάμβανε την κατάσταση. Η οντότητα είχε πει ότι το περιβάλλον ήταν εξίσου ασυνήθιστο και άβολο και για τους δύο. Μπο-

ρεί το Ρόλερ να προερχόταν από πλανήτη όπου η ενενήντα βαθμοί ήταν το φυσιολογικό. Ίσως τελικά εκείνο να τουρτούριζε, ενώ ο ίδιος ψηνόταν.

Μπορεί ο αέρας να ήταν πολύ πυκνός γι' αυτό, όπως ήταν πολύ αραιός για τον ίδιο. Η προσπάθεια της εξερεύνησης τον είχε κάνει να λαχανιάσει ασυνήθιστα. Τώρα που το συλλογιζόταν, η ατμόσφαιρα εδώ δε θα πρέπει να ήταν πολύ πιο πυκνή από εκείνη του Άρη.

Και δεν υπήρχε νερό.

Αυτό έθετε ένα συγκεκριμένο όριο, για κείνον τουλάχιστον. Εκτός κι αν έβρισκε έγκαιρα τρόπο να περάσει το φράγμα ή να ξεκάνει τον εχθρό του από τούτη την πλευρά, θα τον σκότωνε η δίψα.

Στη σκέψη τον πλημμύρισε ένα έντονο άγχος να κάνει κάτι. *Έπρεπε* να βιαστεί.

Αλλά ζόρισε τον εαυτό του να καθίσει πρώτα κάτω για να ηρεμήσει και να σκεφτεί.

Τι θα μπορούσε να κάνει; Τίποτα, αλλά και ταυτόχρονα πολλά. Υπήρχαν, λόγου χάρη, οι διάφορες ποικιλίες των θάμνων. Δε φαίνονταν να υπόσχονται πολλά, αλλά θα μπορούσε να τους εξετάσει μήπως κι ανακάλυπτε κάτι. Και το πόδι του... Κάτι θα 'πρεπε να κάνει γι' αυτό, έστω και δίχως νερό να το πλύνει. Μετά θα μπορούσε να μαζέψει πέτρες για πυρομαχικά. Και να διαλέξει κάποια που θα μπορούσε να γίνει ένα καλό μαχαίρι.

Το πόδι του είχε αρχίσει να τον πονά αρκετά, και αποφάσισε ότι αυτό είχε προτεραιότητα. Ένα είδος θάμνου διέθετε φύλλα... ή κάτι που έμοιαζε με φύλλα. Έκοψε μερικά από δαύτα και αποφάσισε, ύστερα από σύντομη εξέταση, να τα δοκιμάσει. Τα χρησιμοποίησε για να καθαρίσει την άμμο και τα ξεραμένα αίματα· μετά σκέπασε με μερικά φρέσκα φύλλα την πληγή και

την έδεσε με τα στενόμακρα βλαστάρια του ίδιου θάμνου.

Τούτα τα βλαστάρια αποδείχτηκαν γερά και δυνατά. Ήταν λεπτά, μαλακά και ευλύγιστα, αλλά δεν είχε μπορέσει να τα κόψει με το χέρι. Αναγκάστηκε να το πριονίσει με μια κοφτερή άκρη του μπλε πυρόλιθου. Μερικά από τα πιο χοντρά είχαν σχεδόν μισό μέτρο μήκος, και καταχώρησε αυτή την πληροφορία στη μνήμη του για μελλοντική χρήση. Θα μπορούσε να πλέξει μ' αυτά ένα αρκετά καλό σκοινί. Ίσως να κατάφερνε να σκαρφιστεί κάτι χρήσιμο με ένα σκοινί.

Στη συνέχεια έφτιαξε ένα μαχαίρι. Ο μπλε πυρόλιθος αποδείχτηκε κατάλληλος για πελέκημα. Από ένα κομμάτι γύρω στους τριάντα πόντους μακρύ κατάφερε να φτιάξει ένα χοντροκομμένο αλλ' αποτελεσματικό όπλο. Και με τα βλαστάρια του θάμνου έπλεξε μια ζώνη για να στηρίξει το μαχαίρι γύρω από τη μέση του· έτσι μπορούσε να 'χει ελεύθερα τα χέρια του την κάθε στιγμή.

Συνέχισε να μελετά τους θάμνους. Υπήρχαν άλλα τρία είδη τους. Το ένα ήταν δίχως φύλλα, ξερό, εύθραυστο, κάπως σαν ξεραμένη αφάνα. Το άλλο είχε μαλακό ξύλο που τριβόταν εύκολα, σχεδόν σαν ίσκα. Στην αφή και την εμφάνιση φαινόταν ιδανικό προσάναμμα. Το τρίτο είδος ήταν το πιο ξυλώδες απ' όλα. Είχε ευαίσθητα φύλλα που έπεφταν με το άγγιγμα, αλλά τα κοτσάνια τους, αν και κοντά, ήταν ίσια και σκληρά.

Και έκανε φριχτή, αβάσταχτη ζέστη.

Πλησίασε κουτσαίνοντας στο φράγμα κι εξέτασε αν ήταν ακόμη στη θέση του. Ήταν.

Στάθηκε για λίγο εκεί να δει τι έκανε το Ρόλερ. Το πλάσμα παρέμενε σε ασφαλή απόσταση από το φράγμα, έξω από το βεληνεκές της πέτρας του. Τριγύριζε

εκεί κάτω, κάτι κάνοντας. Ο Κάρσον δεν μπορούσε να διακρίνει τι.

Κάποια στιγμή σταμάτησε να κινείται, ζύγωσε πιο κοντά και φάνηκε να τον παρατηρεί. Για μια ακόμη φορά ο Κάρσον χρειάστηκε να καταπολεμήσει το κύμα ναυτίας που τον τύλιξε. Του πέταξε μια πέτρα και το Ρόλερ υποχώρησε για να συνεχίσει την όποια δουλειά έκανε.

Τουλάχιστον μπορούσε έτσι να το κρατήσει σε απόσταση.

Όχι δηλαδή ότι έβγαινε τίποτα μ' αυτό τον τρόπο, συλλογίστηκε πικρόχολα. Όπως και να 'χε, ξόδεψε κάνα δυο ώρες μαζεύοντας πέτρες κατάλληλες για ρίξιμο και έφτιαξε κάμποσους μικρούς σωρούς από τη δική του μεριά του φράγματος.

Ο λαιμός του έκαιγε βασανιστικά τώρα. Του ήταν δύσκολο να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο πέρα από τη δίψα του.

Αλλά *έπρεπε* να σκεφτεί και άλλα πράγματα. Όπως, για παράδειγμα, το πώς να περάσει κάτω ή πάνω από το φράγμα για να φτάσει σ' εκείνη την αναθεματισμένη σφαίρα. Έπρεπε να την ξεκάνει πριν τον ξεκάνει αυτόν η ζέστη και η δίψα.

Το φράγμα έφτανε ώς τον τοίχο δεξιά κι αριστερά, αλλά πόσο ψηλά και πόσο βαθιά κάτω από την άμμο;

Για μια στιγμή, το μυαλό του Κάρσον ήταν πολύ θολό για να σκαρφιστεί έναν τρόπο να ελέγξει αυτά τα δυο πράγματα. Αφηρημένα, εκεί που καθόταν στη ζεματιστή άμμο —και δε θυμόταν πότε κάθισε— κοίταξε μια μπλε σαύρα που ξετρύπωσε από ένα θάμνο για να τρέξει κάτω από έναν άλλο.

Εκεί, κάτω από το δεύτερο θάμνο, στάθηκε και τον κοίταξε.

Ο Κάρσον της χαμογέλασε μελαγχολικά. Μπορεί

να είχε αρχίσει να τα χάνει από τη δίψα, γιατί θυμήθηκε ξαφνικά μια παλιά ιστορία από τον αποικισμό των ερήμων του Άρη: «Και σύντομα σε πνίγει τόσο η μοναξιά που αρχίζεις να κουβεντιάζεις με τις σαύρες· και δεν περνάει πολύς καιρός πριν κι εκείνες αρχίσουν να σου απαντούν».

Θα έπρεπε, βέβαια, να μη σκέφτεται τίποτα άλλο παρά μονάχα πώς να σκοτώσει εκείνο το Ρόλερ, αλλά να που αντί γι' αυτό χαμογέλασε στη σαύρα και της είπε, «Γεια σου, φίλε».

Η σαύρα έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. «Γεια σου», του είπε κι εκείνη.

Ο Κάρσον έμεινε σαν αποσβολωμένος για μια στιγμή και μετά έγειρε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σε βροντερά γέλια. Δεν τον πόνεσε ο λαιμός του όσο περίμενε· φαίνεται ότι δεν ήταν και *τόσο* διψασμένος.

Αλλά τι το παράξενο; Δε θα μπορούσε τάχα η Οντότητα που σκαρφίστηκε τούτο τον εφιαλτικό τόπο να διέθετε και χιούμορ μαζί με τις άλλες δυνάμεις της; Σαύρες που μιλούσαν και μάλιστα στη γλώσσα του! Ήταν νόστιμο συμπλήρωμα της όλης ιδέας.

Χαμογέλασε στη σαύρα. «Έλα δω», της είπε. Αλλά η σαύρα έκανε μεταβολή κι απομακρύνθηκε, τρέχοντας από θάμνο σε θάμνο μέχρι που χάθηκε από τα μάτια του.

Ένιωσε τη δίψα του να ξαναγυρίζει δριμύτερη.

Κάτι έπρεπε να κάνει. Δεν μπορούσε να νικήσει σε τούτη τη μονομαχία απλώς με το να κάθεται και να ιδροκοπά, οικτίροντας τον εαυτό του. Σίγουρα *κάτι* έπρεπε να κάνει. Ναι, αλλά τι;

Να περάσει το φράγμα. Σύμφωνοι, δεν υπήρχε τρόπος να περάσει από μέσα ή από πάνω· ήταν όμως σίγουρο ότι δεν μπορούσε και από κάτω; Κι εδώ που τα

λέμε, σκάβοντας μπορεί να έβρισκε και νερό. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια...

Ο Κάρσον σηκώθηκε με κόπο, πλησίασε στο φράγμα και άρχισε να σκάβει στην άμμο με τις χούφτες του. Ήταν αργή και δύσκολη δουλειά, γιατί η άμμος ξανακυλούσε πίσω και, όσο πιο βαθιά έσκαβε, τόσο πιο μεγάλη έπρεπε να είναι η διάμετρος της τρύπας. Ούτε κι ο ίδιος ήξερε πόσες ώρες χρειάστηκε, αλλά τελικά χτύπησε βράχο στο ένα μέτρο και κάτι. Σε ξερό βράχο, δίχως να βρει σταγόνα νερού.

Και το δυναμικό πεδίο έφτανε ώς το βράχο. Τζίφος! Ούτε πέρασμα, ούτε νερό, ούτε τίποτα.

Σύρθηκε έξω από την τρύπα και ξάπλωσε βαριανασαίνοντας στην άμμο. Ύστερα από λίγο σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε πέρα, θέλοντας να εξακριβώσει τι έκανε το Ρόλερ. Κάτι έπρεπε να μαγειρεύει εκεί κάτω.

Δεν έπεσε έξω. Το πλάσμα έφτιαχνε κάτι από το ξύλο των θάμνων, δένοντάς το με τα βλαστάρια. Ήταν ένα παράξενο κατασκεύασμα γύρω στο ενάμισι μέτρο ψηλό και λίγο πολύ τετράγωνο. Προκειμένου να το διακρίνει καλύτερα, ο Κάρσον σκαρφάλωσε στο βουναλάκι της άμμου που είχε βγάλει σκάβοντας. Στάθηκε εκεί κοιτάζοντας προσεκτικά.

Φαινόταν να υπάρχουν δυο στενόμακροι μοχλοί στο πίσω μέρος, κι ο ένας ήταν στην άκρη σαν κουτάλα. Μάλλον είναι κάποιο είδος καταπέλτη, συμπέρανε ο Κάρσον.

Είχε μαντέψει σωστά. Το Ρόλερ σήκωνε κιόλας ένα μεγαλούτσικο βράχο και τον τοποθετούσε στην κουταλοειδή υποδοχή. Ένα από τα πλοκάμια του ανεβοκατέβασε κάμποσες φορές τον άλλο μοχλό και μετά έστρεψε το μηχάνημα ελαφρά, σαν να σημάδευε. Την

άλλη στιγμή η βαριά πέτρα τινάχτηκε με ορμή ψηλά και προς το μέρος του.

Το βλήμα διέγραψε μια τροχιά κάμποσα μέτρα πάνω από το κεφάλι του Κάρσον, σε τόση απόσταση που δε χρειάστηκε καν να σκύψει. Όταν όμως υπολόγισε την απόσταση της βολής, σφύριξε σιγανά μέσα από τα δόντια του. Ο ίδιος δε θα μπορούσε να πετάξει ούτε στη μισή απόσταση μια τόσο βαριά πέτρα. Εξάλλου, ακόμη και αν υποχωρούσε στην άλλη άκρη του χώρου του, και πάλι θα βρισκόταν μέσα στο βεληνεκές του καταπέλτη, έτσι και το Ρόλερ πλησίαζε κοντά στο φράγμα.

Μια άλλη πέτρα πέρασε σφυρίζοντας από πάνω του, όχι τόσο μακριά τούτη τη φορά.

Αυτός ο καταπέλτης μπορεί να ήταν επικίνδυνος, συμπέρανε, και μάλλον κάτι έπρεπε να κάνει για να τον εξουδετερώσει.

Αλλάζοντας συνέχεια θέση για να μην μπορεί να τον σημαδέψει ο καταπέλτης, εκσφενδόνισε με το χέρι κάμποσες πέτρες προς το μέρος του. Όμως ήταν φανερό ότι δε θα κατάφερνε τίποτα έτσι. Έπρεπε να χρησιμοποιεί ελαφριές πέτρες, αλλιώς δε θα μπορούσε να τις πετάξει τόσο μακριά. Έτσι, ακόμη και όταν χτυπούσαν το ξύλινο κατασκεύασμα, δεν του έκαναν ζημιά. Αλλά και από αυτή την απόσταση, το Ρόλερ δεν είχε δυσκολία να παραμερίζει όταν καμιά ερχόταν προς το μέρος του.

Χώρια απ' αυτά, το χέρι του είχε αρχίσει να κουράζεται. Ήδη ολόκληρο το κορμί του πονούσε από την εξάντληση. Τι καλά αν μπορούσε να ξαποστάσει για λίγο δίχως να χρειάζεται ν' αποφεύγει τα βλήματα κάθε τόσο. Ήδη έφταναν σε κανονικά διαστήματα, με διαφορά μισού λεπτού περίπου το ένα από το άλλο...

Πλησίασε κουτσαίνοντας στο πίσω μέρος της αρέ-

νας. Δυστυχώς και πάλι δε γινόταν τίποτα, γιατί οι πέτρες έφταναν και ώς εκεί. Απλώς τώρα έφταναν σε πιο αραιά διαστήματα, ίσως γιατί χρειαζόταν περισσότερος χρόνος να ετοιμαστεί το όποιο σύστημα εκτόξευσης χρησιμοποιούσε ο καταπέλτης.

Σέρνοντας τα κουρασμένα πόδια του γύρισε πάλι κοντά στο φράγμα. Μερικές φορές έπεσε, και με δυσκολία μπορούσε μετά να σηκωθεί και να συνεχίσει. Κατάλαβε ότι πλησίαζε στα όρια της αντοχής του. Ωστόσο δεν τολμούσε να σταματήσει στιγμή· έπρεπε πρώτα ν' αχρηστέψει τον καταπέλτη. Έτσι και κοιμόταν τώρα, δε θα ξυπνούσε ποτέ.

Μια από τις πέτρες που τον απειλούσαν έγινε η αιτία να γεννηθεί στο μυαλό του μια ιδέα. Η πέτρα χτύπησε στο σωρό με τα λιθάρια που είχε μαζέψει κοντά στο φράγμα για να το χρησιμοποιήσει σαν πυρομαχικά, και από την πρόσκρουση πετάχτηκαν σπίθες.

Σπίθες! Θαυμάσια! Ο πρωτόγονος άνθρωπος άναβε φωτιές χτυπώντας πέτρες, και με κείνους τους ξερούς, σαν ίσκα θάμνους...

Ευτυχώς, υπήρχε ένας τέτοιος θάμνος εκεί κοντά του. Τον ξερίζωσε και πλησίασε σ' ένα σωρό με πέτρες. Ύστερα άρχισε να χτυπά υπομονετικά δυο απ' αυτές, μέχρι που μια σπίθα άγγιξε το ιακοειδές ξύλο του θάμνου. Το ξύλο φούντωσε τόσο απότομα που καψαλίστηκαν τα φρύδια του, κι έγινε στάχτη μέσα σε δευτερόλεπτα.

Αλλά είχε εξακριβώσει αυτό που ήθελε, και μέσα σε λίγα λεπτά είχε ανάψει μια καλή φωτιά στο σωρό της άμμου που είχε βγει από το σκάψιμο της τρύπας πριν μια δυο ώρες. Η αρχή είχε γίνει με τους εύφλεκτους θάμνους, και οι άλλοι που έκαιγαν πιο αργά συντηρούσαν τις φλόγες.

Τα σκληρά, νηματοειδή βλαστάρια δεν καίγονταν

τόσο εύκολα κι έτσι ήταν εύκολο να φτιάξει εμπρηστικά βλήματα. Έδενε ένα σωρό από τα εύφλεκτα κλαδιά με μια πέτρα για βάρος, και άφηνε να κρέμεται ένα βλαστάρι για να μπορεί να στριφογυρίζει το σύνολο σαν σφύρα.

Ετοίμασε καμιά ντουζίνα από αυτά τα βλήματα πριν ανάψει και πετάξει το πρώτο. Έπεσε πολύ μακριά από το στόχο, και το Ρόλερ άρχισε να υποχωρεί βιαστικά, τραβώντας και τον καταπέλτη πίσω του. Όμως ο Κάρσον είχε ήδη έτοιμα τα βλήματα και άρχισε να τα στέλνει γοργά το ένα μετά το άλλο. Το τέταρτο έπεσε στο πλαίσιο του καταπέλτη και ήταν αρκετό για να κάνει τη δουλειά. Το Ρόλερ προσπάθησε απεγνωσμένα να σβήσει τις φλόγες ρίχνοντας άμμο, αλλά τα πλοκάμια του δεν ήταν φτιαγμένα για να σηκώνουν ποσότητες και οι προσπάθειές του αποδείχτηκαν άκαρπες. Ο καταπέλτης έγινε στάχτη.

Το Ρόλερ απομακρύνθηκε σε απόσταση ασφαλείας από τη φωτιά και φάνηκε να συγκεντρώνει την προσοχή του στον Κάρσον, που ένιωσε πάλι εκείνο το κύμα μίσους και ναυτίας. Αλλά ήταν πιο αδύναμο τώρα· είτε το ίδιο το Ρόλερ εξασθένιζε, είτε ο Κάρσον είχε μάθει πώς ν' αποκρούει αυτή τη νοητική επίθεση.

Του έκανε μια κοροϊδευτική χειρονομία με τον αντίχειρα στη μύτη, και το ανάγκασε να τσουλήσει βιαστικά ακόμη πιο πίσω πετώντας του μια πέτρα. Το Ρόλερ αποσύρθηκε στην άλλη άκρη της περιοχής του και άρχισε πάλι να κόβει θάμνους. Ίσως να είχε κατά νου να φτιάξει έναν καινούριο καταπέλτη.

Ο Κάρσον εξακρίβωσε —για εκατοστή φορά— ότι το φράγμα εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση του. Ύστερα κάθισε βαριά στην άμμο δίπλα του, ανήμπορος ξαφνικά να σταθεί άλλο στα πόδια του.

Το λαβωμένο πόδι του πονούσε μόνιμα τώρα και

το μαρτύριο της δίψας ήταν σχεδόν αβάσταχτο. Αλλ' αυτά τα δυο προβλήματα ήταν ασήμαντα μπροστά στην εξάντληση που παρέλυε ολάκερο το κορμί του.

Κι εκείνη η αφόρητη ζέστη!

Κάπως έτσι έπρεπε να 'ναι η κόλαση, συλλογίστηκε· η κόλαση που πίστευαν οι αρχαίοι. Πάσχιζε να μείνει ξύπνιος, αν και ο αγώνας του φαινόταν μάταιος μια και δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να κάνει. Τίποτα, για όσο το φράγμα παρέμενε ακλόνητο, και το Ρόλερ κρατούσε απόσταση ασφαλείας.

Αλλά *κάτι* έπρεπε να υπάρχει. Προσπάθησε να θυμηθεί πράγματα που είχε διαβάσει σε βιβλία αρχαιολογίας για τις μεθόδους πολέμου που χρησιμοποιούσαν παλιά πριν ανακαλυφθούν το μέταλλο και το πλαστικό. Το πέτρινο βλήμα ήταν το πρώτο, σκέφτηκε, αλλ' αυτό το είχε δοκιμάσει ήδη.

Η μόνη βελτίωση θα ήταν ένας καταπέλτης σαν εκείνον που είχε φτιάξει το Ρόλερ. Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να φτιάξει κανέναν με τα μικροσκοπικά κλαδιά των θάμνων που είχε στη διάθεσή του. Κανένα τους δεν ξεπερνούσε τους τριάντα πόντους σε μήκος. Σίγουρα θα μπορούσε να επινοήσει κάποιο σχετικό μηχανισμό, αλλά δεν είχε πια την αντοχή για μια δουλειά που θ' απαιτούσε μέρες.

Μέρες; Μα το Ρόλερ είχε ήδη φτιάξει έναν. Λες να είχαν περάσει κιόλας μέρες εδώ; Ύστερα θυμήθηκε ότι το Ρόλερ διέθετε πολλά πλοκάμια και αναμφίβολα θα μπορούσε να δουλέψει πιο γρήγορα από κείνον.

Χώρια απ' όλα αυτά, ένας καταπέλτης δε θα έλυνε οριστικά το πρόβλημα. Έπρεπε να σκαρφιστεί κάτι καλύτερο.

Τόξο και βέλη; Όχι, είχε κάποτε δοκιμάσει την τέχνη του στην τοξοβολία και ήξερε πόσο άσχετος ήταν. Ήταν ανίκανος να το δουλέψει σωστά, ακόμη κι αν είχε ένα σύγχρονο κυνηγετικό τόξο μελετημένο και ζυγιασμένο για ευστοχία. Με το πρωτόγονο, στεγνό κατασκεύασμα που θα μπορούσε να φτιάξει εδώ, αμφέβαλλε αν θα κατάφερνε να στείλει το βέλος του τόσο μακριά όσο πετούσε την πέτρα, και σίγουρα με ακόμη λιγότερη ευστοχία.

Ένα δόρυ; Ναι, θα μπορούσε να φτιάξει κάτι τέτοιο. Θα ήταν άχρηστο να χρησιμοποιηθεί σαν ακόντιο από κάποια απόσταση, αλλά από κοντά μπορεί να ήταν αποτελεσματικό, αν κατάφερνε να πλησιάσει ποτέ τον αντίπαλό του.

Εξάλλου, η κατασκευή του θα ήταν και μια απασχόληση. Θα τον βοηθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του, που ήδη είχαν αρχίσει να περιπλανιώνται εδώ κι εκεί. Έρχονταν στιγμές που έπρεπε να κάνει προσπάθεια για να θυμηθεί γιατί βρισκόταν εδώ και για ποιο λόγο έπρεπε να εξοντώσει το Ρόλερ.

Ευτυχώς βρισκόταν ακόμη δίπλα σ' ένα σωρό από πέτρες. Έψαξε ανάμεσά τους και βρήκε μια που βόλευε για την αιχμή του δόρατος. Με μια μικρότερη πέτρα άρχισε να της δίνει το κατάλληλο σχήμα, κάνοντας αγκαθωτό το πίσω μέρος της, έτσι ώστε αν καρφωνόταν να μην μπορούσε να ξαναβγεί.

Κάτι σαν καμάκι; Ναι, ήταν μάλλον καλή ιδέα, συμπέρανε. Ένα καμάκι ήταν ίσως καλύτερο από ένα δόρυ σε τούτη την παλαβή μονομαχία. Αν κατάφερνε να το καρφώσει στο κορμί του Ρόλερ και είχε δεμένη την άλλη άκρη του με σκοινί, θα μπορούσε μετά να τραβήξει τον αντίπαλό του ώς το φράγμα. Εκεί θα τον αποτέλειωνε με το μαχαίρι του. Η πέτρινη λεπίδα μπορούσε να διαπεράσει το δυναμικό πεδίο, έστω και αν δεν μπορούσε το χέρι του.

Το κοντάρι ήταν πιο δύσκολο στην κατασκευή από την αιχμή. Αλλά σκίζοντας και ενώνοντας τους κεντρι-

κούς κορμούς από τέσσερις θάμνους και δένοντάς τους με λεπτά αλλά γερά βλαστάρια, κατάφερε να φτιάξει ένα κοντάρι γύρω στο ένα είκοσι μακρύ. Τελικά έδεσε και την πέτρινη αιχμή σε μια εγκοπή που χάραξε στην άκρη του.

Ήταν χοντροκομμένο, αλλά γερό.

Έμενε να φτιάξει το σκοινί. Με τα λεπτά, ανθεκτικά βλαστάρια έπλεξε περίπου έξι μέτρα τριχιάς. Ήταν ελαφριά και δε φαινόταν δυνατή, αλλά ήξερε ότι μπορούσε να κρατήσει το βάρος του και κάμποσο ακόμη. Τη μια άκρη της την έδεσε στο πίσω μέρος του κονταριού και την άλλη στον καρπό του. Έτσι τουλάχιστον, αν πετούσε το καμάκι πέρα από το φράγμα και δεν έβρισκε το στόχο του, θα μπορούσε να το ξανατραβήξει πίσω.

Όταν τέλειωσε και με τον τελευταίο κόμπο και δεν του έμενε άλλη δουλειά, ένιωσε την κάψα, την κούραση, τον πόνο στο πόδι του και τη φοβερή δίψα να επιστρέφουν ξαφνικά στο χιλιαπλάσιο.

Προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του, να δει τι έκανε το Ρόλερ, αλλ' ανακάλυψε πως αυτό ήταν αδύνατο. Με την τρίτη προσπάθεια κατάφερε να σταθεί στα γόνατα, αλλά μετά σωριάστηκε πάλι μπρούμυτα.

«Έχω ανάγκη από ύπνο», σκέφτηκε. «Έτσι κι έφτανε τώρα η στιγμή της τελικής αναμέτρησης, θα ήμουν χαμένος. Αν το Ρόλερ ήξερε την κατάστασή μου, θα ζύγωνε τώρα εδώ και θα με σκότωνε με την ησυχία του. Πρέπει ν' ανακτήσω κάπως τις δυνάμεις μου».

Αργά και μαρτυρικά, άρχισε να σέρνεται μακριά από το φράγμα. Δέκα μέτρα... είκοσι...

Κάτι χτύπησε με γδούπο στην άμμο δίπλα του ξυπνώντας τον από ένα χαώδες και φριχτό όνειρο σε μια ακόμη πιο χαώδη και φριχτή πραγματικότητα. Άνοιξε

τα μάτια του και αντίκρισε πάλι το μπλε φως που έλουζε την μπλε άμμο.

Πόσο είχε κοιμηθεί; Μια ώρα; Μια μέρα;

Άλλη μια πέτρα βρόντησε πιο κοντά του τώρα, ραντίζοντάς τον με άμμο. Στηρίχτηκε στα χέρια του και ανακάθισε. Γυρίζοντας το κεφάλι είδε το Ρόλερ καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά, κοντά στο φράγμα.

Το πλάσμα τσούλησε αμέσως πίσω όταν τον είδε ν' ανακάθεται και δε σταμάτησε παρά μονάχα όταν έφτασε όσο πιο μακριά μπορούσε.

Ο Κάρσον κατάλαβε ότι τον είχε πάρει ο ύπνος πολύ κοντά, ενώ βρισκόταν ακόμη μέσα στο βεληνεκές από τις πέτρες του Ρόλερ. Βλέποντάς τον ξαπλωμένο και ασάλευτο, το πλάσμα είχε αποτολμήσει να ζυγώσει στο φράγμα για να του πετάξει μερικές πέτρες. Ήταν ευτύχημα που το Ρόλερ δεν είχε αντιληφθεί πόσο αδύναμος ήταν, αλλιώς θα έμενε στη θέση του συνεχίζοντας να τον πετροβολεί.

Άραγε είχε κοιμηθεί αρκετά; Μάλλον όχι, αν έκρινε από το γεγονός ότι ένιωθε το ίδιο εξαντλημένος όσο και πριν. Δεν ήταν ούτε πιο φρέσκος ούτε πιο διψασμένος· καμία διαφορά σε τίποτα. Κατά πάσα πιθανότητα δεν είχε κοιμηθεί πάνω από λίγα λεπτά.

Άρχισε να σέρνεται πάλι, τούτη τη φορά ζορίζοντας τον εαυτό του να συνεχίσει, μέχρι που έφτασε σε απόσταση ενός μέτρου από τον άχρωμο και αδιαφανή θολωτό τοίχο στην πίσω μεριά της αρένας.

Εκεί τα πράγματα άρχισαν πάλι να σκοτεινιάζουν...

Όταν ξύπνησε τίποτα γύρω του δεν είχε αλλάξει, αλλά τούτη τη φορά ήξερε ότι είχε κοιμηθεί αρκετά.

Το πρώτο που ένιωσε ήταν το ξερό και κολλημένο στόμα του. Η γλώσσα του ήταν πρησμένη.

Κάτι δεν πήγαινε καλά, αυτό το συνειδητοποίησε την ίδια στιγμή που το μυαλό του άρχισε να ξυπνά.

Πάντως ένιωθε λιγότερο κουρασμένος, έχοντας απαλλαγεί από κείνη την ανείπωτη εξάντληση. Ο ύπνος είχε φροντίσει γι' αυτό.

Μετά κατάλαβε ότι αυτό το κάτι ήταν πόνος, αφόρητος πόνος. Μονάχα όταν προσπάθησε να κουνηθεί κατάλαβε ότι προερχόταν από το πόδι του.

Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη γάμπα του. Ήταν φοβερά πρησμένη κάτω από το γόνατο, και ήδη το πρήξιμο έφτανε ώς τα μισά του μηρού του. Τα φυτικά βλαστάρια που είχε χρησιμοποιήσει για να δέσει το κατάπλασμα των φύλλων ήταν τώρα βαθιά χωμένα στη φουσκωμένη σάρκα.

Θα ήταν αδύνατο να περάσει το πέτρινο μαχαίρι κάτω από κείνα τα σφιχτά βλαστάρια. Ευτυχώς, ο τελευταίος κόμπος τους βρισκόταν πάνω από το κόκαλο και μπροστά, σε σημείο όπου το πρήξιμο ήταν λιγότερο έντονο. Έτσι, ύστερα από οδυνηρές προσπάθειες, κατάφερε να λύσει τον κόμπο.

Μια ματιά κάτω από τα φύλλα τον πληροφόρησε ότι είχε συμβεί το χειρότερο. Η μόλυνση και η σηψαιμία είχαν αρχίσει για τα καλά και φαίνονταν να χειροτερεύουν.

Δίχως φάρμακα, δίχως επιδέσμους, δίχως καν *νερό*, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να βελτιώσει την κατάσταση.

Τίποτα, εκτός μονάχα να *πεθάνει*, όταν η μόλυνση εξαπλωνόταν στον οργανισμό του.

Κατάλαβε ότι δεν υπήρχε πια καμιά ελπίδα και ότι είχε χάσει τον αγώνα.

Και μαζί του τον είχε χάσει και η ανθρωπότητα. Όταν θ' άφηνε την τελευταία του πνοή εδώ, πέρα στο σύμπαν που ήξερε, όλοι οι φίλοι και γνωστοί, όλοι οι άνθρωποι, θα πέθαιναν μαζί του. Η Γη και οι αποικισμένοι πλανήτες θα γίνονταν το σπίτι των κόκκινων,

σφαιρικών Παρείσακτων. Πλασμάτων που είχαν βγει από κάποιον εφιάλτη, όντων δίχως κανένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό, που έπιαναν μια σαύρα και τη διαμέλιζαν από ευχαρίστηση.

Ήταν αυτή η σκέψη που του έδωσε το κουράγιο ν' αρχίσει να σέρνεται, σχεδόν τυφλωμένος από τον πόνο, πίσω προς το φράγμα. Δε σερνόταν πια στις παλάμες και τα γόνατα, αλλά μονάχα με τα χέρια και τους βραχίονες.

Υπήρχε μια πιθανότητα στο εκατομμύριο να του απέμενε ίσως μια στάλα δύναμης όταν θα 'φτανε εκεί για να πετάξει το καμάκι του. Να το πετάξει μόνο *μία* φορά και με θανάσιμη ευστοχία, αν —άλλη μια πιθανότητα στο εκατομμύριο— το Ρόλερ πλησίαζε κοντά στο φράγμα. Ή αν το φράγμα δεν υπήρχε πια.

Του φάνηκε σαν να χρειάστηκε χρόνια για να φτάσει ώς εκεί.

Το φράγμα ήταν ακόμη στη θέση του, ακλόνητο όπως πάντα.

Και το Ρόλερ δε βρισκόταν κοντά στο φράγμα. Ανασηκώνοντας το κορμί του στους αγκώνες, ο Κάρσον μπόρεσε να το διακρίνει στο πίσω μέρος της αρένας. Δούλευε σ' ένα ξύλινο πλαίσιο που δεν ήταν παρά το μισοτελειωμένο αντίγραφο του πρώτου καταπέλτη που είχε καταστρέψει.

Οι κινήσεις του Ρόλερ ήταν αργές τώρα. Προφανώς είχε εξασθενίσει κι αυτό.

Ο Κάρσον αμφέβαλλε αν είχε λόγους ν' ανησυχεί για το δεύτερο εκείνο καταπέλτη. Θα είχε πεθάνει πολύ πριν το Ρόλερ προλάβει να τον χρησιμοποιήσει εναντίον του.

Αν κατάφερνε να το παρασύρει κοντά στο φράγμα, τώρα, ενώ ήταν ακόμη ζωντανός... Κούνησε το χέρι

του και προσπάθησε να φωνάξει, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από το κατάξερο λαρύγγι του.

Ή αν κατάφερνε να περάσει το φράγμα...

Πρέπει να έχασε τα λογικά του για λίγο, γιατί βρήκε τον εαυτό του να χτυπά με τις γροθιές του το φράγμα με μάταιη οργή, και ανάγκασε τον εαυτό του να σταματήσει.

Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει.

«Γεια σου», άκουσε μια φωνή.

Άνοιξε τα μάτια του και γύρισε το κεφάλι. Ναι, ή-*ταν* μια σαύρα.

«Πάρε δρόμο», ήθελε να πει ο Κάρσον. «Φύγε από δω. Δεν υπάρχεις ή, αν υπάρχεις, δε μιλάς στ' αλήθεια. Απλώς έχω πάλι παραισθήσεις».

Όμως δεν ήταν σε θέση ν' αρθρώσει λέξη. Ο λαιμός και η γλώσσα του ήταν τόσο ξερά που έκαναν αδύνατη κάθε κουβέντα. Έκλεισε πάλι τα μάτια του.

«Πονά», του είπε η σαύρα. «Σκότωσε. Έλα».

Ο Κάρσον άνοιξε πάλι τα μάτια του. Η μπλε δεκάποδη σαύρα εξακολουθούσε να στέκεται εκεί. Έτρεξε για λίγο προς τη μεριά του φράγματος και μετά ξαναγύρισε πίσω.

«Πονά», επανέλαβε. «Σκότωσε. Έλα».

Για μια ακόμη φορά απομακρύνθηκε και γύρισε πάλι πίσω. Ήταν φανερό ότι ζητούσε από τον Κάρσον να την ακολουθήσει προς το φράγμα.

Έκλεισε πάλι τα μάτια του. Η φωνή συνέχισε ν' ακούγεται. Επαναλάμβανε τις ίδιες τρεις, ασυνάρτητες λέξεις. Κάθε φορά που άνοιγε τα μάτια του, η σαύρα απομακρυνόταν και ξαναγύριζε.

«Πονά. Σκότωσε. Έλα».

Ο Κάρσον βόγκηξε με απόγνωση. Δε θα έβρισκε ησυχία αν δεν ακολουθούσε το αναθεματισμένο ζωντανό. Του έδειξε ότι ήθελε να το ακολουθήσει.

Άρχισε να σέρνεται πίσω από τη σαύρα. Ένας άλλος ήχος, κάτι σαν διαπεραστικό τσίριγμα, έφτασε στ' αυτιά του, ολοένα και πιο δυνατό.

Κάτι που σφάδαζε και τσίριζε ήταν πεσμένο στην άμμο. Κάτι μικρό και μπλε, που έμοιαζε με σαύρα αλλά δεν είχε—

Και τότε κατάλαβε τι ήταν: η σαύρα που το Ρόλερ είχε ξεριζώσει τα πόδια της πριν ώρες κι ώρες! Αλλά δεν ήταν ψόφιο· είχε ζωντανέψει πάλι και τσίριζε σφαδάζοντας από τους πόνους.

«Πονά», είπε η άλλη σαύρα. «Πονά. Σκότωσε. Σκότωσε».

Ο Κάρσον κατάλαβε επιτέλους. Έβγαλε το πέτρινο μαχαίρι από τη ζώνη του και σκότωσε το βασανισμένο πλάσμα. Η άλλη σαύρα απομακρύνθηκε γοργά.

Ο Κάρσον γύρισε πίσω στο φράγμα. Ακουμπώντας τα χέρια και το κεφάλι του πάνω του στάθηκε να παρακολουθήσει το Ρόλερ, πέρα μακριά, που συνέχιζε να φτιάχνει τον καινούριο καταπέλτη του.

«Θα μπορούσα να φτάσω ώς εκεί», σκέφτηκε, «αν μπορούσα να περάσω. Αν το κατάφερνα αυτό, μπορεί και να κέρδιζα τελικά. Φαίνεται και εκείνο εξασθενημένο. Ίσως αν—»

Και τότε, όταν ο πόνος τσάκισε τη θέλησή του, τον έπνιξε ένα κύμα μαύρης απόγνωσης κι ευχήθηκε να ήταν νεκρός. Ζήλεψε τη σαύρα που μόλις είχε απαλλάξει από το μαρτύριό της. Δεν ήταν αναγκασμένη πια να ζει και να υποφέρει. Ο ίδιος δεν ήταν τόσο τυχερός. Μπορεί να ζούσε ώρες και μέρες πριν η σηψαιμία τον σκοτώσει.

Τουλάχιστον να μπορούσε να χρησιμοποιήσει το μαχαίρι για τον εαυτό του...

Όμως ήξερε ότι δε θα το 'κανε. Όσο ζούσε, όσο υπήρχε και η παραμικρή ελπίδα...

Πάλευε ασυναίσθητα, σπρώχνοντας ξέφρενα το φράγμα με τις παλάμες του. Πρόσεξε πόσο αδύνατα και κοκαλιάρικα είχαν γίνει τα μπράτσα του. Πρέπει στ' αλήθεια να βρισκόταν πολύ καιρό εδώ, μέρες και μέρες, για να 'χει αδυνατίσει έτσι.

Πόσες μέρες θα κρατούσε ακόμη πριν πεθάνει; Πόση ακόμη θερμότητα, δίψα και πόνο μπορούσε ν' αντέξει το ανθρώπινο κορμί;

Για λίγες στιγμές τον κυρίεψε πάλι κάτι σαν υστερία, αλλά μετά τον πλημμύρισε μια βαθιά ηρεμία και μια απρόσμενη σκέψη.

Εκείνη η σαύρα που μόλις είχε σκοτώσει *είχε περάσει το φράγμα ενώ ήταν ακόμη ζωντανή!* Είχε έρθει από τη μεριά του Ρόλερ. Ο αντίπαλός του της είχε ξεριζώσει τα πόδια και μετά την πέταξε περιφρονητικά προς το μέρος του, μέσα από το φράγμα. Τότε είχε πιστέψει πως η σαύρα πέρασε επειδή ήταν νεκρή.

Αλλά δεν ήταν νεκρή· ήταν απλώς αναίσθητη.

Μια ζωντανή σαύρα δεν μπορούσε να περάσει από το φράγμα, αλλά μια αναίσθητη μπορούσε. Συνεπώς το φράγμα δεν αφορούσε γενικά τη ζωντανή σάρκα αλλά μονάχα τη σάρκα με συνείδηση. Ήταν μια *νοητική* προβολή, ένα *νοητικό* εμπόδιο.

Με αυτό κατά νου, ο Κάρσον άρχισε να έρπει κατά μήκος του φράγματος για την τελευταία απεγνωσμένη του προσπάθεια. Ήταν μια ελπίδα τόσο ανείπωτα μικρή που μονάχα ένας ετοιμοθάνατος θ' αποτολμούσε να ποντάρει σ' αυτή.

Δεν υπήρχε λόγος να υπολογίσει τις πιθανότητες επιτυχίας. Έτσι κι αλλιώς, αν δεν το αποτολμούσε, αυτές οι πιθανότητες ήταν απειροελάχιστες ή μηδενικές.

Σύρθηκε στην άμμο ώς το μικρό αμμόλοφο που είχε σχηματιστεί όταν έσκαβε —πόσες μέρες είχαν πεp-

σει από τότε;— για να βγει από την άλλη μεριά του φράγματος ή για να βρει νερό.

Το λοφάκι ήταν ακριβώς στη βάση του φράγματος, με τη μια πλευρά του μισή μέσα και μισή έξω από το φράγμα.

Παίρνοντας μαζί του μια πέτρα από το γειτονικό σωρό, ανέβηκε στην κορφή του αμμοσωρού και στάθηκε με το βάρος του στηριγμένο στο φράγμα. Έτσι, αν το φράγμα έπαυε να υπάρχει, θα κατρακυλούσε προς την εχθρική περιοχή.

Σιγουρεύτηκε ότι το μαχαίρι ήταν ασφαλισμένο στη χορτάρινη ζώνη του και το καμάκι στην αριστερή μασχάλη του, με τη μια άκρη του σκοινιού δεμένη στο κοντάρι και την άλλη στον καρπό του.

Ύστερα σήκωσε με το δεξί του χέρι την πέτρα με την οποία θα χτυπούσε το κεφάλι του. Θα χρειαζόταν λίγη τύχη για το χτύπημα αυτό· έπρεπε να 'ναι αρκετά δυνατό για να πέσει αναίσθητος, αλλά όχι τόσο δυνατό που ν' αργήσει πολύ να συνέλθει.

Μάντευε ότι το Ρόλερ τον παρακολουθούσε, και μόλις τον έβλεπε να κατρακυλά από την άλλη μεριά του φράγματος θα πλησίαζε να δει τι γινόταν. Θα νόμιζε ότι ήταν νεκρός· κατά πάσα πιθανότητα είχε βγάλει τα ίδια συμπεράσματα με τα δικά του για τη φύση του φράγματος. Αλλά σίγουρα θα ζύγωνε επιφυλακτικά. Αυτό θα έδινε στον Κάρσον λίγο πολύτιμο χρόνο...

Χτύπησε το κεφάλι του με την πέτρα.

Ο πόνος τον ξανάφερε στην πραγματικότητα. Ήταν μια ξαφνική σουβλιά στο μηρό του, διαφορετική από τον πιο αμβλύ πόνο του κεφαλιού και της γάμπας του.

Αλλά είχε σκεφτεί την πιθανή εξέλιξη πριν βάλει σ' ενέργεια το σχέδιό του, είχε προβλέψει τον πόνο αυτό και, μάλιστα, έλπιζε να τον νιώσει. Επιπρόσθετα,

είχε ατσαλώσει τον εαυτό του ώστε να μη σαλέψει ούτε δάχτυλο μόλις συνερχόταν.

Έμεινε σωριασμένος και ασάλευτος, ανοίγοντας μονάχα τα μάτια του μια χαραματιά, και είδε πως είχε μαντέψει σωστά. Το Ρόλερ ζύγωνε επιφυλακτικά. Απείχε έξι μέτρα τώρα, και ο πόνος που τον είχε συνεφέρει ήταν η πέτρα που είχε πετάξει ο αντίπαλός του για να εξακριβώσει αν ήταν ζωντανός ή νεκρός.

Ο Κάρσον συνέχισε να μένει ακίνητος. Το Ρόλερ έφτασε στα πέντε μέτρα και κοντοστάθηκε πάλι. Ο Κάρσον κρατούσε ακόμη και την ανάσα του.

Όσο αυτό ήταν δυνατό, φρόντιζε το μυαλό του να είναι άδειο από σκέψεις, για το ενδεχόμενο οι τηλεπαθητικές ικανότητες του άλλου να εντόπιζαν ότι ήταν ζωντανός και ξύπνιος. Και ακριβώς επειδή κρατούσε έτσι άδειο το μυαλό του, η επίδραση των σκέψεων του Ρόλερ στο νου του ήταν κάτι το τρομαχτικό.

Τον πλημμύρισε μια ανείπωτη φρίκη στην απόλυτη *ξενικότητα* και την ασύλληπτη *διαφορά* αυτών των σκέψεων από τις ανθρώπινες. Υπήρχαν πράγματα που τα ένιωθε αλλά δε θα μπορούσε ποτέ να τα εκφράσει, γιατί καμία ανθρώπινη γλώσσα δεν είχε τις λέξεις και κανένα ανθρώπινο μυαλό δε διέθετε τις εικόνες να το περιγράψει. Το μυαλό μιας αράχνης, ενός σκορπιού ή κι ενός αρειανού αμμόφιδου, αν διέθεταν νοημοσύνη και τηλεπαθητική επαφή με τον άνθρωπο, θα ήταν αδέρφια του σε σύγκριση με τούτο δω.

Καταλάβαινε τώρα ότι η Οντότητα είχε δίκιο. Έπρεπε να μείνει ή ο Άνθρωπος ή το Ρόλερ· το σύμπαν δεν είχε χώρο και για τους δύο. Απείχαν περισσότερο απ' όσο ο Θεός από το Διάβολο, και ποτέ δε θα μπορούσε να υπάρξει κοινό σημείο επαφής.

Το Ρόλερ ζύγωσε κι άλλο. Ο Κάρσον περίμενε να

φτάσει σχεδόν δίπλα του, ν' αρχίσει ν' απλώνει τα νυχοφόρα πλοκάμια του—

Αδιαφορώντας τώρα για κάθε πόνο, ανακάθισε απότομα και τίναξε το καμάκι με όλη τη δύναμη που του απόμενε. Έτσι τουλάχιστον νόμιζε· γιατί ένα απρόσμενο, τελευταίο απόθεμα δύναμης τον πλημμύρισε, κόβοντας σαν μαχαίρι τον πόνο με την αποτελεσματικότητα νευροαναισθητικού.

Ενώ το Ρόλερ, με το καμάκι μπηγμένο στο κορμί του, άρχισε να κυλά πίσω, ο Κάρσον προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του για να ριχτεί στο κατόπι του. Δεν το κατάφερε· έπεσε πάλι, αλλά συνέχισε να σέρνεται προς τον αντίπαλό του.

Το Ρόλερ έφτασε στην άκρη του σκοινιού, και ο Κάρσον ένιωσε να τινάζεται μπροστά από το τράβηγμα στον καρπό του. Το πλάσμα τον έσυρε λίγα μέτρα ακόμη και μετά σταμάτησε. Ο Κάρσον συνέχισε να πλησιάζει, τραβώντας το κορμί του από το ίδιο το σκοινί.

Το Ρόλερ είχε σταματήσει και τα πλοκάμια του πάλευαν ξέφρενα αλλά μάταια να ξεκαρφώσουν το καμάκι. Το κορμί του φάνηκε να φρικιάζει και να τρεμουλιάζει. Πρέπει να είχε καταλάβει ότι ήταν αδύνατο ν' απομακρυνθεί, γιατί τώρα αρχισε να τσουλά πίσω με απλωμένα απειλητικά τα πλοκάμια του.

Σφίγγοντας το πέτρινο μαχαίρι του, ο Κάρσον ήταν έτοιμος να το υποδεχτεί. Το κάρφωσε ξανά και ξανά, ενώ εκείνα τα φρικαλέα πλοκάμια έσκιζαν και ξεκολλούσαν δέρμα και σάρκες από το κορμί του.

Ο Κάρσον συνέχισε να του κατεβάζει μαχαιριές, πάλι και πάλι, μέχρι που το πλάσμα έπαψε να σαλεύει.

Ένα καμπανάκι χτυπούσε, και ο Κάρσον χρειάστηκε κάμποσες στιγμές αφού άνοιξε τα μάτια του για να

καταλάβει πού βρισκόταν και τι σήμαινε ο θόρυβος. Ήταν δεμένος με τους ιμάντες στο κάθισμα του ανιχνευτικού του και η οθόνη μπροστά έδειχνε μονάχα κενό διάστημα. Κανένα σκάφος των Παρείσακτων και κανένας φανταστικός πλανήτης δε φαίνονταν πουθενά.

Το καμπανάκι ήταν σινιάλο κλίσης για επικοινωνία. Κάποιος τον ειδοποιούσε ν' ανοίξει το δέκτη του. Με καθαρά αντανακλαστικές κινήσεις, άπλωσε το χέρι και γύρισε το διακόπτη.

Το πρόσωπο του Μπράντερ, κυβερνήτη του *Μαγγελάνου,* του μητρικού σκάφους του σμήνους ανιχνευτικών, φάνηκε στην οθόνη. Το πρόσωπο ήταν χλωμό και τα μαύρα μάτια έλαμπαν από ενθουσιασμό.

«*Μαγγελάνος* προς Κάρσον», είπε ο κυβερνήτης. «Γύρισε πίσω. Η μάχη τέλειωσε. Νικήσαμε!»

Η οθόνη έσβησε· ο Μπράντερ πρέπει να ενημέρωνε και τα άλλα ανιχνευτικά της μονάδας του.

Με αργές κινήσεις ο Κάρσον, ρύθμισε τα όργανα για το δρόμο της επιστροφής. Με αργές κινήσεις, μην μπορώντας ακόμη να πιστέψει την αλήθεια, έλυσε τη ζώνη του καθίσματος και τράβηξε προς το πίσω μέρος για ένα κρύο ποτήρι νερό. Για κάποιο λόγο διψούσε φοβερά. Ήπιε έξι ποτήρια.

Ύστερα έγειρε το κορμί του πάνω στον τοίχο και προσπάθησε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του.

Είχαν συμβεί στ' αλήθεια όλα *εκείνα;* Ένιωθε εντελώς καλά στην υγεία του, ήταν σώος και δεν πονούσε πουθενά. Η δίψα του ήταν περισσότερο ψυχολογική παρά σωματική· ο λαιμός του δεν ήταν διόλου στεγνός. Το πόδι του—

Ανασήκωσε το μπατζάκι της φόρμας του κι εξέτασε τη γάμπα του. Υπήρχε μια μακριά άσπρη ουλή εκεί, από μια εντελώς θεραπευμένη λαβωματιά. Δεν την εί-

χε από πριν. Άνοιξε το φερμουάρ μπροστά στο στήθος του και είδε ότι το στέρνο και η κοιλιά του ήταν γεμάτα από μικροσκοπικές, σχεδόν αδιόρατες, ουλές.

Τελικά ήταν *αλήθεια!*

Το ανιχνευτικό, υπό αυτόματο έλεγχο τώρα, έμπαινε κιόλας στο εσωτερικό του μητρικού σκάφους. Οι μηχανικοί βραχίονες το σήκωσαν και το τοποθέτησαν στη συγκεκριμένη του υποδοχή, και μια στιγμή αργότερα ένας βομβητής τον ειδοποίησε ότι ο χώρος είχε γεμίσει με αέρα. Ο Κάρσον άνοιξε τη θυρίδα του, βγήκε έξω και πέρασε από τις διπλές πόρτες του αεροφράχτη.

Τράβηξε κατευθείαν για το γραφείο του Μπράντερ, μπήκε μέσα και χαιρέτησε κανονικά.

Ο Μπράντελ είχε εκείνο το ζαλισμένο ύφος ανθρώπου που δεν έχει ακόμη συνέλθει από κάποιο πρόσφατο σοκ. «Γεια σου, Κάρσον», τον χαιρέτησε. «Δεν ξέρεις τι έχασες! Ένα θέαμα φανταστικό!»

«Τι συνέβη, κύριε κυβερνήτα;»

«Κι εγώ δεν ξέρω ακριβώς. Τους ρίξαμε μια ομοβροντία, και ολόκληρος ο στόλος τους έγινε σκόνη! Ό,τι κι αν ήταν, πηδούσε από σκάφος σε σκάφος σαν αστραπή, ακόμη και σ' εκείνα που δεν είχαμε χτυπήσει ή που βρίσκονταν έξω από το βεληνεκές μας! Ολόκληρος ο στόλος τους διαλύθηκε μπροστά στα μάτια μας, δίχως καν να γρατζουνιστεί η μπογιά έστω ενός από τα σκάφη μας!»

Ο κυβερνήτης πήρε μια ανάσα και συνέχισε.

«Δεν μπορούμε καν να διεκδικήσουμε τη δόξα της νίκης. Θα πρέπει να έφταιγε κάποιο ασταθές κράμα των μετάλλων που χρησιμοποιούσαν, και η βολή μας ξεκίνησε μια αλυσιδωτή αντίδραση. Αλλά τι θέαμα ή-

ταν κι αυτό, φίλε μου! Κρίμα που έχασες όλο το γλέντι!»

Ο Κάρσον κατάφερε να κάνει μια κάποια γκριμάτσα. Ήταν το αρρωστημένο φάντασμα ενός χαμόγελου, γιατί θα περνούσαν μέρες πριν συνέλθει από το σοκ της εμπειρίας του. Αλλά ο κυβερνήτης κοιτούσε κάπου αλλού και δεν το πρόσεξε.

«Μάλιστα, κύριε κυβερνήτα», αναστέναξε. Ήταν η κοινή λογική μάλλον παρά η μετριοφροσύνη που τον έπεισαν ότι θα μαρκαριζόταν για πάντα σαν ο μεγαλύτερος ψεύτης του διαστήματος έτσι κι έλεγε περισσότερα. «Καλά το είπατε. Κρίμα που έχασα όλο το γλέντι».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΑΝΤΑΚΟΡ

της Λη Μπράκετ

Τούτη η ιστορία έχει όλη τη γοητεία ενός παραμυθιού ειπωμένου από κάποια Σεχραζάτ της διαστημικής εποχής. Εξωτικές πόλεις του Άρη όπου κυκλοφορούν όλων των λογιών οι ράτσες και όπου σε κάθε σκοτεινή γωνιά μπορεί να παραμονεύει ο κίνδυνος ή η υπόσχεση της περιπέτειας. Ατμόσφαιρα παρακμής, με ακατονόμαστα πάθη και ήρωες δέσμιους της μοίρας τους. Χαμένοι πολιτισμοί στις ξερές ερήμους ενός ετοιμοθάνατου κόσμου και βαρβαρικές φυλές που περιφρονούν τα καλά του πολιτισμού. Τόποι μαγικής ομορφιάς, απαγορευμένοι για τους ανθρώπους της Γης και επιστήμονες-τυχοδιώκτες που αναζητούν κάποιο δικό τους όραμα...

Δεν είναι μια ιστορία προβληματισμού και δε χρειάζεται να ψάχνετε για κάποιο βαθύτερο νόημα ή μήνυμα. Όμως, αν και συνειδητά είναι γραμμένη αποκλειστικά για να ψυχαγωγήσει τον αναγνώστη, καταφέρνει να φτάσει σε επίπεδα πάθους και δύναμης ασυνήθιστα για ιστορίες της κατηγορίας της. Μια περιπέτεια στον Άρη τύπου «Ιντιάνα Τζόουνς» αλλά με τον Μπόγκυ της «Καζαμπλάνκα» στο ρόλο του Χάρρισον Φορντ. Η Λη Μπράκετ έγραψε κάμποσες περιπέ-

τειες με φόντο τον Άρη, που ίσως τον επισκεφθούμε πάλι σε άλλη ανθολογία.

Η Λη Μπράκετ (1915-1978) υπήρξε από τις κορυφαίες εκπροσώπους αυτού του είδους γραφής. Σύζυγος του επίσης γνωστού συγγραφέα Επιστημονικής Φαντασίας Έντμοντ Χάμιλτον, έχει γράψει και πολλά σενάρια για ταινίες όπως «Ο Μεγάλος Ύπνος», «Ρίο Μπράβο» και άλλες.

Γ.Μ.

1

Έφτασε μόνος στο κρασοπουλιό, τυλιγμένος μ' ένα σκουροκόκκινο μανδύα και την κουκούλα να σκεπάζει το κεφάλι του. Στάθηκε για μια στιγμή στο κατώφλι, και μια από τις λεπτόκορμες, αρπαχτικές γυναίκες που φωλιάζουν σε τέτοια μέρη τον ζύγωσε. Πήγε κοντά του, αφήνοντας στο διάβα της μια κρυστάλλινη μουσική από τα μικρά καμπανάκια που αποτελούσαν σχεδόν και το μόνο της ρούχο.

Την είδε να του χαμογελά. Και μετά, ξαφνικά, το χαμόγελο πάγωσε και κάτι άλλαξε στα μάτια της. Ήταν σαν να μην κοιτούσε πια τον άντρα με το μανδύα αλλά μέσα απ' αυτόν. Κατά τον πιο παράξενο τρόπο... θα 'λεγε κανείς ότι είχε γίνει αόρατος.

Η γυναίκα πέρασε από δίπλα του. Δεν ξέρω αν σφύριξε τίποτα στους άλλους, αλλά ένας άδειος κύκλος φάνηκε να σχηματίζεται ολόγυρά του. Κανένας δεν κοίταζε προς το μέρος του. Δεν ήταν ότι απόφευγαν να τον κοιτάξουν· απλώς αρνιούνταν να τον δουν.

Ο ξένος άρχισε να διασχίζει αργά τη γεμάτη αίθουσα. Ήταν πολύ ψηλός και περπατούσε με μια ρευστή, ρωμαλέα χάρη που ήταν αληθινή ευχαρίστηση των ματιών. Οι θαμώνες παραμέριζαν από το δρόμο του, δίχως να φαίνεται ότι το 'καναν σκόπιμα, αλλά πάντως παραμέριζαν. Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη με άγνωστες μυρωδιές κι από παντού αντηχούσαν στριγκά τα γέλια των γυναικών.

Δυο ψηλοί βάρβαροι, ποτισμένοι για τα καλά με κρασί, είχαν θυμηθεί κάποια ενδοφυλετική βεντέτα

τους, και το σαματατζίδικο πλήθος τους είχε κάνει χώρο για να χτυπηθούν. Μια ασημένια φλογέρα, ένα τύμπανο και μια διπλή άρπα έπαιζαν παλιά άγρια μουσική. Λυγερά μελαμψά κορμιά πηδούσαν και στροβιλίζονταν μέσα στα γέλια, τις κραυγές και τευς καπνούς.

Ο ξένος περνούσε ανάμεσα απ' όλα αυτά μόνος, ανέγγιχτος, αθέατος. Πέρασε δίπλα από το σημείο που καθόμουν. Ήμουν ο μόνος μέσα σ' εκείνο το μαγαζί που όχι μόνο τον έβλεπε αλλά και τον κοιτούσε με περιέργεια. Ίσως γι' αυτό μου έριξε μια φευγαλέα ματιά με κείνα τα μαύρα μάτια του κάτω από τη σκιά της κουκούλας. Ήταν λαμπερά σαν φυσημένα κάρβουνα, πλημμυρισμένα πόνο και οργή.

Μόλις και πρόλαβα να διακρίνω το μισοκρυμμένο πρόσωπό του. Μονάχα μια ματιά... αλλά ήταν αρκετή. *Γιατί να μου δείξει το πρόσωπό του σ' εκείνο το κρασοπουλιό της Μπαρρακές;*

Με προσπέρασε. Δεν υπήρχε χώρος στη σκιερή γωνιά που διάλεξε να καθίσει αλλ' αμέσως έγινε χώρος, ένας κύκλος ολόγυρα, σαν βαθιά τάφρος ανάμεσα σ' αυτόν και το πλήθος. Κάθισε. Τον είδα ν' αφήνει ένα νόμισμα στην έξω άκρη της τάβλας του τραπεζιού. Σε λίγο μια κοπελιά του μαγαζιού πλησίασε, πήρε το νόμισμα και άφησε στο τραπέζι μια κούπα κρασί. Αλλά θα νόμιζε κανείς ότι σερβίριζε σε άδειο τραπέζι.

Στράφηκα προς τον Καρντάκ, τον αρχι-οδηγό μου, έναν Σούνι με πελώριες πλάτες και μακριά μαλλιά πλεγμένα στον πολύπλοκο χαρακτηριστικό κότσο της φυλής του. «Τι σημαίνουν όλα αυτά;» τον ρώτησα.

Ο Καρντάκ έκανε μια κίνηση με τους ώμους του. «Ποιος ξέρει;» Ύστερα έκανε να σηκωθεί. «Έλα, Τζονρός», μου είπε, χρησιμοποιώντας την ντόπια απόδοση του 'Τζων Ρος'. «Ώρα να γυρίσουμε στο χάνι».

«Έχουμε ώρες ακόμη ώς την αναχώρηση. Και μη

μου λες ψέματα· είμαι αρκετά χρόνια στον Άρη για να ξέρω. Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; Από πού κρατάει η σκούφια του;»

Η Μπαρρακές είναι η πύλη ανάμεσα στο βορρά και το νότο. Στο μακρινό παρελθόν, όταν υπήρχαν ακόμη ωκεανοί στον ισημερινό και νότιο Άρη, τότε που η Βαλκίς και η Τζεκκάρα ήταν περήφανες πρωτεύουσες αυτοκρατοριών κι όχι άντρα ληστών και κακοποιών, εδώ στην Μπαρρακές, στις παρυφές των βόρειων Ξερότοπων, επί χίλια ολόκληρα χρόνια έφταναν κι έφευγαν τα μεγάλα καραβάνια. Είναι μια πόλη περαστικών ξένων.

Στα χρονοφαγωμένα καλντερίμια της κυκλοφορούν όλων των λογιών οι ράτσες. Μπορείς να δεις ψηλούς βουνίσους Κεσί, νομάδες από τα υψίπεδα του Άνω Σουν, λιπόσαρκους μαυριδερούς άντρες από το νότο που έρχονται ν' ανταλλάξουν τη λεία τους από ξεχασμένους τάφους και ναούς, και εκλεπτυσμένους κοσμοπολίτες από την Καχόρα και τις Εμπορικές Πόλεις, όπου υπάρχουν διαστημοδρόμια και όλα όσα χαρακτηρίζουν ένα σύγχρονο πολιτισμό.

Ο ξένος με το σκουροκόκκινο μανδύα δεν ανήκε σε κανέναν απ' αυτούς τους επισκέπτες.

Μια φευγαλέα ματιά ενός προσώπου...

Είμαι πλανητικός ανθρωπολόγος που υποτίθεται ότι κατέγραφε τα αρειανά εθνολογικα δεδομένα. Ήμουν εδώ με επιχορήγηση που είχα αποσπάσει από ένα πανεπιστήμιο της Γης, αρκετά άσχετο για να μην ξέρει ότι η απεραντοσύνη της Αρειανής Ιστορίας κάνει μάταιη κάθε τέτοια προσπάθεια.

Βρισκόμουν στη Μπαρρακές, οργανώνοντας μια αποστολή που επί ένα χρόνο θα μελετούσε τις φυλές του Άνω Σουν. Και να που ξαφνικά είχε περάσει από δίπλα μου ένας άντρας με χρυσαφένιο δέρμα, με πρω-

τόγνωρα για τον Άρη μαύρα μάτια και χαρακτηριστικά προσώπου που δεν ανήκαν σε καμία από τις φυλές που ήξερα. Έχω δει ρωμαϊκά γλυπτά φαύνων που είχαν κάτι από το πρόσωπο αυτό.

«Ώρα να πηγαίνουμε, Τζονρός!» είπε πάλι ο Καρντάκ.

Κοίταξα τον ξένο, που έπινε το κρασί του σιωπηλός και μόνος. «Πολύ καλά, θα ρωτήσω τον ίδιο».

Ο Καρντάκ αναστέναξε. «Οι Γήινοι δε διακρίνονται για τη σωφροσύνη τους», παρατήρησε. Ύστερα έκανε μεταβολή κι έφυγε.

Διέσχισα την αίθουσα και στάθηκα μπροστά στον ξένο. Με την ευγενική Κλασική Αρειανή διάλεκτο που μιλούν στα Χαμηλά Κανάλια, του ζήτησα την άδεια να καθίσω στο τραπέζι του.

Εκείνα τα γεμάτα οργή και πόνο μάτια καρφώθηκαν στα δικά μου. Υπήρχε μίσος μέσα τους, καθώς και περιφρόνηση και ντροπή. «Σε ποια ανθρώπινη ράτσα ανήκεις;» με ρώτησε.

«Είμαι Γήινος».

Επανέλαβε το όνομα σαν κάπου να το είχε ξανακούσει και προσπαθούσε να θυμηθεί. «Γήινος... Τότε είναι αλήθεια όσα ψιθυρίζουν οι άνεμοι που φυσούν στην έρημο, ότι ο Άρης είναι πια νεκρός και πως άνθρωποι από άλλους κόσμους μολύνουν τους άμμους του». Σήκωσε το βλέμμα προς την αίθουσα και προς όλο εκείνο το πλήθος που αρνιόταν να παραδεχτεί την παρουσία του. «Αλλαγή», ψιθύρισε. «Θάνατος, αλλαγή... και πράγματα που σβήνουν και χάνονται».

Οι μύες του προσώπου του σφίχτηκαν. Ήπιε μια γουλιά κρασί και κατάλαβα ότι πρέπει να έπινε ασταμάτητα από καιρό, για μέρες αν όχι και βδομάδες. Υπήρχε μια ήρεμη τρέλα μέσα του.

«Γιατί σε αποφεύγει ο κόσμος;» τον ρώτησα.

«Μόνο ένας άνθρωπος της Γης θα έκανε μια τέτοια ερώτηση», αποκρίθηκε, κι έβγαλε έναν ήχο σαν γέλιο, πολύ ξερό και πικρό.

Μια νέα ράτσα, σκεφτόμουν, *μια άγνωστη ράτσα!* Αναλογίστηκα τη φήμη που κερδίζουν κάποτε όσοι ανακαλύπτουν καινούρια πράγματα, και ίσως μια έδρα που θα με περίμενε στο πανεπιστήμιο αν πρόσθετα μια καινούρια λαμπρή σελίδα στο σκοτεινό μωσαϊκό της αρειανής Ιστορίας. Είχα κατεβάσει κι εγώ τα ποτηράκια μου, και κάτι παραπάνω. Εκείνη η έδρα φάνταζε κιόλας χιλιόμετρα ψηλή και φτιαγμένη από ατόφιο χρυσάφι.

«Περιπλανιέμαι από κατώγι σε κατώγι σε τούτο το βούρκο της Μπαρρακές», είπε ο ξένος σιγανά, «και παντού είναι το ίδιο. Έχω πάψει να υπάρχω». Τα άσπρα δόντια του έλαμψαν για μια στιγμή στη σκιά της κουκούλας του. «Ήταν πιο σοφοί από μένα οι συμπατριώτες μου. Όταν η Σαντακόρ πέθανε, πεθάναμε κι εμείς μαζί της, άσχετα αν τα κορμιά μας συνεχίζουν ή όχι να ζουν».

«Σαντακόρ;» είπα. Το όνομα είχε έναν ήχο σαν από μακρινό κάλεσμα.

«Πώς θα μπορούσε να ξέρει ένας Γήινος; Ναι, Σαντακόρ! Ρώτα τους ανθρώπους του Κες και τους ανθρώπους του Σουν! Ρώτα τους βασιλιάδες του Μεκ που βρίσκονται στην άλλη άκρη του κόσμου! Ρώτα όλους τους Αρειανούς... Δεν έχουν ξεχάσει τη Σαντακόρ! Αλλά δε θα σου πουν. Είναι γι' αυτούς μια αβάσταχτη ντροπή η θύμηση και το όνομα».

Το βλέμμα του πέταξε πέρα προς το θορυβώδικο πλήθος που γέμιζε την αίθουσα και τον πολύβουο δρόμο απέξω. «Και να που βρίσκομαι εδώ ανάμεσά τους... χαμένος».

«Η Σαντακόρ είναι νεκρή;»

«Ετοιμοθάνατη. Ήταν τρεις από μας που δε θέλαμε να πεθάνουμε. Ξεκινήσαμε να έρθουμε στο νότο διασχίζοντας την έρημο. Αργότερα ο ένας γύρισε πίσω, ο άλλος πέθανε στους άμμους κι εγώ έφτασα εδώ στην Μπαρρακές!» Το μέταλλο της κούπας του κρασιού είχε τσαλακωθεί στα δάχτυλά του.

«Και τώρα μετανιώνεις που ήρθες;» τον ρώτησα.

«Θα 'πρεπε να είχα μείνει να πεθάνω με τη Σαντακόρ. Τώρα το ξέρω. Αλλά δεν μπορώ να γυρίσω πίσω».

«Γιατί όχι;» *Σκεφτόμουν το όνομα Τζων Ρος, γραμμένο με χρυσά γράμματα στη λίστα των μεγάλων εξερευνητών.*

«Η έρημος είναι μεγάλη, Γήινε. Πολύ μεγάλη για ένα μοναχικό ταξιδιώτη».

«Έχω ένα καραβάνι», του είπα. «Φεύγω για το βορρά απόψε».

Ένα φως έλαμψε στα μάτια του, τόσο παράξενο και γεμάτο θάνατο που φοβήθηκα. «Όχι», ψιθύρισε. *«Όχι!»*

Έμεινα σιωπηλός κοιτάζοντας πέρα στα πλήθη που τώρα είχαν ξεχάσει κι εμένα, επειδή καθόμουν με τούτο τον ξένο. *Μια νέα φυλή, μια άγνωστη πόλη! Ένιωσα να μεθώ στη σκέψη.*

Ύστερα από κάμποσες στιγμές ο ξένος με ρώτησε. «Τι θα γύρευε ένας Γήινος στη Σαντακόρ;»

Του εξήγησα. Γέλασε. «Ώστε μελετάς τους ανθρώπους!» είπε και γέλασε πάλι, κάνοντας τον κόκκινο μανδύα του να τρεμουλιάσει.

«Αν θέλεις να γυρίσεις πίσω, μπορώ να σε πάρω μαζί μας. Αν δε θέλεις, πες μου τουλάχιστον πού βρίσκεται η πόλη και θα τη βρω. Η ράτσα και η πόλη σου θα πρέπει ν' αποκτήσουν τη θέση τους στην Ιστορία».

Δεν αποκρίθηκε, αλλά το κρασί με είχε κάνει πονηρό και μπορούσα να μαντέψω τι γινόταν μέσα στο μυαλό του. Σηκώθηκα από την καρέκλα μου.

«Σκέψου το», του είπα. «Μπορείς να με βρεις στο χάνι δίπλα στη βόρεια πύλη μέχρι να σηκωθεί το μικρότερο φεγγάρι. Μετά αναχωρώ».

«Περίμενε». Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν στον καρπό μου. Με πόνεσαν. Κοίταξα στο πρόσωπό του και δε μου άρεσαν τα όσα είδα εκεί. Αλλά, όπως είχε πει ο Καρντάκ, δε διακρινόμουν ιδιαίτερα για τη σωφροσύνη μου.

«Οι άνθρωποί σου θ' αρνηθούν να προχωρήσουν πέρα από τα Πηγάδια του Καρθεντόν», παρατήρησε ο ξένος.

«Τότε θα συνεχίσουμε και δίχως αυτούς».

Επακολούθησε μακριά σιγή. Μετά μίλησε πάλι. «Ας γίνει κι έτσι».

Ήξερα τι σκεφτόταν, τόσο καλά όσο κι αν είχε πει τις σκέψεις του φωναχτά. Σκεφτόταν ότι δεν ήμουν παρά μονάχα ένας Γήινος και ότι θα με σκότωνε όταν θ' αντικρίζαμε μπροστά μας τη Σαντακόρ.

2

Τα μονοπάτια των καραβανιών διακλαδίζονται στα Πηγάδια του Καρθεντόν. Ένα τραβάει δυτικά προς το Σουν και ένα άλλο πηγαίνει προς το βορρά μέσα από τα περάσματα του Κες. Αλλά υπάρχει κι ένα τρίτο, πιο αρχαίο από τ' άλλα. Πηγαίνει προς τ' ανατολικά και δε χρησιμοποιείται ποτέ. Τα βαθιά πηγάδια στους βράχους είναι ξερά, και τα σκαμμένα στην πέτρα καταφύγια έχουν πια σκεπαστεί από τα κύματα των άμμων. Από κει που το μονοπάτι αρχίζει να σκαρφαλώνει στα βουνά δεν υπάρχουν ούτε αναμνήσεις.

Ο Καρντάκ αρνήθηκε ευγενικά να προχωρήσει πέ-

ρα από τα Πηγάδια. Θα με περίμενε, είπε, για ένα ορισμένο διάστημα και αν γύριζα πίσω θα συνεχίζαμε το δρόμο για το Σουν. Αν δε γύριζα... ε, είχα αφήσει την πλήρη αμοιβή του στον τοπικό αρχηγό. Θα την εισέπραττε και θα γύριζε σπίτι του. Δεν του άρεσε που είχαμε τον ξένο μαζί μας και είχε απαιτήσει διπλάσια αμοιβή.

Σ' εκείνη τη μακριά πορεία από την Μπαρρακές δεν είχα καταφέρει να βγάλω ούτε λέξη από τον Καρντάκ ή τους άντρες του σχετικά με τη Σαντακόρ. Ο ξένος ήταν το ίδιο αμίλητος. Μου είχε πει το όνομά του — Κορίν— και τίποτε άλλο. Κουκουλωμένος με το μανδύα του βάδιζε μόνος και απόμακρος, βυθισμένος σκυθρωπά στις σκέψεις του. Οι δαίμονες που βασάνιζαν την ψυχή του λυσσομανούσαν ακόμη μέσα του, και τώρα είχε αποκτήσει κι έναν καινούριο: την ανυπομονησία. Θα μας πέθαινε όλους στην εξάντληση αν του άφηνα το ελεύθερο.

Έτσι μονάχα ο Κορίν κι εγώ τραβήξαμε ανατολικά από το Καρθεντόν, σέρνοντας πίσω μας δυο μεταφορικά ζώα και φορτωμένοι με όλο το νερό που ήταν δυνατό να πάρουμε. Και τώρα δεν μπορούσα πια να τον συγκρατήσω με τίποτα.

«Δεν έχουμε καιρό να σταματήσουμε», έλεγε. «Οι μέρες τελειώνουν. Δε μας περισσεύει χρόνος!»

Όταν φτάσαμε στα βουνά, μας είχαν μείνει μονάχα τρία ζώα και όταν διασχίσαμε την πρώτη κορυφογραμμή ήμαστε πια πεζοί, τραβώντας πίσω μας το μοναδικό μεταφορικό ζώο με τα ασκιά του λιγοστού νερού που μας είχε απομείνει.

Ακολουθούσαμε ένα δρόμο τώρα. Εν μέρει πελεκημένος στο βράχο και εν μέρει φαγωμένος από αμέτρητα πόδια, ο δρόμος οδηγούσε πάνω από τα βουνά, εκείνους τους γυμνούς όγκους, τους πλημμυρισμένους σιωπή και με μόνους κάτοικους τις παράξενες μορφές που είχε δώσει ο άνεμος στους κόκκινους βράχους.

«Στρατοί έχουν περάσει από δω», είπε ο Κορίν. «Βασιλιάδες και καραβάνια, ζητιάνοι και σκλάβοι, τραγουδιστάδες και χορεύτριες και πρεσβείες πριγκίπων. Τούτος εδώ ήταν ο δρόμος για τη Σαντακόρ».

Το ζώο μας γλίστρησε σε μια βραχώδη πλαγιά και τσάκισε το σβέρκο του, αναγκάζοντάς μας να φορτωθούμε οι δυο μας το τελευταίο ασκί του νερού. Δεν ήταν και βαρύ φορτίο. Και αλάφραινε συνέχεια, μέχρι που σχεδόν έμεινε άδειο.

Ένα απομεσήμερο, αρκετά πριν το ηλιοβασίλεμα, ο Κορίν είπε ξαφνικά, «Θα σταματήσουμε εδώ».

Ο δρόμος ανηφόριζε απότομα μπροστά μας. Δε φαινόταν ούτε ακουγόταν το παραμικρό. Ο Κορίν κάθισε κάτω στη μαλακιά σκόνη. Κάθισα κι εγώ, λίγο πιο πέρα. Τον παρακολουθούσα σιωπηλά. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο και δεν έβγαζε λέξη.

Η ώρα κυλούσε και οι σκιές πύκνωναν σ' εκείνο το βαθύ και στενό πέρασμα. Πάνω από τα κεφάλια μας η στενή λουρίδα του ουρανού έλαμπε με κροκί χρώμα, μετά κόκκινο... και τέλος φάνηκαν τα πρώτα λαμπρά, παγερά άστρα. Ο άνεμος συνέχιζε να τρίβει και να γυαλίζει τα βράχια, μουρμουρίζοντας στον εαυτό του, ένας γέρος και ξεμωραμένος άνεμος όλο γκρίνια και παράπονα. Ακουγόταν μονάχα το αχνό ξερό κροτάλισμα από χαλίκια που κατρακυλούσαν στις πλαγιές.

Το όπλο μου ήταν κρύο στο χέρι, κρυμμένο κάτω από το μανδύα μου. Δεν ήθελα να το χρησιμοποιήσω. Αλλά και δεν ήθελα να πεθάνω εδώ σε τούτο το σιωπηλό δρόμο των χαμένων στρατιών, των καραβανιών και των βασιλιάδων.

Μια αχτίδα από πρασινωπό φεγγαρόφωτο γλί-

στρησε κάτω ανάμεσα από τα τοιχώματα των βράχων.

Ο Κορίν σηκώθηκε στα πόδια του.

«Δυο φορές ώς τώρα ακολούθησα ένα ψέμα. Τώρα τουλάχιστον συνάντησα εδώ την αλήθεια».

«Δε σε καταλαβαίνω», είπα.

«Πίστευα ότι μπορούσα να γλιτώσω από την καταστροφή. Αυτό ήταν ψέμα. Ύστερα πίστεψα ότι θα μπορούσα να επιστρέψω και να μοιραστώ τη μοίρα της Σαντακόρ. Κι αυτό ήταν ψέμα. Η Σαντακόρ πεθαίνει. Θέλησα να δραπετεύσω απ' αυτό το ψυχορράγημα που είναι το τέλος της πόλης και της φυλής μου. Η ντροπή της φυγής με βαραίνει τώρα και ποτέ δε θα μπορέσω να ξαναγυρίσω πίσω».

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα πεθάνω εδώ».

«Κι εγώ;»

«Πίστεψες», έκανε ο Κορίν σιγανά, «ότι θα έφερνα εδώ έναν ξένο για να παρακολουθήσει το τέλος της Σαντακόρ;»

Κινήθηκα πρώτος. Δεν ήξερα τι όπλα μπορεί να έκρυβε κάτω από εκείνο το σκουροκόκκινο μανδύα. Βούτηξα προς το μέρος του πάνω από το σκονισμένο βράχο. Κάτι πέρασε σφυρίζοντας και κροταλίζοντας δίπλα από το κεφάλι μου και είδα μια λάμψη. Αλλά την άλλη στιγμή του είχα αγκαλιάσει τα πόδια και τον γκρέμιζα κάτω, με μένα, πολύ σβέλτα, καθισμένο πάνω του.

Έκρυβε πολλή δύναμη μέσα του. Χρειάστηκε να του κοπανήσω δυο φορές το κεφάλι στο βράχο πριν μπορέσω να του αποσπάσω από τα δάχτυλα ένα μικρό παράξενο κατασκεύασμα από μεταλλικούς σωλήνες. Το πέταξα πέρα. Δε βρήκα άλλο όπλο πάνω του εκτός από ένα μαχαίρι, και το πήρα κι αυτό. Ύστερα σηκώθηκα.

«Θα σε συνοδέψω ώς τη Σαντακόρ», του είπα.

Έμεινε ασάλευτος, τυλιγμένος με τις αναστατωμένες δίπλες του μανδύα του. Η ανάσα του έβγαινε τραχιά από το λαρύγγι του. «Ας γίνει κι έτσι», μουρμούρισε. Μετά ζήτησε λίγο νερό.

Πήγα εκεί που ήταν αφημένο το ασκί και το σήκωσα, πιστεύοντας ότι θα είχε μείνει καμιά κούπα νερό. Δεν τον άκουσα να κινείται. Ό,τι έκανε το έκανε πολύ αθόρυβα με κάποιο κοφτερό στολίδι των ρούχων του. Όταν του πήγα το νερό όλα είχαν τελειώσει. Προσπάθησα να τον ανασηκώσω. Τα μάτια του με κοίταξαν μ' ένα παράξενα φωτεινό βλέμμα. Ύστερα ψιθύρισε τρεις λέξεις σε κάποια άγνωστη γλώσσα και ξεψύχησε. Τον άφησα να πέσει στο χώμα.

Το αίμα του είχε τρέξει στη σκόνη του δρόμου. Ακόμη και στο φεγγαρόφωτο, μπορούσα να δω ότι δεν είχε το χρώμα του ανθρώπινου αίματος.

Έμεινα σκυμμένος εκεί για πολλη ώρα, πλημμυρισμένος από μια παράξενη μελαγχολία. Ύστερα άπλωσα το χέρι μου και τράβηξα την κουκούλα από το κεφάλι του. Ήταν ένα όμορφο κεφάλι που πρώτη φορά έβλεπα. Αν το είχα δει εξαρχής δε θα είχα φύγει μόνος μαζί του για τα βουνά. Αν το είχα δει, θα είχα καταλάβει πολλά πράγματα, και ούτε το χρήμα ούτε η δόξα θα 'ταν αρκετά για να με κάνουν να πάρω το δρόμο για τη Σαντακόρ.

Το κρανίο του ήταν στενό και κυρτό με ντελικάτη κατασκευή.

Ήταν σκεπασμένο με σγουρές ίνες που στο φεγγαρόφωτο είχαν μια σχεδόν μεταλλική λάμψη, ασημένια κι αστραφτερή. Σάλεψαν κάτω από τα δάχτυλά μου, σαν λεπτά μεταξένια συρματάκια με δική τους ζωή που αντιδρούσαν στο ξένο άγγιγμα. Την ίδια στιγμή

που τραβούσα το χέρι μου είδα τη λάμψη τους να σβήνει, και η υφή τους άλλαξε.

Όταν τ' άγγιξα πάλι, δε σάλεψαν ξανά. Τα αφτιά του Κορίν ήταν μυτερά με αργυρόχρωμες τουφίτσες στην άκρη. Πάνω τους, καθώς και στα μπράτσα και το στήθος του, διακρίνονταν αχνά απομεινάρια από λέπια, σχεδόν σαν διαμαντόσκονη πασπαλισμένη στο χρυσαφένιο δέρμα. Κοίταξα τα δόντια του, αλλά κι αυτά δεν ήταν ανθρώπινα.

Ήξερα τώρα γιατί ο Κορίν είχε γελάσει όταν του είπα ότι δουλειά μου ήταν να μελετώ τους ανθρώπους.

Επικρατούσε πολλή σιγαλιά. Μπορούσα ν' ακούσω τα χαλίκια και τα πετραδάκια που κατρακυλούσαν από μόνα τους στις απόκρημνες πλαγιές, και τους ψίθυρους της άμμου που έρρεε στις χαραματιές των βράχων. Τα Πηγάδια του Καρθεντόν ήταν πολύ μακριά. Απείχαν κάμποσες ζωές για έναν άνθρωπο πεζό και με μονάχα μια κούπα νερό για το δρόμο.

Κοίταξα το δρόμο που ανηφόριζε στενός κι απότομος μπροστά. Ύστερα κοίταξα τον Κορίν. Ο άνεμος ήταν παγερός και η αχτίδα του φεγγαρόφωτου είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. Δεν ήθελα να μείνω εκεί στο σκοτάδι μόνος με τον Κορίν.

Σηκώθηκα και πήρα το δρόμο που οδηγούσε στη Σαντακόρ.

Ήταν μεγάλη ανηφοριά αλλά όχι πολύς ο δρόμος. Πέρασα ανάμεσα από δυο μυτερές πέτρινες κορφές. Πέρα απ' αυτή τη φυσική πύλη, χαμηλά, στο φως των δυο μικρών φεγγαριών που τόσο γοργά διασχίζουν τους ουρανούς του Άρη, απλωνόταν μια ορεινή κοιλάδα.

Κάποτε γύρω από τούτη την κοιλάδα υπήρχαν τρανές βουνοκορφές στεφανωμένες με χιόνι και απόκρη-

μνα βράχια, άλικα και μαύρα, που πάνω τους κούρνιαζαν ιπτάμενα ερπετά, οι γερακοσαύρες με τα κόκκινα μάτια. Πιο χαμηλά απλώνονταν δάση, πορφυρά, πράσινα και χρυσαφένια, και μια βαθιά λιμνούλα στον πάτο της κοιλάδας. Αλλά τώρα που την αντίκριζα εγώ, ήταν νεκρή γη. Οι βουνοκορφές είχαν φαγωθεί από το χρόνο, τα δάση είχαν χαθεί και η λιμνούλα ήταν μια βαθιά λακκούβα στον ξερό βράχο.

Και στο κέντρο αυτού του ερημικού τοπίου ορθωνόταν μια οχυρή πόλη.

Υπήρχαν φώτα στα κτήριά της, απαλά φώτα με πολλά χρώματα. Τα εξωτερικά τείχη υψώνονταν μαύρα και βαριά, ένα φράγμα ενάντια στους απειλητικούς άμμους, προστατεύοντας μια εσωτερική νησίδα ζωής. Οι ψηλοί πύργοι δεν ήταν γκρεμισμένοι. Τα φώτα έλαμπαν και σ' αυτούς, και στους δρόμους υπήρχε κίνηση.

Μια ζωντανή πόλη! Και ο Κορίν είχε πει ότι η Σαντκόρ ήταν σχεδόν νεκρή.

Μια πλούσια και ζωντανή πόλη. Δεν καταλάβαινα. Αλλά ένα πράγμα ήξερα σίγουρα: εκείνοι που κυκλοφορούσαν στους μακρινούς δρόμους της δεν ήταν άνθρωποι.

Στάθηκα αναρριγώντας σ' εκείνο το ανεμόδαρτο πέρασμα. Οι λαμπεροί πύργοι της πόλης με καλούσαν και υπήρχε κάτι αφύσικο σε όλα εκείνα τα φώτα και τη ζωή στο κέντρο της νεκρής κοιλάδας. Μετά σκέφτηκα ότι, άνθρωποι ή όχι, οι κάτοικοι της Σαντακόρ μπορεί να μου πουλούσαν νερό και ένα ζώο να το μεταφέρω. Ύστερα θα μπορούσα να εγκαταλείψω εκείνα τα βουνά και να γυρίσω πίσω στα Πηγάδια.

Ο δρόμος πλάταινε κατηφορίζοντας φιδογυριστά στην πλαγιά. Προχωρούσα καταμεσής, δίχως να περιμένω τίποτα το ιδιαίτερο. Και, αναπάντεχα, δυο άν-

τρες ξεφύτρωσαν απότομα μπροστά μου και μου έκοψαν το διάβα. Μου ξέφυγε μια κραυγή και πήδησα πίσω αλαφιασμένος, με την καρδιά μου να χτυπά τρελά και τον ιδρώτα να με λούζει. Είχα δει τις σπάθες τους που λαμπύριζαν στο φεγγαρόφωτο. Εκείνοι γέλασαν.

Ήταν άνθρωποι. Ο πρώτος ήταν ένας ψηλός κόκκινος βάρβαρος από το Μεκ, που βρισκόταν ανατολικά, σχεδόν στο άλλο μισό του πλανήτη. Ο δεύτερος ήταν ένας πιο λιγνός και μελαμψός άντρας από το Τααράκ, που έπεφτε ακόμη πιο ανατολικά. Ήμουν τόσο τρομαγμένος, θυμωμένος και έκπληκτος που έκανα μια ανόητη ερώτηση.

«Τι γυρεύετε *εδώ;*»

«Περιμένουμε», είπε ο άντρας από το Τααράκ. Έκανε έναν κύκλο με το χέρι του που συμπεριλάμβανε όλες τις σκοτεινές πλαγιές γύρω από την κοιλάδα. «Από το Κες και το Σουν, απ' όλες τις κοντινές και μακρινές περιοχές, μαζεύτηκαν εδώ άντρες να περιμένουν. Κι εσύ; Εσύ τι γυρεύεις εδώ;»

«Χάθηκα», τους εξήγησα. «Είμαι Γήινος και δεν έχω διαφορές με κανέναν». Έτρεμα ακόμη, αλλά τώρα από ανακούφιση. Δε θα χρειαζόταν να πάω στη Σαντακόρ. Αν μια στρατιά βαρβάρων είχε συγκεντρωθεί εδώ θα πρέπει να είχαν αρκετά εφόδια, και θα μπορούσα να έρθω σε κάποια συνεννόηση μαζί τους.

Τους είπα τις ανάγκες μου. «Μπορώ να σας πληρώσω, και καλά μάλιστα».

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

«Σύμφωνοι. Έλα μαζί μας και παζάρεψε το πράγμα με τον αρχηγό».

Ξεκινήσαμε, με τους δυο άντρες δεξιά κι αριστερά μου. Δεν πρόλαβα να κάνω τρία βήματα και βρέθηκα με τα μούτρα στο χώμα, με τους συνοδούς μου να μου έχουν ριχτεί σαν αγριόγατοι. Όταν τέλειωσαν, μου εί-

χαν πάρει ό,τι είχα και δεν είχα, εκτός από κάτι ρούχα που τους ήταν άχρηστα. Στάθηκα πάλι στα πόδια μου, σκουπίζοντας με την παλάμη το αίμα από τα χείλη μου.

«Για ξένος», παρατήρησε ο άντρας από το Μεκ, «πολεμάς καλά». Ζύγιασε το πουγκί μου στην παλάμη του υπολογίζοντας το βάρος του, και μετά μου πέταξε το πέτσινο φλασκί που κρεμόταν στο πλευρό του. «Πιες», μου είπε. «Τόσο τουλάχιστον σ' το χρωστάω. Αλλά το νερό μας πρέπει να μεταφερθεί πάνω από τούτα τα βουνά και δε μας περισσεύει για κανέναν Γήινο».

Δεν ήμουν ακατάδεχτος και δεν περιφρόνησα την προσφορά. Ήπια όλο το περιεχόμενο από το φλασκί. Ύστερα, ο άντρας από το Τααράκ είπε χαμογελώντας, «Προχώρα και πήγαινε στη Σαντακόρ. Μπορεί οι κάτοικοί της να σου δώσουν νερό».

«Μα μου πήρατε όλα μου τα λεφτά!»

«Είναι πλούσιοι στη Σαντακόρ. Δεν έχουν ανάγκη από λεφτά. Πήγαινε και ζήτα τους νερό».

Στέκονταν εκεί γελώντας με κάποιο αστείο που μονάχα αυτοί ήξεραν, και δε μου άρεσε καθόλου ο τρόπος τους. Ευχαρίστως θα τους σκότωνα και τους δυο και μετά θα χόρευα πάνω από τα κουφάρια τους, αλλά δε μου είχαν αφήσει άλλο όπλο εκτός από τα χέρια μου. Έτσι, έκανα την ανάγκη φιλοτιμία και συνέχισα το δρόμο μου αφήνοντάς τους να χαχανίζουν στο σκοτάδι πίσω μου.

Ο δρόμος κατηφόριζε διασχίζοντας την κοιλάδα. Μπορούσα να νιώσω βλέμματα καρφωμένα πάνω μου, τα μάτια των σκοπών στις στρογγυλεμένες πλαγιές κάτω από το αμυδρό φεγγαρόφωτο. Τα τείχη της πόλης ορθώνονταν ολοένα και πιο ψηλά μπροστά μου. Έκρυβαν τα πάντα πίσω τους, εκτός από την άκρη ε-

νός ψηλού πύργου που είχε ένα περίεργο φουσκωτό εξόγκωμα στην κορφή. Κρυστάλλινες ράβδοι προεξείχαν απ' αυτό. Περιστρεφόταν αργά, και οι ράβδοι σπινθήριζαν με μια λευκή φωτιά που ήταν σχεδόν στα όρια του οπτικού φάσματος.

Ένας υπερυψωμένος δρόμος ανηφόριζε προς τη Δυτική Πύλη. Τον ανέβηκα πολύ αργά, απρόθυμος να πλησιάσω περισσότερο. Τώρα μπορούσα να δω ότι η πύλη έχασκε ανοιχτή. *Ανοιχτή!* Σε μια πολιορκημένη πόλη!

Ζύγωσα περισσότερο... Δε συνέβη τίποτα. Οι σκοποί δε με σταμάτησαν, ούτε και μου φώναξε κανείς.

Θα ξέρετε πως η ανάγκη κάνει κάποιον να ενεργήσει ενάντια στη θέλησή του...

Έτσι μπήκα στη Σαντακόρ.

3

Υπήρχε ένας ακάλυπτος χώρος μετά την πύλη, μια πλατεία αρκετά απέραντη για να χωρέσει ένας ολάκερος στρατός. Ολόγυρά της υπήρχαν οι πάγκοι και τα παραπήγματα των εμπόρων. Οι τέντες τους ήταν από πλούσια υφαντά και τα εμπορεύματά τους ήταν τέτοια που ο Άρης είχε να δει εδώ κι αμέτρητους αιώνες.

Υπήρχαν φρούτα και σπάνια γουναρικά, αιώνια ανεξίτηλες βαφές που η συνταγή τους είχε χαθεί στο παρελθόν και σκαλιστά έπιπλα από δάση που είχαν εξαφανιστεί πριν χιλιάδες χρόνια. Υπήρχαν αρωματικά μπαχαρικά και κρασιά και υπέροχες φορεσιές. Σε ένα σημείο ένας έμπορος από το μακρινό νότο πρόσφερε στους πελάτες του ένα τελετουργικό χαλί φτιαγμένο από μακριά μεταξένια μαλλιά παρθένων. Και ήταν ολοκαίνουριο!

Αυτοί οι έμποροι ήταν όλοι τους άνθρωποι. Μπορούσα να καταλάβω την εθνικότητα μερικών. Άλλων τη μάντευα από παραδοσιακές περιγραφές και φήμες. Και μερικοί μου ήταν ολότελα άγνωστης καταγωγής.

Από τα πλήθη που περιδιάβαιναν ανάμεσα στους πάγκους και τα μαγαζιά κάμποσοι ήταν επίσης άνθρωποι. Υπήρχαν μεγαλέμποροι που έρχονταν ν' ανταλλάξουν τα προϊόντα τους και ομάδες σκλάβων που τους πήγαιναν να τους βγάλουν στο σφυρί. Αλλά οι υπόλοιποι...

Έμεινα ασάλευτος στη θέση μου, κρυμμένος σε μια σκιερή γωνιά δίπλα στην πύλη, και για τα ρίγη που διαπερνούσαν τη ραχοκοκαλιά μου δεν έφταιγε μονάχα το νυχτερινό αγιάζι.

Τους χρυσόκορμους κι ασημόμαλλους άρχοντες του Σαντακόρ τους ήξερα από τον Κορίν. Και λέω «άρχοντες» γιατί αυτό μαρτυρούσε το παράστημά τους, έτσι που περπατούσαν περήφανα στο δικό τους χώρο, ακολουθούμενοι από ανθρώπινους σκλάβους. Αλλά και εκείνοι που δεν ήταν σκλάβοι παραμέριζαν στο διάβα τους δείχνοντας μεγάλο σεβασμό, σαν να ήξεραν ότι τους γινόταν μεγάλη χάρη που τους επέτρεπαν να μπουν στην πόλη. Οι γυναίκες της Σαντακόρ ήταν πανέμορφες, σαν λεπτόκορμα και χρυσαφένια ξωτικά με τα λαμπερά μάτια και τα μυτερά τους αφτιά.

Αλλά υπήρχαν και άλλοι. Λεπτοκαμωμένα όντα με μεγάλες φτερούγες και λυγερό χνουδάτο κορμί. Μερικά άλλα ήταν άτριχα και άσκημα και κινούνταν με φιδίσιο κυματιστό βήμα. Μερικά, τέλος, είχαν τόσο παράξενα σχήματα και χρώματα που δεν μπορούσα καν να φανταστώ τη φύση και την προέλευσή τους.

Οι χαμένες φυλές του Άρη! Οι χαμένες ράτσες, από το μεγαλείο και τη δύναμη των οποίων δεν επιζούσαν παρά μονάχα μισοξεχασμένοι θρύλοι που διηγούνταν οι γέροι στις απόμακρες γωνιές του πλανή-

τη. Ακόμη κι εγώ, που ειδικευόμουνα στην ανθρωπολογική ιστορία του Άρη, δεν τις ήξερα παρά σαν θολές μορφές μύθων, κάτι σαν τις νεράιδες και τους γίγαντες των παραμυθιών της Γης.

Και να που τώρα έβλεπα αυτά τα πλάσματα μπροστά μου, ντυμένα με τις μεγαλόπρεπες φορεσιές τους, να υπηρετούνται από γυμνούς σκλάβους που οι αλυσίδες τους ήταν από πολύτιμα μέταλλα. Και μπροστά τους ακόμη και οι έμποροι παραμέριζαν κι έκαναν τεμενάδες.

Τα φώτα έλαμπαν πολύχρωμα· όχι οι πυρσοί και οι δάδες του Άρη που ήξερα, αλλά κρυστάλλινες σφαίρες με ψυχρό φως. Οι τοίχοι των κτηρίων που υψώνονταν γύρω από την πλατεία της αγοράς ήταν επενδυμένοι με σπάνια μάρμαρα με νερά, και οι αυλακωτοί πύργοι που τα στεφάνωναν ήταν στολισμένοι με ένθετα τουρκουάζ και κινάβαρι, με κεχριμπάρι και νεφρίτη και τα θαυμαστά κοράλλια των νότιων ωκεανών.

Οι πολυτελείς μανδύες και τα γυμνά κορμιά κινούνταν σε αδιάκοπα κύματα στην πλατεία. Αγόραζαν και πουλούσαν, και μπορούσα να δω τα στόματα ν' ανοιγοκλείνουν. Μερικά χείλη γυναικών ήταν ανοιγμένα σε γέλιο. Αλλά σε όλο αυτό το περιδινούμενο πλήθος δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος. Ούτε φωνή, ούτε σούρσιμο από σαντάλι, ούτε κροτάλισμα από μέταλλο. Επικρατούσε μονάχα σιωπή, η απόλυτη σιγή των ερημότοπων.

Άρχισα να καταλαβαίνω γιατί δεν υπήρχε λόγος να κλείσουν τις πύλες. Κανένας δεισιδαίμονας βάρβαρος δε θ' αποτολμούσε να μπει σε μια πόλη που την κατοικούσαν ζωντανά φαντάσματα.

Όσο για μένα... εγώ ήμουν πολιτισμένος. Ήμουν επιστήμονας, έστω και σε μη θετικό κλάδο. Αλλά, αν δεν ήμουν δέσμιος της ανάγκης να βρω νερό και εφό-

δια, θα το έβαζα αμέσως στα πόδια παρατώντας πίσω μου την πόλη. Αλλά δεν είχα πού να τρέξω, κι έτσι έμεινα εκεί, μουσκεμένος στον ιδρώτα και νιώθοντας να με καίει στο λαρύγγι η τσουχτερή γεύση του φόβου.

Τι ήταν όλα αυτά τα πλάσματα που δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο; Φαντάσματα... είδωλα... όνειρα; Οι άνθρωποι και οι μη άνθρωποι, οι αρχαίοι, οι περήφανοι, οι χαμένοι και ξεχασμένοι που ήταν τόσο δαιμονικά παρόντες... Είχαν άραγε κάποιο άλλο είδος άγνωστης για μένα ζωής; Μπορούσαν να με δουν όπως τους έβλεπα κι εγώ; Είχαν δική τους σκέψη και βούληση;

Ήταν κι εκείνη η σαφήνεια της μορφής τους, η ζωηρή και εντελώς πεζή απασχόλησή τους στις δοσοληψίες της αγοράς! Τα φαντάσματα δεν παζαρεύουν. Δε στολίζουν με πολύτιμα διαδήματα τις γυναίκες τους ούτε διαπληκτίζονται για την τιμή μιας καλοδουλεμένης σέλας.

Αυτή η σαφήνεια της μορφής τους και η σιωπή... ήταν το χειρότερο απ' όλα! Αν ακουγόταν έστω κι ένας ασήμαντος ήχος ζωής...

Μια ετοιμοθάνατη πόλη, είχε πει ο Κορίν. *Οι μέρες τελειώνουν.* Μήπως είχαν ήδη τελειώσει; Μήπως ήμουν μόνος εδώ σε τούτη την επιβλητική πέτρινη πόλη, με όλα τα αμέτρητα δωμάτια, τους δρόμους και τις στοές και τις κρυψώνες της... μόνος με τα φώτα και τα βουβά φαντάσματα;

Ο απόλυτος τρόμος είναι κάτι το ανείπωτο. Και τον ένιωθα τότε.

Άρχισα να κινούμαι πολύ επιφυλακτικά κατά μήκος του τείχους. Ήθελα ν' απομακρυνθώ από κείνη την αγορά. Ένα από τα άτριχα πλάσματα που κινούνταν σαν φίδια παζάρευε για μια σκλάβα. Η κοπέλα φαι-

νόταν να στριγκλίζει τρομαγμένα. Μπορούσα να διακρίνω τον κάθε τεντωμένο μυ του προσώπου της, τα σπασμωδικά ανεβοκατεβάσματα του λαιμού της. Αλλά από μέσα της δεν έβγαινε κανένας ήχος.

Βρήκα ένα δρόμο παράλληλο με το τείχος. Συνέχισα βαδίζοντας σ' αυτόν, βλέποντας ενοίκους — ανθρώπους και μη — μέσα στα φωτισμένα κτήρια. Παντού επικρατούσε η ίδια νεκρική σιγή. Περπατούσα στις μύτες των ποδιών. Κατά κάποιο τρόπο είχα την εντύπωση ότι αν έκανα κανένα θόρυβο κάτι το τρομερό θα συνέβαινε.

Μια παρέα εμπόρων φάνηκε να έρχεται προς το μέρος μου. Κρύφτηκα κάτω από μια καμάρα, όταν ξαφνικά από πίσω μου ξεπρόβαλαν τρεις πλουμιστές γυναίκες από κάποια ταβέρνα. Δεν μπορούσα να κάνω ούτε μπροστά ούτε πίσω.

Δεν ήθελα να με αγγίξουν αυτές οι τρεις σιωπηλές, γελαστές γυναίκες. Έκανα ένα σάλτο πίσω προς το δρόμο, και οι έμποροι κοντοστάθηκαν γυρίζοντας τα κεφάλια τους. Νόμισα ότι με είχαν δει. Κοντοστάθηκα διστάζοντας, ενώ οι γυναίκες συνέχισαν να βαδίζουν προς το μέρος μου. Τα βαμμένα μάτια τους έλαμπαν και τα κόκκινα χείλη τους γυάλιζαν στη νύχτα. Τα στολίδια στο κορμί τους αστραποβολούσαν. Προχώρησαν καταπάνω μου.

Έβγαλα μια φωνή τότε, με όσο αέρα είχα στα πνευμόνια μου. Και οι γυναίκες πέρασαν από μέσα μου! Είπαν κάτι στους εμπόρους κι εκείνοι γέλασαν. Ύστερα απομακρύνθηκαν όλοι μαζί παρέα. Δε με είχαν δει. Δε με είχαν ακούσει. Και όταν βρέθηκα μπροστά τους δεν ήμουν τίποτα περισσότερο από μια σκιά. Είχαν περάσει από μέσα μου.

Κάθισα κάτω στο καλντερίμι του δρόμου και προσπάθησα να σκεφτώ. Έμεινα εκεί για πολλή ώρα. Άντρες και γυναίκες περνούσαν μέσα από το κορμί μου σαν να 'ταν άδειος αέρας. Προσπάθησα να θυμηθώ αν είχα νιώσει κανέναν ξαφνικό πόνο· ίσως κάποιο βέλος με είχε βρει στη ράχη σκοτώνοντάς με ακαριαία πριν προλάβω να το πάρω είδηση. Μου φαινόταν πιο πιθανό να είμαι εγώ το φάντασμα παρά όλοι οι άλλοι γύρω μου.

Δεν μπόρεσα να θυμηθώ τίποτα. Ένιωθα το σώμα μου υλικό στο άγγιγμά μου, όπως και τις πέτρες που καθόμουν. Ήταν κρύες και τελικά η παγωνιά τους με υποχρέωσε ν' αρχίσω πάλι το περπάτημα. Δεν υπήρχε λόγος να κρύβομαι πια. Βάδιζα καταμεσής του δρόμου και σε λίγο συνήθισα να μην παραμερίζω.

Έφτασα σε έναν άλλο τοίχο που σχημάτιζε ορθή γωνία με τον προηγούμενο, και συνεχιζόταν προς την πόλη. Τον ακολούθησα όπως καμπύλωνε διαδοχικά και κάποια στιγμή βρέθηκα πίσω πάλι στην πλατεία της αγοράς, αλλά από την εσωτερική μεριά. Υπήρχε μια πύλη εκεί, που πίσω της απλωνόταν η κυρίως πόλη, ενώ ο τοίχος συνεχιζόταν. Οι μη άνθρωποι μπαινόβγαιναν από κει, αλλά κανένας άνθρωπος δεν τους ακολουθούσε, με μόνη εξαίρεση τους σκλάβους. Κατάλαβα τότε ότι τούτο το κομμάτι της πλατείας ήταν ένα είδος γκέτο για τους ανθρώπους που έφταναν στη Σαντακόρ με τα καραβάνια.

Θυμήθηκα τον τρόπο που με αντιμετώπιζε ο Κορίν. Αναρωτήθηκα —φτάνει να ήμουν ακόμη ζωντανός και στο ίδιο επίπεδο ύπαρξης με τους κατοίκους της Σαντακόρ— πώς θ' αντιδρούσαν αν έμπαινα απρόσκλητος στην πόλη τους.

Υπήρχε ένας διακοσμητικός πίδακας στην αγορά. Το νερό τιναζόταν ψηλά αστραποβολώντας κάτω από τα πολύχρωμα φώτα και μετά έπεφτε γεμίζοντας μια πλατιά λεκάνη από σκαλιστή πέτρα. Άντρες και γυ-

ναίκες έπιναν από κει. Πλησίασα, αλλά όταν έβαλα τα χέρια μου στο νερό ένιωσα ν' αγγίζω μια ξερή λεκάνη γεμάτη σκόνη. Σήκωσα τις παλάμες μου αφήνοντας τη σκόνη να κυλήσει. Τώρα μπορούσα να τη διακρίνω καθαρά. Αλλά έβλεπα και το νερό. Ένα παιδί έσκυψε από πάνω και πλατσούρισε τα νερά καταβρέχοντας μερικούς περαστικούς. Εκείνοι το χτύπησαν, και ο μικρός ξέσπασε σε σιωπηλά κλάματα.

Προχώρησα και πέρασα από την απαγορευμένη για τους ανθρώπους πύλη.

Υπήρχαν πλατιές λεωφόροι από μέσα. Υπήρχαν δέντρα και λουλούδια, μεγάλα πάρκα και σπίτια με κήπους, και κτήρια πελώρια όσο και χαριτωμένα. Ήταν μια ζωντανή, περήφανη πόλη, με αρχαίο αλλά όχι παρακμασμένο πολιτισμό, όμορφη σαν την κλασική Αθήνα, πλούσια και παράξενη, με κάτι ξένο κι απόκοσμο στην κάθε γραμμή της. Φαντάζεστε πώς ήταν να περπατά κανείς σ' εκείνη την πόλη, ανάμεσα στα σιωπηλά πλήθη που δεν ήταν ανθρώπινα... να βλέπεις το μεγαλείο της, που κι αυτό δεν ήταν ανθρώπινο.

Α, εκείνοι οι πύργοι από νεφρίτη και κινάβαρι, οι χρυσαφένιοι μιναρέδες, τα φώτα και τα πολύχρωμα μετάξια, η χαρά και η δύναμη! Και οι κάτοικοι της Σαντακόρ! Όσο μακριά κι αν βρίσκονται οι ψυχές τους, ποτέ δε θα με συγχωρήσουν.

Δεν ξέρω πόση ώρα περιπλανιόμουν έτσι. Είχα σχεδόν ξεχάσει το φόβο μου χαμένος στο θαύμα των όσων έβλεπα. Και κάποια στιγμή, εντελώς απρόσμενα σ' εκείνη τη νεκρική σιγή, άκουσα έναν ήχο: τις γοργές, μαλακές πατημασιές από σανταλοφορεμένα πόδια.

4

Κοκάλωσα εκεί που βρισκόμουν, στη μέση μιας πλατείας. Οι ψηλοί, αργυρόμαλλοι ντόπιοι έπιναν κρασί κάτω από τη σκιά σκουρόχρωμων λουλουδιών, ενώ στο κέντρο της πλατείας καμιά εικοσαριά φτερωτές κοπέλες, χαριτωμένες σαν κύκνοι, χόρευαν έναν αργό, παράξενο χορό. Κοίταξα γύρω μου. Υπήρχε πολύς κόσμος. Πώς να ξεχωρίσω ποιος είχε κάνει το θόρυβο;

Σιωπή.

Γύρισα και άρχισα να τρέχω στο μαρμάρινο οδόστρωμα. Έτρεχα γοργά, και μετά σταμάτησα απότομα στήνοντας αφτί. *Φρρτ... φρρτ...* Τίποτα περισσότερο από έναν ψίθυρο, ανάλαφρο και φευγαλέο. Στριφογύρισα αμέσως, αλλά είχε κιόλας σταματήσει. Οι σιωπηλοί κάτοικοι βάδιζαν ολόγυρα και οι χορεύτριες λικνίζονταν ανοίγοντας τις λευκές φτερούγες τους.

Συνέχισα το δρόμο μου. Φαρδιές λεωφόροι ξανοίγονταν από την πλατεία και πήρα μια απ' αυτές. Δοκίμασα το κόλπο με την απότομη αλλαγή στο βηματισμό μου, και δυο ή τρεις φορές έπιασα το θόρυβο από πόδια που δεν ήταν δικά μου. Αμέσως κατάλαβα ότι ο άγνωστος το έκανε σκόπιμα. Όποιος κι αν με παρακολουθούσε, γλιστρούσε αθόρυβα ανάμεσα στο σιωπηλό πλήθος, κρυμμένος μέσα σ' αυτό, αθέατος ανάμεσά τους, αφήνοντας πότε πότε ν' ακουστούν τα βήματά του σαν να 'θελε να παίξει μαζί μου.

Μίλησα στην παρουσία που με περιέπαιξε έτσι. Της φώναξα και άκουσα τη φωνή μου ν' αντιλαλεί κούφια από τους γύρω τοίχους. Οι παρέες του πλήθους πηγαινοέρχονταν ολόγυρα, αλλά δεν πήρα απάντηση.

Δοκίμασα κάτι άλλο: πηδούσα ξαφνικά ανάμεσα στους περαστικούς στριφογυρίζοντας με τα χέρια α-

πλωμένα. Το μόνο που συναντούσα ήταν άδειος αέρας. Ήθελα κάπου να κρυφτώ, αλλά δεν έβρισκα πού.

Ο δρόμος ήταν μακρύς και συνέχισα, με κάποιον πάντα να με ακολουθεί. Υπήρχαν πολλά κτήρια, όλα φωτισμένα και γεμάτα ενοίκους αλλά φοβερά σιωπηλά. Σκέφτηκα να κρυφτώ σε κάποιο απ' αυτά, αλλά μου ήταν ανυπόφορη η ιδέα να βρεθώ ανάμεσα σε τοίχους μ' αυτούς τους ανθρώπους που δεν ήταν άνθρωποι.

Έφτασα σε μια μεγάλη κυκλική πλατεία όπου συναντιώνταν κάμποσες λεωφόροι με άξονα τον πολύ ψηλό πύργο με την περιστρεφόμενη σφαίρα στην κορφή. Κοντοστάθηκα διστακτικά, μην ξέροντας ποιο δρόμο ν' ακολουθήσω. Άκουσα μια λαχανιαστή ανάσα και κατάλαβα ότι ήταν η δική μου, στην προσπάθειά μου ν' ανακουφίσω τα πνευμόνια μου. Ο ιδρώτας έσταζε στα χείλη μου, κρύος και πικρός.

Ένα χαλίκι χτύπησε στα πόδια μου με ξερό κρότο.

Αμέσως άρχισα να τρέχω στην πλατεία. Τέσσερις ή πέντε φορές, δίχως λόγο, σαν λαγός κυνηγημένος σ' ανοιχτό χώρο, άλλαζα απότομα κατεύθυνση μέχρι που σταμάτησα με τη ράχη σε μια διακοσμητική κολόνα. Από κάπου ακούστηκε ο ήχος γέλιου.

Δεν άντεξα και άρχισα να ξεφωνίζω. Δεν ξέρω τι έλεγα. Τελικά σταμάτησα κι έμεινα πάλι μόνος με τη σιωπή και τα πλήθη που περιδιάβαιναν δίχως να με βλέπουν ή να με ακούνε. Και τώρα μου φαινόταν πως η σιωπή ήταν γεμάτη ψίθυρους, λίγο πιο κάτω από τα όρια της ακοής.

Ένα δεύτερο χαλίκι κροτάλισε στην κολόνα πάνω από το κεφάλι μου. Άλλο ένα με χτύπησε στο κορμί. Τινάχτηκα αλαφιασμένος μακριά από την κολόνα. Το γέλιο ακούστηκε πάλι και το έβαλα στα πόδια.

Υπήρχαν αμέτρητοι δρόμοι, όλοι κατάφωτοι και γε-

μάτοι χρώμα. Υπήρχαν πολλά πρόσωπα, πρόσωπα παράξενα, και μανδύες που ανέμιζαν στο νυχτερινό αγέρι, σκεπαστά φορεία με άλικες κουρτίνες και όμορφες άμαξες σαν άρματα που τις τραβούσαν ζώα. Περνούσαν γύρω μου σαν οπτασίες, δίχως κανένα ήχο, άυλα, κι εγώ έτρεχα με το γέλιο να με καταδιώκει.

Τέσσερις άντρες της Σαντακόρ έρχονταν προς το μέρος μου. Έκανα να περάσω από μέσα τους, *αλλά τα κορμιά τους εμπόδισαν το δικό μου! Τα χέρια τους με άρπαξαν και μπορούσα να δω ότι τα μάτια τους, εκείνα τα λαμπερά μαύρα μάτια, με κοιτούσαν...*

Αντιστάθηκα για μερικές στιγμές και μετά όλα σκοτείνιασαν ξαφνικά.

Στο σκοτάδι που με τύλιγε ένιωσα να με μεταφέρουν κάπου. Φωνές έφταναν απόμακρες στ' αφτιά μου. Μια απ' αυτές ήταν μια ανάλαφρη, νεανική και δροσερή φωνή. Ταίριαζε με το γέλιο που με κυνηγούσε στους δρόμους. Τη μίσησα αυτή τη φωνή.

Το μίσος μου ήταν τόσο που άρχισα να παλεύω για να λευτερωθώ από το μαύρο ποτάμι που με παρέσυρε. Επακολούθησε ένα ιλιγγιώδες στροβίλισμα από φώτα, ήχους και σκιές και μετά ο κόσμος σταθεροποιήθηκε κι ένιωσα ντροπή που είχα λυποθυμήσει.

Βρισκόμουν σ' ένα δωμάτιο. Ήταν αρκετά μεγάλο, πολύ όμορφο και πολύ παλιό. Ήταν το πρώτο που είχα δει στη Σαντακόρ και που έδειχνε αληθινά αρχαίο με την αρειανή έννοια της λέξης, μια αρχαιότητα που φτάνει πολύ πίσω, πριν αρχίσει η Ιστορία στη Γη. Το δάπεδο, από κάποια μεγαλόπρεπη σκούρα πέτρα στο χρώμα της ασέληνης νύχτας, και οι λεπτές ανοιχτόχρωμες κολόνες που στήριζαν τη θολωτή οροφή, όλα έφεραν τα σημάδια από το πέρασμα των αιώνων. Οι ζωγραφιές των τοίχων ήταν ξεθωριασμένες και αχνές, και οι τάπητες που ξεχείλιζαν από χρώματα στο

σκούρο πάτωμα ήταν ξεφτισμένοι και λεπτοί σαν μετάξι από τη φθορά.

Υπήρχαν άντρες και γυναίκες σ' εκείνο το δωμάτιο, οι μη ανθρώπινοι κάτοικοι της Σαντακόρ. Αλλά τούτοι εδώ ανάσαιναν, μιλούσαν και ήταν ζωντανοί. Ένας απ' αυτούς, μια κοπέλα σχεδόν παιδί, με λεπτούς μηρούς και μικρά, στητά στήθη, έγερνε ακουμπισμένη σε μια κολόνα λίγο πιο πέρα. Τα μαύρα μάτια της με παρατηρούσαν, γεμάτα από αεικίνητες λάμψεις. Όταν είδε ότι είχα συνέλθει, χαμογέλασε και πέταξε ένα χαλίκι στα πόδια μου.

Σηκώθηκα στα πόδια μου. Ήθελα ν' αρπάξω εκείνο το χρυσαφένιο κορμί στα χέρια μου και να το κάνω να ουρλιάξει από πόνο. «Είσαι άνθρωπος;» με ρώτησε στην Κλασική Αρειανή διάλεκτο. «Πρώτη φορά βλέπω άνθρωπο από τόσο κοντά».

«Σώπα, Ντουάνι», είπε ένας άντρας με μαύρο μανδύα, που πλησίασε και στάθηκε μπροστά μου. Δε φαινόταν οπλισμένος, αλλά μερικοί άλλοι ήταν, και θυμήθηκα το μικρό όπλο του Κορίν. Συγκρατήθηκα και δεν έκανα τίποτα απ' όσα ήθελα να κάνω.

«Τι γυρεύεις εδώ;» ρώτησε ο άντρας με το σκούρο μανδύα.

Του είπα για τον εαυτό μου και για τον Κορίν, παραλείποντας για τη σύγκρουσή μας πριν πεθάνει, και μετά εξήγησα πώς με είχαν ληστέψει οι βουνίσιοι.

«Μ' έστειλαν εδώ», συμπλήρωσα, «για να ζητήσω νερό».

Κάποιος γέλασε μ' έναν τραχύ, άκεφο ήχο. «Είχαν διάθεση γι' αστεία», είπε ο άντρας μπροστά μου.

«Φαντάζομαι θα σας περισσεύει λίγο νερό κι ένα ζώο!».

«Τα ζώα μας σφάχτηκαν προ πολλού. Κι όσο για νε-

ρό...» Κοντοστάθηκε και μετά είπε πικρόχολα, «Δεν το καταλαβαίνεις; Πεθαίνουμε από δίψα στην πόλη».

Τον κοίταξα καλά και μετά κοίταξα την ξωτική Ντουάνι και τους άλλους. «Δεν το δείχνετε», είπα.

«Είδες πώς οι ανθρώπινες φυλές μαζεύτηκαν σαν αγέλες λύκων στους λόφους. Τι φαντάζεσαι ότι περιμένουν; Πριν από ένα χρόνο ανακάλυψαν και έκοψαν τον υπόγειο υδραγωγό που έφερνε νερό από τους πολικούς πάγους στη Σαντακόρ. Το μόνο που χρειάζονταν μετά ήταν να περιμένουν. Και η στιγμή που προσδοκούν βρίσκεται πολύ κοντά. Το απόθεμα που είχαμε στις δεξαμενές έχει σχεδόν εξαντληθεί».

Ένας κάποιος θυμός για την παθητική μοιρολατρία του μ' έκανε να πω, «Και γιατί μένετε εδώ να πεθάνετε σαν τα ποντίκια στη φάκα; Θα μπορούσατε να σπάσετε τον κλοιό πολεμώντας. Έχω δει τα όπλα σας».

«Τα όπλα μας είναι παλιά και ελάχιστα. Κι ας υποθέσουμε ότι μερικοί από μας περνάνε ζωντανοί... για πες μου ξανά, Γήινε, πώς έγινε δεκτός ο Κορίν από τον κόσμο των ανθρώπων;» Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του. «Κάποτε ήμαστε μεγάλοι, και η Σαντακόρ δυνατή. Οι ανθρώπινες φυλές του μισού πλανήτη μας πλήρωναν φόρο υποτέλειας. Τώρα δεν είμαστε παρά η τελευταία αχνή σκιά της ράτσας μας, αλλά ποτέ δε θα ζητιανέψουμε από τους ανθρώπους!»

«Εξάλλου», είπε η Ντουάνι σιγανά, «πού αλλού θα μπορούσαμε να ζήσουμε εκτός από τη Σαντακόρ;»

«Και οι άλλοι κάτοικοι;» ρώτησα. «Οι σιωπηλοί;»

«Αυτοί είναι το παρελθόν», εξήγησε ο μαυροντυμένος άντρας, και η φωνή του αντήχησε σαν μακρινό σάλπισμα από τρομπέτες.

Εξακολουθούσα να μην καταλαβαίνω. Δεν καταλάβαινα τίποτα. Αλλά πριν προλάβω να κάνω άλλη ερώ-

τηση, ένας άντρας πλησίασε και είπε, «Ρουλ, θα πρέπει να πεθάνει».

Οι τουφίτσες στις μύτες των αφτιών της Ντουάνι τρεμούλιασαν και τ' αργυρόχρωμα σγουρά μαλλιά της σχεδόν ορθώθηκαν.

«Όχι, Ρουλ!» φώναξε. «Τουλάχιστον όχι αμέσως».

Ακούστηκαν φωνές και από τους άλλους, κυρίως σε μια γρήγορη, κοφτή γλώσσα που θα πρέπει να προϋπήρχε κάθε ανθρώπινης. Και εκείνος που είχε μιλήσει προηγουμένως στον Ρουλ επανέλαβε, «Πρέπει να πεθάνει! Δεν έχει θέση εδώ. Και δε μας περισσεύει νερό».

«Θα μοιραστώ μαζί του το δικό μου», είπε η Ντουάνι. «Για λίγο».

Δεν ήθελα καμία χάρη απ' αυτή και το είπα. «Ήρθα εδώ για να βρω εφόδια. Δεν έχετε, κι έτσι μπορώ να φύγω πάλι. Νομίζω ότι το πρόβλημα είναι απλό». Δε θα μπορούσα ν' αγοράσω από τους βαρβάρους έξω, αλλά ίσως κατάφερνα κάτι να κλέψω.

Ο Ρουλ κούνησε το κεφάλι του. «Φοβάμαι πως δεν είναι τόσο απλό. Έχουμε απομείνει μια χούφτα μονάχα. Για χρόνια η μοναδική μας άμυνα είναι τα ζωντανά φαντάσματα του παρελθόντος μας που περπατούν στους δρόμους, οι σκιές που επανδρώνουν τα τείχη μας. Οι βάρβαροι πιστεύουν στα μάγια. Έτσι κι έμπαινες στη Σαντακόρ και ξανάβγαινες ζωντανός, οι βάρβαροι θα καταλάβαιναν ότι τα μάγια μας δεν μπορούν να σκοτώσουν. Ύστερα δε θα περίμεναν άλλο».

Θυμωμένα, κυρίως εξαιτίας του φόβου μου, φώναξα, «Και τι αλλάζει τελικά; Σε λίγο θα πεθάνετε έτσι κι αλλιώς».

«Ναι, αλλά με τον τρόπο μας, Γήινε, και στην ώρα μας. Ίσως, σαν άνθρωπος που είσαι, δεν το καταλαβαίνεις αυτό. Είναι θέμα υπερηφάνειας. Η πιο αρχαία

ράτσα του Άρη θα πεθάνει με αξιοπρέπεια, όπως άρχισε».

Έκανε μεταβολή μ' ένα ελαφρό γνέψιμο του κεφαλιού του που σήμαινε *Σκοτώστε τον*... έτσι απλά! Και είδα τ' άσχημα μικρά όπλα τους να σηκώνονται.

5

Πέρασε ένα κλάσμα δευτερολέπτου που μου φάνηκε χρόνος. Ένα σωρό σκέψεις στροβιλίζονταν στο μυαλό μου, αλλά καμία τους δεν άξιζε τίποτα. Δε θα μπορούσα να 'χω διαλέξει χειρότερο μέρος για να πεθάνω, δίχως καν ένα ανθρώπινο χέρι να μου κλείσει τα μάτια. Την άλλη στιγμή η Ντουάνι τύλιξε τα μπράτσα της γύρω μου.

«Είστε όλοι σας τόσο γεμάτοι θάνατο και μεγάλα λόγια!» τους φώναξε οργισμένα. «Και είστε όλοι σας ζευγαρωμένοι ή τόσο γέροι που μονάχα οι σκέψεις σας απομένουν! Αλλά *εγώ;* Εγώ δεν έχω κανέναν να κουβεντιάζω και βαρέθηκα να περιπλανιέμαι άσκοπα, με μόνη συντροφιά τη σκέψη ότι σύντομα θα πεθάνω! Γιατί δε μου τον δίνετε, έστω για λίγο; Σας είπα, θα μοιραστώ το νερό μου μαζί του».

Στη Γη ένα παιδί μπορεί να μιλούσε έτσι για ένα αδέσποτο σκυλάκι. Αλλά, όπως λέει και η Αγία Γραφή, καλύτερα να είσαι ζωντανό σκυλί παρά ψόφιο λιοντάρι. Από μέσα μου παρακαλούσα να της επιτρέψουν να με κρατήσει.

Το επέτρεψαν. Ο Ρουλ κοίταξε την Ντουάνι μ' ένα βλέμμα κουρασμένης συμπόνιας και σήκωσε το χέρι του. «Σταθείτε!» είπε στους άντρες με τα όπλα. «Σκέφτηκα έναν τρόπο που μπορεί να μας φανεί χρήσιμος τούτος ο Γήινος. Μας απομένει τόσο λίγος χρόνος τώρα που είναι κρίμα να σπαταλιέται, κι ωστόσο ένα με-

γάλο μέρος του πρέπει να καταναλώνεται στη φροντίδα της μηχανής. Θα μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά... Και ένας άνθρωπος μπορεί να ζήσει με πολύ λίγο νερό».

Οι άλλοι φάνηκαν να το συλλογίζονται. Μερικοί είχαν έντονες αντιρρήσεις, όχι τόσο για το νερό όσο γιατί τους ήταν αδιανόητο να υπάρχει ένας παρείσακτος στη Σαντακόρ, τούτες τις τελευταίες μέρες της. Ο Κορίν είχε πει το ίδιο πράγμα. Αλλά ο Ρουλ ήταν γέρος. Οι τούφες στις άκρες των μυτερών αφτιών του ήταν διάφανες σαν γυαλί, το πρόσωπό του ήταν βαθιά σκαμμένο από τα χρόνια και είχε πιει πολύ από το πικρό ποτήρι της σοφίας.

«Ένας άνθρωπος στον κόσμο μας, ναι. Αλλά τούτος δω είναι από τη Γη και οι Γήινοι θα γίνουν οι καινούριοι αφέντες του Άρη όπως ήμαστε εμείς κάποτε. Και ο Άρης δε θα τους δείξει περισσότερη αγάπη απ' όση έδειξε σε μας, γιατί είναι ξένοι όπως κι εμείς. Δεν είναι άπρεπο να σταθεί μάρτυρας του θανάτου μας».

Αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν σ' αυτό. Νομίζω ότι βρίσκονταν κιόλας τόσο κοντά στο τέλος που ουσιαστικά δε νοιάζονταν ιδιαίτερα για τίποτα. Ένας ένας, δυο δυο αναχώρησαν σαν να είχαν ήδη χάσει πολύ χρόνο μακριά από τα όσα θαυμαστά υπήρχαν στους δρόμους απέξω. Μερικοί από τους άντρες συνέχισαν να με σημαδεύουν με τα όπλα τους ενώ άλλοι πήγαν να φέρουν πολύτιμες αλυσίδες σαν εκείνες που φορούσαν οι σκλάβοι, έτσι ώστε να μην μπορώ να δραπετεύσω. Μου τις φόρεσαν στα πόδια, και η Ντουάνι γέλασε.

«Έλα», είπε ο Ρουλ. «Θα σου δείξω τη μηχανή».

Με οδήγησε έξω από το δωμάτιο σε μια σπειροειδή σκάλα. Στον τοίχο υπήρχαν ψηλά, στενά παράθυρα και κοιτάζοντας έξω ανακάλυψα ότι βρισκόμαστε στο

ισόγειο του ψηλού πύργου με τη σφαίρα. Πρέπει να με είχαν μεταφέρει εκεί όταν τέλειωσε το κυνηγητό με το γέλιο και τα χαλίκια της Ντουάνι. Κοίταξα πέρα στους κατάφωτους δρόμους, τόσο γεμάτους από μεγαλείο και σιωπή, και ρώτησα τον Ρουλ γιατί δεν υπήρχαν φαντάσματα και μέσα στον πύργο.

«Είδες τη σφαίρα με τα κρυστάλλινα ραβδιά;»

«Ναι».

«Είμαστε στον κώνο σκιάς του πυρήνα της και δε μας επηρεάζουν οι ακτινοβολίες που εκπέμπει. Έπρεπε να διατηρήσουμε κάποιο σημείο επαφής με την πραγματικότητα. Αλλιώς θα χανόμαστε στην αίσθηση του ονείρου».

Η σπειροειδής σκάλα ανέβαινε ατέλειωτα. Η αλυσίδα στα πόδια μου κροτάλιζε μελωδικά. Μερικές φορές σκόνταψα πάνω της κι έπεσα.

«Μη σε απασχολεί», μου είπε η Ντουάνι. «Θα τη συνηθίσεις».

Φτάσαμε τελικά σ' ένα κυκλικό δωμάτιο ψηλά στην κορφή του πύργου. Εκεί κοντοστάθηκα και κοίταξα με περιέργεια ολόγυρα.

Ο περισσότερος χώρος στο δωμάτιο ήταν κατειλημμένος από ένα σκελετό μετάλλινων δοκών που συγκρατούσαν ένα μεγάλο γυαλιστερό άξονα. Ο άξονας ανέβαινε για να περάσει μέσα από το ταβάνι προς τη στέγη. Δεν ήταν ψηλός αλλά ήταν πολύ ογκώδης, και περιστρεφόταν αθόρυβα και αργά. Στο δάπεδο υπήρχαν πόρτες που προφανώς οδηγούσαν προς το στρόφαλο και τα γρανάζια που τον γύριζαν. Μια κρεμαστή σκάλα έβγαζε σε μια πόρτα καταπακτής στην οροφή.

Όλες οι μεταλλικές κατασκευές φαίνονταν γερές με μονάχα μια ελαφριά οξείδωση στην επιφάνεια. Δεν ξέρω από τι κράμα ήταν φτιαγμένες και όταν ρώτησα

τον Ρουλ απλώς χαμογέλασε μελαγχολικά. «Οι γνώσεις είναι πράγματα που ανακαλύπτονται για να χαθούν πάλι», αποκρίθηκε. «Ακόμη κι εμείς της Σαντακόρ ξεχνούμε».

Το κάθε εξάρτημα εκείνης της πελώριας κατασκευής ήταν φτιαγμένο, γυαλισμένο και μονταρισμένο με το χέρι. Σχεδόν όλες οι αρειανές φυλές ήξεραν να δουλεύουν το μέταλλο. Φαίνεται να έχουν κάποιο έμφυτο ταλέντο γι' αυτό. Αν και δεν έχουν ούτε φαίνεται να είχαν ποτέ μηχανικό πολιτισμό, όπως μερικές ράτσες της Γης, έχουν ανακαλύψει χρήσεις των μετάλλων που εμείς ούτε φανταστήκαμε ποτέ.

Αλλά τούτο δω μπροστά μου ήταν σίγουρα το αποκορύφωμα της τέχνης τους με τα μέταλλα. Όταν είδα τι υπήρχε από κάτω, τον εντυπωσιακά απλό κινητήρα και το σύστημα περιστροφής με λιγότερα κινητά μέρη απ' όσο μπορούσα να φανταστώ, η εκτίμησή μου μεγάλωσε ακόμη περισσότερο. «Πόσο παλιό είναι;» ρώτησα, αλλά ξανά ο Ρουλ κούνησε το κεφάλι του.

«Υπάρχουν χρονικά χιλιάδων ετών που αναφέρουν για την ετήσια Σύναξη των Σκιών και ήδη δεν ήταν τότε κάτι καινούριο». Μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω στην κρεμαστή σκάλα, λέγοντας αυστηρά στην Ντουάνι να μείνει εκεί που ήταν. Μας ακολούθησε έτσι κι αλλιώς.

Υπήρχε μια ταράτσα με προστατευτικό κιγκλίδωμα ανοιχτή προς τον ουρανό και από πάνω περιστρεφόταν η πελώρια σφαίρα με τα κρυστάλλινα ραβδιά που έλαμπαν τόσο παράξενα. Η Σαντακόρ απλωνόταν χαμηλά σαν ένας πολύχρωμος αστραφτερός τάπητας, κατάφωτη κι ασάλευτη, ενώ πέρα στις σκοτεινές βουνοπλαγιές οι βάρβαροι περίμεναν τα φώτα της να σβήσουν.

«Όταν δε μείνει πια κανείς να φροντίζει τη μηχανή,

αυτή θα σταματήσει μετά από λίγο και τότε εκείνοι που νιώθουν άσβεστο μίσος για μας θα πάρουν ό,τι θέλουν από τη Σαντακόρ. Μονάχα ο φόβος τους κρατάει ακόμη μακριά. Τα πλούτη του μισού κόσμου πέρασαν απ' αυτούς τους δρόμους και πολλά παραμένουν ακόμη εδώ».

Σήκωσε το βλέμμα του στη σφαίρα. «Ναι», είπε, «Διαθέταμε γνώσεις. Περισσότερες, πιστεύω, από κάθε άλλη ράτσα του Άρη».

«Αλλά δε θέλατε να τις μοιραστείτε με τους ανθρώπους».

Ο Ρουλ χαμογέλασε. «Θα δίνατε σε μικρά παιδιά τα όπλα να σας καταστρέψουν; Δώσαμε στους ανθρώπους καλύτερα αλέτρια και πιο λαμπερά στολίδια, και όταν ανακάλυπταν κάποια μηχανή δεν τους την παίρναμε. Αλλά δεν τους βάζαμε σε πειρασμό ούτε τους φορτώναμε με γνώσεις που δεν ήταν δικές τους. Αρκούνταν να πολεμούν με σπαθιά και δόρατα. Έτσι διασκέδαζαν περισσότερο, σκότωναν λιγότερο και δεν κατέστρεψαν τον κόσμο».

«Κι εσείς... εσείς πώς κάνατε πόλεμο;»

«Προστατεύαμε την πόλη μας. Οι ανθρώπινες φυλές δεν είχαν τίποτα που να επιθυμούμε, έτσι δεν είχαμε λόγους να τους πολεμάμε παρά μονάχα για αυτοάμυνα. Και όταν συνέβαινε αυτό, νικούσαμε». Κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα. «Οι άλλες μη ανθρώπινες ράτσες ήταν πιο ηλίθιες ή λιγότερο τυχερές. Χάθηκαν πριν πολλά χρόνια».

Γύρισε πάλι στην εξήγηση της μηχανής. «Αντλεί δύναμη κατευθείαν από τον ήλιο. Ένα μέρος της ηλιακής ενέργειας μετατρέπεται και συσσωρεύεται μέσα στη σφαίρα για να χρησιμοποιηθεί για το φωτισμό. Ένα άλλο μέρος της καταναλώνεται για την περιστροφή του άξονα».

«Τι θα γίνει αν σταματήσει όσο θα είμαστε ακόμη ζωντανοί;» ρώτησε η Ντουάνι. Κοίταξε πέρα στους ά-μορφους δρόμους και αναρρίγησε.

«Δε θα σταματήσει. Τουλάχιστον όχι αν ο Γήινος θέλει να ζήσει».

«Και τι θα κέρδιζα σταματώντας τη;» ρώτησα.

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Ρουλ. «Και γι' αυτό σε εμπι-στεύομαι. Για όσο θα περιστρέφεται η σφαίρα θα είσαι ασφαλής από τους βαρβάρους. Όταν πεθάνουμε ε-μείς μπορείς να διαλέξεις ό,τι λάφυρα θέλεις από τη Σαντακόρ».

Το πώς θα έφευγα με δαύτα μετά ήταν κάτι που δε μου το εξήγησε.

Μου έκανε νόημα να κατέβω πάλι τη σκάλα, αλλά τον ρώτησα, «Τι ακριβώς είναι η σφαίρα, Ρουλ; Πώς φτιάχνει τις... τις Σκιές;»

Έσμιξε τα φρύδια του. «Δεν μπορώ να σου πω τίπο-τα περισσότερο από παραδοσιακές γνώσεις. Οι σοφοί μας είχαν εμβαθύνει πολύ στη φύση και τις ιδιότητες του φωτός. Έμαθαν ότι το φως ασκεί μια συγκεκριμέ-νη επίδραση στην ύλη και ότι, εξαιτίας αυτής της επί-δρασης, οι πέτρες, τα μέταλλα και τα κρυσταλλικά υ-λικά διατηρούν μια 'μνήμη' των όσων έχουν δει. Γιατί συμβαίνει αυτό, δεν ξέρω».

Δεν επιχείρησα να του εξηγήσω την κβαντική θεω-ρία, το φωτοηλεκτρικό φαινόμενο ή τα διάφορα πειρά-ματα του Αϊνστάιν, του Μίλλικαν και των ανθρώπων που τους ακολούθησαν. Ούτε κι εγώ τα ήξερα αρκετά καλά, και η Κλασική Αρειανή διάλεκτος είναι φτωχή σε τέτοιους όρους.

Είπα μονάχα: «Και οι σοφοί του κόσμου μου ξέρουν ότι το φως αποσπά μικροσκοπικά σωματίδια όταν πέ-φτει σ' ένα υλικό».

Άρχιζα ν' αποκτώ μια ιδέα της αλήθειας. Οι φωτει-

νές κυματομορφές ήταν «αποτυπωμένες» στα ηλε-κτρόνια του μετάλλου και της πέτρας, όπως και οι αν-τίστοιχες ηχητικές ήταν αποτυπωμένες στο πλαστικό του δίσκου. Ύστερα δε χρειαζόταν παρά η κατάλληλη «βελόνα» για ν' αναπαράγουν τη γραμμένη μελωδία ή τη γραμμένη εικόνα.

«Κατασκεύασαν αυτή τη σφαίρα», συνέχισε ο Ρουλ. «Δεν ξέρω πόσες γενιές χρειάστηκαν ούτε πό-σες αποτυχημένες προσπάθειες προηγήθηκαν. Αλλά ανακάλυψαν τελικά το αόρατο φως που κάνει τις πέ-τρες να μας αποκαλύπτουν τις αναμνήσεις τους».

Κοντολογίς, είχαν ανακαλύψει την κατάλληλη «βε-λόνα». Σε ποια μήκη κύματος του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος εξέπεμπαν εκείνα τα κρυστάλλινα ραβδιά ήταν αδύνατο να μάθω. Αλλά όπου άγγιζαν τους τοί-χους και τα λιθόστρωτα της Σαντακόρ ενεργοποιού-σαν τις εικόνες που ήταν αποτυπωμένες στα βάθη τους και τις έκαναν ορατές με μορφή και χρώμα... ό-πως η βελόνα του πικ-απ κάνει ακουστές ολόκληρες συμφωνίες διαβάζοντας τους μικρούς μαύρους δί-σκους.

Το πώς είχαν πετύχει την αλληλουχία και την επι-λογή στις εικόνες ήταν άλλη ιστορία. Ο Ρουλ είπε κάτι για «αναμνήσεις» με διαφορετικά μήκη, εννοώντας ί-σως τα διάφορα επίπεδα αποτύπωσης. Οι πέτρες της Σαντακόρ είχαν ηλικία χιλιάδων χρόνων και οι εξωτε-ρικές επιφάνειες θα είχαν φαγωθεί. Οι παλιότερες εγ-γραφές θα είχαν σβηστεί εντελώς ή τουλάχιστον θα ήταν πολύ αποσπασματικές κι εξαιρετικά αβέβαιες.

Ίσως οι αναγνωστικές ακτίνες μπορούσαν να δια-χωρίσουν στρώματα εγγραφής με διαφορά κλάσμα-τος ενός μικρού σε βάθος. Τα φωτόνια μπορούν να φτάσουν μέχρι ένα συγκεκριμένο βάθος σε κάποιο υ-λικό, αλλά αν αυτό το υλικό λιγοστεύει συνέχεια σε

πάχος τα φωτόνια θα φτάνουν ολοένα και πιο βαθιά. Φαντάζομαι ότι η σφαίρα είχε ακρίβεια αιώνων, όχι χρόνων.

Όπως και να 'χε, οι Σκιές ενός χρυσού παρελθόντος βάδιζαν στους δρόμους της Σαντακόρ, και οι τελευταίοι εκπρόσωποι της ράτσας περίμεναν γαλήνια το θάνατο, αναπολώντας παλιές μέρες δόξας.

Ο Ρουλ με οδήγησε πάλι κάτω και μου έδειξε ποια θα ήταν τα καθήκοντά μου. Κυρίως αφορούσαν τη χρήση ενός περίεργου λιπαντικού και την προσεκτική επιτήρηση των απολήξεων των αγωγών. Θα χρειαζόταν να ξοδεύω τον περισσότερο χρόνο μου εκεί, αλλά όχι και όλο. Στις ελεύθερες ώρες μου η Ντουάνι μπορούσε να με απασχολήσει όπως ήθελε.

Ο γέρος έφυγε τελικά. Η Ντουάνι έγειρε πίσω σ' ένα δοκάρι και με περιεργάστηκε με ζωηρό ενδιαφέρον. «Πώς σε λένε;» με ρώτησε.

«Τζων Ρος».

«Τζονρός», επανέλαβε και χαμογέλασε. Άρχισε να περπατάει γύρω μου, αγγίζοντας τα μαλλιά μου, εξετάζοντας τα χέρια και το στήθος μου, διασκεδάζοντας σαν παιδί που ανακάλυπτε τις διαφορές ανάμεσα στην ίδια και σε κάποιον από την ανθρώπινη ράτσα. Κι αυτή ήταν η αρχή της αιχμαλωσίας μου.

6

Οι μέρες και οι νύχτες κυλούσαν, με ελάχιστη τροφή κι ακόμη πιο ελάχιστο νερό. Κι ολόγυρά μου υπήρχε η Σαντακόρ. Δεν άργησα ν' αποβάλω κάθε φόβο. Άσχετα με το κατά πόσο θα ζούσα ή όχι για να κερδίσω εκείνη την πανεπιστημιακή έδρα, ήταν μια εμπειρία που άξιζε να γνωρίσει κανείς.

Η Ντουάνι ήταν ξεναγός μου. Εκτελούσα ευσυνεί-

δητα τα καθήκοντά μου, γιατί η ζωή μου εξαρτιόταν απ' αυτό, αλλά υπήρχε και χρόνος να περιπλανιέμαι στους δρόμους, να παρακολουθώ εκείνη την άυλη φαντασμαγορία και να νιώθω τη σιωπή και την ερημιά που ήταν τόσο ανελέητα αληθινές.

Άρχισα ν' αποκτώ μια ιδέα από το παλιό μεγαλείο αυτού του μη ανθρώπινου πολιτισμού και του πώς εξουσίαζε κάποτε το μισό κόσμο δίχως να χρειάζεται κατακτητικούς πολέμους.

Στην Αίθουσα του Κυβερνείου, φτιαγμένη από άσπρο μάρμαρο και διακοσμημένη με πλούσια ανάγλυφα αυστηρής μεγαλοπρέπειας, παρακολούθησα την προσεκτική εκλογή και στέψη ενός βασιλιά. Είδα τους ναούς μάθησης και τους νεαρούς να εκπαιδεύονται στις τέχνες του πολέμου όσο και της ειρήνης. Είδα τους κήπους διασκεδάσεων, τα θέατρα, τις αγορές και τα γυμναστήρια.. και είδα και τους τόπους εργασίας, όπου οι άντρες και οι γυναίκες της Σαντακόρ έπλαθαν με μεράκι την ομορφιά στους αργαλειούς και τα εργαστήρια για να ανταλλάξουν τα προϊόντα τους με ό,τι χρειάζονταν από τον κόσμο των ανθρώπων.

Τους ανθρώπινους σκλάβους τους έφερναν για πούλημα οι δικοί τους, και έβρισκαν αρκετά καλή μεταχείριση, όπως φροντίζει κανείς ένα χρήσιμο ζώο στο οποίο επένδυσε λεφτά. Είχαν δουλειά να κάνουν, αλλ' αυτή ήταν ένα μικρό μονάχα μέρος των όσων γίνονταν στην πόλη.

Τα πράγματα που δεν υπήρχαν πουθενά αλλού στον Άρη —τα εργαλεία, τα υφάσματα, τα λεπτοδουλεμένα μέταλλα και πολύτιμα πετράδια, τα κρύσταλλα κι οι πορσελάνες— όλ' αυτά κατασκευάζονταν από τους κατοίκους της Σαντακόρ, που ήταν περήφανοι για την τέχνη τους. Τις επιστημονικές γνώσεις τις κρατούσαν αποκλειστικά για τον εαυτό τους, εκτός σε

ό,τι αφορούσε τη γεωργία, την ιατρική ή την κατασκευή σπιτιών.

Υπήρχαν ακόμη οι νομοθέτες και οι δάσκαλοι. Και οι άνθρωποι έπαιρναν ό,τι μπορούσαν να πάρουν, αλλά δεν έπαυαν να τους μισούν. Πόσα χρόνια άραγε είχε χρειαστεί αυτή η ράτσα για να φτάσει σε τέτοιο επίπεδο πολιτισμού; Η Ντουάνι δεν ήξερε να μου πει. Το ίδιο και ο γερο-Ρουλ.

«Είναι σίγουρο ότι ζούσαμε σε κοινότητες, είχαμε κάποιο είδος διακυβέρνησης, αριθμητικό σύστημα και γραπτή γλώσσα πριν από τις ανθρώπινες φυλές. Υπάρχουν παραδόσεις μιας πιο αρχαίας ράτσας από τη δική μας, από την οποία διδαχτήκαμε αυτά τα πράγματα. Κατά πόσο αυτό είναι αλήθεια, δεν ξέρω».

Στον κολοφώνα της δόξας της η Σαντακόρ ήταν μια απέραντη και ακμάζουσα πόλη με αμέτρητες χιλιάδες κατοίκων. Ωστόσο δεν έβλεπα πουθενά σημάδια φτώχειας ή εγκλήματος. Πουθενά δε βρήκα καν μια φυλακή.

«Ο φόνος ετιμωρείτο με θάνατο», εξήγησε ο Ρουλ, «αλλά ήταν κάτι σπάνιο. Η κλοπή ήταν για τους σκλάβους· δεν καταδεχόμαστε να πέσουμε τόσο χαμηλά». Είδε την έκφρασή μου και χαμογέλασε αχνά με στυφό χαμόγελο. «Σε ξαφνιάζει, βλέπω, μια μεγαλούπολη δίχως φτώχεια, δίχως εγκλήματα και δίχως τόπους τιμωρίας».

Παραδέχτηκα ότι έτσι ήταν. «Αρχαία ράτσα ή όχι, πώς καταφέρατε κάτι τέτοιο; Είμαι μελετητής των πολιτισμών, εδώ και στον κοσμο μου. Ξέρω όλες τις συνηθισμένες μορφές κοινωνικής εξέλιξης και έχω διαβάσει όλες τις σχετικές θεωρίες· η Σαντακόρ δε φαίνεται να ταιριάζει με καμία τους».

Το χαμόγελο του Ρουλ έγινε πιο έντονο. «Είσαι άνθρωπος», αποκρίθηκε. «Θες πραγματικά να μάθεις την αλήθεια;»

«Ασφαλώς».

«Τότε θα σ' την πω. Αποκτήσαμε το χάρισμα της λογικής».

Για μια στιγμή νόμισα ότι αστειευόταν. «Έλα τώρα», του είπα δύσπιστα. «Και ο άνθρωπος είναι λογικόν, το μόνο λογικό πλάσμα της Γης».

«Δεν ξέρω για τη Γη», μου απάντησε ευγενικά, «αλλά στον Άρη ο άνθρωπος έλεγε πάντοτε, 'Είμαι λογικός, και ανώτερος από τα ζώα γιατί είμαι λογικός'. Και καμαρώνει πολύ γι' αυτό. Είναι χαρακτηριστικό του ανθρώπου. Όντας σίγουρος ότι η λογική του λειτουργεί αυτόματα δίχως προσπάθεια από μέρους του, αφήνει να εξουσιάζουν τη ζωή και την κοινωνία του το συναίσθημα και οι δεισιδαιμονίες».

Ο Ρουλ κοντοστάθηκε για λίγο και συνέχισε.

«Ο άνθρωπος μισεί, φοβάται και πιστεύει όχι κατόπιν λογικής επιλογής, αλλά γιατί έτσι του λένε ή από παράδοση. Λέει το ένα και κάνει το άλλο, και η λογική του δεν τον βοηθά να διακρίνει το σωστό από το λάθος. Οι πιο αιματηροί του πόλεμοι γίνονται για τον πιο ασήμαντο λόγο... και γι' αυτό δεν του δώσαμε όπλα. Τις μεγαλύτερες ανοησίες του τις βλέπει σαν μεγάλες σοφίες, και τις πιο ταπεινές προδοσίες του σαν ευγενικές πράξεις... και γι' αυτό δεν μπορέσαμε να του διδάξουμε τη δικαιοσύνη. Εμείς μάθαμε να είμαστε λογικοί. Ο άνθρωπος έμαθε μονάχα να λέει λόγια».

Καταλάβαινα τώρα γιατί οι ανθρώπινες φυλές μισούσαν τόσο τους κατοίκους της Σαντακόρ. «Μπορεί αυτά να ισχύουν στον Άρη», παρατήρησα θυμωμένα. «Αλλά μονάχα πλάσματα με λογική μπορούν ν' αναπτύξουν υψηλές τεχνολογίες, και εμείς οι Γήινοι σας έχουμε ξεπεράσει χιλιάδες φορές. Εντάξει, μπορεί να

ξέρετε μερικά πράγματα στην οπτική, σε μερικούς κλάδους της ηλεκτρονικής και ίσως της μεταλλουργίας που δεν τα έχουμε μάθει ακόμη, αλλά...»

Συνέχισα απαριθμώντας του πράγματα που τα είχαμε εμείς και δεν τα είχε η Σαντακόρ. «Ποτέ δεν προχωρήσατε πιο πέρα από τα μεταφορικά ζώα και τον απλό τροχό. Εμείς καταφέραμε να πετάξουμε στον ουρανό πριν χρόνια και χρόνια. Κατακτήσαμε το διάστημα και τους πλανήτες. Κάποτε θα κατακτήσουμε και τ' άστρα!»

Ο Ρουλ έγνεψε καταφατικά. «Ίσως κάναμε λάθος. Εμείς απλώς μείναμε εδώ και κατακτήσαμε τον εαυτό μας». Αγνάντεψε πέρα προς τις πλαγιές όπου καραδοκούσαν οι ορδές των βαρβάρων και αναστέναξε. «Τελικά δεν αλλάζει τίποτα έτσι κι αλλιώς».

Οι μέρες κι οι νύχτες κυλούσαν και η Ντουάνι μου έφερνε φαγητό, μοιραζόταν μαζί μου το νερό της, έκανε ερωτήσεις και με ξεναγούσε στην πόλη. Το μόνο σημείο που αρνιόταν να μου δείξει ήταν κάτι που το αποκαλούσαν ο Τόπος του Ύπνου. «Θα βρεθώ σύντομα εκεί», μου είπε και ανατρίχιασε.

«Πόσος καιρός σας μένει;» ρώτησα. Ήταν μια πολύ χοντρή ερώτηση.

«Δε μας λένε. Ο Ρουλ παρακολουθεί το επίπεδο του νερού στις στέρνες και όταν έρθει η ώρα...» Έκανε μια αόριστη χειρονομία. «Ας ανεβούμε στο τείχος».

Ανεβήκαμε εκεί, ανάμεσα στους άυλους στρατιώτες και τα φασματικά τους λάβαρα. Πέρα έξω υπήρχε σκοτάδι, θάνατος και η απειλή του θανάτου. Μέσα υπήρχαν φώτα και ομορφιά, η τελευταία λάμψη του μεγαλείου της Σαντακόρ κάτω από τη σκιά της μοίρας της. Υπήρχε μια παράξενα άγρια μαγεία στην εικόνα που είχε αρχίσει να μ' επηρεάζει. Κοίταξα την Ντουάνι. Ήταν ακουμπισμένη στο παραπέτο αγναντεύοντας έξω. Ο άνεμος ανακάτευε την ασημένια χαίτη της κι έκανε το ρούχο να κολλά στο κορμί της. Τα μάτια της ήταν γεμάτα φεγγαρόφωτο αλλά δεν μπορούσα να τα διαβάσω. Το μόνο που έβλεπα σ' αυτά ήταν δάκρυα.

Πέρασα το χέρι μου γύρω στους ώμους της. Δεν ήταν παρά ένα παιδί, ένα απόκοσμο, εξωτικό παιδί, που δεν ανήκε στη φυλή ή τη ράτσα μου...

«Τζονρός».

«Ναι;»

«Υπάρχουν τόσα πράγματα που δε θα μάθω ποτέ».

Ήταν η πρώτη φορά που την άγγιζα. Εκείνα τα περίεργα σγουρά μαλλιά σάλεψαν στο άγγιγμα των δαχτύλων μου, ζεστά και ζωντανά. Οι άκρες των μυτερών αφτιών της ήταν απαλές σαν γάτας.

«Ντουάνι».

«Τι;»

«Δεν ξέρω...»

Τη φίλησα. Τραβήχτηκε πίσω και με κοίταξε έκπληκτη μ' εκείνα τα μαύρα λαμπερά μάτια της. Ξαφνικά έπαψα να τη βλέπω σαν παιδί και ξέχασα ότι δεν ανήκε στην ανθρώπινη ράτσα... ούτε και μ' ένοιαζε.

«Ντουάνι, άκουσέ με. Δεν είσαι υποχρεωμένη να πας στον Τόπο του Ύπνου».

Με κοίταξε, με το μανδύα της ν' ανεμίζει στο νυχτερινό αέρα και τα χέρια της ακουμπισμένα στο στήθος μου.

«Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος εκεί έξω για να ζήσεις. Και αν ακόμη δε νιώθεις ευτυχισμένη εκεί, θα σε πάρω στο δικό μου κόσμο, τη Γη. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πεθάνεις!»

Εξακολούθησε να με κοιτάζει δίχως να μιλά. Στους δρόμους χαμηλά τα σιωπηλά πλήθη πηγαινοέρχον-

ταν και οι πύργοι φεγγοβολούσαν με μύρια χρώματα. Το βλέμμα της Ντουάνι περιπλανήθηκε αργά στο σκοτάδι πέρα από τα τείχη, στη γυμνή κοιλάδα και τους εχθρικούς βράχους.

«Όχι».

«Γιατί όχι; Εξαιτίας του Ρουλ, για κείνα που είπε περί υπερηφάνειας της φυλής;»

«Εξαιτίας της αλήθειας. Ο Κορίν την έμαθε».

Δεν ήθελα να θυμάμαι τον Κορίν. «Εκείνος ήταν μόνος. Εσύ δεν είσαι. Ποτέ δε θα 'σαι μόνη».

Σήκωσε τα χέρια της και τ' ακούμπησε πολύ απαλά στα μάγουλά μου. «Εκείνο το πράσινο άστρο είναι ο κοσμος σου. Φαντάσου να εξαφανιζόταν και να ήσουν ο τελευταίος από τους ανθρώπους της Γης. Φαντάσου να ζούσες μαζί μου στη Σαντακόρ για πάντα... Δε θα ένιωθες μοναξιά;»

«Δε θα είχε σημασία αφού θα ήσουν μαζί μου».

Κούνησε το κεφάλι της. «Θα είχε σημασία. Οι δυο ράτσες μας απέχουν μεταξύ τους όσο και τ' άστρα. Δε θα είχαμε τίποτα να μοιραστούμε οι δυο μας».

Φέρνοντας στο νου τα λόγια του Ρουλ, φούντωσα και πέταξα μερικές οργισμένες κουβέντες. Η Ντουάνι με άφησε να τελειώσω και μετά χαμογέλασε. «Δεν είναι αλήθεια όλα αυτά, Τζονρός». Γύρισε ν' αγναντέψει πέρα στην πόλη. «Αυτός είναι ο τόπος μου και κανένας άλλος. Όταν θα χαθεί πρέπει κι εγώ να χαθώ μαζί του».

Εντελώς ξαφνικά ένιωσα ένα μίσος για τη Σαντακόρ.

Δεν είχα και πολύ ύπνο ύστερα απ' αυτά. Κάθε φορά που η Ντουάνι με άφηνε φοβόμουν μήπως δεν ξαναγύριζε ποτέ. Ο Ρουλ δε μου έλεγε τίποτα και δεν τολμούσα να τον ρωτήσω και πολλά. Οι ώρες κυλούσαν γοργά σαν δευτερόλεπτα και η Ντουάνι ήταν ευ-

τυχισμένη αλλά όχι κι εγώ. Οι αλυσίδες μου είχαν μαγνητικές κλειδαριές. Δεν μπορούσα ούτε να τις διαρρήξω ούτε να σπάσω τους κρίκους.

Ένα βράδυ η Ντουάνι ήρθε να με βρει με μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπό της και από το ύφος της μάντεψα την αλήθεια πολύ πριν μου την πει με λόγια. Κρεμάστηκε πάνω μου, μη θέλοντας να μιλήσει, αλλά είπε τελικά, «Σήμερα τραβήξαμε κλήρο και οι πρώτοι εκατό έφυγαν για τον Τόπο του Ύπνου».

«Ώστε άρχισε λοιπόν». Έγνεψε καταφατικά. «Κάθε μέρα θα πηγαίνουν κι από εκατό, μέχρι να φύγουμε όλοι».

Δεν μπορούσα να το αντέξω άλλο. Την έσπρωξα πέρα και τινάχτηκα πάνω. «Ξέρεις πού είναι τα 'κλειδιά'. Βγάλε αυτές τις αλυσίδες από τα πόδια μου!»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Ας μη μαλώνουμε τώρα, Τζονρός. Έλα. Θέλω να κάνουμε έναν περίπατο στην πόλη».

Είχαμε καβγαδίσει κάμποσες φορές, και άγρια μάλιστα. Αρνιόταν να εγκαταλειψει τη Σαντακόρ και δεν μπορούσα να την πάρω μαζί μου με το ζόρι όσο παρέμενα αλυσοδεμένος. Και δεν είχαν σκοπό να με λευτερώσουν πριν φύγουν όλοι εκτός του Ρουλ για τον Τόπο του Ύπνου και συμπληρωθεί έτσι η τελευταία σελίδα της μακραίωνης ιστορίας τους.

Περπάτησα μαζί της ανάμεσα στις χορεύτριες και τους σκλάβους και τους μεγαλόπρεπα ντυμένους πρίγκιπες. Δεν υπήρχαν ναοί στη Σαντακόρ. Αν λάτρευαν κάτι, αυτό ήταν η ομορφιά και σ' αυτή ήταν αφιερωμένη όλη η πόλη τους. Τα μάτια της Ντουάνι ήταν εκστατικά και υπήρχε κάτι απόμακρο τώρα στη στάση της.

Κρατούσα το χέρι της και κοιτάζαμε τους πύργους από τουρκουάζ και κινάβαρι, τους δρόμους από ρόδι-

νο χαλαζία και μάρμαρο, τους τοίχους από τα ροζ, λευκά και βαθυκόκκινα κοράλλια. Στα μάτια μου όλα φάνταζαν τώρα αποτρόπαια. Τα φρικαλέα πλήθη ήταν σαρκασμός προς τη ζωή, και τα φασματικά μεγαλεία του παρελθόντος ήταν πρόστυχα, ένα ναρκωτικό, μια παγίδα.

Το χάρισμα της λογικής! συλλογίστηκα, αλλά δεν έβλεπα καμία λογική σε τίποτα απ' όσα συνέβαιναν.

Κοίταξα ψηλά προς τη μεγάλη σφαίρα που γύριζε αδιάκοπα στον ουρανό, διατηρώντας ζωντανές όλες αυτές τις απάτες. «Έχεις δει ποτέ την πόλη στην πραγματική της μορφή... δίχως τις Σκιές;»

«Όχι. Νομίζω ότι μονάχα ο Ρουλ, που είναι ο γεροντότερος, τη θυμάται έτσι. Νομίζω ότι θα πρέπει να ήταν πολύ άδεια και μοναχική. Ακόμη και τότε είχαν μείνει λιγότεροι από τρεις χιλιάδες από μας».

Πρέπει πραγματικά να ήταν πολύ μοναχική. Θα πρέπει να ήθελαν τις Σκιές τόσο για να κρατήσουν μακριά τους εχθρούς που πίστευαν στη μαγεία όσο και για να γεμίσουν τους άδειους δρόμους της.

Συνέχισα να κοιτάξω τη σφαίρα. Περπατήσαμε για κάμποση ώρα ακόμη. Και μετά είπα, «Πρέπει να γυρίσω στον πύργο».

Μου χαμογέλασε πολύ τρυφερά. «Σύντομα θ' απαλλαγείς από τον πύργο... κι από τούτες εδώ», και άγγιξε τις αλυσίδες. «Όχι, μη λυπάσαι, Τζονρός. Θα θυμάσαι εμένα και τη Σαντακόρ όπως θυμάται κανείς ένα όνειρο». Σήκωσε το πρόσωπό της, τόσο όμορφο και διαφορετικό από τα χοντροκομμένα πρόσωπα των ανθρώπινων γυναικών, και τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα ζοφερό φως. Τη φίλησα και μετά τη σήκωσα στην αγκαλιά μου και τη μετέφερα πίσω στον πύργο.

Σ' εκείνο το δωμάτιο όπου γύριζε αδιάκοπα ο μεγάλος άξονας, της είπα, «Πρέπει να φροντίσω μερικά

πράγματα κάτω. Ανέβα στην ταράτσα, Ντουάνι, για να μπορείς να βλέπεις ολόκληρη τη Σαντακόρ. Θα έρθω να σε βρω σε λίγο».

Δεν ξέρω αν είχε υποψιαστεί τι είχα κατά νου ή αν ήταν μονάχα ο επικείμενος χωρισμός μας που την έκανε να με κοιτάξει μ' εκείνο το βλέμμα. Νόμισα ότι κάτι θα μου έλεγε, αλλά τελικά δεν είπε λέξη και σκαρφάλωσε τη σκάλα υπάκουα. Κοίταζα μέχρι που είδα το λυγερό χρυσαφένιο κορμί της να χάνεται στο άνοιγμα της καταπακτής. Ύστερα κατέβηκα στο θάλαμο από κάτω.

Υπήρχε εκεί μια βαριά μετάλλινη μπάρα η οποία αποτελούσε μέρος του χειροκίνητου μηχανισμού ελέγχου που ρύθμιζε την ταχύτητα περιστροφής. Την έβγαλα από τον πείρο που τη στήριζε και έκλεισα τους απλούς διακόπτες παροχής ενεργείας. Ξεκόλλησα όλες τις επαφές και έσπασα τις συνδέσεις με την μπάρα. Έκανα όσο μεγαλύτερη ζημιά μπορούσα στα γρανάζια και το στρόφαλο. Δούλεψα πολύ σβέλτα. Στη συνέχεια ανέβηκα πάλι στον κυρίως θάλαμο. Ο μεγάλος άξονας εξακολουθούσε να γυρίζει, αλλά ολοένα και πιο αργά.

Άκουσα μια κραυγή από ψηλά και είδα την Ντουάνι. Σκαρφάλωσα γοργά τη σκάλα και βγήκα στην ταράτσα. Η σφαίρα κινιόταν αργά, μονάχα από κεκτημένη ταχύτητα. Σε λίγο θα σταματούσε, αλλά οι άσπρες φωτιές τρεμόπαιζαν ακόμη στις κρυστάλλινες ράβδους. Σκαρφάλωσα στο κιγκλίδωμα. Οι αλυσίδες στους αστράγαλους και τους καρπούς μου με δυσκόλευαν, αλλά μπορούσα να φτάσω το στόχο μου. Η Ντουάνι πάσχιζε να με τραβήξει κάτω και νομίζω ότι ξεφώνιζε. Αντιστάθηκα, και έσπασα με την μπάρα όσο περισσότερες κρυστάλλινες ράβδους μπορούσα.

Κάθε κίνηση σταμάτησε και τα φώτα έσβησαν. Κα-

τέβηκα πάλι στο δάπεδο της ταράτσας και άφησα την μπάρα να πέσει. Η Ντουάνι με είχε ξεχάσει. Κοιτούσε πέρα στην πόλη.

Τα πολύχρωμα φώτα που έφεγγαν εκεί φώτιζαν ακόμη αλλά ήταν μουντά και θαμπά, σαν κρύα αποκαΐδια δίχως ζωή. Οι πύργοι από νεφρίτη και τουρκουάζ που ορθώνονταν στο φεγγαρόφωτο ήταν ρημαγμένοι και ραγισμένοι από το χρόνο, δίχως κανένα μεγαλείο. Ήταν έρημοι και πολύ θλιβεροί. Η νύχτα τύλιγε πυκνή τις βάσεις τους. Οι δρόμοι, οι πλατείες και οι αγορές ήταν άδειες, με τις μαρμαρένιες πλάκες τους κρύες και γυμνές. Οι στρατιώτες είχαν χαθεί από τα τείχη της Σαντακόρ, μαζί με τα λάβαρα και τις αστραφτερές πανοπλίες, και πουθενά μέσα από τις πύλες δε σάλευε το παραμικρό.

Η Ντουάνι άφησε μια αχνή, ξέπνοη κραυγή. Σαν σε απάντηση, από τα σκοτάδια της κοιλάδας και τις γύρω βουνοπλαγιές, ξέσπασαν ξαφνικά απόμακροι άγριοι αλαλαγμοί σαν ουρλιαχτά λύκων.

«Γιατί;» ψιθύρισε. *«Γιατί;»* Γύρισε προς το μέρος μου. Το πρόσωπό της είχε μια σπαραχτική έκφραση. Την έσφιξα πάνω μου.

«Δεν μπορούσα να σ' αφήσω να πεθάνεις! Όχι για όνειρα ή οράματα ή οτιδήποτε. Κοίτα, Ντουάνι. Κοίτα τη Σαντακόρ!» Ήθελα να την εξαναγκάσω να καταλάβει. «Η Σαντακόρ κείτεται σε χαλάσματα, άσχημη κι ελεεινή. Είναι μια πεθαμένη πόλη... αλλά εσύ είσαι ζωντανή. Υπάρχουν πολλές πόλεις, αλλά μονάχα μία ζωή για σένα».

Εξακολούθησε να με κοιτάζει και μου ήταν δύσκολο να συναντήσω τα μάτια της. «Τα γνωρίζαμε όλα αυτά, Τζονρός», αποκρίθηκε.

«Ντουάνι, είσαι ένα παιδί και σκέπτεσαι μονάχα όπως αυτά. Ξέχασε το παρελθόν και σκέψου το αύριο.

Μπορούμε να περάσουμε μέσα από τους βαρβάρους. Ο Κορίν το κατάφερε. Και μετά...»

«Και μετά εσύ θα εξακολουθείς να είσαι άνθρωπος... κι εγώ όχι».

Από κάτω χαμηλά, από τους σκοτεινούς και άδειους δρόμους ακούγονταν φωνές απόγνωσης. Προσπάθησα να την κρατήσω στην αγκαλιά μου, αλλά ξεγλίστρησε μέσ' απ' τα χέρια μου. «Και χαίρομαι που τελικά είσαι άνθρωπος», ψιθύρισε. «Γιατί έτσι ποτέ δε θα καταλάβεις τι έκανες».

Χάθηκε πριν προλάβω να τη σταματήσω, κατεβαίνοντας γοργά τη σκάλα του πύργου.

Έτρεξα πίσω της. Κατέβηκα τις ατέλειωτες φιδογυριστές σκάλες με τις αλυσίδες να κροταλίζουν στα πόδια μου, και βγήκα στους σκοτεινούς, ρημαγμένους κι έρημους δρόμους της Σαντακόρ. Φώναξα τ' όνομά της αλλά το χρυσαφένιο κορμί της συνέχισε να τρέχει μπροστά μου, λεπτό και γοργόφτερο, ολοένα και πιο μακρινό. Οι αλυσίδες δυσκόλευαν τα πόδια μου και τελικά η νύχτα την πήρε μακριά μου.

Σταμάτησα. Η καταθλιπτική σιωπή με τύλιξε αμέσως κι ένιωσα ένα μεγάλο φόβο για τούτη την πρωτόγνωρα σκοτεινή και νεκρή Σαντακόρ. Φώναξα πάλι το όνομα της Ντουάνι και μετά άρχισα να την αναζητώ στους κατεστραμμένους, σκιερούς δρόμους. Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε πριν την ξαναβρώ.

Όταν τη βρήκα ήταν μαζί με τους άλλους. Οι τελευταίοι κάτοικοι της Σαντακόρ, άντρες και γυναίκες, αλλά με τις γυναίκες μπροστά, βάδιζαν σιωπηλά σε μακριά γραμμή προς ένα χαμηλό κτήριο μ' επίπεδη στέγη. Κατάλαβα, δίχως να χρειάζεται να μου το πουν, ότι ήταν ο Τόπος της Σιωπής.

Πήγαιναν εκεί να πεθάνουν και δεν υπήρχε τώρα υπερηφάνεια στα πρόσωπά τους. Υπήρχε μονάχα μια

απόγνωση, μια απόγνωση κι ένας πόνος στα μάτια τους καθώς προχωρούσαν σκυθρωπά, δίχως να κοιτάζουν πλάι, δίχως να θέλουν να δουν τους άθλιους αρχαίους δρόμους που τους είχα απογυμνώσει από κάθε μεγαλείο κι ομορφιά.

«Ντουάνι!» φώναξα κι έτρεξα κοντά. Αλλά δε γύρισε να με κοιτάξει από τη θέση της στη γραμμή, και είδα ότι έκλαιγε.

Ο Ρουλ γύρισε προς το μέρος μου, και στο βλέμμα του υπήρχε μια γαλήνια περιφρόνηση που ήταν πιο οδυνηρή απ' οποιαδήποτε κατάρα. «Τι νόημα θα είχε αν σε σκότωνα τώρα;»

«Μα εγώ σας έκανα αυτό το κακό! *Εγώ σας το 'κανα!»*

«Δεν είσαι παρά μονάχα άνθρωπος».

Η μακριά γραμμή συνέχισε αργά το δρόμο της και τα μικρά πόδια της Ντουάνι βρέθηκαν πιο κοντά σ' εκείνο το τελικό κατώφλι. Ο Ρουλ σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό. «Υπάρχει ακόμη χρόνος πριν την ανατολή. Οι γυναίκες τουλάχιστον θα γλιτώσουν την ταπείνωση των σπαθιών».

«Άσε με να πάω μαζί της!»

Προσπάθησα να την ακολουθήσω, να πάρω τη θέση μου στη γραμμή. Τότε το όπλο στο χέρι του Ρουλ άστραψε. Ένιωσα τον πόνο και σωριάστηκα όπως είχε σωριαστεί κι ο Κορίν, ενώ οι άλλοι συνέχιζαν το σιωπηλό δρόμο τους προς τον Τόπο του Ύπνου.

Οι βάρβαροι με βρήκαν όταν με τον ερχομό της αυγής μπήκαν, διστακτικοί ακόμη, στην πόλη. Νομίζω ότι τους προξένησα φόβο. Με φοβήθηκαν όπως ένα μάγο που με κάποιο τρόπο είχε καταφέρει να καταστρέψει όλους τους κατοίκους της Σαντακόρ.

Μου έσπασαν τις αλυσίδες και φρόντισαν τη λαβωματιά μου, και αργότερα μου πρόσφεραν ακόμη και

μερτικό από τη λεηλασία της Σαντακόρ. Αλλά το μόνο που ήθελα και κράτησα ήταν ένα κομμάτι πορσελάνης με το σχήμα ενός κοριτσίστικου χεριού.

Τώρα έχω στο πανεπιστήμιο την έδρα που τόσο λαχταρούσα και το όνομά μου είναι γραμμένο με μεγάλα γράμματα στον πίνακα των εξερευνητών. Είμαι διαπρεπής και ευυπόληπτος... εγώ, που κατέστρεψα το μεγαλείο μιας ράτσας.

Γιατί να μην έχω ακολουθήσει την Ντουάνι στον Τόπο του Ύπνου; Θα μπορούσα να συνεχίσω έρποντας! Να ζορίσω το κορμί μου να συρθεί πάνω σ' εκείνες τις πέτρες. Και, ω Θεέ μου, μακάρι να είχα πεθάνει μαζί με τη Σαντακόρ!

ΑΠΟΙΚΙΑ

του Φίλιπ Ντικ

Ένας καινούριος κόσμος μοιάζει σαν ένα ανώνυμα σταλμένο ωραίο κουτί δώρου που κάνει τικ-τακ, τικ-τακ... Μπορεί να είναι εκείνο το ακριβό ρολόι αντίκα που τόσο θα θέλατε ν' αποκτήσετε ή μερικά μασούρια δυναμίτιδας με ωρολογιακό μηχανισμό. Δυστυχώς, λίγοι στέλνουν ανώνυμα δώρα με ακριβά ρολόγια αντίκες...

Είναι φυσικό, λοιπόν, πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις να περιμένουν τους πρώτους τολμηρούς που πατούν το πόδι τους σ' έναν πλανήτη, έστω και αν ο πλανήτης αυτός έχει συσκευασία δώρου και μοιάζει με παράδεισο. Και ο απρόσμενος αντίπαλος, ίσως κάπως κωμικός στην αρχή, γρήγορα εξελίσσεται σε αληθινό παρανοϊκό εφιάλτη.

Αλλά ο Φίλιπ Ντικ (1928-1982) ποτέ δεν ανήκε στους ιδιαίτερα αισιόδοξους συγγραφείς... Από την άλλη μεριά, το γεγονός ότι παντρεύτηκε πέντε φορές δείχνει ότι υπήρχε κάποιος βαθύτερος πυρήνας αθεράπευτης αισιοδοξίας στο χαρακτήρα του.

Γ.Μ.

Ο ταγματάρχης Λώρενς Χωλ έσκυψε πάνω από το διοπτρικό μικροσκόπιο, εστιάζοντας με μεγαλύτερη ακρίβεια.

«Ενδιαφέρον», μουρμούρισε.

«Πραγματικά, πολύ ενδιαφέρον. Είμαστε τρεις βδομάδες τώρα σε τούτο τον πλανήτη και ακόμη δε βρήκαμε καμία βλαβερή μορφή ζωής». Ο υπολοχαγός Φρέντλυ κάθισε στην άκρη του εργαστηριακού πάγκου, αποφεύγοντας τα τρυβλία με τις μικροκαλλιέργειες. «Τι σόι κόσμος είναι αυτός; Ούτε μικρόβια, ούτε ψείρες, ούτε μύγες, ούτε ποντίκια, ούτε—»

«Ούτε ουίσκι, ούτε οίκοι ανοχής, ούτε τίποτα», συμπλήρωσε ο Χωλ ορθώνοντας το κορμί του. «Είναι το κάτι άλλο. Και ήμουν σίγουρος ότι τούτη η καλλιέργεια θα μου έβγαζε κάτι ανάλογο με τα γήινα *εμπερθέλα τύφι* ή έστω κάτι σαν τα σπειροσώματα της αρειανής αμμομυκητίασης».

«Ολόκληρος ο πλανήτης είναι ακίνδυνος. Ξέρεις... αναρωτιέμαι αν τούτος εδώ είναι τελικά ο Κήπος της Εδέμ που έχασαν οι πρόγονοί μας».

«Δεν τον έχασαν απλώς· τους πέταξαν έξω».

Ο Χωλ πλησίασε στο παράθυρο του εργαστηρίου και στάθηκε να κοιτάξει σκεφτικά το τοπίο απέξω. Όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν όμορφο θέαμα. Κυματιστά δάση και λόφοι, πράσινες πλαγιές γεμάτες λουλούδια και ατέλειωτα κλήματα, καταρράχτες και κρεμαστά βρύα, καρποφόρα δέντρα, λουλουδιασμένοι κάμποι και λίμνες. Είχε ληφθεί κάθε μέριμνα για να

διατηρηθεί ανέπαφη η επιφάνεια του Μπλε Πλανήτη, όπως τον είχε βαφτίσει το πλήρωμα του πρώτου ανιχνευτικού σκάφους έξι μήνες νωρίτερα.

«Απίθανο μέρος!» αναστέναξε ο Χωλ. «Πολύ θα το 'θελα να ξαναρχόμουν εδώ κάποτε».

«Κάνει τη Γη να φαίνεται χερσότοπος». Ο Φρέντλυ έβγαλε τα τσιγάρα του αλλά μετά τα ξανάβαλε στην τσέπη του. «Ξέρεις, αυτός ο πλανήτης μ' επηρεάζει κατά περίεργο τρόπο. Έχω κόψει το κάπνισμα. Θα φταίει, φαντάζομαι, το ίδιο το περιβάλλον. Είναι τόσο... τόσο απόλυτα καθαρό. Παρθενικό, θα 'λεγα. Δεν μπορώ να καπνίσω ή να πετάξω παλιόχαρτα κάτω. Δε μου κάνει καρδιά να φερθώ σαν εκδρομέας στη Γη».

«Μην ανησυχείς, δε θ' αργήσουν να καταφθάσουν και δαύτοι», αποκρίθηκε ο Χωλ. Έσκυψε πάλι στο μικροσκόπιο. «Θα δοκιμάσω με μερικές ακόμη καλλιέργειες. Πού ξέρεις; Μπορεί τελικά ν' ανακαλύψω και κανένα θανατηφόρο μικρόβιο».

«Μην το βάζεις κάτω», τον ενθάρρυνε το Φρέντλυ πηδώντας από το τραπέζι. «Θα σε δω αργότερα να μου πεις αν είχε καθόλου τύχη. Έχουμε μια μεγάλη συνδιάσκεψη στην Αίθουσα Ένα. Είναι σχεδόν έτοιμοι να δώσουν το πράσινο φως για να σταλεί το πρώτο κύμα των αποίκων».

«Οι εκδρομείς που λέγαμε;»

Ο Φρέντλυ έκανε μια γκριμάτσα. «Δυστυχώς».

Η πόρτα έκλεισε πίσω του. Τα βήματά του ακούστηκαν ν' απομακρύνονται στο διάδρομο. Ο Χωλ έμεινε μόνος στο εργαστήριο.

Στάθηκε για μια στιγμή σκεφτικός. Τελικά έσκυψε και τράβηξε τη γυάλινη πλακέτα από το μικροσκόπιο, διάλεξε μια καινούρια και την κράτησε στο φως για να διαβάσει τα στοιχεία της. Οι ηλιαχτίδες χύνονταν από τα παράθυρα λούζοντας το πάτωμα. Τα δέντρα

έξω θρόιζαν σιγανά στον άνεμο. Άρχισε να νιώθει νύστα.

«Ναι, οι εκδρομείς», μουρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του. Προσάρμοσε τη νέα αντικειμενοφόρο πλάκα στη θέση της. «Και όλοι τους έτοιμοι να ξεχυθούν και να πελεκίσουν τα δέντρα, να ξερριζώσουν τα λουλούδια, να φτύσουν στις λίμνες, να κάψουν το χορτάρι. Έτσι που δεν υπάρχει ούτε ένας ιός συνηθισμένου συναχιού για να τους σταματήσει—»

Η φωνή πνίγηκε απότομα στο λαρύγγι του.

Πνίγηκε, γιατί τα δυο προσοφθάλμια του μικροσκοπίου είχαν τυλιχτεί ξαφνικά γύρω από το λαιμό του και απειλούσαν να τον στραγγαλίσουν. Ο Χωλ τα άρπαξε πασχίζοντας να τα ξεκολλήσει από πάνω του, αλλά εκείνα συνέχιζαν να σφίγγονται στο λαιμό του, με τους δυο σωλήνες να κλείνουν σαν σαγόνια δόκανου.

Τελικά κατάφερε να πετάξει το μικροσκόπιο στο πάτωμα και να τιναχτεί όρθιος. Το μικροσκόπιο χίμηξε αμέσως προς το μέρος του και τυλίχτηκε γύρω από το πόδι του. Ο Χωλ το πέταξε πέρα με μια κλοτσιά και τράβηξε γοργά το ενεργειακό πιστόλι του.

Το μικροσκόπιο έκανε να πάρει δρόμο, τσουλώντας πάνω στους κοχλίες ρύθμισης. Ο Χωλ του έριξε, και το είδε να διαλύεται σ' ένα σύννεφο από μεταλλικά μόρια.

«Θεέ και Κύριε!» ψέλλισε ο Χωλ. Τα πόδια του έτρεμαν και κάθισε αδύναμα σφουγγίζοντας τον ιδρώτα από το πρόσωπό του. «Μα τι...» Έτριψε τον πονεμένο λαιμό του! «Τι ήταν πάλι αυτό;»

Η αίθουσα διασκέψεων ήταν κυριολεκτικά ασφυχτικά γεμάτη από κόσμο. Ο κάθε αξιωματικός της αποστολής στον Πλανήτη Μπλε βρισκόταν εκεί. Η διοικη-

της Στέλα Μόρρισον χτύπησε στο μεγάλο επιτελικό χάρτη με την άκρη του λεπτού πλαστικού δείκτη της.

«Τούτη η μεγάλη πεδινή έκταση είναι ιδανική για να χτιστεί η πόλη. Βρίσκεται κοντά σε νερό και οι καιρικές συνθήκες ποικίλλουν αρκετά για να έχουν οι άποικοι και κάποιο θέμα για συζήτηση. Υπάρχουν μεγάλα αποθέματα από διάφορα ορυκτά και δε θα χρειάζεται να κάνουν καθόλου εισαγωγές. Πιο κει απλώνεται το μεγαλύτερο δάσος του πλανήτη. Αν έχουν μια στάλα μυαλό, θα το αφήσουν όπως έχει. Αλλά και αν θέλουν να το κάνουν χαρτοπολτό για εφημερίδες, δική τους υπόθεση».

Κοίταξε στα πρόσωπα των σιωπηλών αντρών ολόγυρα.

«Ας είμαστε ρεαλιστές. Μερικοί από σας σκέφτονται ότι δε θα πρέπει να δώσουμε το οκέυ στην Υπηρεσία Μετανάστευσης, αλλά να κρατήσουμε τον πλανήτη για λογαριασμό μας, για να ξαναγυρίσουμε κάποτε. Η ιδέα με συναρπάζει όσο και τον καθένα σας, αλλά έτσι θα είχαμε σίγουρα άσκημα μπλεξίματα. Δεν είναι *δικός μας* ο πλανήτης. Ήρθαμε εδώ για να κάνουμε κάποια δουλειά. Όταν ολοκληρωθεί αυτή η δουλειά, θα φύγουμε για κάπου αλλού. Και η δουλειά σχεδόν τέλειωσε. Έτσι, ας το ξεχάσουμε. Το μόνο που μένει τώρα είναι να στείλουμε το σήμα που θα δίνει το πράσινο φως και μετά ν' αρχίσουμε να μαζεύουμε τα μπαγκάζια μας».

«Έφτασε η εργαστηριακή αναφορά για τα βακτήρια;» ρώτησε ο υποδιοικητής Γουντ.

«Οπωσδήποτε φροντίζουμε να εντοπίσουμε οτιδήποτε στο θέμα αυτό, αλλά, απ' όσο ξέρω, δε βρέθηκε το παραμικρό ώς τώρα. Νομίζω ότι μπορούμε να προχωρήσουμε και να ενημερώσουμε την Υ.Μ. Θα τους ζητήσουμε να στείλουν ένα σκάφος να μας παραλάβει

και να φέρει την πρώτη φουρνιά των αποίκων. Δε βλέπω γιατί να—» Σταμάτησε απότομα.

Ψίθυροι και μουρμουρητά ακούστηκαν στην αίθουσα. Κεφάλια γύρισαν προς την πόρτα.

Η διοικητής Μόρρισον έσμιξε τα φρύδια της. «Ταγματάρχα Χωλ, επιτρέψτε μου να σας θυμίσω ότι όταν το συμβούλιο συνεδριάζει κανένας δεν επιτρέπεται να διακόπτει!»

Ο Χωλ στεκόταν παραπαίοντας στο κατώφλι, κρατώντας για να στηριχτεί το χερούλι της πόρτας. Με άδειο βλέμμα κοίταξε ολόγυρα στην αίθουσα διασκέψεων. Τελικά τα θολά μάτια του στάθηκαν στον υπολοχαγό Φρέντλυ, που καθόταν κάπου στη μέση της αίθουσας.

«Έλα δω», τον πρόσταξε βραχνά.

«Ποιος; Εγώ;» Ο Φρέντλυ βούλιαξε ακόμη πιο βαθιά στην καρέκλα του.

«Ταγματάρχα, τι σημαίνουν όλα αυτά;» ρώτησε θυμωμένα ο υποδιοικητής Γουντ. «Είσαι μεθυσμένος ή...» Είδε το πιστόλι στο χέρι του Χωλ. «Συνέβη τίποτα;»

Ανήσυχος, ο υπολοχαγός Φρέντλυ σηκώθηκε, πλησίασε και άρπαξε τον Χωλ από τον ώμο. «Μα τι γίνεται; Τι τρέχει;»

«Έλα στο εργαστήριο».

«Ανακάλυψες τίποτα;» Ο υπολοχαγός περιεργάστηκε το πετρωμένο πρόσωπο του φίλου του. «Τι βρήκες;»

«Έλα, σου λέω». Ο Χωλ άρχισε να βαδίζει στο διάδρομο, με τον Φρέντλυ στο κατόπι του. Άνοιξε την πόρτα του εργαστηρίου και μπήκε με αργά βήματα.

«Τι τρέχει;» επανέλαβε ο Φρέντλυ.

«Το μικροσκόπιό μου».

«Το μικροσκόπιό σου; Ε, τι έκανε;» Ο Φρέντλυ τον

προσπέρασε και κοίταξε ολόγυρα. «Δεν το βλέπω πουθενά».

«Πάει».

«Πάει; Πού πάει;»

«Του έριξα και το διέλυσα».

«Του έριξες;» Ο Φρέντλυ κοίταξε τον άλλο. «Δεν καταλαβαίνω. Γιατί του έριξες;»

Το στόμα του Χωλ ανοιγόκλεισε, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από μέσα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Φρέντλυ ανήσυχα. Ύστερα έσκυψε και σήκωσε ένα μαύρο πλαστικό κουτί από ένα ράφι κάτω από τον πάγκο. «Δε μου λες, πλάκα μου κάνεις;»

Ο υπολοχαγός έβγαλε το μικροσκόπιο του Χωλ από το κουτί. «Τι εννοείς το διέλυσες; Εδώ είναι, στην κανονική του θέση. Δε μου εξηγείς τώρα τι τρέχει, τελοσπάντων; Είδες τίποτα στο μικροσκόπιο; Κανένα βακτηρίδιο; Κάτι θανατηφόρο;»

Ο Χωλ ζύγωσε το μικροσκόπιο αργά. Ήταν το δικό του, γι' αυτό δεν υπήρχε καμία αμφιβολία. Πρόσεξε και τη γνώριμη γρατζουνιά πάνω από τον κοχλία για λεπτές ρυθμίσεις. Και ένα από τα ελάσματα στήριξης της πλάκας ήταν ελαφρά λυγισμένο, όπως το θυμόταν. Το άγγιξε διστακτικά με το δάχτυλο.

Πριν πέντε λεπτά τούτο το μικροσκόπιο είχε δοκιμάσει να τον στραγγαλίσει. Και ήταν σίγουρος ότι το είχε διαλύσει με το όπλο του.

«Είσαι σίγουρος ότι δε χρειάζεσαι κανένα ψυχοτέστ;» ρώτησε ανήσυχα ο Φρέντλυ. «Μου φαίνεται σαν να υποφέρεις από μετατραυματικό σοκ ή κάτι σοβαρότερο».

«Μπορεί και να 'χεις δίκιο», μουρμούρισε ο Χωλ.

Το ψυχο-ρομπότ βούιζε, αφομοιώνοντας και αναλύοντας τα στοιχεία. Τελικά τα χρωματιστά κωδικά φωτάκια του άλλαξαν από κόκκινα σε πράσινα.

«Λοιπόν;» ρώτησε με αγωνία ο Χωλ.

«Σοβαρή ψυχική διαταραχή. Βαθμός αστάθειας πάνω από το δέκα».

«Είναι πάνω από το σημείο κινδύνου;»

«Ναι, το όριο κινδύνου είναι στους οχτώ βαθμούς. Το δέκα είναι ασυνήθιστο, ιδίως για ένα πρόσωπο με το δείκτη σου. Εσύ συνήθως δεν ξεπερνάς το τέσσερα».

Ο Χωλ έγνεψε κουρασμένα. «Το ξέρω».

«Αν μπορούσες να μου δώσεις κι άλλα στοιχεία...»

Ο Χωλ έσφιξε τα δόντια του. «Δεν μπορώ να σου πω τίποτα παραπάνω».

«Είναι παράνομο να κρύβεις πληροφορίες στη διάρκεια ενός ψυχοτέστ», δήλωσε αυστηρά το μηχάνημα. «Αν το κάνεις, αλλοιώνεις εσκεμμένα τη διάγνωσή μου».

Ο Χωλ σηκώθηκε. «Δεν μπορώ να σου πω περισσότερα. Πάντως παρατήρησες υψηλό βαθμό διαταραχής, έτσι;»

«Εξακρίβωσα υψηλό βαθμό ψυχικής αποδιοργάνωσης. Αλλά δεν είμαι σε θέση να πω τι σημαίνει ή γιατί συμβαίνει».

«Ευχαριστώ». Ο Χωλ έκλεισε το μηχάνημα και γύρισε πίσω στο δωμάτιό του. Το κεφάλι του στριφογύριζε. Μήπως είχε αρχίσει να του στρίβει; Αλλά σε κάτι είχε ρίξει με το πιστόλι του. Αργότερα, είχε ελέγξει την ατμόσφαιρα του εργαστηρίου και υπήρχαν αιωρούμενα μόρια μετάλλων, ιδίως κοντά στο σημείο όπου είχε διαλύσει με την ακτίνα του όπλου του το μικροσκόπιο.

Αλλά πώς μπορούσε να έχει συμβεί κάτι τέτοιο; Να

ζωντανέψει ένα μικροσκόπιο και να του ριχτεί να τον σκοτώσει!

Όπως και να 'χε, ο Φρέντλυ το είχε βγάλει από το κουτί του, σώο και ανέπαφο. Αλλά, πάλι, πώς είχε γυρίσει πίσω στο κουτί του;

Έβγαλε τη στολή του και μπήκε στο ντους. Άφησε το ζεστό νερό να τρέχει στο κορμί του και άρχισε να σκέφτεται. Το ψυχο-ρομπότ του είχε πει ότι το μυαλό του ήταν έντονα αναστατωμένο, αλλ' αυτό μπορεί να ήταν το αποτέλεσμα μάλλον της εμπειρίας του παρά η αιτία της. Είχε αρχίσει να λέει κάτι σχετικά στον Φρέντλυ, αλλά μετά σταμάτησε. Ποιος θα πίστευε μια τέτοια ιστορία;

Έκλεισε το ρουμπινέ και άπλωσε το χέρι του να πάρει μια πετσέτα από το κρεμαστάρι.

Η πετσέτα τυλίχτηκε γύρω από τον καρπό του τραβώντας τον προς τον τοίχο. Το χνουδάτο ύφασμα τον πίεζε στο στόμα και τη μύτη. Ο Χωλ άρχισε να παλεύει ξέφρενα, προσπαθώντας να λευτερωθεί. Ξαφνικά η πετσέτα τον άφησε. Ο Χωλ έπεσε γλιστρώντας στο δάπεδο και χτύπησε το κεφάλι του στον τοίχο. Αστράκια έλαμψαν ολόγυρα και μετά ένιωσε έναν έντονο πόνο.

Ανακαθίζοντας σε μια λιμνούλα ζεστού νερού, ο Χωλ κοίταξε στο κρεμαστάρι. Η πετσέτα ήταν εντελώς ασάλευτη τώρα, όπως και οι άλλες δίπλα της. Τρεις πετσέτες στη σειρά, εντελώς πανομοιότυπες και όλες ακίνητες. Μήπως το είχε ονειρευτεί τελικά;

Στάθηκε όρθιος με πόδια που έτρεμαν, τρίβοντας το κεφάλι του. Αποφεύγοντας προσεκτικά το κρεμαστάρι, βγήκε τοίχο τοίχο από το ντους και βρέθηκε πάλι στο δωμάτιό του. Με επιφυλακτικές κινήσεις τράβηξε μια καινούρια πετσέτα από το μηχανικό δια-

νομέα. Αυτή φαινόταν να 'ναι φυσιολογική. Σκουπίστηκε και ξαναφόρεσε τη στολή του.

Η ζώνη του σφίχτηκε γύρω από τη μέση του σαν να 'θελε να τον κόψει στα δυο. Ήταν γερή κατασκευή, ενισχυμένη με μεταλλικούς κρίκους για να στηρίζει το όπλο και διάφορα άλλα αντικείμενα. Ζώνη και άνθρωπος άρχισαν να κυλιούνται στο πάτωμα, σε μια βουβή πάλη, με τον Χωλ να πασχίζει να την κάνει καλά. Η ζώνη αντιδρούσε σαν μανιασμένο μετάλλινο φίδι, που στριφογύριζε και χτύπαγε με λύσσα. Τελικά κατάφερε να τυλίξει τα δάχτυλά του γύρω από τη λαβή του όπλου του.

Αμέσως η ζώνη εγκατέλειψε τον αγώνα. Ο Χωλ της έριξε γοργά και την έκανε σκόνη· ύστερα σωριάστηκε σε μια καρέκλα ανασαίνοντας σπασμωδικά.

Τα μπράτσα της καρέκλας τυλίχτηκαν γύρω του. Αλλά τούτη τη φορά το όπλο ήταν έτοιμο στο χέρι του. Χρειάστηκε να ρίξει έξι φορές πριν η καρέκλα παραλύσει και τον αφήσει να σηκωθεί.

Στάθηκε μισόγυμνος στη μέση του δωματίου, με το στήθος του ν' ανεβοκατεβαίνει λαχανιαστά.

«Δεν είναι δυνατό!» ψιθύρισε. «Πρέπει να τρελάθηκα».

Με προσπάθεια κατάφερε να φορέσει το παντελόνι και τις μπότες του. Βγήκε έξω στον έρημο διάδρομο. Μπαίνοντας στο ασανσέρ ανέβηκε στο τελευταίο πάτωμα.

Η διοικητής Μόρρισον σήκωσε τα μάτια από το γραφείο της, ακούγοντας το χαρακτηριστό σφύριγμα, καθώς ο Χωλ περνούσε από το ρομποτικό έλεγχο της εισόδου.

«Είσαι οπλισμένος», του είπε η διοικητής αποδοκιμαστικά.

Ο Χωλ κοίταξε το ενεργειακό πιστόλι στο χέρι του.

Ύστερα το άφησε πάνω στο γραφείο της. «Συγνώμη».

«Τι θέλεις; Τι σου συμβαίνει, τελοσπάντων; Πήρα την αναφορά από το ψυχο-ρομπότ. Λέει ότι έφτασες τους δέκα βαθμούς μέσα στο τελευταίο εικοσιτετράωρο». Τον κοίταξε διαπεραστικά. «Γνωριζόμαστε πολύ καιρό, Λώρενς. Τι σου συμβαίνει;»

Ο Χωλ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Στέλα, νωρίτερα σήμερα... το μικροσκόπιό μου επιχείρησε να με στραγγαλίσει».

Τα γαλανά μάτια της άνοιξαν διάπλατα. «Τι έκανε λέει!»

«Και μετά, καθώς έβγαινα από το ντους, μια πετσέτα προσπάθησε να με πνίξει. Της ξέφυγα, αλλά ενώ ντυνόμουνα, η ζώνη—» Σταμάτησε απότομα, βλέποντας την προϊσταμένη του να έχει τιναχτεί πάνω.

«Φρουροί!» φώναξε η διοικητής.

«Στέλα, περίμενε!» Ο Χωλ κινήθηκε προς το μέρος της. «Άκουσέ με. Το πράγμα είναι σοβαρό. Κάτι δεν πάει διόλου καλά. Τέσσερις φορές διάφορα αντικείμενα επιχείρησαν να με σκοτώσουν. Συνηθισμένα αντικείμενα που ξαφνικά έγιναν θανάσιμα. Μπορεί να είναι κάτι που παραβλέψαμε. Ίσως να είναι αυτό που γυρεύαμε. Ίσως—»

«Το μικροσκόπιο προσπάθησε να σε σκοτώσει, είπες;»

«Ζωντάνεψε ξαφνικά. Οι σωλήνες του τυλίχτηκαν στο λαιμό μου».

Επακολούθησε παρατεταμένη σιωπή. «Το είδε αυτό κανένας άλλος εκτός από σένα;»

«Όχι».

«Και συ πώς αντέδρασες;»

«Το διέλυσα με το όπλο μου».

«Έμειναν καθόλου υπολείμματα;»

«Όχι», παραδέχτηκε απρόθυμα ο Χωλ. «Για να πού-

με την αλήθεια, το μικροσκόπιο βρέθηκε μετά ανέπαφο. Όπως ήταν και πριν. Πίσω στο κουτί του».

«Μάλιστα...» Η διοικητής έγνεψε στους δυο φρουρούς που είχαν έρθει στο κάλεσμά της. «Οδηγήστε τον ταγματάρχη Χωλ στο λοχαγό Τέυλορ και μετά θέστε τον υπό περιορισμό μέχρι να σταλεί πίσω στη Γη για εξετάσεις».

Η γυναίκα παρακολουθούσε ήρεμα, καθώς οι δυο φρουροί ασφάλιζαν τα μπράτσα του Χωλ με μαγνητικές αρπαγές.

«Λυπάμαι, ταγματάρχα», είπε. «Εκτός κι αν μπορέσεις ν' αποδείξεις την ιστορία σου, είμαι υποχρεωμένη να τη δεχτώ σαν ψυχωτική παραίσθηση. Και τούτος ο πλανήτης δεν αστυνομεύεται αρκετά για να μπορούμε να έχουμε ψυχωτικά άτομα ελεύθερα. Θα μπορούσες να μας δημιουργήσεις πολλά προβλήματα».

Οι φρουροί άρχισαν να τον οδηγούν προς την πόρτα και ο Χωλ τους ακολούθησε δίχως αντίσταση. Το κεφάλι του στριφογύριζε, κουδούνιζε και βούιζε. Τελικά μπορεί πράγματι να είχε χάσει τα λογικά του.

Έφτασαν στο γραφείο του λοχαγού Τέυλορ και ένας από τους φρουρούς πάτησε το κουδούνι.

«Ποιος είναι;» ρώτησε με στριγκή φωνή η ρομποπόρτα.

«Διαταγή της διοικητού Μόρρισον να παραδώσουμε αυτό τον κρατούμενο στο λοχαγό Τέυλορ».

Η ρομπο-πόρτα φάνηκε να διστάζει για μια στιγμή. «Ο λοχαγός είναι απασχολημένος».

«Πρόκειται για έκτακτη υπηρεσιακή ανάγκη».

Ακούστηκε ένας βόμβος από τους μηχανισμούς, καθώς το ρομπότ προσπαθούσε να πάρει μια απόφαση. «Σας έστειλε η διοικητής;»

«Ναι. Άνοιξε αμέσως!»

«Μπορείτε να μπείτε», υποχώρησε τελικά το ρομ-

πότ. Τράβηξε τις ασφάλειες απελευθερώνοντας την πόρτα.

Ο φρουρός έσπρωξε το πόμολο και άνοιξε, για να κοκαλώσει στο κατώφλι.

Ο λοχαγός Τέυλορ ήταν πεσμένος στο πάτωμα, με το πρόσωπο μελιτζανί και τα μάτια πεταγμένα έξω. Μονάχα το κεφάλι και τα πόδια του ξεχώριζαν. Ένα κόκκινο και άσπρο χαλί ήταν τυλιγμένο γύρω από το κορμί του, σφίγγοντάς τον αδυσώπητα, ολοένα και πιο δυνατά.

Ο Χωλ βούτηξε στο πάτωμα κι άρχισε να τραβά το χαλί. «Γρήγορα!» βρυχήθηκε. «Αρπάξτε το!»

Οι τρεις τους άρχισαν να το τραβούν μαζί. Το χαλί αντιστεκόταν.

«Βοήθεια!» φώναξε αδύναμα ο Τέυλορ.

«Προσπαθούμε!» Συνέχισαν να τραβούν με όλη τους τη δύναμη. Τελικά, κάποια στιγμή, το χαλί χαλάρωσε και τους έμεινε στο χέρι. Ύστερα άρχισε να σέρνεται γοργά προς την ανοιχτή πόρτα. Ένας από τους φρουρούς του έριξε και το διέλυσε.

Ο Χωλ έτρεξε στη βιντεοθόνη και με χέρι που έτρεμε κάλεσε τον αριθμό επείγουσας ανάγκης της διοικητού.

Το πρόσωπό της φάνηκε στην οθόνη.

«Βλέπεις!» της φώναξε βραχνά.

Το βλέμμα της πέταξε πίσω του στον Τέυλορ που ήταν πεσμένος στο πάτωμα, με τους δυο φρουρούς γονατισμένους δίπλα του και με τα όπλα τους ακόμη στο χέρι.

«Τι... τι συνέβη;»

«Του επιτέθηκε ένα χαλί». Ο Χωλ χαμογέλασε σκυθρωπά. «Ποιος είναι ο τρελός τώρα;»

«Θα στείλω κάτω μια ομάδα ασφαλείας». Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Αμέσως τώρα. Αλλά πώς—»

«Διάταξέ τους να έχουν τα όπλα τους έτοιμα. Και καλύτερα να χτυπήσει γενικός συναγερμός ώστε να προετοιμαστούν *όλοι*».

Ο Χωλ ακούμπησε τέσσερα αντικείμενα στο γραφείο της διοικητού Μόρρισον: ένα μικροσκόπιο, μια πετσέτα, μια μετάλλινη ζώνη και ένα μικρό ασπροκόκκινο χαλί.

Στη θέα του η γυναίκα έκανε πίσω ανήσυχη. «Είσαι σίγουρος;» ρώτησε τον Χωλ.

«Είναι ακίνδυνα, *τώρα*. Αυτό είναι το πιο παράξενο. Πριν λίγες ώρες τούτη η πετσέτα προσπάθησε να με πνίξει. Της ξέφυγα διαλύοντάς την κυριολεκτικά. Και να τη πάλι ανέπαφη! Όπως ήταν πάντοτε. Ακίνδυνη και αβλαβής».

Ο λοχαγός Τέυλορ άγγιξε επιφυλακτικά το ασπροκόκκινο χαλί. «Τούτο είναι το χαλί μου. Το έφερα από τη Γη. Ήταν δώρο της γυναίκας μου. Του... του είχα απόλυτη εμπιστοσύνη».

Κοίταξαν ο ένας τον άλλον.

«Κάναμε σκόνη και το χαλί», υπογράμμισε ο Χωλ.

Ακολούθησε σιωπή.

«Αν δεν ήταν αυτό το χαλί», ρώτησε τελικά ο Τέυλορ, «τότε τι μου επιτέθηκε;»

«Ίσως κάτι που *έμοιαζε* μ' αυτό το χαλί», αποκρίθηκε ο Χωλ αργά. «Και εκείνο που επιτέθηκε σε μένα έμοιαζε με τούτη εδώ την πετσέτα».

Η διοικητής Μόρρισον σήκωσε το χαλί και το κράτησε στο φως. «Δεν είναι παρά ένα συνηθισμένο χαλί! Θα ήταν αδύνατο να σου επιτεθεί!»

«Αυτό είναι σίγουρο», συμφώνησε ο Χωλ. «Περάσαμε αυτά τα αντικείμενα από κάθε τεστ που μπορούσαμε να φανταστούμε. Είναι αυτό ακριβώς που δείχνουν, με όλα τα φυσιολογικά τους συστατικά· εντε-

λώς αδρανή, άψυχα αντικείμενα. Είναι εντελώς αδυνατο κάποιο από *αυτά* να ζωντάνεψε και να μας ρίχτηκε».

«Όμως κάτι μας ρίχτηκε», του θύμισε ο Τέυλορ. «Κάτι προσπάθησε να με σκοτώσει. Και αν δεν ήταν τούτο το χαλί, τι άλλο μπορεί να ήταν;»

Ο υπολοχαγός Ντοντς έχωσε το χέρι στο συρτάρι ψάχνοντας για τα γάντια του. Βιαζόταν. Ολόκληρη η ομάδα του είχε κληθεί να συγκεντρωθεί για επείγουσα υπηρεσία.

«Μα πού τα;...» μουρμούρισε. «Τι στο διάβολο!»

Πάνω στο κρεβάτι του υπήρχαν *δυο* πανομοιότυπα ζευγάρια γάντια, το ένα δίπλα στο άλλο.

Ο Ντοντς έσμιξε απορημένα τα φρύδια του, ξύνοντας το κεφάλι του. Πώς γινόταν αυτό; Είχε μονάχα ένα ζευγάρι. Το δεύτερο πρέπει ν' ανήκε σε κάποιον άλλο. Ο Μπομπ Ουέσλυ είχε έρθει για χαρτιά το προηγούμενο βράδυ· ίσως να τα 'χε ξεχάσει αυτός.

Η βιντεοθόνη άναψε πάλι. «Όλα τα μέλη του προσωπικού να παρουσιαστούν αμέσως. Επαναλαμβάνω: Όλα τα μέλη του προσωπικού να παρουσιαστούν αμέσως. Γενική συγκέντρωση έκτακτης ανάγκης».

«Εντάξει, το ακούσαμε!» γρύλισε ο Ντοντς ανυπόμονα. Άρπαξε ένα ζευγάρι γάντια κι άρχισε να το περνά στα χέρια του.

Μόλις φορέθηκαν τα γάντια, τα χέρια του κατέβηκαν από μόνα τους στη μέση του. Τα δάχτυλά τους σφίχτηκαν στη λαβή του όπλου, τραβώντας το από τη θήκη του.

«Τι στο δαίμονα!» ψέλλισε ο Ντοντς εμβρόντητος. Τα γάντια σήκωσαν το πιστόλι, με την κάννη στραμμένη στο στήθος του.

Το δάχτυλό του σφίχτηκε στη σκανδάλη. Ακούστηκε κάτι σαν βροντή. Το μισό στήθος του Ντοντς διαλύθηκε. Ό,τι απόμεινε από το κορμί του σωριάστηκε αργά στο πάτωμα, με το στόμα ακόμη ανοιχτό σε μια έκφραση έκπληξης.

Ο δεκανέας Τέννερ διέσχιζε βιαστικά τον περίβολο πηγαίνοντας προς το κεντρικό οίκημα μόλις ακούστηκε η κλήση του γενικού συναγερμού.

Στην είσοδο του κτηρίου κοντοστάθηκε για να βγάλει τις μπότες του με τα καρφιά. Ύστερα κοίταξε συνοφρυωμένος. Στο κατώφλι υπήρχαν δυο χαλάκια ασφαλείας αντί για ένα.

Τέλος πάντων, δεν είχε σημασία. Και τα δυο ήταν ίδια. Πάτησε στο ένα από τα χαλάκια και περίμενε. Η επιφάνεια του χαλιού έστειλε ένα υψίσυχνο ρεύμα στα πόδια του, σκοτώνοντας τα τυχόν σπόρια ή τους μικροοργανισμούς που είχαν κολλήσει εκεί όσο ήταν έξω.

Ύστερα προχώρησε και μπήκε στο κτήριο.

Μια στιγμή αργότερα ο υπολοχαγός Φούλτον έφτανε τρεχάτος στην πόρτα. Έβγαλε βιαστικά τις μπότες πορείας και πάτησε στο πρώτο χαλάκι που βρέθηκε μπροστά του.

Το χαλάκι τυλίχτηκε στα πόδια του.

«Ει!» φώναξε έκπληκτος ο Φούλτον. «Ασ' τα πόδια μου!»

Προσπάθησε ν' απελευθερωθεί, αλλά το χαλάκι δεν εννοούσε να τον αφήσει. Ο Φούλτον άρχισε να φοβάται. Τράβηξε το όπλο του, αλλά δεν τολμούσε να ρίξει στα πόδια του.

«Βοήθεια!» ξεφώνισε.

Δυο στρατιώτες πλησίασαν τρέχοντας. «Τι συμβαίνει, κύριε υπολοχαγέ;»

«Ξεκολλήστε αυτό το πράγμα από πάνω μου!»

Οι στρατιώτες άρχισαν να γελάνε.

«Δεν είναι αστείο!» φώναξε ο Φούλτον, με το πρόσωπό του να γίνεται ξαφνικά άσπρο σαν πανί. «Μου τσακίζει τα πόδια! Μου—»

Άρχισε να ουρλιάζει. Οι στρατιώτες άρχισαν να τραβούν το χαλί με μανία. Ο Φούλτον έπεσε, σφαδάζοντας και σπαρταρώντας, δίχως να σταματήσει να ουρλιάζει. Τελικά οι στρατιώτες κατάφεραν να ξεκολλήσουν μια άκρη του χαλιού.

Η σάρκα στα πόδια του Φούλτον είχε εξαφανιστεί εντελώς, και δε φαινόταν από κάτω παρά μονάχα γυμνό το κόκαλο, ήδη μισολιωμένο κι αυτό.

«Τώρα ξέρουμε», δήλωσε ο Χωλ σκυθρωπά. «Πρόκειται για κάποιο είδος οργανικής ζωής».

Η διοικητής Μόρρισον στράφηκε προς το δεκανέα Τέννερ. «Είπες πως είδες δύο χαλάκια μπαίνοντας στο κτήριο;»

«Μάλιστα, κυρία. Δύο. Πάτησα στο... στο ένα απ' αυτά. Μετά προχώρησα μέσα».

«Στάθηκες τυχερός. Πάτησες στο σωστό χαλάκι».

«Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί», υπογράμμισε ο Χωλ. «Όλοι πρέπει να έχουν τα μάτια τέσσερα για τυχόν διπλά αντικείμενα. Κατά τα φαινόμενα, ό,τι κι αν είναι, απομιμείται αντικείμενα που βρίσκει. Κάτι σαν χαμαιλέοντας. Τεχνική καμουφλάζ».

«Δύο», μουρμούρισε η Στέλα Μόρρισον κοιτάζοντας τα δύο ανθοδοχεία, ένα σε κάθε άκρη του γραφείου της. «Θα είναι δύσκολο να ξεχωρίσουμε τι είναι τι. Δύο πετσέτες, δύο βάζα, δύο καρέκλες... Μπορεί να υπάρχουν ένα σωρό πράγματα που είναι εντάξει. Όλα τα όμοια να είναι φυσιολογικά εκτός από ένα».

«Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν πρόσεξα τίποτα το

ασυνήθιστο στο εργαστήριο. Δεν υπάρχει τίποτα αφύσικο σ' ένα δεύτερο μικροσκόπιο. Ταίριαζε απόλυτα στο περιβάλλον».

Η διοικητής αποτραβήχτηκε από τα δύο όμοια ανθοδοχεία. «Τι λες γι' αυτά; Μπορεί το ένα τους να είναι... ό,τι είναι, τελοσπάντων;»

«Υπάρχουν πολλά διπλά πράγματα. Ζευγάρια από τη φύση τους. Παπούτσια, ρούχα, έπιπλα... Δεν είχα προσέξει εκείνη την επιπλέον καρέκλα στο δωμάτιό μου. Μετά υπάρχουν ένα σωρό εφόδια. Είναι αδύνατο να 'ναι σίγουρος κανείς. Και μερικές φορές—»

Τον διέκοψε το άναμμα της βιντεοθόνης. Στο κρύσταλλο φάνηκε το πρόσωπο του υποδιοικητή Γουντς. «Στέλα, άλλο ένα θύμα», ανακοίνωσε.

«Ποιος είναι τούτη τη φορά;»

«Ένας αξιωματικός, ο υπολοχαγός Ντοντς, διαλυμένος κυριολεκτικά. Μονάχα κάτι κουμπιά και το πιστόλι του έμειναν.

«Έτσι μας κάνουν τρεις», ψιθύρισε η διοικητής.

«Αν είναι οργανικό πλάσμα, κάποιος τρόπος πρέπει να υπάρχει να το καταστρέψουμε», μουρμούρισε ο Χωλ. «Έχουμε ήδη κάψει μερικά, και μάλλον τα εξοντώσαμε. Δηλαδή, είναι *τρωτά!* Αλλά δεν ξέρουμε πόσα μπορεί να υπάρχουν. Καταστρέψαμε πέντε ή έξι. Μπορεί να διαθέτουν απείρως διαιρετά σώματα. Κάποιο είδος πρωτοπλαστικής αμοιβάδας».

«Και στο μεταξύ...»

«Στο μεταξύ, είμαστε στο έλεός του. Ή στο έλεός *τους*. Είναι η θανατηφόρα μορφή ζωής που γυρεύαμε, καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Έτσι εξηγείται πώς κάθε άλλη ζωή που βρήκαμε ήταν ακίνδυνη. Τίποτα δε θα μπορούσε ν' ανταγωνιστεί με κάτι τέτοιο. Δε λέω, έχουμε και δικά μας μιμητικά πλάσματα, έντομα και φυτά. Μετά υπάρχει κι εκείνος ο στριφτός γυμνοσάλιαγκας της

Αφροδίτης. Αλλά κανένα τους δε φτάνει στο σημείο αυτό».

«Μπορεί να σκοτωθεί, όμως. Εσύ ο ίδιος το είπες. Αυτό σημαίνει πως έχουμε μια ελπίδα».

«Αν μπορέσουμε να το εντοπίσουμε», ο Χωλ κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο. Δυο κάπες ήταν κρεμασμένες δίπλα στην πόρτα. Ήταν άραγε *δύο* και μια στιγμή πριν;

Έτριψε το μέτωπό του κουρασμένα. «Πρέπει να βρούμε κάποιο δηλητήριο ή καυστικό, κάτι που να τα καταστρέψει ομαδικά. Δεν μπορούμε να καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια περιμένοντας πότε θα μας επιτεθούν. Χρειαζόμαστε κάτι που να ραντίζεται. Με αυτή τη μέθοδο, άλλωστε, ξεφορτωθήκαμε κι εκείνους τους γυμνοσάλιαγκες».

Η διοικητής κοιτούσε πίσω του, σαν μαρμαρωμένη.

Ο Χωλ γύρισε για ν' ακολουθήσει το βλέμμα της. «Τι τρέχει;»

«Τώρα προσέχω ότι υπάρχουν δυο χαρτοφύλακες σ' εκείνη τη γωνιά. Προηγουμένως υπήρχε μονάχα ένας... νομίζω». Κούνησε το κεφάλι της απελπισμένα. «Πώς θα τα ξεχωρίζουμε; Αυτή η ιστορία άρχισε να μ' εξαντλεί».

«Σου χρειάζεται ένα γερό ποτό».

Το πρόσωπό της φωτίστηκε κάπως. «Καλή ιδέα! Όμως—»

«Τι όμως;»

«Δε θέλω ν' αγγίζω τίποτα. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεχωρίσω τι είναι τι». Πασπάτεψε το ενεργειακό όπλο στη ζώνη της. «Με τρώει συνέχεια το χέρι μου να το τραβήξω και ν' αρχίσω να ρίχνω στο καθετί».

«Είναι αντίδραση πανικού. Αλλά, από την άλλη μεριά, είναι γεγονός ότι μας καταβροχθίζουν έναν έναν».

Ο λοχαγός Άνγκερ άκουσε την κλήση συναγερμού στα ακουστικά του κράνους του. Σταμάτησε αμέσως τη δουλειά, μάζεψε στα χέρια του τα δείγματα που είχε συγκεντρώσει και προχώρησε βιαστικά προς το όχημα.

Ήταν παρακαρισμένο πιο κοντά απ' όσο το θυμόταν. Κοντοστάθηκε απορημένος. Κι όμως, ήταν εκεί: ένα γυαλιστερό μικρό κωνικό όχημα, με τις ερπύστριές του γερά στηριγμένες στο μαλακό χώμα και με την πόρτα του ανοιχτή.

Ο Άνγκερ το πλησίασε γοργά, κρατώντας προσεκτικά τα δείγματά του. Άνοιξε το χώρο αποθήκευσης στο πίσω μέρος και απίθωσε μέσα αυτά που κρατούσε. Ύστερα πέρασε μπροστά και κάθισε στο τιμόνι.

Γύρισε το διακόπτη. Το μοτέρ δεν άναψε. Αυτό ήταν παράξενο. Ενώ προσπαθούσε να καταλάβει τι γινόταν, πρόσεξε κάτι που τον ξάφνιασε.

Καμιά εκατοστή μέτρα μακριά, ανάμεσα στα δέντρα, υπήρχε ένα άλλο όχημα πανομοιότυπο με το δικό του. Βρισκόταν στο σημείο που θυμόταν να είχε παρκάρει προηγουμένως. Αλλά, βέβαια, αυτός βρισκόταν κιόλας μέσα στο δικό του. Το δεύτερο όχημα πρέπει ν' ανήκε σε κάποιον άλλο που επίσης θα είχε βγει για να μαζέψει δείγματα.

Ο Άνγκερ έκανε πάλι να βγει.

Η πόρτα έκλεισε ολόγυρά του. Το κάθισμα διπλώθηκε πάνω από το κεφάλι του. Το ταμπλό οργάνων έγινε μαλακό και άρχισε να λιώνει σαν κερί. Του ξέφυγε μια βραχνή κραυγή... Πνιγόταν. Άρχισε να παλεύει να βγει έξω, σπρώχνοντας με χέρια και με πόδια. Υπήρχε κάποια υγρασία ολόγυρα, κάποιο υγρό που έρρεε ζεστό και αφριστό στη σάρκα του.

Κάτι σαν γουργουρητό βγήκε από το λαρύγγι του.

Το κορμί του ήταν κιόλας σκεπασμένο ολόκληρο. Το όχημα είχε μεταμορφωθεί σε κάτι ρευστό. Προσπάθησε να λευτερώσει τα χέρια του αλλά ήταν αδύνατο.

Και μετά άρχισε ο πόνος. Ένιωσε να διαλύεται. Μόλις που πρόλαβε να συνειδητοποιήσει τι ήταν το υγρό.

Ήταν οξύ, πεπτικό οξύ. Βρισκόταν μέσα σ' ένα στομάχι.

«Μην κοιτάζεις!» φώναξε η Γκέιλ Τόμας.

«Γιατί όχι;» Ο δεκανέας-Χέντριξ τη ζύγωσε κολυμπώντας, χαμογελώντας πονηρά. «Γιατί να μην κοιτάζω;»

«Γιατί θα βγω έξω».

Ο ήλιος έλαμπε πάνω από τη λίμνη. Οι αχτίδες του στραφτάλιζαν και χόρευαν πάνω στο νερό. Ολόγυρα υψώνονταν πανύψηλα δέντρα ντυμένα με βρύα, σιωπηλοί γίγαντες ανάμεσα στ' ανθισμένα κλήματα και θάμνα.

Η Γκέιλ βγήκε στην ακτή, τινάζοντας τα νερά από πάνω της και παραμερίζοντας τα μαλλιά από τα μάτια της. Στο δάσος επικρατούσε σιγαλιά. Δεν ακουγόταν κανένας ήχος εκτός από το πάφλασμα των μικρών κυμάτων. Απείχαν πολύ από τις εγκαταστάσεις του καταυλισμού.

«Πότε μπορώ να κοιτάξω;» ρώτησε ο Χέντριξ, κολυμπώντας σε κύκλους με τα μάτια κλειστά.

«Σε λίγο». Η Γκέιλ προχώρησε ανάμεσα στα δέντρα φτάνοντας στο σημείο όπου είχε αφήσει τη στολή της. Ένιωθε τις ζεστές ηλιαχτίδες να χαϊδεύουν τους γυμνούς ώμους και τα μπράτσα της. Κάθισε στο γρασίδι και σήκωσε από κάτω το χιτώνιο και το παντελόνι της.

Τίναξε τα φύλλα και τις ξερές φλούδες από το χιτώνιο και άρχισε να το περνά πάνω από το κεφάλι της.

Πίσω στο νερό ο δεκανέας Χέντριξ περίμενε υπομονετικά, συνεχίζοντας τους κύκλους του. Η ώρα περνούσε. Δεν ακουγόταν το παραμικρό. Άνοιξε τα μάτια του. Η Γκέιλ δε φαινόταν πουθενά.

«Γκέιλ;» φώναξε.

Απόλυτη σιωπή.

«Γκέιλ!»

Καμία απάντηση.

Ο δεκανέας Χέντριξ κολύμπησε γοργά προς την όχθη και βγήκε από το νερό. Μ' ένα σάλτο βρέθηκε δίπλα στη στολή του, κανονικά διπλωμένη στην άκρη της λίμνης. Σκύβοντας τράβηξε το πιστόλι του.

«Γκέιλ!»

Το δάσος παρέμεινε σιωπηλό. Δεν ακουγόταν ούτε ψίθυρος. Στάθηκε κοιτάζοντας ολόγυρα με σμιγμένα τα φρύδια. Σιγά σιγά, παρά το ζεστό ήλιο, ένας παγερός φόβος άρχισε να τον κυριεύει.

«Γκέιλ! ΓΚΕΪΛ!»

Αλλά και πάλι είχε σαν απάντηση τη σιωπή.

Η διοικητής Μόρρισον ήταν πολύ ανήσυχη. «Κάτι πρέπει να κάνουμε!» είπε. «Δεν μπορούμε να μένουμε αδρανείς. Ήδη σε τριάντα επιθέσεις χάσαμε δέκα άτομα. Απώλειες ενός τρίτου είναι πολύ υψηλό ποσοστό».

Ο Χωλ σήκωσε τα μάτια από τη δουλειά του. «Τουλάχιστον ξέρουμε με τι έχουμε να κάνουμε. Είναι κάποιο είδος πρωτοπλάσματος, με απεριόριστη προσαρμοστικότητα». Σήκωσε τον κύλινδρο του σπρέι. «Νομίζω ότι αυτό θα μας δώσει μια ιδέα πόσα από δαύτα υπάρχουν».

«Τι περιέχει;»

«Μια ένωση αρσενικού και υδρογόνου σε αέρια μορφή. Λέγεται αρσίνη».

«Και τι θα κάνεις μ' αυτή;»

Ο Χωλ ασφάλισε το κράνος του. Η φωνή του ερχόταν τώρα από τ' ακουστικά της διοικητού. «Θα σκορπίσω αέριο σε όλο το εργαστήριο. Νομίζω ότι υπάρχουν πολλά από αυτά τα πλάσματα εδώ μέσα, περισσότερα απ' οπουδήποτε αλλού».

«Γιατί ειδικά εδώ μέσα;»

«Γιατί εδώ υπάρχουν όλα τα δείγματα που συγκεντρώσαμε από την αρχή, κι εδώ συναντήσαμε το πρώτο από τα πλάσματα. Νομίζω ότι ήρθαν μαζί με τα δείγματα ή καμουφλαρισμένα σαν δείγματα, και μετά εξαπλώθηκαν και στα υπόλοιπα κτήρια».

Η διοικητής ασφάλισε και το δικό της κράνος· το ίδιο έκαναν και οι τέσσερις φρουροί που τη συνόδευαν. «Η αρσίνη είναι θανατηφόρα και για τους ανθρώπους, έτσι;»

Ο Χωλ έγνεψε καταφατικά. «Θα πρέπει να προσέχουμε. Μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε εδώ για ένα περιορισμένο πείραμα και τίποτα περισσότερο».

Ρύθμισε την παροχή οξυγόνου στο κράνος του.

«Αν φέρει κανένα αποτέλεσμα, θα πάρουμε μια ιδέα για την έκταση της μόλυνσης. Θα ξέρουμε καλύτερα τι έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε. Μπορεί το πράγμα να είναι πιο σοβαρό απ' ό,τι φανταζόμαστε».

«Τι θες να πεις;» τον ρώτησε καθώς ρύθμιζε το δικό της οξυγόνο.

«Υπάρχουν εκατό άνθρωποι σε τούτη τη μονάδα στον Πλανήτη Μπλε. Όπως έχει η κατάσταση τώρα, το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι να μας φάνε έναν έναν. Αλλ' αυτό δεν είναι τίποτα. Μονάδες εκατό ανθρώπων χάνονται καθημερινά στ' άστρα. Είναι ένα ρίσκο που πρέπει να λάβουν υπόψη όλοι όσοι κατεβαίνουν πρώτοι σ' έναν πλανήτη. Σε τελική ανάλυση, είναι κάτι σχετικά ασήμαντο».

«Σχετικά με τι;»

«Αν είναι πλάσματα που διαιρούνται επ' άπειρον, τότε καλύτερα να το ξανασκεφτούμε πριν αποφασίσουμε να εγκαταλείψουμε τον πλανήτη. Θα ήταν καλύτερα να μείνουμε και να φαγωθούμε όλοι, παρά να ρισκάρουμε να μεταφέρουμε την απειλή πίσω στο ηλιακό σύστημα».

Τον κοίταξε έντονα. «Αυτό είναι που θέλεις να εξακριβώσεις; Κατά πόσο έχουν τη δυνατότητα της απειρικής διαίρεσης;»

«Προσπαθώ να εξακριβώσω με τι έχουμε να κάνουμε. Μπορεί να υπάρχουν μονάχα λίγα από δαύτα. Ή μπορεί να είναι εξαπλωμένα παντού». Έκανε μια αόριστη γενική κίνηση με το χέρι του. «Ίσως τα μισά αντικείμενα σε τούτο το δωμάτιο να μην είναι αυτό που δείχνουν να είναι... Είναι φοβερό όταν μας επιτίθενται, αλλά θα ήταν ακόμη φοβερότερο αν δεν το έκαναν».

«Φοβερότερο;» επανέλαβε η διοικητής με απορία.

«Η μιμητική τους ικανότητα αγγίζει το τέλειο. Σε ό,τι αφορά τα ανόργανα αντικείμενα, τουλάχιστον. Κοίταξα μέσα από ένα τέτοιο πλάσμα, Στέλα, όταν είχε πάρει τη μορφή του μικροσκοπίου μου. Μεγέθυνε, εστίαζε, αντανακλούσε, ακριβώς όπως ένα κανονικό μικροσκόπιο. Είναι ένας μιμητισμός που ξεπερνά το καθετί που φανταστήκαμε ποτέ. Δεν περιορίζεται μονάχα στην επιφάνεια, αλλά φτάνει ώς τα εσωτερικά στοιχεία που αποτελούν το αντικείμενο».

«Θέλεις να πεις ότι ένα από δαύτα θα μπορούσε να έρθει στη Γη μαζί μας; Με τη μορφή ρούχου ή οποιουδήποτε αντικειμένου;» Ανατρίχιασε στη σκέψη.

«Υποθέτουμε ότι πρόκειται για κάποιο είδος πρωτοπλάσματος. Μια τέτοια πλαστικότητα υποδηλώνει απλή βασική δομή... κι αυτό με τη σειρά του υποδηλώ-

νει αναπαραγωγή με διαίρεση. Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, μπορεί να μην υπάρχουν όρια στη δυνατότητα πολαπλασιασμού του. Οι διαλυτικές του ικανότητες μου θυμίζουν τα απλά, μονοκύτταρα πρωτόζωα».

«Λες να έχουν νοημοσύνη;»

«Δεν ξέρω. Ελπίζω όχι». Ο Χωλ σήκωσε το σπρέι. «Όπως και να 'χει, αυτό θα μας βοηθήσει να εξακριβώσουμε την έκταση του κακού. Και, ώς ένα σημείο, να επαληθεύσω την υποψία μου ότι είναι αρκετά απλοί οργανισμοί για ν' αναπαράγονται με διαίρεση... το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί από τη δική μας άποψη. Ας αρχίσουμε».

Κράτησε το σπρέι σφιχτά και πάτησε τη σκανδάλη, στρέφοντας αργά το στόμιο γύρω στο εργαστήριο. Η διοικητής και οι τέσσερις φρουροί στέκονταν σιωπηλοί πίσω του. Τίποτα δε φάνηκε να σαλεύει. Ο ήλιος έλαμπε από το παράθυρο, αστράφτοντας στα τρυβλία με τις καλλιέργειες και τ' άλλα όργανα.

Ύστερα από λίγες στιγμές ο Χωλ έπαψε να πιέζει τη σκανδάλη.

«Δεν είδα τίποτα», είπε η διοικητής Μόρρισον. «Είσαι σίγουρος ότι έκανες κάτι;»

«Η αρσίνη είναι άχρωμη. Αλλά μην ανοίξεις το κράνος σου. Είναι θανατηφόρο αέριο. Και μην κινείσαι».

Στάθηκαν εκεί, περιμένοντας.

Για κάμποσες στιγμές δε συνέβαινε τίποτα. Μετά...

«Ω Θεέ μου!» ψιθύρισε η διοικητής Μόρρισον.

Στην άλλη άκρη του εργαστηρίου μου θήκη με αντικειμενοφόρες πλάκες τρεμούλιασε ξαφνικά. Κυμάτιζε και βούλιαζε αρχίζοντας να ρέει. Ύστερα έχασε εντελώς κάθε σχήμα... και στην άκρη του πάγκου έμεινε τώρα μια όμορφη μάζα σαν ζελές. Απότομα άρχισε να τρέχει προς το πάτωμα, τρεμουλιάζοντας καθώς κυλούσε.

«Εκεί κάτω!»

Μια λυχνία Μπούνσεν έλιωνε και έρρεε παραδίπλα. Ολόγυρα στο δωμάτιο διάφορα αντικείμενα άρχισαν ν' αποκτούν ζωή. Ένα μεγάλο γυάλινο αποστακτικό κέρας βούλιαξε προς τα μέσα για να μεταμορφωθεί σε μια πλαστική μάζα. Ύστερα μια βάση δοκιμαστικών σωλήνων... ένα ράφι με χημικά...

«Προσέξτε!» φώναξε ο Χωλ σαλτάροντας πίσω.

Μια τεράστια γυάλινη προστατευτική καμπάνα έσκασε με κούφιο θόρυβο μπροστά του. Ναι, ήταν ένα μοναδικό πελώριο κύτταρο, καμία αμφιβολία γι' αυτό. Μπορούσε να διακρίνει αμυδρά τον πυρήνα, το κυτταρικό τοίχωμα και τα σκληρά κενοτόπια που έπλεαν στο κυτόπλασμα.

Σιφώνια, λαβίδες, ένα γουδί... όλα έρρεαν και κυλούσαν τώρα. Τα μισά αντικείμενα στο δωμάτιο παρουσίαζαν κίνηση. Είχαν μιμηθεί σχεδόν τα πάντα εκεί μέσα. Για κάθε μικροσκόπιο, για κάθε σωλήνα, βαζάκι και μπουκάλι υπήρχε κι ένα αντίγραφο...

Ένας από τους φρουρούς είχε τραβήξει το πιστόλι του. Ο Χωλ του το πέταξε από το χέρι. «Μην πυροβολείτε! Η αρσίνη είναι εύφλεκτη. Καλύτερα να φύγουμε από δω μέσα. Μάθαμε ό,τι θέλαμε να μάθουμε».

Άνοιξαν γοργά την πόρτα του εργαστηρίου και βγήκαν στο διάδρομο. Ο Χωλ έκλεισε αμέσως την πόρτα του, και την κλείδωσε.

«Την έχουμε άσχημα, ε;» ρώτησε η διοικητής Μόρρισον.

«Δεν τη γλιτώνουμε με τίποτα. Η αρσίνη τα ενόχλησε αρκετά· περισσότερη μπορεί και να τα σκότωνε. Αλλά δε διαθέτουμε τόση αρσίνη. Εξάλλου, ακόμη και αν πλημμυρίζαμε με δαύτη τον πλανήτη, δε θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα μας».

«Γιατί να μην εγκαταλείψουμε τον πλανήτη;»

«Δεν μπορούμε να ρισκάρουμε να μολύνουμε όλο το δικό μας σύστημα».

«Αν μείνουμε εδώ θα διαλυθούμε και θα φαγωθούμε ένας ένας», παρατήρησε η διοικητής.

«Θα μπορούσαμε να ζητήσουμε να μας στείλουν κι άλλη αρσίνη. Αλλά έτσι θα καταστρέφαμε και κάθε άλλη μορφή ζωής στον πλανήτη. Δε θα 'μενε σχεδόν τίποτα».

«Τότε ας καταστρέψουμε κάθε ζωή από τον πλανήτη! Αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος ας αποστειρώσουμε τον πλανήτη με τη φωτιά. Έστω κι αν έτσι χαθεί κάθε μορφή ζωής πάνω του».

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

«Θα καλέσω το Κέντρο Επιτήρησης του συστήματος», δήλωσε η Μόρρισον. «Θα ζητήσω να πάρουν από δω τους ανθρώπους μας, μακριά από κάθε κίνδυνο... όσους θα έχουν μείνει ζωντανοί τουλάχιστον. Εκείνη η δύστυχη κοπέλα στη λίμνη...» Ανατρίχιασε. «Όταν αναχωρήσουν όλοι, θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για ν' απολυμάνουμε τον πλανήτη».

«Και θα ρισκάρεις να μεταφέρεις ένα τέτοιο πλάσμα πίσω στη Γη;»

«Λες να μπορούν να μιμηθούν κι εμάς; Να μπορούν να μιμηθούν ζωντανά πλάσματα υψηλού οργανικού επιπέδου;»

Ο Χωλ το συλλογίστηκε για λίγο. «Μάλλον όχι. Φαίνεται να περιορίζονται σε άψυχα, ανόργανα αντικείμενα».

Η διοικητής χαμογέλασε σκυθρωπά. «Τότε θ' αναχωρήσουμε δίχως να πάρουμε κανένα ανόργανο υλικό».

«Μα σκέψου τα ρούχα μας! Μπορούν να μιμηθούν ζώνες, γάντια, μπότες...»

«Δε θα πάρουμε μαζί μας ρούχα. Θα φύγουμε δίχως το παραμικρό πάνω μας. *Το παραμικρό*».

Τα χείλη του Χωλ έκαναν μια μικρή σύσπαση. «Καταλαβαίνω». Το συλλογίστηκε για μια στιγμή. «Μπορεί να πετύχει. Θα καταφέρεις όμως να πείσεις τα μέλη του προσωπικού να... ν' αφήσουν όλα τους τα πράγματα πίσω; Ό,τι έχουν και δεν έχουν;»

«Αν απ' αυτό εξαρτάται η ζωή τους... Εξάλλου θα τους *διατάξω* να υπακούσουν».

«Τότε ίσως αυτή είναι η μόνη μας ελπίδα να ξεφύγουμε ζωντανοί».

Το κοντινότερο καταδρομικό που θα μπορούσε να τους χωρέσει όλους βρισκόταν δύο ώρες μακριά, με προορισμό τη Γη.

Η διοικητής Μόρρισον τράβηξε το βλέμμα της από τη βιντεοθόνη. «Ρωτούν να μάθουν ποιο είναι το πρόβλημα εδώ».

«Άσε να τους μιλήσω εγώ». Ο Χωλ κάθισε μπροστά στην οθόνη. Αντίκρυ του είχε τα βαριά χαρακτηριστικά και τα χρυσά σειρήτια ενός κυβερνήτη καταδρομικού. «Ταγματάρχης Χωλ, του Τμήματος Ερευνών της αποστολής».

«Πλοίαρχος Ντάνιελ Ντέηβις». Ο Ντέηβις κοίταξε ανέκφραστα τον Χωλ. «Έχετε προβλήματα, κύριε Ταγματάρχα;»

Ο Χωλ έγλειψε τα χείλη του. «Αν δε σας πειράζει, θα προτιμούσα να μη σας εξηγήσω το πρόβλημα παρά μόνον όταν επιβιβαστούμε στο σκάφος σας». Δίστασε για μια στιγμή και συνέχισε. «Ξέρετε, θα επιβιβαστούμε όλοι γυμνοί».

Ο κυβερνήτης ανασήκωσε ένα φρύδι του. «Γυμνοί;»

«Μάλιστα».

«Καταλαβαίνω». Κι ήταν φανερό ότι δεν καταλάβαινε τίποτα.

«Πότε μπορείτε να είστε εδώ το νωρίτερο;»

«Περίπου σε δύο ώρες».

«Με το ρολόι μας είναι 13:00. Θα είστε εδώ τις 15:00;»

«Εκείνη την ώρα πάνω κάτω», συμφώνησε ο κυβερνήτης.

«Θα σας περιμένουμε. Μην επιτρέψετε σε κανέναν από τους άντρες σας να βγει έξω. Ανοίξτε μονάχα μια πόρτα για μας. Θα επιβιβαστούμε δίχως το παραμικρό εφόδιο. Όπως μας γέννησε η μάνα μας, και τίποτε άλλο. Μόλις επιβιβαστούμε, ξεκινήστε αμέσως το σκάφος σας».

Η Στέλα Μόρρισον έσκυψε προς την οθόνη. «Κύριε πλοίαρχε, θα μπορούσατε... οι άντρες σας... δηλαδή, να...»

«Θα προσεδαφιστούμε με αυτόματο έλεγχο», την καθησύχασε εκείνος. «Κανένας από τους άντρες μου δε θα βρίσκεται στην είσοδο και τους γύρω χώρους. Δεν πρόκειται να σας δει κανείς».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισε η διοικητής.

«Παρακαλώ», αποκρίθηκε ο Ντέηβις και τη χαιρέτησε. «Θα σας συναντηθούμε σε δύο ώρες».

«Να βγουν όλοι στο χώρο προσγείωσης», πρόσταξε η Μόρρισον. «Νομίζω ότι καλύτερα να βγάλουν τα ρούχα τους εδώ, για να μην υπάρχουν ύποπτα αντικείμενα στο χώρο προσεδάφισης που μπορεί να έρθουν σ' επαφή με το σκάφος».

Ο Χωλ την κοίταξε κατάματα. «Δεν αξίζει τον κόπο για να σώσουμε τη ζωή μας;»

Ο υπολοχαγός Φρέντλυ δάγκωσε τα χείλη του.

«Εγώ αποκλείεται να ξεγυμνωθώ. Θα μείνω εδώ».

«Δεν μπορείς να μην έρθεις».

«Μα, ταγματάρχα μου...»

Ο Χωλ κοίταξε το ρολόι του. «Είναι 14:50. Το σκάφος θα φτάσει όπου να 'ναι. Γδύσου και βγες στο χώρο προσγείωσης».

«Δεν μπορώ να πάρω *τίποτα* μαζί μου;»

«Τίποτα απολύτως. Ούτε καν το πιστόλι σου... Θα μας δώσουν ρούχα στο σκάφος. Έλα. Απ' αυτό εξαρτάται η ζωή σου. Όλοι οι άλλοι συμμορφώθηκαν».

Ο Φρέντλυ άρχισε να ξεκουμπώνει απρόθυμα το πουκάμισό του. «Τέλος πάντων, ίσως αντέδρασα σαν κοριτσόπουλο».

Η βιντεοθόνη άναψε και η φωνή ενός ρομπότ ανακοίνωσε με στριγκή φωνή: «Όλοι να βγουν αμέσως από τα κτήρια! Όλοι να εγκαταλείψουν τα κτήρια και να συγκεντρωθούν στο χώρο προσεδάφισης δίχως άλλη καθυστέρηση! Όλοι να βγουν αμέσως από τα κτήρια! Όλοι...»

«Έφτασαν κιόλας;» Ο Χωλ έτρεξε και σήκωσε το μεταλλικό παντζούρι. «Δεν τους άκουσα να κατεβαίνουν».

Σταματημένο στο κέντρο του χώρου προσεδάφισης υπήρχε ένα μακρύ γκρίζο καταδρομικό, με την άτρακτό του βουλιαγμένη και χαραγμένη από μικρομετεωρίτες. Στεκόταν ακίνητο, δίχως να φαίνεται κανένας από το πλήρωμά του.

Ένα πλήθος από γυμνούς άντρες και γυναίκες διέσχιζαν ήδη αμήχανα και διστακτικά το χώρο προς το πολεμικό, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους στη δυνατή αντηλιά.

«Έφτασε!» Ο Χωλ άρχισε να βγάζει βιαστικά το πουκάμισό του. «Φεύγουμε!»

«Περίμενε κι εμένα!»

«Άντε, βιάσου». Ο Χωλ τέλειωσε με το γδύσιμο. Οι δύο άντρες βγήκαν στο διάδρομο. Γυμνοί στρατιώτες έτρεχαν δίπλα τους. Διέσχισαν το μακρύ κτήριο και έφτασαν στην πόρτα. Κατέβηκαν τρεχάτοι τα σκαλιά και πάτησαν στο χώμα. Οι ζεστές ηλιαχτίδες τους χτυπούσαν από ψηλά. Απ' όλα τα κτήρια της μονάδας ξεχύνταν γυμνοί άντρες και γυναίκες, που έτρεχαν σιωπηλά προς το σκάφος.

«Γίναμε ρεζίλι!» γρύλισε ένας αξιωματικός. «Θα το σχολιάζουν όλοι όσο καιρό κι αν ζήσουμε».

«Τουλάχιστον θα ζήσουμε», του πέταξε ένας άλλος.

«Λώρενς!» Ήταν η φωνή της Μόρρισον.

Ο Χωλ μισογύρισε.

«Μην κοιτάζεις, σε παρακαλώ. Συνέχισε κανονικά. Θα έρχομαι πίσω σου».

«Πώς αισθάνεσαι, Στέλα;» ρώτησε ο Χωλ.

«Περίεργα».

«Βρίσκεις ότι αξίζει τον κόπο;»

«Μάλλον».

Ο Χωλ κοίταξε προς τη ράμπα που χαμήλωνε από την πόρτα του σκάφους μπροστά τους. Οι πρώτοι είχαν αρχίσει κιόλας ν' ανεβαίνουν τη μεταλλική ανηφοριά, μπαίνοντας στο σκάφος από το κυκλικό άνοιγμα.

«Λώρενς...» Υπήρχε ένα περίεργο τρέμουλο στη φωνή της γυναίκας. «Λώρενς...»

«Τι έχεις;»

«Φοβάμαι».

«Φοβάσαι;» Ο Χωλ σταμάτησε. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω», του αποκρίθηκε αχνά.

Το πλήθος τους έσπρωχνε τώρα απ' όλες τις μεριές. «Μη σε απασχολεί. Είναι απομεινάρια φόβων της

παιδικής ηλικίας». Το πόδι του πάτησε στη βάση της ράμπας. «Έλα και φτάσαμε».

«Θέλω να γυρίσω πίσω!» Υπήρχε πανικός στη φωνή της. «Να...»

Ο Χωλ γέλασε. «Είναι πολύ αργά ν' αλλάξεις γνώμη, Στέλα». Ανέβηκε τη ράμπα στηριγμένος στο κιγκλίδωμα. Ολόγυρα, απ' όλες τις πλευρές, άντρες και γυναίκες έσπρωχναν και στριμώχνονταν να περάσουν. Πλησίασαν στο άνοιγμα. «Φτάσαμε».

Ο άντρας μπροστά του χάθηκε μέσα.

Ο Χωλ τον ακολούθησε στο σκοτεινό εσωτερικό του σκάφους, στο σιωπηλό σκοτάδι μπροστά του. Η Στέλα μπήκε πίσω του.

Ακριβώς στις 15:00 ο κυβερνήτης Ντάνιελ Ντέηβις προσγείωσε το σκάφος του στο κέντρο του χώρου. Τηλεχειριζόμενοι ρελέδες άνοιξαν με κρότο την πόρτα. Ο Ντέηβις και οι άλλοι αξιωματικοί του σκάφους περίμεναν στην αίθουσα ελέγχου, γύρω από τη μεγάλη κονσόλα των οργάνων.

«Μα τι γίνεται;» ρώτησε ύστερα από κάμποση ώρα ο κυβερνήτης. «Πού είναι επιτέλους;»

Οι αξιωματικοί ανασάλεψαν ανήσυχα. «Μπορεί κάτι να τους συνέβη».

«Μπορεί η όλη ιστορία να είναι κανένα χοντρό καλαμπούρι».

Περίμεναν και περίμεναν και περίμεναν...

Αλλά δεν ήρθε κανένας.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ

του Κλίφφορντ Σάιμακ

Με συναρπάζουν οι συγγραφείς που καταφέρνουν να θίξουν κάποια χορδή μέσα μου, άσχετα ποια είναι η χορδή αυτή. Ακόμη και αν αφορά τα πιο σκοτεινά ένστικτα; Ναι, δεν παύει να υπάρχει η γοητεία της καταιγίδας... και ο ενδιαφέρων αγώνας του ελέγχου της.

Αλλά αυτή είναι η μία όψη του πράγματος.

Υπάρχει και η άλλη όψη: η γοητεία της μεγάλης, φωτεινής περιπέτειας. Το κάλεσμα όχι της Αβύσσου, αλλά του Ανοιχτού Ορίζοντα. Ελάχιστοι γράφουν με τόσο φωτεινή πένα όσο ο Κλίφφορντ Σάιμακ και ίσως κανένας με τόση ζεστασιά. Όσοι διάβασαν σε προηγούμενη ανθολογία τη «Λιποταξία» του μπορούν να καταλάβουν. (Και, κατά παράξενο τρόπο, υπήρχε και σ' εκείνη ένας σκύλος που τον έλεγαν Τάουζερ).

Το «Μεγάλο Προαύλιο» είναι μια ιστορία που υπόσχεται ότι η Κοσμική Περιπέτεια μπορεί να γίνει πραγματικότητα ακόμη και στο πιο πεζό περιβάλλον, και ο ήρωας μπορεί να είναι ο καθένας από μας.

Μα είναι απλό μυθιστόρημα, θα πείτε.

Ναι, όπως ήταν κάποτε και το ταξίδι στη Σελήνη.

Το «Μεγάλο Προαύλιο» είναι κάτι παραπάνω από μια απλή περιπέτεια· κατά τη γνώμη μου, περιέχει το πιο σαγηνευτικό μήνυμα αυτής της συλλογής. Κέρδι-

σε επάξια ένα βραβείο Χιούγκο, ένα από τα δυο μεγαλύτερα ετήσια βραβεία της Επιστημονικής φαντασίας, σαν καλύτερη νουβέλα του 1959. Ελπίζω να συμφωνήσετε με τους κριτές.

Γ.Μ.

Ο Χάιραμ Τέιν ξύπνησε με απότομο σκίρτημα και ανακάθισε στο κρεβάτι του.

Ο Τάουζερ γάβγιζε κι έξυνε το πάτωμα.

«Σκασμός!» φώναξε ο Τέιν στο σκύλο.

Ο Τάουζερ τον κοίταξε απορημένα τεντώνοντας τ' αυτιά του και μετά συνέχισε τα γαβγίσματα και το ξύσιμο του πατώματος.

Ο Τέιν έτριψε τα μάτια του και χτένισε με τα δάχτυλα τα κολλημένα σαν ποντικοουρές μαλλιά του. Αναρωτήθηκε κατά πόσο θα μπορούσε να ξαπλώσει πάλι και να κουκουλωθεί με τις κουβέρτες του.

Αλλά θα ήταν μάταιο με τον Τάουζερ να γαβγίζει έτσι.

«Τι στην ευχή σ' έπιασε τώρα;» ρώτησε το σκύλο αρκετά εκνευρισμένος.

«Γουφ» αποκρίθηκε ο Τάουζερ, συνεχίζοντας να ξύνει με μανία το πάτωμα.

«Αν θες να βγεις έξω», του είπε ο Τέιν, «δεν έχεις παρά να σπρώξεις το σκρίνιο της πόρτας. Ξέρεις πώς γίνεται. Το έχεις κάνει πολλές φορές».

Ο Τάουζερ σταμάτησε τα γαβγίσματα και ξάπλωσε νωχελικά στο πάτωμα, κοιτάζοντας το αφεντικό του που σηκωνόταν από το κρεβάτι.

Ο Τέιν φόρεσε πουκάμισο και παντελόνι, αλλά δεν μπήκε στον κόπο να βάλει και τα παπούτσια του.

Ο Τάουζερ πλησίασε αργά σε μια γωνιά, ακούμπησε την υγρή μύτη του στα σανίδια και άρχισε να οσμίζεται προσεκτικά.

«Ξετρύπωσες κάνα ποντίκι;» τον ρώτησε ο Τέιν.

«Γουφ», αποκρίθηκε ο Τάουζερ με έμφαση.

«Δε σε θυμάμαι να ξανάκανες τόση φασαρία για ένα ποντίκι», έκανε ο Τέιν κάπως απορημένα. «Θα σου 'στριψε, φαίνεται, καμιά βίδα».

Ήταν ένα όμορφο καλοκαιριάτικο πρωινό. Οι ηλιαχτίδες πλημμύριζαν το δωμάτιο περνώντας από το ανοιχτό παράθυρο.

Ωραία μέρα για ψάρεμα, συλλογίστηκε ο Τέιν, αλλά μετά θυμήθηκε ότι δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Σήμερα είχε να πάει και να κοιτάξει εκείνο το παλιό τετράστυλο κρεβάτι που είχε εντοπίσει προς το δρόμο του Γούντμαν. Το πιο πιθανό, σκέφτηκε, θα ήταν να του ζητήσουν τα διπλά λεφτά απ' όσο άξιζε. Έτσι που πήγαινε η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να βγάλει κανείς τίμια μια πεντάρα. Όλοι είχαν ξυπνήσει πια με τις αντίκες.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και προχώρησε προς το σαλόνι.

«Έλα», είπε στον Τάουζερ.

Ο Τάουζερ τον ακολούθησε, κοντοστέκοντας πότε πότε για να μυρίσει τις σανίδες ή να σιγογρυλίσει προς το πάτωμα.

«Σ' την έδωσε για τα καλά», του είπε ο Τέιν.

Μπορεί να μυρίστηκε κανέναν αρουραίο, σκέφτηκε. Το σπίτι είχε αρχίσει να παλιώνει.

Άνοιξε το σκρίνιο της πόρτας και ο Τάουζερ βγήκε έξω.

«Άσε εκείνη τη μαρμότα στην ησυχία της σήμερα», τον συμβούλεψε ο Τέιν. «Η μάχη είναι χαμένη εξαρχής. Αποκλείεται να την ξεπετάξεις από την τρύπα της».

Ο Τάουζερ έστριψε τη γωνιά του σπιτιού.

Ο Τέιν πρόσεξε ότι κάτι είχε πάθει η πινακίδα που

κρεμόταν από το στύλο δίπλα στο δρομάκι του γκαράζ. Μια από τις αλυσίδες είχε ξεκρεμαστεί και η πινακίδα κρεμόταν λοξά.

Προχώρησε στο δρομάκι και στο γρασίδι, ακόμη νοτισμένο με τη δροσιά, για να φτιάξει την πινακίδα. Μπορεί να έφταιγε ο άνεμος, σκέφτηκε, ή κανένας περαστικός μπόμπιρας. Αν και μάλλον δεν ήταν από παιδί· τα πήγαινε καλά με τους πιτσιρικάδες. Ποτέ δεν τον ενοχλούσαν, όπως μερικούς άλλους στο χωριό. Τον τραπεζίτη Στήβενς, για παράδειγμα, που δεν τον άφηναν σε χλωρό κλαρί.

Πήγε και στάθηκε λίγο πιο πίσω για να σιγουρευτεί ότι η πινακίδα κρεμόταν τώρα ίσια.

Η πινακίδα έγραφε με μεγάλα γράμματα:

ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

Και από κάτω με μικρότερα γράμματα:

Επιδιορθώνω τα πάντα

Και ακόμη πιο κάτω:

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΚΕΣ

Τι θέλετε ν' ανταλλάξετε;

Ίσως, σκέφτηκε από μέσα του, θα 'πρεπε να κρεμάσω δύο πινακίδες· μια για το εργαστήρι επισκευών και μια για τις αντίκες και τις ανταλλαγές. Κάποια μέρα, αποφάσισε, όταν θα είχε καιρό, θα καθόταν να φτιάξει δυο καινούριες. Θα κρεμούσε τη μία δεξιά και την άλλη αριστερά του δρόμου. Θα φαίνονταν πιο ωραία και συμμετρικά έτσι.

Γύρισε και κοίταξε απέναντι, προς το δάσος του Τέρνερ. Ήταν ένα όμορφο θέαμα, συλλογίστηκε. Ένα αρκετά μεγάλο δάσος και μάλιστα μόλις στις παρυφές της πόλης. Ήταν ένας τόπος για πουλιά, λαγούς,

μαρμότες και σκίουρους, αλλά και για κάστρα φτιαγμένα από γενιές και γενιές παιδιών του Γουίλοου Μπεντ.

Θα ερχόταν βέβαια μια μέρα που κάποιος ξύπνιος επιχειρηματίας θα το αγόραζε και θα το έκανε οικοδομήσιμα οικόπεδα ή κάτι εξίσου αποκρουστικό, και όταν γινόταν αυτό ένα μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας θα χανόταν από τη ζωή του.

Ο Τάουζερ ξεπρόβαλε από τη γωνιά του σπιτιού. Ερχόταν λοξοπατώντας και μυρίζοντας χαμηλά τα θεμέλια, με τα αυτιά του σηκωμένα με ενδιαφέρον.

«Πάει αυτός ο σκύλος, παλάβωσε», μουρμούρισε ο Τέιν και γύρισε μέσα.

Προχώρησε στην κουζίνα με τις γυμνές πατούσες του να πλαταγίζουν στο πάτωμα.

Γέμισε το κατσαρολάκι, το έβαλε στο μάτι και γύρισε το διακόπτη.

Ύστερα άνοιξε το ραδιόφωνο, ξεχνώντας ότι ήταν χαλασμένο.

Βλέποντας ότι δεν έπαιζε, θυμήθηκε τη βλάβη του και το 'κλεισε εκνευρισμένος. Αυτό γινόταν συνέχεια, συλλογίστηκε. Επιδιόρθωνε τα πράγματα των άλλων, αλλά ποτέ δεν αποφάσιζε να φτιάξει και τα δικά του.

Γύρισε στην κρεβατοκάμαρα και φόρεσε τα παπούτσια του. Μετά συμμάζεψε το κρεβάτι.

Πίσω στην κουζίνα το μάτι της κουζίνας πάλι δεν είχε ανάψει. Η πλάκα κάτω από το κατσαρολάκι ήταν κρύα.

Ο Τέιν πήρε φόρα και έριξε μια κλοτσιά στην κουζίνα. Ύστερα σήκωσε το κατσαρολάκι και κράτησε την παλάμη του πάνω από την πλάκα. Σε λίγα δευτερόλεπτα ένιωσε την κάψα της.

«Επιτέλους άναψε», μουρμούρισε.

Ήξερε ότι κάποια μέρα η μέθοδος της κλοτσιάς θα έπαυε να έχει αποτέλεσμα. Όταν θα γινόταν αυτό, θ' αναγκαζόταν να κοιτάξει για τη βλάβη. Και καταπώς φαινόταν, κάποια ένωση είχε ξεκολλήσει. Ακούμπησε πάλι το κατσαρολάκι στο μάτι.

Σαματάς από σιδερικά ακούστηκε απέξω και ο Τέιν βγήκε να δει τι έτρεχε.

Ο Μπήσλυ, ο οδηγός-κηπουρός-εργάτης κ.τλ. του Χόρτον, έκανε πίσω παρκάροντας ένα παμπάλαιο σαραβαλιασμένο φορτηγό. Δίπλα του καθόταν η Άμπι Χόρτον, η γυναίκα του Χένρυ Χόρτον, του πιο σημαντικού πολίτη του χωριού. Στην καρότσα του φορτηγού, δεμένη με σκοινιά και προχειροσκεπασμένη με μια φανταχτερή κοκκινοπόρφυρη κουρελού, υπήρχε μια πελώρια τηλεόραση. Ο Τέιν την ήξερε από παλιά. Ήταν μοντέλο τουλάχιστον δέκα ετών αλλά, από κάθε άποψη, εξακολουθούσε να είναι η πιο ακριβή συσκευή που στόλισε ποτέ οποιοδήποτε σπίτι του Γουίλοου Μπεντ.

Η Άμπι πήδησε έξω από το φορτηγό. Ήταν μια δυναμική, δραστήρια και αυταρχική γυναίκα.

«Καλημέρα, Χάιραμ», τον χαιρέτησε. «Μπορείς να μας επιδιορθώσεις πάλι αυτή τη συσκευή;»

«Δε φτιάχτηκε ακόμη πράγμα που να μην μπορώ να το επιδιορθώσω», δήλωσε ο Τέιν, αλλά οπωσδήποτε κοίταξε τη συσκευή με κάτι σαν απόγνωση στο βλέμμα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έμπλεκε με δαύτη και ήξερε τι τον περίμενε.

«Μπορεί να σου κοστίσει περισσότερο απ' ό,τι αξίζει», προειδοποίησε τη γυναίκα. «Αυτό που σου χρειάζεται είναι μια καινούρια. Τούτη δω έχει φάει τα ψωμιά της και...»

«Αυτό ακριβώς είπε κι ο Χένρυ», τον έκοψε ξερά η Άμπι. «Ο Χένρυ θέλει ν' αγοράσουμε μια έγχρωμη. Αλλά εγώ δε θέλω ν' αποχωριστώ τούτη εδώ. Δεν εί-

ναι μια συνηθισμένη τηλεόραση, ξέρεις. Είναι συνδυασμός ραδιοφώνου, πικ-απ και τηλεόρασης, και το στυλ της ταιριάζει ιδανικά με τα έπιπλά μου. Εξάλλου...»

«Ναι, ξέρω», την έκοψε με τη σειρά του ο Τέιν, που τα είχε ξανακούσει όλ' αυτά.

Ο φουκαράς ο Χένρυ, σκέφτηκε από μέσα του. Τι ζωή θα πρέπει να κάνει ο δύστυχος! Να ιδρώνει όλη μέρα στο εργοστάσιο ηλεκτρονικών υπολογιστών, γκαρίζοντας όσο του κάνει κέφι και κουμαντάροντας τους πάντες, και μετά να επιστρέφει σπίτι του για να τον έχει σούζα αυτή η μέγαιρα.

«Μπήσλυ!» πρόσταξε η Άμπι, με φωνή που θα τη ζήλευε κι ο πιο έμπειρος εκπαιδευτής λοχίας. «Έλα αμέσως εδώ και λύσε τούτο το μηχάνημα».

«Μάλιστα, κυρία», αποκρίθηκε ο Μπήσλυ. Ήταν ένας ασουλούπωτος κρεμανταλάς που δε φαινόταν ιδιαίτερα ξύπνιος.

«Και πρόσεχε, έτσι; Δε θέλω να μου την καταγδάρεις».

«Μά'στα, κυρία», αποκρίθηκε ο Μπήσλυ.

«Να βάλω κι εγώ ένα χεράκι», προσφέρθηκε ο Τέιν.

Οι δυο τους ανέβηκαν στο φορτηγό και άρχισαν να λύνουν το αρχαίο τέρας.

«Είναι βαριά», τους προειδοποίησε η Άμπι. «Προσέχετε, παιδιά».

«Μά'στα, κυρία», αποκρίθηκε ο Μπήσλυ.

Η συσκευή όχι μόνο ήταν βαριά, αλλά και άβολη στο πιάσιμο. Πάντως ο Μπήσλυ με τον Τέιν κατάφεραν να την κουβαλήσουν στο πίσω μέρος του σπιτιού, να την ανεβάσουν στη βεράντα, να την περάσουν από την πίσω πόρτα και να την κατεβάσουν από τη σκάλα στο υπόγειο. Σε όλη αυτή τη διαδρομή, η Άμπι τους ακολουθούσε με γερακίσιο μάτι, έτοιμη να τους βάλει τις φωνές στην παραμικρή γρατζουνιά.

Το υπόγειο του Τέιν ήταν ταυτόχρονα εργαστήρι και έκθεση για τις αντίκες του. Η μια άκρη ήταν γεμάτη πάγκους με εργαλεία και μηχανήματα, ενώ κιβώτια με σκόρπια εξαρτήματα ή και απλώς άχρηστες παλιατζούρες υπήρχαν παντού. Στην άλλη άκρη υπήρχαν αραδιασμένα κάμποσες ξεχαρβαλωμένες καρέκλες, βουλιαγμένα τετράστυλα κρεβάτια, παμπάλαιες σιφονιέρες, εξίσου παμπάλαια κομοδίνα, παλιά πατιναρισμένα δοχεία για κάρβουνα, βαριά σιδερένια πλέγματα για τζάκι κι ένα σωρό άλλες παλιατζούρες που είχε μαζέψει από δω κι από κει αγοράζοντάς τες όσο πιο κοψοχρονιά γινόταν.

Ο Τέιν μαζί με τον Μπήσλυ ακούμπησαν προσεκτικά την τηλεόραση στο πάτωμα. Η Άμπι τους παρακολουθούσε άγρυπνα από τις σκάλες.

«Α, Χάιραμ!» είπε η γυναίκα με ξαφνικό ενδιαφέρον. «Έβαλες βλέπω οροφή στο εργαστήριό σου. Δείχνει πολύ καλύτερα έτσι».

«Ε;» έκανε απορημένα ο Τέιν.

«Για την οροφή, λέω. Ομόρφυνε αρκετά ο χώρος με την οροφή που έβαλες».

Ο Τέιν σήκωσε το κεφάλι του και είδε ότι η παρατήρησή της ήταν σωστή. Υπήρχε μια νέα οροφή, αλλά δεν την είχε βάλει αυτός.

Ξεροκατάπιε και χαμήλωσε το κεφάλι του... αλλά το ξανασήκωσε απότομα για να την περιεργαστεί καλύτερα. Η οροφή εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση της.

«Δεν είναι από κείνες τις φτηνοκατασκευές», συνέχισε η Άμπι με ανυπόκριτο θαυμασμό. «Ούτε που φαίνονται κάν οι ενώσεις. Πώς τα κατάφερες;»

Ο Τέιν ξεροκατάπιε πάλι και μπόρεσε να βρει τη φωνή του. «Α... κάτι που σκέφτηκα», της αποκρίθηκε αδύναμα.

«Θα πρέπει να 'ρθεις να φτιάξεις έτσι και το δικό μας υπόγειο. Έχει τα χάλια του, ξέρεις. Ο Μπήσλυ έφτιαξε μια οροφή στο δωμάτιο για χόμπυ, αλλά του Μπήσλυ δεν πιάνουν διόλου τα χέρια του».

«Μά'στα, κυρία», συμφώνησε ο Μπήσλυ με συντριβή.

«Μόλις μου περισσέψει λίγος χρόνος θα έρθω», υποσχέθηκε ο Τέιν, διατεθειμένος να υποσχεθεί οτιδήποτε φτάνει να του άδειαζαν τη γωνιά όσο πιο γρήγορα γινόταν.

«Θα σου περίσσευε πολύ περισσότερος χρόνος», του πέταξε η Άμπι φαρμακερά, «αν δεν έχανες τον καιρό σου τριγυρίζοντας σ' όλη την επαρχία για ν' αγοράζεις εκείνα τα παλιοέπιπλα που τα λες αντίκες. Μπορεί να κοροϊδεύεις τους πρωτευουσιάνους όταν σου κουβαλιούνται εδώ, αλλά δε με ξεγελάς εμένα».

«Μπορώ να βγάλω κάμποσα λεφτά από μερικά κομμάτια», τη διαβεβαίωσε ήρεμα ο Τέιν.

«Και να χάσεις και το πουκάμισό σου με τα υπόλοιπα», του αντιγύρισε εκείνη.

«Μια που το 'φερε η κουβέντα, έχω κάτι παλιές πορσελάνες ακριβώς σαν κι αυτές που γυρεύεις», την πληροφόρησε ο Τέιν. «Τις πήρα πριν από κάνα δυο μέρες. Έκανα καλή αγορά και μπορώ να σ' τις αφήσω φτηνά».

«Δε μ' ενδιαφέρουν», του πέταξε εκείνη, κι έκλεισε αποφασιστικά τα χείλη δίνοντας τέρμα στη συζήτηση. Ύστερα έκανε μεταβολή κι ανέβηκε τις σκάλες προς την έξοδο.

«Είναι στις κακές της σήμερα», εξήγησε ο Μπήσλυ στον Τέιν. «Με περιμένει άσχημη μέρα. Έτσι γίνεται πάντοτε όταν αρχίζει τη γκρίνια από τα χαράματα».

«Μη τη συμμερίζεσαι», τον συμβούλεψε ο Τέιν.

«Προσπαθώ, αλλά δεν είναι εύκολο. Είσαι σίγουρος ότι δε χρειάζεσαι κανένα βοηθό; Θα σου δούλευα για φτηνό μεροκάματο».

«Λυπάμαι, Μπήσλυ. Όμως κοίτα να δεις... πέρασε κάνα βραδάκι μια απ' αυτές τις μέρες να παίξουμε ντάμα».

«Έγινε, Χάιραμ. Είσαι ο μόνος, ξέρεις, που με καλεί για παρέα. Όλοι οι άλλοι ή γελάνε μαζί μου ή μου βάζουν τις φωνές».

«Μπήσλυ, θ' ανέβεις καμιά φορά;» βρυχήθηκε η Άμπι από το πάνω πάτωμα. «Εκεί θα φας όλη τη μέρα σου; Έχω και κάτι χαλιά για τίναγμα».

«Μά'στα, κυρία», αποκρίθηκε ο Μπήσλυ πηγαίνοντας προς τις σκάλες.

Στο φορτηγό η Άμπι γύρισε και κοίταξε τον Τέιν αυστηρά. «Δε φαντάζομαι να μου αργήσεις εκείνη την τηλεόραση. Είμαι σαν χαμένη δίχως αυτή».

«Θα τη φτιάξω το ταχύτερο δυνατό», τη διαβεβαίωσε ο Τέιν.

Στάθηκε κοιτάζοντάς τους ν' απομακρύνονται και μετά έριξε μια ματιά γύρω μήπως εντοπίσει τον Τάουζερ, αλλά ο σκύλος του είχε εξαφανιστεί. Το πιο πιθανό ήταν να είχε χωθεί πάλι σ' εκείνο το λαγούμι της μαρμότας, στο αντικρινό δασάκι. Πήρε δρόμο δίχως καν να φάει το πρωινό του, σκέφτηκε ο Τέιν.

Το κατσαρολάκι κόχλαζε για τα καλά όταν ο Τέιν γύρισε στην κουζίνα. Έβαλε καφέ στο φίλτρο κι έριξε από πάνω το νερό. Ύστερα κατέβηκε πάλι κάτω.

Η οροφή εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση της.

Άναψε όλα τα φώτα και άρχισε να κόβει βόλτες στο υπόγειο κοιτάζοντας επάνω.

Η οροφή ήταν από ένα αστραφτερό άσπρο υλικό που φαινόταν ημιδιάφανο... ώς ένα σημείο δηλαδή. Μπορούσε να δει κανείς μέσα του, αλλά όχι και πίσω του. Και πουθενά δε φαίνονταν σημεία ένωσης. Ήταν καλουπωμένο σφιχτά και τέλεια γύρω από τους υδροσωλήνες και τα φώτα της οροφής.

Ο Τέιν ανέβηκε σε μια καρέκλα και χτύπησε με το χέρι του το υλικό. Ακούστηκε ένας καμπανιστός ήχος, όπως αν χτυπούσε με το νύχι ένα λεπτό κρυστάλλινο ποτήρι.

Κατέβηκε από την καρέκλα και στάθηκε εκεί, κουνώντας απορημένα το κεφάλι του. Το όλο πράγμα ήταν ακατανόητο. Ήταν εδώ σχεδόν όλο το προηγούμενο βράδυ επιδιορθώνοντας τη χορτοκοπτική μηχανή του τραπεζίτη Στήβενς και τέτοια οροφή δεν υπήρχε.

Έψαξε σ' ένα κουτί και βρήκε ένα ηλεκτρικό δράπανο. Πήρε ένα από τα πιο μικρά τρυπάνια του, το τοποθέτησε στο τσοκ και το έσφιξε. Ύστερα έβαλε το δράπανο στην πρίζα και ανέβηκε πάλι στην καρέκλα για να δοκιμάσει με το τρυπάνι το υλικό. Το περιστρεφόμενο μυτερό ατσάλι γλιστρούσε ολόγυρα σαν τρελό. Δεν έκανε ούτε καν μια γρατζουνιά. Έσβησε το δράπανο και περιεργάστηκε προσεκτικά το ταβάνι. Δεν υπήρχε το παραμικρό σημάδι. Προσπάθησε πάλι, σπρώχνοντας το τρυπάνι με όλη του τη δύναμη. Ακούστηκε ένα μεταλλικό *πινγκ* και το τρυπάνι έσπασε, για να τιναχτεί η μύτη του στον αντικρινό τοίχο.

Ο Τέιν κατέβηκε από την καρέκλα. Βρήκε ένα καινούριο τρυπάνι, το τοποθέτησε στη θέση του πρώτου και ανέβηκε αργά τις σκάλες προσπαθώντας να σκεφτεί. Αλλά οι σκέψεις στροβιλίζονταν στο μυαλό του

δίχως κανέναν ειρμό. Εκτός πια κι αν του είχε στρίψει ολότελα, και είχε πάθει και αμνησία συν τοις άλλοις, του λόγου του δεν είχε τοποθετήσει καμία οροφή.

Στο σαλόνι του ανασήκωσε μια γωνιά του τριμμένου και ξεθωριασμένου χαλιού και έβαλε στην πρίζα το δράπανο. Μετά γονάτισε και άρχισε να τρυπά το πάτωμα. Το τρυπάνι πέρασε άνετα το παλιό δρύινο δάπεδο και μετά σταμάτησε. Το έσπρωξε με περισσότερη δύναμη, αλλά εκείνο συνέχισε να γυρίζει, δίχως να καταφέρνει τίποτα.

Και υποτίθεται ότι δεν υπήρχε τίποτα κάτω από το παρκέ! Τίποτα που να μπορεί να σταματήσει ένα τρυπάνι. Αφού τρυπούσε το παρκέ, έπρεπε κανονικά να πέσει στο διάκενο ανάμεσα στα πατόξυλα.

Ο Τέιν διέκοψε τη λειτουργία του δράπανου και το ακούμπησε στο πλάι.

Προχώρησε στην κουζίνα, όπου ο καφές ήταν έτοιμος. Πριν όμως γεμίσει το φλιτζάνι του, έψαξε σ' ένα συρτάρι και βρήκε ένα μικρό κλεφτοφάναρο. Γυρίζοντας πάλι στο σαλόνι, έριξε το φως του στην τρύπα που μόλις είχε ανοίξει.

Υπήρχε κάτι γυαλιστερό στο βάθος της τρύπας.

Γύρισε ξανά στην κουζίνα, έβγαλε κάτι λουκουμάδες από την προηγούμενη μέρα και γέμισε ένα φλιτζάνι καφέ. Ύστερα κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας, κι άρχισε να τρώει λουκουμάδες, ενώ σκεφτόταν τι να κάνει.

Δε φαινόταν να μπορεί να κάνει και πολλά, για την ώρα τουλάχιστον. Θα μπορούσε να φάει όλη τη μέρα του προσπαθώντας να φανταστεί τι είχε γίνει στο υπόγειό του και εξακολουθώντας να παραμένει στο ίδιο σκοτάδι που βρισκόταν και τώρα.

Ο επιχειρηματίας γιάνκης μέσα του, πιστός του δόγματος «ο χρόνος είναι χρήμα», επαναστατούσε

στην ιδέα μιας τέτοιας απαράδεχτης σπατάλης χρόνου.

Υπενθύμισε στον εαυτό του ότι υπήρχε εκείνο το τετράστυλο κρεβάτι από σφεντάμι που έπρεπε ν' αγοράσει πριν το μυριστεί κανένας ασυνείδητος αντικέρ από την πόλη. Υπολόγιζε ότι ένα τέτοιο κομμάτι, με λίγη καλή τύχη, έπρεπε να πιάσει γερή τιμή. Ήταν πολύ πιθανό να έβγαζε κάποιο καλό κέρδος από τη δουλειά, φτάνει να το χειριζόταν σωστά.

Ίσως, σκέφτηκε, θα μπορούσε να κάνει κάποια ανταλλαγή. Υπήρχε, λόγου χάρη, εκείνη η τηλεόραση - τραπεζάκι που την είχε πάρει πέρυσι το χειμώνα δίνοντας ένα ζευγάρι πέδιλα για πατινάζ. Εκείνοι οι άνθρωποι κατά τη μεριά του Γούντμαν μπορεί να δέχονταν να δώσουν το κρεβάτι τους για μια επιδιορθωμένη τηλεόραση, σχεδόν του κουτιού. Στο κάτω κάτω, μάλλον δε χρησιμοποιούσαν το κρεβάτι και μπορεί — προσευχήθηκε με θέρμη — να μην ήξεραν την αξία του.

Τέλειωσε τους λουκουμάδες και ρούφηξε στα γρήγορα άλλο ένα φλιτζάνι καφέ. Ετοίμασε ένα πιάτο με αποφάγια για τον Τάουζερ και το άφησε έξω από την πόρτα. Ύστερα κατέβηκε πάλι στο υπόγειο, σήκωσε την τηλεόραση και την ανέβασε στο φορτηγό του. Την τελευταία στιγμή αποφάσισε να προσθέσει κι ένα επιδιορθωμένο δίκαννο — που δούλευε τέλεια, φτάνει να μη χρησιμοποιούσε κανείς εκείνα τα ενισχυμένα φυσίγγια μεγάλων αποστάσεων — καθώς και διάφορα άλλα ψιλοπράγματα που μπορεί να του χρειάζονταν στις ανταλλαγές.

Γύρισε σπίτι αργά, ύστερα από μια γεμάτη και πολύ αποδοτική μέρα. Όχι μονάχα είχε το τετράστυλο κρεβάτι πίσω στην καρότσα του, αλλά και μια κουνιστή πολυθρόνα, ένα πλέγμα τζακιού, μια στίβα παμπάλαια περιοδικά, ένα παλιό δουρβάνι για βούτυρο, μια καρυδένια σιφονιέρα και μια αποικιακή συρταριέρα που κάποιος ερασιτέχνης μπογιατζής την είχε πασαλείψει με πράσινη λαδομπογιά. Σ' αντάλλαγμα είχε δώσει την τηλεόραση, το δίκαννο και πέντε δολάρια. Εκείνη η φαμίλια στο Γούντμαν ίσως και να χτυπιόταν τώρα από τα γέλια με τη σκέψη του πόσο εύκολα τον είχαν ρίξει.

Έπιασε τον εαυτό του να ντρέπεται που τους εκμεταλλεύτηκε έτσι· ήταν πολύ συμπαθητικοί άνθρωποι. Του είχαν συμπεριφερθεί με ευγένεια, τον είχαν κρατήσει για φαγητό και μετά κάθισαν και κουβέντιασαν μαζί του πριν τον περιηγήσουν στη φάρμα τους. Τον είχαν καλέσει μάλιστα να περάσει να τους επισκεφθεί αν τον ξανάφερνε ο δρόμος από τα μέρη τους.

Έτσι είχε σπαταλήσει ολόκληρη τη μέρα του, συλλογίστηκε. Από μια άποψη, αυτό δεν του άρεσε και τόσο, αλλά ίσως τελικά ν' άξιζε τον κόπο. Ήταν κι αυτός ένας τρόπος ν' αποκτήσει φήμη ανθρώπου αφελή, που δεν ήξερε την αξία του δολαρίου.

Άκουσε την τηλεόραση να παίζει δυνατά και καθαρά τη στιγμή που άνοιξε την πίσω πόρτα του σπιτιού του. Όρμησε προς το υπόγειο κατεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλοπάτια, σχεδόν πανικόβλητος. Γιατί, τώρα που είχε δώσει την άλλη τηλεόραση, εκείνη της Άμπι ήταν η μοναδική συσκευή κάτω, και η τηλεόραση της Άμπι ήταν χαλασμένη.

Ήταν η τηλεόραση της Άμπι, καμία αμφιβολία γι' αυτό. Ήταν ακουμπισμένη εκεί που την είχε αφήσει ο Μπήσλυ εκείνο το πρωί και δεν παρουσίαζε κανένα πρόβλημα... απολύτως κανένα. Είχε κανονική έγχρωμη λήψη.

Έγχρωμη λήψη!

Ο Τέιν μαρμάρωσε στο κεφαλόσκαλο και μετά α-κούμπησε στο κάγκελο να στηριχτεί.

Η συσκευή συνέχιζε να παίζει κανονικά με έγχρω-μη εικόνα.

Ο Τέιν πλησίασε φοβισμένα τη συσκευή και έκανε το γύρο της.

Το πίσω μέρος του κουτιού ήταν βγαλμένο και α-κουμπισμένο σ' έναν πάγκο πίσω από τη συσκευή. Φω-τάκια έλαμπαν ζωηρά στο εσωτερικό της.

Ο Τέιν κοντοκάθισε στο πάτωμα και περιεργάστη-κε τα φωτεινά εξαρτήματα. Φαίνονταν πολύ διαφορε-τικά από κείνα που ήξερε. Είχε επισκευάσει τη συ-σκευή κάμποσες φορές στο παρελθόν και ήξερε καλά το εσωτερικό της. Τώρα όλα φαίνονταν διαφορετικά, μόλο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει γιατί.

Βαριά βήματα ακούστηκαν στις σκάλες και μια εγ-κάρδια φωνή ακούστηκε από ψηλά.

«Λοιπόν, Χάιραμ, βλέπω ότι την έφτιαξες κιόλας».

Ο Τέιν τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο κι έμεινε εκεί σαν άγαλμα, μη μπορώντας ν' αρθρώσει λέξη.

Ο Χένρυ Χόρτον στεκόταν στη σκάλα του, φιλικός και κεφάτος, με μια ευχαριστημένη έκφραση στο πρό-σωπό του.

«Είπα στην Άμπι ότι δεν θα την είχες τελειώσει α-κόμη, αλλά μου ζήτησε να περάσω μήπως και την εί-χες... Τι βλέπω, Χάιραμ, την έκανες κι έγχρωμη! Πώς τα κατάφερες, βρε θηρίο;»

Ο Τέιν έκανε μια αρρωστημένη γκριμάτσα με την ιδέα ότι ήταν χαμόγελο. «Να... τη σκάλισα λίγο», τραύ-λισε αμήχανα.

Ο Χόρτον κούνησε αργά το κεφάλι του. «Λοιπόν, πάντοτε πίστευα ότι αυτό ήταν κάτι αδύνατο».

«Η Άμπι είπε ότι θα ήθελες μια έγχρωμη τηλεό-ραση».

«Ναι, ασφαλώς κι ήθελα. Αλλά ποτέ δε φανταζό-μουνα ότι θα μπορούσε να γίνει έγχρωμη τούτη η μπαγκατέλα. Μα πώς τα κατάφερες, Χάιραμ;»

«Μακάρι να 'ξερα», αποκρίθηκε τελικά ο Τέιν, ομο-λογώντας τη γυμνή αλήθεια.

Ο Χένρυ βρήκε ένα μικρό βαρελάκι με καρφιά μπροστά σ' έναν από τους πάγκους και το τσούλησε μπροστά στην παλιά τηλεόραση. Κάθισε εκεί κουρα-σμένα και βολεύτηκε όσο μπορούσε.

«Έτσι είναι», μουρμούρισε. «Υπάρχουν άνθρωποι σαν κι εσένα, αλλά όχι πολλοί. Άνθρωποι που μαστο-ρεύουν τα πάντα και πιάνουν τα χέρια τους. Σκαλί-ζουν κάτι από δω και κάτι από κει, δοκιμάζουν το ένα ή το άλλο και πριν καταλάβεις πώς έγινε έχουν κάνει το θαύμα τους».

Συνέχισε να κάθεται εκεί στο βαρελάκι, κοιτάζον-τας τη συσκευή.

«Πάντως είναι ωραίο πράγμα», παραδέχτηκε. «Κα-λύτερη από τις έγχρωμες που έχουν στη Μωεάπολη. Πέρασα από κάνα δυο μαγαζιά την τελευταία φορά που ήμουν εκεί κι έριξα μια ματιά στις τηλεοράσεις. Και ειλικρινά σου λέω, Χάιραμ, καμιά τους δεν ήταν τόσο καλή όσο τούτη».

Ο Τέιν σκούπισε το μέτωπό του με το μανίκι του. Για τον έναν ή τον άλλο λόγο, το υπόγειο του φαινό-ταν πολύ ζεστό. Ήταν λουσμένος στον ιδρώτα.

Ο Χένρυ έβγαλε ένα μεγάλο πούρο από την τσέπη του και το πρόσφερε στον Τέιν.

«Ευχαριστώ. Δεν καπνίζω».

«Και πολύ καλά κάνεις», του είπε ο Χένρυ. «Είναι απαίσια συνήθεια».

Έχωσε το πούρο στο στόμα του και το στριφογύρισε με τα χείλη του.

«Ο καθένας με την τέχνη του», δήλωσε διαχυτικά. «Σε κάτι τέτοια πράγματα, είσαι ο καλύτερος. Φαίνεται να 'χεις τις μηχανές και τα ηλεκτρονικά μαραφέτια στο αίμα σου. Εγώ, πάλι, δεν ξέρω πού πάν' τα τέσσερα απ' αυτά. Ακόμη και στα κομπιούτερ είμαι σκράπας. Γι' αυτό παίρνω στη δούλεψή μου ανθρώπους που τα καταφέρνουν. Δεν μπορώ να πριονίσω μια σανίδα ή να καρφώσω ένα καρφί. Αλλά ξέρω να οργανώνω. Θυμάσαι, Χάιραμ, πώς με κορόιδευαν όλοι όταν έβαλα μπροστά το εργοστάσιο;»

«Ναι, μερικοί δε δίστασαν να σε ειρωνευτούν κιόλας».

«Να με ειρωνευτούν δε θα πει τίποτα. Για βδομάδες κυκλοφορούσαν στο δρόμο με το χέρι μπροστά στο στόμα για να κρύψουν τα χάχανα. Τι ξέρει ο Χένρυ από τέτοια πράγματα; έλεγαν. Πού βρήκε να χτίσει το εργοστάσιο εδώ στην ερημιά; Μπας και φαντάζεται ότι μπορεί ν' ανταγωνιστεί τις μεγάλες εταιρείες των ανατολικών πολιτειών; Και δε σταμάτησαν να καγχάζουν μέχρι που πούλησα δυο ντουζίνες συστήματα και πήρα παραγγελίες για τα επόμενα ένα δυο χρόνια».

Ψάρεψε έναν αναπτήρα από την τσέπη του και άναψε το πούρο του αργά, δίχως να ξεκολλά στιγμή τα μάτια του από την τηλεόραση.

«Κάτι κατάφερες εδώ», μουρμούρισε σκεφτικά, «που μπορεί ν' αξίζει πολλά λεφτά. Κάποια απλή προσαρμογή που θα μπορούσε να γίνει σε οποιαδήποτε τηλεόραση. Αφού μπόρεσες να βάλεις χρώμα σε τούτη την παλιά καραβάνα, θα μπορείς να κάνεις το ίδιο και με οποιαδήποτε τηλεόραση».

Σιγογέλασε πετώντας σταγονίδια σάλιου γύρω

από το πούρο του. «Αν τα μεγάλα κεφάλια της R.C.A. ήξεραν τι κατάφερες εδώ, θα πήγαιναν γραμμή να κόψουν το λαιμό τους».

«Μα δεν ξέρω καν τι έκανα», διαμαρτυρήθηκε ο Τέιν.

«Αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο», είπε ο Χένρυ κεφάτα. «Θα πάρω τούτη τη συσκευή στο εργοστάσιο αύριο και θ' αμολήσω πάνω της μερικά από τα σαΐνια μου εκεί. Θα βρουν τι της έκανες πριν προλάβεις να πεις κίμινο».

Έβγαλε το πούρο από το στόμα του και το περιεργάστηκε με σκεφτικό ύφος, πριν το ξαναχώσει πάλι ανάμεσα στα δόντια του.

«Όπως έλεγα, Χάιραμ, αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε μας τους δυο. Εσύ μπορείς και κάνεις πράγματα, αλλά σου διαφεύγουν οι δυνατότητες. Εγώ δεν ξεχωρίζω το καρφί από το πέταλο, αλλά μπορώ να οργανώσω τέλεια οτιδήποτε. Πριν τελειώσουμε με τούτη την ιστορία, να ξέρεις ότι θα κολυμπάς στο χρήμα».

«Μα εγώ δεν...»

«Μην ανησυχείς καθόλου. Άσ' το σε μένα. Έχω το εργοστάσιο και ό,τι κεφάλαιο μπορεί να χρειαστεί. Όσο για τα ποσοστά, ε, δε θα τα χαλάσουμε!»

«Πολύ ευγενικό από μέρους σου», απάντησε ο Τέιν μηχανικά.

«Καθόλου», τον διαβεβαίωσε μεγαλόπρεπα ο Χένρυ. «Απλώς έχω μεγάλο ταλέντο να μυρίζομαι πού υπάρχει χρήμα. Αλλά θα ντρεπόμουνα τον εαυτό μου να σε ρίξω στη δουλειά».

Συνέχισε να κάθεται στο βαρελάκι παρακολουθώντας την υπέροχη έγχρωμη εικόνα της συσκευής.

«Ξέρεις, Χάιραμ», συνέχισε, «είναι κάτι που το σκεφτόμουνα συχνά αλλά πάντοτε το ανέβαλλα. Έχω ένα παλιό κομπιούτερ στο εργοστάσιο που πρέπει να

πάει για παλιοσίδερα γιατί μας πιάνει χώρο που χρειαζόμαστε. Είναι από τα πρώτα μας μοντέλα, κάτι πειραματικό που απέτυχε. Είναι σίγουρα σπαστικό μηχάνημα. Κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να καταφέρει τίποτα με δαύτο. Κάναμε διάφορες προσπάθειες, αλλά δεν ξέραμε αρκετά για να το φτιάξουμε. Στέκεται χρόνια τώρα σε μια γωνιά και κανονικά έπρεπε να 'χει πεταχτεί από καιρό. Παρ' όλα αυτά, δε μου πήγαινε και να το ξαποστείλω. Αναρωτιέμαι αν θα το ήθελες... έτσι για να το σκαλίσεις λίγο».

«Μπορεί, δεν ξέρω», αποκρίθηκε διστακτικά ο Τέιν.

Ο Χένρυ πήρε ακόμη πιο διαχυτικό ύφος. «Δίχως υποχρέωση, ε, για να 'μαστε εξηγημένοι. Μπορεί να μην καταφέρεις και πολλά πράγματα — για να πω την αλήθεια, θα ξαφνιαζόμουνα αν πετύχαινες κάτι — αλλά δε χάνουμε και τίποτα αν κάνεις μια προσπάθεια. Μπορεί ν' αποφασίσεις να το διαλύσεις για τίποτα χρήσιμα ανταλλακτικά. Έχει εξαρτήματα αξίας χιλιάδων δολαρίων. Ίσως καταφέρεις να βρεις κάπου να τ' αξιοποιήσεις».

«Μπορεί να έχει κάποιο ενδιαφέρον», μουρμούρισε ο Τέιν δίχως ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

«Ωραία!», φώναξε ο Χένρυ, αναπληρώνοντας με το δικό του ενθουσιασμό εκείνον που έλειπε από τον Τέιν. «Θα πω λοιπόν στα παιδιά να το φέρουν έξω αύριο. Είναι βαρύ πράγμα. Θα σου στείλω αρκετούς να σε βοηθήσουν στο ξεφόρτωμα, όπως και για να το εγκαταστήσεις κάπου εδώ στο υπόγειο».

Ο Χένρυ σηκώθηκε και τίναξε προσεκτικά τις στάχτες του πούρου από το παντελόνι του.

«Θα συνεννοηθώ με τα παιδιά να παραλάβουν και την τηλεόραση φεύγοντας», πρόσθεσε. «Μάλλον θ' αναγκαστώ να πω στην Άμπι ότι δεν την έφτιαξες ακόμη. Αν της την παρουσιάσω τώρα έτσι τέλεια που είναι, δεν της την παίρνεις ύστερα ούτε με το βίντσι».

Ο Χένρυ ανέβηκε βαριά τα σκαλοπάτια, και ο Τέιν τον συνόδεψε μέχρι έξω, στην καλοκαιριάτικη νύχτα.

Ο Τέιν στάθηκε στο παράθυρο παρακολουθώντας τη σκοτεινή σιλουέτα του Χένρυ να διασχίζει την αυλή της χήρας Τέυλορ για να βγει στον επόμενο δρόμο πίσω από το σπίτι του. Ρούφηξε μια βαθιά ανάσα από τον καθαρό νυχτερινό αέρα και κούνησε το κεφάλι του για να ξελαμπικάρει το θολωμένο μυαλό του, αλλά δίχως να τα καταφέρει.

Είχαν συμβεί τόσα πολλά, συλλογίστηκε. Σκέφτηκε ότι ύστερα από έναν καλό νυχτερινό ύπνο μπορεί να ξυπνούσε πιο φρέσκος κι έτοιμος ν' αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Ο Τάουζερ ξεπρόβαλε από τη γωνιά του σπιτιού κι ανέβηκε κουρασμένα τα σκαλοπάτια για να σταθεί δίπλα στο αφεντικό του. Ήταν βουτηγμένος ώς τ' αυτιά στις λάσπες και τα χώματα.

«Βλέπω το γλέντησες σήμερα», παρατήρησε ο Τέιν. «Και, όπως σου είπα, δεν υπήρχε περίπτωση να πιάσεις εκείνη τη μαρμότα».

«Γουφ» έκανε μελαγχολικά ο Ταουζερ.

«Είσαι κι ελόγου σου σαν κι εμάς», του είπε ο Τέιν αυστηρά. «Σαν εμένα, σαν τον Χένρυ και σαν όλους μας. Κυνηγάς κάτι και νομίζεις ότι ξέρεις τι κυνηγάς, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχεις ιδέα. Κι ακόμη χειρότερα, δεν ξέρεις καν γιατί το κυνηγάς».

Ο Τάουζερ χτύπησε κουρασμένα την ουρά του στη βεράντα.

Ο Τέιν άνοιξε την πόρτα και στάθηκε στο πλάι για να περάσει ο Τάουζερ και μετά τον ακολούθησε μέσα.

Έψαξε στο ψυγείο του και βρήκε κάτι απομεινάρια από ψητό, δυο φέτες από ζαμπονάκι, λίγο ξεραμένο

τυρί και μισό πιάτο μακαρόνια. Ύστερα έφτιαξε κάμποσο καφέ και μοιράστηκε το φαγητό του με τον Τάουζερ.

Όταν απόφαγαν, ο Τέιν κατέβηκε στο υπόγειο κι έκλεισε την τηλεόραση. Ύστερα πήρε μια λάμπα με μπαλαντέζα και άρχισε να εξετάζει το εσωτερικό της συσκευής.

Σκυμμένος από πάνω της με το φανάρι, προσπαθούσε να βρει τι αλλαγές είχαν γίνει στη συσκευή. Ήταν διαφορετική από κείνη που θυμόταν, αλλά ήταν λίγο δύσκολο να εντοπίσει τις διαφορές. Κάποιος είχε μαστορέψει τις λυχνίες και τα τρανζίστορ, έχοντας αλλάξει κάπως το σχήμα τους, και υπήρχαν μικροί άσπροι κύβοι εδώ κι εκεί, δίχως καμιά φανερά λογική συνδεσμολογία. Όμως κάποια λογική πρέπει να υπήρχε, συμπέρανε ο Τέιν. Και τα κυκλώματα, πρόσεξε, είχαν αλλαγμένη καλωδίωση, με μπόλικα πρόσθετα σύρματα που δεν υπήρχαν πριν.

Αλλά το πιο αινιγματικό ήταν ότι η όλη δουλειά φαινόταν να 'χει γίνει πρόχειρα. Έμοιαζε σαν κάποιος να είχε κάνει μια βιαστική επισκευή με ό,τι διαθέσιμο υπήρχε, μόνο και μόνο για να μπορεί να λειτουργήσει προσωρινά η συσκευή μέχρι να γίνει η κανονική δουλειά.

Κάποιος, σκέφτηκε!

Αλλά ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο κάποιος;

Έσκυψε ελαφρά το κεφάλι και κοίταξε ολόγυρα, ερευνώντας καχύποπτα με το βλέμμα τις σκοτεινές γωνιές του υπογείου και νιώθοντας μυριάδες πολύποδα μαμούνια να κόβουν βόλτες στη ραχοκοκαλιά του.

Κάποιος είχε αφαιρέσει το πίσω καπάκι της τηλεόρασης και το είχε ακουμπήσει στον πάγκο, αφήνοντας τις βίδες που το στήριζαν αραδιασμένες σε κανονική σειρά στο πάτωμα. Ύστερα είχε επισκευάσει πρόχειρα τη συσκευή, αλλά η πρόχειρη αυτή δουλειά ήταν καλύτερη από την αρχική σύνδεση.

Αν τούτη δω ήταν η πρόχειρη δουλειά, αναρωτήθηκε, πόσο πιο τέλεια θα ήταν η οριστική έτσι και υπήρχε χρόνος!

Αλλά εκείνος ή εκείνοι που την είχαν κάνει, δεν είχαν βέβαια το χρόνο για κάτι τέτοιο. Μπορεί να είχαν φοβηθεί και λακίσει μόλις τον άκουσαν να γυρίζει σπίτι... να είχαν φύγει τόσο βιαστικά ώστε να μη σκεφτούν καν να κλείσουν τη συσκευή φεύγοντας.

Στάθηκε όρθιος κι έκανε πίσω μουδιασμένος.

Πρώτα εκείνη η οροφή το πρωί... και τώρα, απόψε, τούτη η τηλεόραση της Άμπι.

Και η οροφή, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν μονάχα οροφή. Άλλη μια τέτοια επένδυση — αν αυτός ήταν ο σωστός όρος — από το ίδιο υλικό υπήρχε κάτω από το δάπεδό του, σχηματίζοντας έτσι ένα σφραγισμένο χώρο ανάμεσα στα πατόξυλα. Είχε βρει αυτή την επένδυση όταν είχε δοκιμάσει να τρυπήσει το πάτωμα.

Λες και το υπόλοιπο σπίτι να ήταν έτσι; αναρωτήθηκε.

Το αναπόφευκτο συμπέρασμα ήταν ένα: *Υπήρχε κάτι μέσα στο σπίτι μαζί του!*

Ο Τάουζερ είχε ακούσει ή μυριστεί αυτό το κάτι ή, κάπως τελοσπάντων, το είχε νιώσει. Γι' αυτό σκάλιζε με τόση μανία το πάτωμα θέλοντας να το ξεπετάξει σαν να ήταν καμιά μαρμότα.

Μονάχα που αυτό το *κάτι*, ό,τι κι αν ήταν, σίγουρα δεν ήταν μαρμότα.

Έσβησε τη λάμπα του και ανέβηκε στο πάνω πάτωμα.

Ο Τάουζερ ήταν κουλουριασμένος σ' ένα χαλάκι του σαλονιού δίπλα στην πολυθρόνα και, βλέποντάς

τον, ανεβοκατέβασε την ουρά του σε φιλικό χαιρετισμό.

Ο Τέιν στάθηκε και κοίταξε στοχαστικά το σκύλο. Ο Τάουζερ του ανταπόδωσε το κοίταγμα με ευχαριστημένα και νυσταλέα μάτια· ύστερα έβγαλε ένα σκυλίσιο στεναγμό και βολεύτηκε για ύπνο.

Ό,τι κι αν ο Τάουζερ είχε ακούσει, μυριστεί ή νιώσει σήμερα το πρωί, ήταν φανερό ότι δεν τον απασχολούσε τώρα.

Ύστερα ο Τέιν θυμήθηκε κάτι άλλο.

Είχε γεμίσει το κατσαρολάκι με νερό για τον καφέ και την είχε βάλει στο μάτι. Όταν γύρισε το διακόπτη, το μάτι άναψε με το πρώτο.

Δεν είχε χρειαστεί να κλοτσήσει την κουζίνα για ν' ανάψει το μάτι!

Όταν ξύπνησε το άλλο πρωί, κάποιος του πίεζε τα πόδια κι ανακάθισε αλαφιασμένος να δει τι ήταν.

Δεν υπήρχε κανένας λόγος ανησυχίας. Δεν ήταν παρά ο Τάουζερ που είχε σκαρφαλώσει στο κρεβάτι και ήταν τώρα ξαπλωμένος πάνω στα πόδια του.

Ο Τάουζερ γρύλισε σιγανά και τα πίσω πόδια του έκαναν μια σπασμωδική κίνηση καθώς κυνηγούσε τους ονειρικούς του λαγούς.

Ο Τέιν τράβηξε μαλακά τα πόδια του κάτω από το σκύλο και άπλωσε τα χέρια για τα ρούχα του. Ήταν νωρίς, αλλά θυμήθηκε ξαφνικά ότι είχε αφήσει όλα τα έπιπλα που είχε μαζέψει χτες στο φορτηγό του απέξω. Έπρεπε να τα κατεβάσει στο υπόγειο, για ν' αρχίσει να τα σουλουπώνει.

Ο Τάουζερ συνέχιζε τον ύπνο του.

Ο Τέιν μπήκε νυσταλέα στην κουζίνα και κοίταξε από το παράθυρο. Εκεί έξω, στο σκαλοπάτι της πίσω βεράντας, καθόταν ο Μπήσλυ, ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές του Χόρτον.

Ο Τέιν άνοιξε την πίσω πόρτα να δει τι έτρεχε πάλι.

«Τους παράτησα, Χάιραμ», του εξήγησε ο Μπήσλυ. «Εκείνη η γυναίκα δε μ' άφηνε σε χλωρό κλαρί από το πρωί ίσαμε το βράδυ. Ό,τι κι αν έκανα δεν την ευχαριστούσε· έτσι μου την έδωσε και παραιτήθηκα».

«Καλά, πέρασε μέσα», τον προσκάλεσε ο Τέιν. «Φαντάζομαι δε θα 'λεγες όχι για ένα φλιτζάνι καφέ και λίγο πρωινό».

«Ξέρεις, σκεφτόμουνα αν θα μπορούσα να μείνω εδώ, Χάιραμ. Έτσι, για να 'χω κάπου να κοιμάμαι μέχρι να βρω κάποια δουλειά».

«Ας τσιμπήσουμε πρώτα κάτι», του είπε ο Τέιν, «και μετά το κουβεντιάζουμε».

Δεν του άρεσε καθόλου αυτό, σκέφτηκε από μέσα του. Πραγματικά καθόλου. Σε καμιά ώρα η Άμπι θα του κουβαλιόταν εκεί και θ' άρχιζε να τον κατηγορεί ότι αυτός είχε παρασύρει τον Μπήσλυ να φύγει. Γιατί, άσχετα πόσο χαζός ήταν ο Μπήσλυ, έβγαζε πολλή δουλειά και σήκωνε αδιαμαρτύρητα κάμποση γκρίνια. Εξάλλου, δεν υπήρχε κανένας άλλος στην πόλη που θα δεχόταν να δουλέψει για την Άμπι Χόρτον.

«Η μητέρα σου πάντοτε με φίλευε κουλουράκια», είπε ο Μπήσλυ. «Πολύ συμπαθητική γυναίκα η μητέρα σου, Χάιραμ».

«Ναι, πράγματι», συμφώνησε ο Τέιν.

«Η δική μου έλεγε ότι ήσαστε άνθρωποι από τζάκι, όχι σαν τους άλλους στην πόλη που κάνουν τον κάμποσο. Έλεγε ότι η φαμίλια σας ήταν από τις πρώτες που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν σε τούτο τον τόπο. Είν' αλήθεια αυτό, Χάιραμ;»

«Να σου πω, όχι ακριβώς από τους πρώτους, αλλά πάντως τούτο το σπίτι στέκει εδώ για κάπου έναν αιώνα. Ο πατέρας μου συνήθιζε να λέει ότι δεν πέρασε νύχτα όλ' αυτά τα χρόνια που να μην υπήρχε τουλάχι-

στον ένας Τέιν κάτω από τη στέγη του. Κάτι τέτοια, φαίνεται, μετρούσαν πολύ για τον πατέρα μου».

«Θα πρέπει να 'ναι όμορφα να νιώθει κανείς έτσι», είπε ο Μπήσλυ στοχαστικά. «Πρέπει να 'σαι περήφανος για τούτο το σπίτι, Χάιραμ».

«Όχι ακριβώς περήφανος. Απλώς νιώθω ν' ανήκω εδώ. Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να μένει κάπου αλλού».

Ο Τέιν άναψε το μάτι και γέμισε νερό την κατσαρόλα. Τοποθετώντας το νερό, έριξε μια κλοτσιά στην κουζίνα. Αλλά δεν υπήρχε λόγος να το κάνει· το μάτι είχε αρχίσει κιόλας να ροδίζει από τη θερμότητα.

Δεύτερη φορά στη σειρά, συλλογίστηκε ο Τέιν. Σαν να βελτιώθηκε τούτη η συσκευή!

«Λοιπόν, Χάιραμ», άκουσε τον Μπήσλυ να λέει, «πολύ καλό φαίνεται τούτο το ραδιόφωνο».

«Δεν είναι καλό», απάντησε ο Τέιν. «Είναι χαλασμένο. Δε βρήκα ακόμη καιρό να το φτιάξω».

«Δε νομίζω, Χάιραμ. Μόλις το άναψα και δείχνει να δουλεύει».

«Δείχνει να δουλεύει — Έι, για κάτσε να δω!», φώναξε ο Τέιν.

Ο Μπήσλυ έλεγε την αλήθεια. Ένας σιγανός βόμβος έβγαινε από τη συσκευή.

Μια φωνή βγήκε από μέσα, που δυνάμωνε καθώς ζεσταίνονταν οι λυχνίες.

Μια φωνή που μιλούσε κορακίστικα.

«Τι σόι γλώσσα είν' αυτή;» ρώτησε ο Μπήσλυ.

«Μακάρι να 'ξερα», απάντησε ο Τέιν, ήδη στα πρόθυρα του πανικού.

Πρώτα η τηλεόραση, μετά η κουζίνα και τώρα το ραδιόφωνο!

Γύρισε το κουμπί και η βελόνα άρχισε να κινείται αργά στο καντράν, αντί να παίζει τρελά όπως πριν.

Οι σταθμοί, ο ένας μετά τον άλλο, ακούγονταν να δουλεύουν καθώς τους περνούσε η βελόνα.

Στον επόμενο σταθμό σταμάτησε, αλλά και σ' αυτόν μιλούσαν κάποια ξένη γλώσσα... και τότε κατάλαβε τι ακριβώς γινόταν.

Αντί για ένα ραδιοφωνάκι των σαράντα δολαρίων, εκεί στο τραπέζι της κουζίνας του είχε ένα δέκτη παγκοσμίου λήψεως σαν εκείνους που διαφήμιζαν στ' ακριβά περιοδικά.

Σήκωσε το κεφάλι του και είπε στον Μπήσλυ: «Δες αν μπορείς να πιάσεις κανένα σταθμό που να μιλούν στ' αγγλικά. Στο μεταξύ εγώ θα ετοιμάσω τα αβγά».

Άναψε το δεύτερο μάτι και βρήκε το τηγάνι. Το ακούμπησε στην πλάκα κι έβγαλε αβγά και μπέικον από το ψυγείο.

Ο Μπήσλυ έπιασε κάποιο σταθμό με μουσική.

«Αυτός πώς σου φαίνεται;» ρώτησε.

«Καλός είναι», απάντησε ο Τέιν.

Ο Τάουζερ ξεπρόβαλε από την κρεβατοκάμαρα, με χασμουρητά και τεντώματα. Πήγε στην πόρτα κι έδειξε ότι ήθελε να βγει.

Ο Τέιν του έκανε το χατήρι, ανοίγοντάς του την.

«Αν ήμουν στη θέση σου», είπε στο σκύλο, «θ' άφηνα στην ησυχία της εκείνη τη μαρμότα. Κοντεύεις να οργώσεις όλο το δάσος».

«Δεν κυνηγάει καμία μαρμότα, Χάιραμ».

«Ε, μπορεί κανένα λαγό, τότε».

«Ούτε λαγό. Χτες λουφάρισα λίγο όταν υποτίθεται ότι χτυπούσα τα χαλιά. Γι' αυτό, εξάλλου, τσαντίστηκε και η Άμπι».

Ο Τέιν γρύλισε κάτι ακαθόριστο, ενώ έσπαζε τ' αβγά στο τηγάνι.

«Άφησα τα χαλιά, που λες, και πήγα εκεί που ήταν ο Τάουζερ. Μιλήσαμε οι δυο μας και μου είπε ότι δεν

κυνηγούσε ούτε μαρμότα ούτε λαγό. Είπε ότι ήταν κάτι άλλο. Έβαλα κι εγώ ένα χεράκι και τον βοήθησα στο σκάψιμο. Νομίζω ότι βρήκε κάτι σαν παλιό ντεπόζιτο θαμμένο εκεί στα δέντρα».

«Ο Τάουζερ δεν θα έσκαβε ποτέ για ένα ντεπόζιτο», παρατήρησε ο Τέιν. «Μονάχα οι λαγοί και οι μαρμότες τον ενδιαφέρουν».

«Δεν μπορείς να φανταστείς πώς έσκαβε», επέμεινε ο Μπήσλυ. «Φαινόταν πολύ ξαναμμένος».

«Μπορεί η μαρμότα να είχε σκάψει το λαγούμι της κάτω από το παλιό ντεπόζιτο που λες».

«Μπορεί», συμφώνησε ο Μπήσλυ. Έπαιξε λίγο ακόμη με το κουμπί του ραδιοφώνου κι έπιασε έναν ντισκ-τζόκυ της φωτιάς.

Ο Τέιν σερβίρισε τ' αβγά και το μπέικον στα πιάτα και τα έφερε στο τραπέζι. Ύστερα γέμισε καφέ τα φλιτζάνια και άρχισε ν' απλώνει βούτυρο στο φρυγανισμένο ψωμί.

«Όρμα τους», ενθάρρυνε τον Μπήσλυ.

«Είσαι πολύ εντάξει, Χάιραμ, που δέχτηκες να με κρατήσεις. Θα μείνω μονάχα μέχρι που να βρω δουλειά».

«Ξέρεις, δεν είπα ακριβώς...»

«Υπάρχουν φορές», συνέχισε ο Μπήσλυ, «που σκέφτομαι ότι δεν έχω κανένα φίλο στον κόσμο, και μετά θυμάμαι τη μητέρα σου και το πόσο καλά μου φερνόταν και... »

«Καλά, εντάξει», τον έκοψε ο Τέιν. Ήξερε πότε να σηκώνει τα χέρια ψηλά και να ομολογεί την ήττα του. Έφερε τις βουτυρωμένες φρυγανιές κι ένα βάζο μαρμελάδα στο τραπέζι και κάθισαν να φάνε.

«Ίσως να υπάρχει κάτι που να μπορώ να σε βοηθήσω», παρατήρησε ο Μπήσλυ, σκουπίζοντας με το χέρι λίγο αβγό από το σαγόνι του.

«Έχω κάτι έπιπλα απέξω και θα ήθελα ένα χεράκι να τα κατεβάσουμε στο υπόγειο».

«Μετά χαράς», απάντησε ο Μπήσλυ. «Είμαι γερός και δυνατός. Δε με σκιάζει η δουλειά. Αλλά, να, δε μ' αρέσει να με αποπαίρνουν συνέχεια».

Τέλειωσαν το φαγητό τους και μετά κατέβασαν τα έπιπλα στο υπόγειο. Μόνο με τη συρταριέρα δυσκολεύτηκαν κάπως, γιατί ήταν άβολη στο πιάσιμο.

Όταν τελικά την κουβάλησαν, ο Τέιν στάθηκε να την κοιτάξει. Θα 'πρεπε να κρεμάσουν τον ηλίθιο που πασάλειψε αυτό το όμορφο κερασόξυλο με μπογιά, σκέφτηκε.

«Πρέπει να βγάλουμε τούτη τη μπογιά», είπε στον Μπήσλυ. «Και πρέπει να το κάνουμε προσεκτικά. Με το ειδικό διαβρωτικό κι ένα κουρέλι τυλιγμένο στη σπάτουλα για μαλακό ξύσιμο. Τι λες, θα 'θελες να το δοκιμάσεις;»

«Και το ρωτάς; Αλήθεια, Χάιραμ, τι τρώμε το μεσημέρι;»

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Τέιν. «Κάτι θα βρεθεί. Μη μου πεις ότι πείνασες κιόλας».

«Το κουβάλημα είναι βαριά δουλειά και χωνεύεις γρήγορα».

«Υπάρχουν κάτι κουλουράκια στο βάζο της κουζίνας», είπε ο Τέιν. «Άντε και τσίμπα κανένα».

Όταν ο Μπήσλυ ανέβηκε πάνω, ο Τέιν έκανε αργά ένα γύρο του υπογείου. Είδε πως η οροφή ήταν ακόμη στη θέση της. Τίποτε άλλο δε φαινόταν αλλαγμένο.

Ίσως η τηλεόραση, η κουζίνα και το ραδιόφωνο, συλλογίστηκε ήταν απλώς κάτι σαν πληρωμή ενοικίου. Και αν έτσι είχε το πράγμα, σκέφτηκε, όποιοι κι αν ήταν οι «ενοικιαστές» του, ήταν καλοδεχούμενοι να μείνουν όσο ήθελαν.

Κοίταξε πάλι ολόγυρα, αλλά δεν πρόσεξε τίποτα το ασυνήθιστο.

Ανέβηκε πάνω και φώναξε στον Μπήσλυ στην κουζίνα.

«Έλα έξω στο γκαράζ όπου έχω τις μπογιές. Θα βρούμε το διαβρωτικό και θα σου δείξω πώς θα το χρησιμοποιήσεις».

Ο Μπήσλυ, με κάμποσα κουλουράκια στο χέρι, τον ακολούθησε πρόθυμα.

Φτάνοντας στη γωνιά του σπιτιού, άκουσαν το πνιχτό γάβγισμα του Τάουζερ. Προσέχοντάς το, ο Τέιν παρατήρησε ότι φαινόταν κάπως βραχνό και κουρασμένο.

Τρεις μέρες τώρα, σκέφτηκε. Ή... μήπως τέσσερις;

«Αν δεν κάνουμε κάτι», δήλωσε, «αυτό το χαζόσκυλο θα πεθάνει από εξάντληση».

Μπήκε στο γκαράζ και ξαναβγήκε σε λίγο με δυο φτυάρια και μια αξίνα.

«Έλα», είπε στον Μπήσλυ. «Πρέπει να βάλουμε τέρμα σ' αυτήν την ιστορία, αλλιώς δε θα μας αφήσει να ησυχάσουμε».

Ο Τάουζερ είχε κάνει γερή δουλειά στο σκάψιμο. Σχεδόν δε φαινόταν πάνω από το έδαφος. Μονάχα η άκρη της καταλασπωμένης ουράς του εξείχε από την τρύπα που είχε ανοίξει στο χώμα.

Ο Μπήσλυ είχε δίκιο σχετικά με το αντικείμενο που έμοιαζε με ντεπόζιτο. Η μια άκρη του εξείχε από τη μια μεριά της τρύπας.

Ο Τάουζερ σύρθηκε πισωπατώντας έξω από την τρύπα και κάθισε κάτω κουρασμένα. Σβόλοι χώματος έπεφταν από το μουσούδι του και η γλώσσα του κρεμόταν στο πλάι.

«Λέει ότι καιρός είναι να βάλουμε κι εμείς ένα χεράκι», εξήγησε ο Μπήσλυ.

Ο Τέιν έκανε το γύρο της τρύπας και γονάτισε μπροστά της. Απλώνοντας το χέρι του τίναξε τα χώματα από την άκρη του θαμμένου ντεπόζιτου. Η λάσπη κολλούσε και ήταν δύσκολο να φύγει, αλλ' από την αφή κατάλαβε ότι ήταν κάτι από βαρύ μέταλλο. Ύστερα πήρε ένα φτυάρι και χτύπησε το ντεπόζιτο. Ακούστηκε ένα καμπανιστό κλανγκ.

Ρίχτηκαν στη δουλειά φτυαρίζοντας τους είκοσι τριάντα πόντους χώματος που σκέπαζαν το ντεπόζιτο. Ήταν κοπιαστική δουλειά, γιατί το αντικείμενο ήταν μεγαλύτερο απ' όσο περίμεναν, και χρειάστηκαν κάμποση ώρα για να το ξεσκεπάσουν αρκετά.

«Πεινάω», παραπονέθηκε ο Μπήσλυ.

Ο Τέιν κοίταξε το ρολόι του. Ήταν σχεδόν μία η ώρα.

«Πετάξου στο σπίτι», είπε στον Μπήσλυ. «Κάτι θα βρεις στο ψυγείο και υπάρχει και γάλα να πιεις».

«Εσύ δε θα τσιμπήσεις τίποτα, Χάιραμ; Μα ποτέ σου δεν πεινάς;»

«Μπορείς να μου φέρεις κανένα σάντουιτς. Και ψάξε μπας και βρεις κανένα μυστρί».

«Τι το θες το μυστρί;»

«Θέλω να καθαρίσω τα χώματα από τούτο το πράγμα να δω τι είναι».

Ύστερα κάθισε κάτω δίπλα στο αντικείμενο που είχαν ξεθάψει κοιτάζοντας τον Μπήσλυ ν' απομακρύνεται μέσ' από τα δέντρα.

«Τάουζερ», είπε στο σκύλο του, «τούτο είναι το πιο παράξενο ζώο που ξετρύπωσες ποτέ».

Ήταν καλό ν' αστειεύεται κανείς με την υπόθεση,

σκέφτηκε, αν όχι για τίποτε άλλο... τουλάχιστον για να ξεχάσει το φόβο του.

Ο Μπήσλυ δε φοβόταν, βέβαια. Αλλά ο Μπήσλυ δεν είχε αρκετό μυαλό για να τον φοβίζουν κάτι τέτοια.

Το αντικείμενο ήταν τριάμισι μέτρα επί έξι, και είχε οβάλ σχήμα. Είχε τις διαστάσεις ενός άνετου σαλονιού, σκέφτηκε ο Τέιν. Και σίγουρα ποτέ δεν υπήρξε στο Γουίλοου Μπεντ κανένα ντεπόζιτο μ' αυτές τις διαστάσεις και το σχήμα.

Έβγαλε το σουγιά από την τσέπη του και άρχισε να ξύνει το χώμα σ' ένα σημείο της επιφάνειας του αντικειμένου. Καθάρισε μια μικρή περιοχή, και το μέταλλο από κάτω ήταν κάτι που δεν το 'χε ξαναδεί. Έμοιαζε με γυαλί περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Συνέχισε να ξύνει τα χώματα, ώσπου καθάρισε ένα κομμάτι ίσαμε την ανοιχτή παλάμη του.

Δε μπορεί να ήταν μέταλλο. Σχεδόν θα έπαιρνε όρκο γι' αυτό. Έμοιαζε με γαλακτερό γυαλί... σαν τις παλιές οπαλίνες που πάντοτε κυνηγούσε να βρει. Υπήρχαν πολλοί που τρελαίνονταν για δαύτες και πλήρωναν γερά λεφτά να τις αποκτήσουν.

Έκλεισε το σουγιά και τον έχωσε πάλι στην τσέπη του. Ύστερα έμεινε εκεί καθιστός κοιτάζοντας το οβάλ αντικείμενο που είχε ανακαλύψει ο Τάουζερ.

Η υποψία του άρχισε να γίνεται βεβαιότητα: όποιος ή όποιοι είχαν έρθει να μείνουν μαζί του πρέπει να είχαν φτάσει μ' αυτό το αντικείμενο. Από το διάστημα ή το χρόνο, συλλογίστηκε, και τον ξάφνιασε η ίδια του η σκέψη, γιατί πρώτη φορά σκεφτόταν τέτοια πράγματα.

Σήκωσε το φτυάρι του και άρχισε πάλι να σκάβει, προς τα κάτω τούτη τη φορά, ακολουθώντας το καμ-

πυλωτό τοίχωμα του μυστηριώδους αντικειμένου που ήταν χωμένο στη γη.

Και ενώ έσκαβε, αναρωτιόταν. Τι θα 'πρεπε να πει για τούτο το εύρημα; Ή μήπως δε θα 'πρεπε καν να κάνει κουβέντα; Ίσως η πιο φρόνιμη πράξη θα ήταν να το σκεπάσει πάλι και να μη βγάλει τσιμουδιά σε κανέναν.

Ο Μπήσλυ, φυσικά, δεν επρόκειτο να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Αλλά κανένας στο χωριό δε θα έδινε σημασία στα λόγια του. Όλοι στο Γουίλοου Μπεντ ήξεραν ότι ο Μπήσλυ ήταν λίγο βλαμμένος.

Κάποια στιγμή γύρισε και ο Μπήσλυ. Είχε μαζί του τρία κακοφτιαγμένα σάντουιτς τυλιγμένα σε μια παλιά εφημερίδα κι ένα μπουκάλι σχεδόν γεμάτο με γάλα.

«Ήρθες με το πάσο σου, βλέπω», του είπε ο Τέιν, κάπως εκνευρισμένα.

«Κάτι έτυχε», εξήγησε ο Μπήσλυ.

«Σαν τι έτυχε, δηλαδή;»

«Να, ήρθαν τρία μεγάλα φορτηγά και κατέβασαν κάτι βαριά πράγματα στο υπόγειο. Δυο τρεις μεγάλες κονσόλες και κάμποσα άλλα συμπράκαλα. Και ξέρεις, εκείνη την τηλεόραση της Άμπι; Λοιπόν, την πήραν μαζί τους. Τους είπα ότι δεν έπρεπε, αλλά δεν μου έδωσαν σημασία και την πήραν».

«Ξέχασα», μουρμούρισε ο Τέιν. «Ο Χένρυ είχε πει ότι θα έστελνε το κομπιούτερ, αλλά μου διέφυγε εντελώς».

Ο Τέιν έφαγε τα σάντουιτς, μαζί με τον Τάουζερ, που έδειξε την ευγνωμοσύνη του με λασπερά χαϊδολογήματα.

Όταν απόφαγαν, ο Τέιν σηκώθηκε και πήρε το φτυάρι του.

«Ας συνεχίσουμε τη δουλειά», είπε.

«Μα έχεις όλα εκείνα τα πράγματα στο υπόγειό σου».

«Μπορούν να περιμένουν», είπε ο Τέιν. «Πρέπει να τελειώσουμε τούτη τη δουλειά».

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει όταν τέλειωσαν.

Ο Τέιν ακούμπησε κουρασμένα το φτυάρι του.

Το αντικείμενο ήταν τριάμισι μέτρα πλατύ, έξι μακρύ και κάπου τρία μέτρα ψηλό... και όλος αυτός ο όγκος ήταν από το ίδιο υλικό σαν γαλακτερό γυαλί, που ηχούσε σαν καμπάνα όταν το χτυπούσες με το φτυάρι.

Θα πρέπει να είναι μικροκαμωμένοι, συμπέρανε ο Τέιν, αν ήταν πολλοί μέσα σ' αυτό το χώρο, ιδίως αν το ταξίδι τους είχε μεγάλη διάρκεια. Κι αυτό ταίριαζε και με τα υπόλοιπα, γιατί αν δεν ήταν μικροκαμωμένοι, δε θα μπορούσαν τώρα να μένουν στο χώρο ανάμεσα στα πατόξυλα του υπογείου.

Αν δηλαδή πραγματικά έμεναν κάποιοι εκεί, συλλογίστηκε ο Τέιν, και δεν ήταν όλα απλές εικασίες.

Μπορεί τελικά, υπέθεσε, ακόμη και αν είχαν μείνει για λίγο στο σπίτι του, να μη βρίσκονταν πια εκεί. Ο Τάουζερ τους είχε μυριστεί ή τους είχε πάρει είδηση κατά κάποιο τρόπο εκείνο το πρωί, αλλά το βράδυ φαινόταν να τους έχει ξεχάσει.

Ο Τέιν έριξε το φτυάρι στον ώμο του και σήκωσε την αξίνα.

«Άντε να πηγαίνουμε», είπε. «Αρκετά δουλέψαμε για σήμερα».

Προχώρησαν μέσ' από τα χαμόκλαδα και βγήκαν στο δρόμο. Πυγολαμπίδες τρεμόφεγγαν εδώ κι εκεί στο σκοτάδι του δάσους και οι λάμπες του δρόμου λικνίζονταν στη βραδυνή αύρα. Τ' άστρα έλαμπαν ζωηρά κι αστραφτερά.

Μπορεί να βρίσκονταν ακόμη στο σπίτι, σκεφτόταν ο Τέιν. Μπορεί, όταν είδαν ότι ο Τάουζερ αντιδρούσε

στην παρουσία τους, να είχαν κάνει κάτι ώστε να μην τους αντιλαμβάνεται πια.

Κατά πάσα πιθανότητα ήταν εξαιρετικά προσαρμοστικοί. Ήταν φυσικό και επόμενο, άλλωστε. Δεν είχαν δυσκολευτεί καθόλου, θύμισε στον εαυτό του βλοσυρά, να προσαρμοστούν σ' ένα ανθρώπινο σπίτι.

Αυτός και ο Μπήσλυ ανηφόρισαν στα σκοτεινά το χαλικόστρωτο δρομάκι για ν' αφήσουν τα εργαλεία στο γκαράζ. Αλλά κάτι περίεργο συνέβαινε εκεί, γιατί το γκαράζ είχε εξαφανιστεί.

Δεν υπήρχε ούτε γκαράζ ούτε πρόσοψη σπιτιού, και το δρομάκι κοβόταν απότομα σ' έναν καμπυλωτό τοίχο που αποτελούσε τώρα το πίσω μέρος του γκαράζ.

Έφτασαν στον καμπυλωτό τοίχο και σταμάτησαν, κοιτάζοντας στο καλοκαιριάτικο σκοτάδι δίχως να πιστεύουν στα μάτια τους.

Δεν υπήρχε ούτε γκαράζ, ούτε βεράντα, ούτε μπροστινό μέρος.

Ήταν σαν κάποιος να είχε πιάσει τις δυο αντικρινές γωνίες της πρόσοψης του σπιτιού και να τις είχε λυγίσει έτσι που ν' αγγίξουν η μια την άλλη, διπλώνοντας ολόκληρη την πρόσοψη του κτηρίου μέσα στην καμπύλη των ενωμένων γωνιών.

Ο Τέιν είχε τώρα ένα σπίτι με διπλωμένη πρόσοψη. Στην πραγματικότητα το πράγμα δεν ήταν τόσο απλό, γιατί η καμπύλωση δεν ήταν εκείνη που θα περίμενε κανείς από τη συνένωση των δύο γωνιών. Η καμπύλη ήταν μακριά, ομαλή και, κατά κάποιο τρόπο, όχι ιδιαίτερα εμφανής. Ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί η πρόσοψη του σπιτιού και είχε χρησιμοποιηθεί ένα είδωλο του υπόλοιπου σπιτιού για να καμουφλαριστεί η έλλειψη.

Ο Τέιν άφησε το φτυάρι και την αξίνα να πέσουν,

και τα εργαλεία κροτάλισαν στο χαλίκι κοντά στα πόδια του. Σήκωσε το χέρι του κι έτριψε τα μάτια του, σαν να 'θελε να τα καθαρίσει από κάτι που ήταν αδύνατο να υπάρχει.

Αλλά όταν τράβηξε το χέρι του, τα πάντα ήταν όπως και πριν.

Δεν υπήρχε πρόσοψη στο σπίτι!

Ύστερα άρχισε να τρέχει προς την πίσω μεριά, δίχως καν να ξέρει γιατί έτρεχε, πλημμυρισμένος από πανικό γι' αυτό που είχε συμβεί στο σπίτι του.

Αλλά το πίσω μέρος του κτηρίου ήταν εντάξει. Ήταν όπως ακριβώς ήταν πάντοτε.

Ανέβηκε σκοντάφτοντας τα πίσω σκαλιά με τον Τάουζερ πίσω του. Άνοιξε την πόρτα, μπήκε στο διάδρομο και ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά προς την κουζίνα. Τη διέσχισε με τρεις δρασκελιές αγωνιώντας να δει τι είχε συμβεί στο μπροστινό μέρος.

Στην πόρτα μεταξύ κουζίνας και σαλονιού κοκάλωσε, και τα χέρια αρπάχτηκαν από το πόμολο, καθώς κοίταζε με γουρλωμένα μάτια προς τα παράθυρα του σαλονιού.

Έξω είχε νυχτώσει. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία γι' αυτό. Είχε δει τις πυγολαμπίδες να τρεμοφέγγουν στα χαμόκλαδα και τα χορτάρια, οι λάμπες του δρόμου είχαν ανάψει και τ' άστρα έλαμπαν στον ουρανό.

Αλλά τώρα το φως του ήλιου χυνόταν μέσα από τα παράθυρα του σαλονιού και πέρα έξω απλωνόταν μια γη που δεν ανήκε στο Γουίλοου Μπεντ.

«Μπήσλυ», έκανε βραχνά, «κοίτα έξω!»

Ο Μπήσλυ κοίταξε.

«Τι σόι τόπος είναι αυτός;» ρώτησε.

«Αυτό θα ήθελα να μάθω κι εγώ».

Ο Τάουζερ είχε βρει το πιάτο του και το έσπρωχνε με το μουσούδι προς την πόρτα της κουζίνας, θέλον-

τας να δώσει στον Τέιν να καταλάβει ότι ήταν η ώρα του φαγητού του.

Ο Τέιν διέσχισε το σαλόνι και άνοιξε την μπροστινή πόρτα. Είδε ότι τώρα το γκαράζ του ήταν κανονικά στη θέση του. Το φορτηγό του στεκόταν απέξω με τη μηχανή προς την πόρτα, ενώ το αμάξι του ήταν κανονικά παρκαρισμένο μέσα.

Δεν υπήρχε τίποτα το αφύσικο στην πρόσοψη του σπιτιού.

Αλλά αν η πρόσοψη ήταν τώρα φυσιολογική, δε συνέβαινε το ίδιο και με τα υπόλοιπα.

Γιατί το δρομάκι του γκαράζ κοβόταν λίγα μέτρα πέρα από το φορτηγό και δεν υπήρχαν πιο πέρα ούτε αυλή, ούτε δέντρα, ούτε δρόμος. Υπήρχε μονάχα μια έρημος — μια ομαλή απέραντη έρημος, επίπεδη σαν πάτωμα, με σποραδικούς σωρούς βράχων και σκόρπιες συστάδες βλάστησης. Όλο το υπόλοιπο έδαφος ήταν στρωμένο με άμμο και χαλίκια. Ένας πελώριος εκτυφλωτικός ήλιος έλαμπε πάνω από έναν ορίζοντα πάρα πολύ μακρινό. Και το περίεργο ήταν ότι ο ήλιος έλαμπε στο βορρά, εκεί που δεν μπορεί να υπήρχε κανένας φυσιολογικός ήλιος. Αλλά και η λάμψη του είχε μια περίεργη λευκότητα.

Ο Μπήσλυ βγήκε έξω στη βεράντα και ο Τέιν πρόσεξε ότι ο άλλος έτρεμε σαν τρομαγμένο σκυλί.

Ο Τέιν τον λυπήθηκε. «Θα 'λεγα καλύτερα να μπεις μέσα και να ετοιμάσεις κάτι να τσιμπήσουμε», του είπε μαλακά.

«Μα, Χάιραμ...»

«Δεν τρέχει τίποτα», τον διαβεβαίωσε ο Τέιν. «Όλα θα πάνε καλά».

«Αφού το λες εσύ, Χάιραμ...».

Ο Μπήσλυ γύρισε μέσα και το σκρίνιο της πόρτας

έκλεισε πίσω του. Σε λίγο ο Τέιν τον άκουσε να φτιάχνει κάτι στην κουζίνα.

Δεν κατηγορούσε τον Μπήσλυ για την τρεμούλα του, παραδέχτηκε μέσα του. Δεν ήταν δα και μικρό το σοκ να βγαίνεις από το σπίτι σου και ν' αντικρίζεις μια άγνωστη γη. Μπορεί ένας άνθρωπος να συνήθιζε κάποτε στην ιδέα, αλλά σίγουρα θα χρειαζόταν καιρός γι' αυτό.

Κατέβηκε από τη βεράντα, έκανε το γύρο του φορτηγού κι έστριψε τη γωνιά του γκαράζ, μισοπροετοιμασμένος να δει πιο πέρα το γνώριμο Γουίλοου Μπεντ. Τουλάχιστον, όταν είχε μπει από την πίσω πόρτα, το χωριό ήταν στη θέση του.

Δεν υπήρχε κανένα Γουίλοου Μπεντ. Υπήρχε μονάχα περισσότερη έρημος εκεί, πολύ περισσότερη.

Έκανε το γύρο του σπιτιού και δεν υπήρχε πίσω μέρος. Το πίσω μέρος ήταν τώρα όπως ήταν πριν η πρόσοψη — η ίδια ομαλή καμπύλωση που ένωνε τις γωνιές του κτηρίου.

Συμπλήρωσε το γύρο του βγαίνοντας πάλι μπροστά και η έρημος εκτεινόταν ολόγυρα. Και η πρόσοψη φαινόταν πάλι εντάξει· δεν είχε αλλάξει καθόλου. Το φορτηγό ήταν στη θέση του στο δρομάκι που κοβόταν απότομα, και το γκαράζ ανοιχτό με το αμάξι του μέσα.

Ο Τέιν προχώρησε μερικά βήματα στο έδαφος της ερήμου κι έσκυψε να σηκώσει μια χούφτα χαλίκια. Φαίνονταν συνηθισμένα χαλίκια και τίποτα περισσότερο.

Κάθισε εκεί στις φτέρνες του και άφησε τα χαλίκια να κυλήσουν ανάμεσα από τα δάχτυλά του.

Στο Γουίλοου Μπεντ το σπίτι του είχε πίσω πόρτα αλλά δεν είχε πρόσοψη. Εδώ πάλι, όπου κι αν ήταν το εδώ, υπήρχε η πρόσοψη με την μπροστινή πόρτα, αλλά δεν υπήρχε το πίσω μέρος του σπιτιού.

Στάθηκε όρθιος, πέταξε πέρα τα υπόλοιπα χαλίκια και ξεσκόνισε τα χέρια με το παντελόνι του.

Με την άκρη του ματιού του έπιασε κάποια κίνηση στη βεράντα, και τότε είδε τους μυστηριώδεις συγκατοίκους του.

Μια γραμμή από μικροσκοπικά ζώα — αν δηλαδή ήταν ζώα — κατέβαιναν τα σκαλοπάτια του, το ένα πίσω από το άλλο. Είχαν γύρω στους δέκα πόντους ύψος και βάδιζαν με τα τέσσερα, αν και ήταν ολοφάνερο ότι τα μπροστινά μέλη τους ήταν χέρια και όχι πόδια. Είχαν ποντικίσια μουσούδα αόριστα ανθρώπινη, με μακρύ και μυτερό ρύγχος. Φαίνονταν να 'χουν λέπια αντί για τρίχωμα, γιατί το κορμί τους γυάλιζε κυματιστά καθώς προχωρούσαν. Και όλα τους είχαν ουρές σαν το συρμάτινο σπιράλ που έχουν μερικά παιχνίδια. Ήταν ορθωμένες και στητές, και τρεμούλιαζαν καθώς περπατούσαν.

Κατέβαιναν τα σκαλοπάτια σε μονή γραμμή, με τέλεια στρατιωτική τάξη, δεκαπέντε με είκοσι πόντους το ένα από το άλλο.

Κατέβηκαν και συνέχισαν προς την έρημο, σε απαρέγκλιτη ευθεία γραμμή, σαν να ήξεραν ακριβώς πού πήγαιναν. Υπήρχε κάτι το αμείλικτα αποφασιστικό στην κίνησή τους, αλλά ωστόσο δε βιάζονταν.

Ο Τέιν μέτρησε δεκάξι τέτοια πλάσματα και τα παρακολουθούσε καθώς απομακρύνονταν στην έρημο μέχρι που χάθηκαν από τα μάτια του.

Να 'τοι, σκέφτηκε, εκείνοι που ήρθαν να ζήσουν μαζί μου. Είναι εκείνοι που τοποθέτησαν την οροφή, που επισκεύασαν την τηλεόραση της Άμπι, την κουζίνα και το ραδιόφωνο. Και κατά πάσα πιθανότητα είχαν έρθει στη Γη μ' εκείνο το αντικείμενο από γαλακτερό γυαλί που είχαν βρει στο δάσος.

Αλλά αν είχαν έρθει στη Γη μ' εκείνο το αντικείμενο

που είχαν ξεθάψει στο δάσος, τότε τι είδους τόπος ή-ταν τούτος δω;

Ανέβηκε πάλι τα σκαλοπάτια της βεράντας του, ά-νοιξε την πόρτα και είδε την κυκλική τρύπα των δεκα-πέντε πόντων που είχαν ανοίξει στο σκρίνιο για να βγουν από το σπίτι. Σημείωσε στο μυαλό του να την κλείσει κάποτε, κάποια μέρα που θα του περίσσευε χρόνος.

Μπήκε μέσα βροντώντας την πόρτα πίσω του.

«Μπήσλυ!», φώναξε.

Δεν πήρε καμία απάντηση.

Ο Τάουζερ ξεπρόβαλε από το κάτω μέρος του κα-ναπέ όπου είχε κρυφτεί και προσπάθησε να δικαιολο-γηθεί με τον τρόπο του.

«Δεν τρέχει τίποτα, φιλαράκο», τον καθησύχασε ο Τέιν. «Κι εγώ φοβήθηκα βλέποντάς τα».

Προχώρησε και μπήκε στην κουζίνα. Το μουντό φως της οροφής έλαμπε στην αναποδογυρισμένη κα-φετιέρα, στο σπασμένο φλιτζάνι στο πάτωμα και στο αναποδογυρισμένο μπολ με τ' αβγά. Ένα σπασμένο αβγό σχημάτιζε μια ασπροκίτρινη λιμνούλα στο πά-τωμα.

Από κει κατέβηκε στο κεφαλόσκαλο και είδε ότι το σκρίνιο της πίσω πόρτας ήταν ανεπανόρθωτα στρα-πατσαρισμένο. Το σκουριασμένο διχτυωτό του ήταν σκισμένο, σαν από έκρηξη, και ένα μέρος του πλαι-σίου ήταν κομματιασμένο.

Ο Τέιν κοίταξε το θέαμα με έκπληξη και απορία.

«Α, το δύστυχο, το χαζο-Μπήσλυ!», μουρμούρισε. «Πέρασε ακάθεκτος από μέσα δίχως καν να σταθεί ν' ανοίξει!

Άναψε το φως και κατέβηκε τις σκάλες για το υπό-γειο. Στα μισά κοντοστάθηκε κατάπληκτος.

Στ' αριστερά του υπήρχε ένας τοίχος... ένας τοίχος από το ίδιο υλικό που ήταν φτιαγμένη κι η οροφή.

Έσκυψε και είδε ότι ο τοίχος διέσχιζε όλο το υπό-γειο, από το πάτωμα ώς το ταβάνι, αποκλείοντας το χώρο του εργαστηρίου.

Και μέσα στο εργαστήρι; Ένας Θεός ήξερε τι υπήρ-χε εκεί!

Αν όχι τίποτε άλλο, εκεί μέσα ήταν το κομπιούτερ που είχε στείλει ο Χένρυ εκείνο το πρωί. Τρία φορτη-γά, είχε πει ο Μπήσλυ, τρία φορτηγά με συσκευές που τώρα βρίσκονταν στα χέρια εκείνων των πλασμάτων!

Ο Τέιν κάθισε αδύναμα σ' ένα σκαλί.

Πρέπει να νόμιζαν, συμπέρανε, ότι έδειχνε συνερ-γατικό πνεύμα! Μπορεί να είχαν φανταστεί ότι ήξερε τις προθέσεις τους και ότι δεν είχε καμία αντίρρηση. Ή ίσως να νόμιζαν ότι μ' αυτό τον τρόπο τους πλήρω-νε για την επισκευή της τηλεόρασης, της κουζίνας και του ραδιοφώνου.

Αλλά καλύτερα να έπιανε τα πράγματα με τη σειρά. Γιατί είχαν επιδιορθώσει την τηλεόραση, την κουζίνα και το ραδιόφωνο; Ήταν, μήπως, ένα είδος ενοικίου από μέρους τους; Μια φιλική χειρονομία; Ή ένα τεστ για να δουν τι μπορούσαν να κάνουν με την τεχνολο-γία τούτου του κόσμου; Ή μήπως για ν' ανακαλύψουν πώς η δική τους τεχνολογία θα μπορούσε να προσαρ-μοστεί στα υλικά και τις συνθήκες του πλανήτη που είχαν βρει;

Ο Τέιν σήκωσε το χέρι του και χτύπησε δοκιμαστι-κά τον τοίχο δίπλα στις σκάλες, και η λεία γαλακτερή επιφάνεια έβγαλε ένα μικρό καμπανιστό ήχο.

Ακούμπησε το αφτί του στον τοίχο και αφουγκρά-στηκε προσεκτικά. Του φάνηκε σαν ν' άκουγε ένα πο-λύ σιγανό βόμβο, αλλά ήταν κάτι τόσο αχνό που δεν μπορούσε να πάρει όρκο γι' αυτό.

Εκεί μέσα, πίσω από τον τοίχο, υπήρχε τώρα η χορτοκοπτική μηχανή του δικαστή Στήβενς, καθώς και διάφορα άλλη μηχανήματα που περίμεναν επισκευή. Θα τον έγδερναν ζωντανό οι ιδιοκτήτες τους, σκέφτηκε, ιδίως ο δικαστής. Ο Στήβενς ήταν πολύ στρυφνός τύπος.

Ο Μπήσλυ πρέπει να είχε μισοτρελαθεί από το φόβο του, συμπέρανε ο Τέιν. Όταν θα είδε εκείνα τα πλάσματα να βγαίνουν από το υπόγειο, θα είχε παλαβώσει στην κυριολεξία. Είχε περάσει με το κεφάλι από την πόρτα, δίχως καν να μπει στον κόπο να την ανοίξει, και τώρα θα ήταν κάτω στο χωριό παίρνοντας τ' αφτιά σε όσους είχαν διάθεση να τον ακούσουν.

Υπό κανονικές συνθήκες, κανένας δε θα έδινε σημασία στον Μπήσλυ, αλλά αν επέμενε και συνέχιζε να τσαμπουνάει τα ίδια τρελά πράγματα, μπορεί κάποιος να ερχόταν να ελέγξει. Ύστερα θα κουβαλιόνταν εδώ κατά κοπάδια, θα έχωναν τη μύτη τους παντού, θα χάζευαν με γουρλωμένα μάτια τη γη που απλωνόταν μπροστά στο σπίτι του και σύντομα μερικοί θα έβρισκαν τρόπο να κάνουν κουμάντο.

Ήταν κάτι που δεν τους αφορούσε καθόλου, είπε πεισματάρικα ο Τέιν στον εαυτό του, νιώθοντας να ξυπνά μέσα του το επιχειρηματικό του πνεύμα. Υπήρχε πολύ διαθέσιμη γη εκεί έξω και ο μόνος τρόπος για να τη φτάσει κανείς ήταν περνώντας μέσα από το σπίτι του. Στην περίπτωση αυτή ήταν λογικό όλη εκείνη η γη να ήταν δική του. Μπορεί να μην άξιζε τίποτα. Μπορεί να μην υπήρχε τίποτα εκεί έξω. Αλλά πριν αρχίσουν να της βάζουν χέρι οι άλλοι, καλύτερα να έριχνε μια ματιά να δει τι υπήρχε.

Ανέβηκε τις σκάλες και πήγε στο γκαράζ.

Ο ήλιος έλαμπε ακόμη πάνω από το βορινό ορίζοντα και τίποτα δε σάλευε.

Στο γκαράζ βρήκε ένα σφυρί, μερικά καρφιά και κάμποσες σανίδες και τα κουβάλησε στο σπίτι.

Εκεί πρόσεξε ότι ο Τάουζερ είχε εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και κοιμόταν στη χρυσαφένια καπιτονέ πολυθρόνα. Ο Τέιν δεν τον ενόχλησε.

Κλείδωσε την πίσω πόρτα του και κάρφωσε μερικές σανίδες πάνω της. Ύστερα επανέλαβε το ίδιο με την πόρτα της κουζίνας και τα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας.

Αυτό θα κρατούσε τους συντοπίτες του για λίγο, μονολόγησε, όταν θα έρχονταν εδώ να δουν τι συμβαίνει.

Από ένα ντουλάπι έβγαλε ένα βαρύ ντουφέκι για ελάφια, ένα κουτί φυσίγγια και το παλιό παγούρι του. Γέμισε το παγούρι με νερό από τη βρύση της κουζίνας κι έβαλε σ' ένα σάκο φαγητό για τον ίδιο και τον Τάουζερ. Θα έτρωγαν στο δρόμο, γιατί δεν είχε χρόνο να χάσει τώρα για φαγητό.

Ύστερα γύρισε στο σαλόνι κι έδιωξε τον Τάουζερ από την πολυθρόνα.

«Έλα, Τάουζερ», του είπε. «Πάμε να ρίξουμε μια ματιά να δούμε τι υπάρχει εκεί έξω».

Έριξε μια ματιά στο δείκτη βενζίνης του φορτηγού και είδε ότι το ρεζερβουάρ ήταν σχεδόν γεμάτο.

Μπήκε, με το σκύλο πίσω του, και ακούμπησε το ντουφέκι σε σημείο που να μπορεί να το αρπάξει εύκολα. Ύστερα έκανε μανούβρα και ξεκίνησε προς το βορρά, μπαίνοντας στην έρημο.

Ήταν εύκολη πορεία. Η έρημος ήταν επίπεδη σαν πίστα. Πότε πότε το έδαφος γινόταν λιγάκι ανώμαλο, αλλά όχι περισσότερο από πολλούς χωματόδρομους που περνούσε ταξιδεύοντας όταν κυνηγούσε αντίκες.

Το τοπίο δεν άλλαζε. Εδώ κι εκεί υψώνονταν χαμηλοί λόφοι, αλλά η ίδια η έρημος παρέμενε επίπεδη, συ-

νεχίζοντας έτσι ώς το μακρινό ορίζοντα. Ο Τέιν συνέχισε να πηγαίνει προς το βορρά, με τον ήλιο ίσια μπροστά. Έπεσε και σε κάτι αμμώδεις εκτάσεις, αλλά η άμμος ήταν σφιχτή και σταθερή και δεν του δημιούργησε κανένα πρόβλημα.

Μισή ώρα αργότερα πρόλαβε τα πλάσματα —και τα δεκάξι τους— που συνέχιζαν να βαδίζουν σταθερά σε μονή γραμμή.

Κόβοντας ταχύτητα, ο Τέιν κράτησε για λίγο παράλληλη πορεία μαζί τους, μέχρι που σκέφτηκε ότι δεν έκανε τίποτα έτσι. Τα πλάσματα συνέχιζαν σταθερά το δρόμο τους δίχως να κοιτάζουν δεξιά ή αριστερά.

Αναπτύσσοντας πάλι ταχύτητα ο Τέιν τ' άφησε πίσω του.

Ο ήλιος παρέμενε ασάλευτος στο βορρά, κι αυτό ήταν οπωσδήποτε πολύ περίεργο. Ίσως, σκέφτηκε από μέσα του ο Τέιν, τούτος ο κόσμος γύριζε στον άξονά του πολύ πιο αργά από τη Γη και η μέρα του ήταν μεγαλύτερη. Κρίνοντας από την ακινησία του, ίσως ήταν πάρα πολύ μεγαλύτερη.

Σκυμμένος πάνω από το τιμόνι, αγνάντευε πέρα στην ατέλειωτη έρημο, και για πρώτη φορά συνειδητοποίησε αληθινά το παράξενο της εμπειρίας.

Τούτος εδώ ήταν ένας άλλος κόσμος —δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό— ένας άλλος πλανήτης γύρω από ένα άλλο άστρο. Κανένας στη Γη δε θα μπορούσε να πει σε πιο σημείο του συνηθισμένου διαστήματος βρισκόταν. Κι ωστόσο, χάρη σε κάποια μέθοδο εκείνων των δεκάξι πλασμάτων που βάδιζαν σ' ευθεία γραμμή, ο κόσμος αυτός βρισκόταν ταυτόχρονα μόλις λίγα βήματα έξω από την πόρτα του σπιτιού του.

Ένας κάπως μεγαλύτερος λόφος ορθωνόταν τώρα μπροστά του στην επίπεδη έρημο. Πλησιάζοντας μπόρεσε να διακρίνει μια σειρά από λαμπερά αντικείμενα αραδιασμένα στο φρύδι του. Ύστερα από λίγο σταμάτησε και βγήκε έξω με τα κιάλια του.

Με τα κιάλια διέκρινε ότι τα λαμπερά αντικείμενα ήταν σαν εκείνο από γαλακτερό γυαλί που είχαν βρει στο δάσος. Μέτρησε οχτώ τέτοια, ν' αστραφτοκοπούν στον ήλιο, κουρνιασμένα σε κάτι γκρίζες υποδοχές. Υπήρχαν και άλλες υποδοχές που ήταν άδειες.

Κατέβασε τα κιάλια από τα μάτια του και στάθηκε εκεί για μια στιγμή, ζυγιάζοντας κατά πόσο ήταν φρόνιμο ν' ανέβει το λόφο να εξετάσει τ' αντικείμενα από πιο κοντά. Ύστερα κούνησε το κεφάλι του. Θα είχε χρόνο γι' αυτό αργότερα. Τώρα καλύτερα να συνέχιζε. Τούτη δεν ήταν κανονική εξερευνητική αποστολή, αλλά μια γρήγορη πρώτη αναγνώριση.

Ανέβηκε πάλι στο φορτηγό και συνέχισε το δρόμο του, ελέγχοντας κάθε τόσο το δείκτη βενζίνης. Όταν η βελόνα θα έφτανε στη μέση, θα έπρεπε να κάνει μεταβολή και να πάρει το δρόμο του γυρισμού.

Μπροστά είδε μια αχνή ασπράδα πάνω από τη μακρινή γραμμή του ορίζοντα και άρχισε να την παρατηρεί προσεκτικά. Μερικές στιγμές χανόταν για να ξαναφανεί αργότερα, αλλά ό,τι κι αν ήταν βρισκόταν πολύ μακριά για να βγάλει συμπέρασμα.

Κοίταξε στο μετρητή της βενζίνης και ειδε ότι ο δείκτης βρισκόταν κοντά στη μέση. Σταμάτησε το φορτηγό και βγήκε έξω με τα κιάλια του.

Καθώς προχωρούσε για να σταθεί μπροστά από το όχημα, παραξενεύτηκε νιώθοντας πόσο βαριά και κουρασμένα ήταν τα πόδια του. Ύστερα θυμήθηκε — έπρεπε να έχει πέσει για ύπνο εδώ και ώρες. Κοίταξε το ρολόι του και είδε ότι ήταν δύο η ώρα, κι αυτό σήμαινε δύο το πρωί πίσω στη Γη. Ήταν στα πόδια του για πάνω από είκοσι ώρες, και κάμποσες απ' αυτές τις

είχε ξοδέψει σκάβοντας για κείνο το παράξενο αντικείμενο στο δάσος.

Σήκωσε τα κιάλια στα μάτια του και είδε ότι η φευγαλέα λευκή γραμμή στον ορίζοντα ήταν μια οροσειρά. Η πελώρια, τραχιά γαλαζωπή μάζα ορθωνόταν πάνω από την έρημο, με τη λάμψη του χιονιού στις ράχες και τις κορφές της. Βρισκόταν πολύ μακριά, γιατί ακόμη και με τα ισχυρά κιάλια φαινόταν σαν μια γαλάζια θολούρα.

Μετακίνησε τα κιάλια δεξιά κι αριστερά και είδε ότι τα βουνά εκτείνονταν σε αρκετή έκταση πάνω από τη γραμμή του ορίζοντα.

Χαμήλωσε τα κιάλια από τα βουνά και περιεργάστηκε την έρημο μπροστά του. Ήταν όμοια μ' εκείνη που είχε διασχίσει, ομαλή σαν πίστα, με σποραδικά υψωματάκια και αραιή βλάστηση.

Και τότε είδε το σπίτι!

Τα χέρια του τρεμούλιασαν και χαμήλωσε τα κιάλια, αλλά για να τ' ανεβάσει αμέσως πάλι στα μάτια του. Ήταν σπίτι, καμία αμφιβολία γι' αυτό. Ένα παράξενο σπίτι στα ριζά ενός λοφίσκου, στη σκιά του υψώματος πίσω του έτσι που δε διακρινόταν με γυμνό μάτι.

Φαινόταν να 'ναι μικρό σε μέγεθος. Η στέγη του έμοιαζε με στρογγυλεμένο κώνο και ήταν κολλητά στη γη ή στην πλαγιά πίσω του. Υπήρχε ένα οβάλ άνοιγμα που μάλλον θα ήταν πόρτα, αλλά πουθενά δε φαίνονταν παράθυρα.

Χαμήλωσε πάλι τα κιάλια του και κοίταξε το λοφίσκο. Υπολόγισε ότι ήταν εφτά ή οχτώ χιλιόμετρα μακριά. Η βενζίνη θα του έφτανε για να πάει ώς εκεί, αλλά και στη χειρότερη περίπτωση θα μπορούσε να κάνει πεζός τα τελευταία λίγα χιλιόμετρα ώς το Γουίλοου Μπεντ.

Ήταν παράξενο, σκέφτηκε, να υπάρχει ένα σπίτι ολομόναχο εκεί στην ερημιά. Στα τόσα χιλιόμετρα που είχε διανύσει στην έρημο δεν είχε συναντήσει ίχνος ζωής εκτός από τα δεκάξι ποντικόμορφα πλάσματα που βάδιζαν στη γραμμή, ούτε κανένα τεχνητό κτίσμα εκτός από τα οχτώ αντικείμενα από γαλακτερό γυαλί πάνω στο λόφο.

Ανέβηκε πάλι στο φορτηγό του, έβαλε πρώτη και ξεκίνησε. Δέκα λεπτά αργότερα σταματούσε μπροστά από το σπίτι, που εξακολουθούσε να βρίσκεται στη σκιά του λοφίσκου.

Κατέβηκε από το φορτηγό παίρνοντας μαζί και το ντουφέκι του. Ο Τάουζερ πήδησε κι αυτός κάτω και στάθηκε εκεί, με το τρίχωμά του ορθωμένο, γρυλίζοντας σιγανά.

«Τι τρέχει, αγόρι μου;» τον ρώτησε ο Τέιν.

Ο Τάουζερ γρύλισε ξανά.

Το σπίτι παρέμενε σιωπηλό. Φαινόταν έρημο.

Ο Τέιν πρόσεξε ότι οι τοίχοι ήταν από τραχιά, ακατέργαστη πέτρα δεμένη με κάποια εύθριπτη λάσπη αντί για κονίαμα. Η στέγη ήταν αρχικά φτιαγμένη από χορτόπλινθους, κι αυτό ήταν παράξενο, γιατί πουθενά στην έρημο δεν υπήρχε τέτοιο υλικό. Όμως τώρα, αν και μπορούσε κανείς να διακρίνει τις ενώσεις των χορτόπλινθων, δεν έμενε παρά σκέτη λάσπη ψημένη από τον ήλιο της ερήμου.

Το ίδιο το σπίτι δεν είχε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Ήταν εντελώς γυμνό από διακοσμητικά στοιχεία, δίχως την παραμικρή προσπάθεια ν' απαλυνθεί η τραχιά πρακτικότητα ενός απλού καταλύματος. Ήταν από κείνα που μπορεί να έφτιαχναν κάποιοι βοσκοί. Φαινόταν παμπάλαιο, και οι πέτρες είχαν αρχίσει να ξεφλουδίζουν και να θρυμματίζονται από τον καιρό.

Με το ντουφέκι στη μασχάλη, ο Τέιν προχώρησε

προς το σπίτι. Έφτασε στην πόρτα και κοίταξε μέσα, αντικρίζοντας σκοτάδι και σιωπή.

Κοίταξε πίσω του τον Τάουζερ και είδε ότι ο σκύλος είχε συρθεί κάτω από το φορτηγό, κοιτάζοντας από κει και γρυλίζοντας.

«Μείνε εδώ, Τάουζερ», τον πρόσταξε ο Τέιν. «Μην πάρεις δρόμο».

Με το ντουφέκι προτεταμένο, ο Τέιν πέρασε από το κατώφλι προς το σκοτεινό εσωτερικό. Εκεί κοντοστάθηκε για μια στιγμή να συνηθίσουν τα μάτια του στο μισοσκόταδο.

Τελικά άρχισε να διακρίνει το δωμάτιο στο οποίο στεκόταν. Ήταν λιτό και πρωτόγονο, με ένα χοντροκομμένο πέτρινο πάγκο στον έναν τοίχο και παράξενες, άγνωστης χρησιμότητας κόχες σκαμμένες στον άλλο. Ένα σαραβαλιασμένο ξύλινο έπιπλο στεκόταν σε μια γωνιά, αλλά ο Τέιν δεν μπόρεσε να μαντέψει τη χρήση του.

Ένα παλιό κι ερημωμένο σπίτι, συμπέρανε, εγκαταλειμμένο προ πολλού. Ίσως κάποιοι βοσκοί να ζούσαν εδώ στο μακρινό παρελθόν, όταν η έρημος ήταν μια εύφορη, χορταριασμένη πεδιάδα.

Υπήρχε μια πόρτα που οδηγούσε σε άλλο δωμάτιο και καθώς ο Τέιν διάβαινε το κατώφλι της άκουσε ένα αχνό, απόμακρο μπουμπουνητό καθώς και κάτι άλλο... τον ήχο δυνατής βροχής! Από την ανοιχτή πόρτα που έβγαζε κάπου πίσω, μια θαλασσινή αρμύρα χτύπησε τα ρουθούνια του, και στάθηκε εκεί σαν μαρμαρωμένος στο κέντρο του δεύτερου δωματίου.

Άλλο ένα!

Άλλο ένα σπίτι που οδηγούσε σ' έναν άλλο κόσμο!

Προχώρησε αργά σαν μαγνητισμένος προς την εξωτερική πίσω πόρτα κα βγήκε σε μια συννεφιασμένη, μουντή μέρα με τη βροχή να πέφτει σαν καταρράχτης

από τα βαριά σύννεφα. Λιγότερο από ένα χιλιόμετρο μακριά, πέρα από ένα κομμάτι γης με σκόρπια, τραχιά και γκριζωπά βράχια, απλωνόταν μια τρικυμισμένη θάλασσα. Τα κύματα βροντούσαν μανιασμένα στην ακτή τινάζοντας ψηλά αφρούς και σταγονίδια.

Προχώρησε έξω από την πόρτα και σήκωσε τα μάτια προς τον ουρανό. Οι χοντρές σταγόνες της βροχής του μαστίγωναν το πρόσωπο με μανία. Υπήρχε μια παγωνιά και μια υγρασία στην ατμόσφαιρα και ο τόπος είχε κάτι το άγρια απόκοσμο. Ήταν ένας κόσμος που λες και είχε βγει από κάποιο παλιό, υπερφυσικό θρύλο του βορρά, με στοιχειά και ξωτικά.

Κοίταξε ολόγυρα αλλά δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει τίποτα, γιατί η βροχή έκρυβε τον κόσμο πέρα από κείνο το κομμάτι της ακτής. Όμως, πίσω από τη βροχή, μπορούσε να νιώσει μια παρουσία που έκανε ανατριχίλες να διατρέξουν τη ραχοκοκαλιά του. Ξεροκαταπίνοντας τον κόμπο του τρόμου στο λαιμό του, ο Τέιν γύρισε και όρμησε τυφλά πίσω στην πόρτα και το σπίτι.

Ένας κόσμος πιο πέρα ήταν υπεραρκετός, σκέφτηκε. Δύο κόσμοι πιο πέρα ήταν πάρα πολύ για έναν άνθρωπο. Αναρρίγησε στην αίσθηση της απόλυτης μοναξιάς που πλημμύρισε απότομα την ψυχή του. Ξαφνικά, τούτο το παλιό, ξεχασμένο σπίτι έγινε ανυπόφορο. Όρμησε έξω.

Απέξω ο ήλιος ήταν λαμπρός και υπήρχε μια καλοδεχούμενη ζεστασιά. Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα από τη βροχή και μικρά σταγονίδια νερού γυάλιζαν στην κάννη του όπλου του.

Κοίταξε ολόγυρα για τον Τάουζερ, αλλά ο σκύλος του δε φαινόταν πουθενά. Δεν ήταν κάτω από το φορτηγό ούτε πουθενά εκεί.

Ο Τέιν φώναξε τ' όνομά του, αλλά δεν πήρε απάντηση. Η φωνή του αντήχησε μοναχική και κούφια στην ερημιά και τη σιωπή.

Έκανε το γύρο του σπιτιού ψάχνοντας για το σκύλο, και είδε ότι το οίκημα δεν είχε πίσω πόρτα. Οι χοντροφτιαγμένοι λιθόχτιστοι πλαϊνοί τοίχοι καμπύλωναν μ' εκείνο τον αλλόκοτο τρόπο και δεν υπήρχε καμία πίσω πόρτα στο σπίτι.

Αλλά ο Τέιν δεν παραξενεύτηκε· το περίμενε κάτι τέτοιο. Το μόνο που τον ενδιέφερε τώρα ήταν να βρει το σκύλο του και ένιωθε τον πανικό να φουντώνει μέσα του. Κατά κάποιο τρόπο αισθανόταν έντονα ότι βρισκόταν πολύ μακριά από το σπίτι του.

Έφαγε τρεις ώρες ψάχνοντας. Γύρισε μέσα στο οίκημα, αλλά ο Τάουζερ δεν ήταν εκεί. Βγήκε πάλι σ' εκείνο τον άλλο κόσμο κι έψαξε ανάμεσα στα σκόρπια βράχια. Όμως ο Τάουζερ δεν ήταν ούτε εκεί.

Επέστρεψε στην έρημο, έκανε το γύρο του λοφίσκου και σκαρφάλωσε στην κορφή για να κοιτάξει ολόγυρα με τα κιάλια του. Το μόνο που αντίκρισε ήταν η νεκρή έρημος που απλωνόταν ατέλειωτη προς όλες τις κατευθύνσεις.

Εξαντλημένος από την κούραση, τρικλίζοντας και σχεδόν έτοιμος να σωριαστεί στα πόδια του, γύρισε πίσω στο φορτηγό.

Στηρίχτηκε πάνω του και προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε κάποια τάξη.

Θα ήταν μάταιο να συνεχίσει στην κατάσταση που ήταν. Χρειαζόταν οπωσδήποτε λίγο ύπνο. Εξάλλου, έπρεπε να γυρίσει στο Γουίλοου Μπεντ, να γεμίσει το ρεζερβουάρ και να εφοδιαστεί με πρόσθετη βενζίνη ώστε να μπορεί να ψάξει σε μεγαλύτερη ακτίνα για να βρει τον Τάουζερ.

Δεν μπορούσε ν' αφήσει το σκύλο του εδώ πέρα—

ούτε καν μπορούσε να το διανοηθεί. Αλλά έπρεπε να το σχεδιάσει σωστά και να ενεργήσει ψύχραιμα. Δε θα ήταν σε θέση να βοηθήσει τον Τάουζερ αν συνέχιζε να τρικλίζει εδώ κι εκεί, πτώμα από την εξάντληση.

Ανέβηκε στο φορτηγό και πήρε το δρόμο της επιστροφής για το Γουίλοου Μπεντ, ακολουθώντας τα αχνά σημάδια που είχαν αφήσει οι ρόδες του στο έδαφος, και πασχίζοντας να καταπολεμήσει τη φοβερή νύστα και να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά.

Περνώντας από τον ψηλότερο λόφο όπου υπήρχαν τα γαλακτερά αντικείμενα, σταμάτησε και περπάτησε ένα γύρω για να μην κοιμηθεί πάνω στο τιμόνι. Τότε πρόσεξε ότι υπήρχαν επτά τέτοια αντικείμενα στις βάσεις τους.

Αλλ' αυτό δεν είχε καμιά σημασία τώρα. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να μην υποκύψει στην κούραση που έκανε το κορμί του βαρύ σαν μολύβι και να κρατήσει σταθερό το τιμόνι μέχρι να φτάσει πίσω στο Γουίλοου Μπεντ. Εκεί θα μπορούσε να κοιμηθεί και μετά θα γύριζε πάλι να ψάξει για τον Τάουζερ.

Περίπου στα μισά του δρόμου της επιστροφής είδε το άλλο αμάξι και το κοίταξε με ζαβλακωμένη έκπληξη, γιατί το φορτηγό που οδηγούσε και το αμάξι του πίσω στο γκαράζ του ήταν τα μόνα οχήματα απ' αυτή την πλευρά του σπιτιού.

Σταμάτησε το φορτηγό και κατέβηκε τρικλίζοντας.

Τοι άλλο αμάξι πλησίασε και από μέσα πήδησαν γοργά ο Χένρυ Χόρτον, ο Μπήσλυ κι ένας άντρας με άστρο στο στήθος.

«Δόξα τω Θεώ που σε βρήκαμε!» φώναξε ο Χένρυ, πλησιάζοντάς τον με μεγάλες δρασκελιές.

«Μα δεν είχα χαθεί», διαμαρτυρήθηκε ο Τέιν. «Γύριζα πίσω».

«Είναι ξεθεωμένος», παρατήρησε ο άντρας με το άστρο.

«Από δω ο σερίφης Χάνσον», είπε ο Χένρυ. «Ακολουθούσαμε τα χνάρια σου».

«Έχασα τον Τάουζερ», μουρμούρισε ο Τέιν. «Αναγκάστηκα να φύγω και να τον αφήσω. Μην ασχολείστε μαζί μου και πηγαίνετε να ψάξετε για τον Τάουζερ. Μπορώ να γυρίσω και μόνος».

Άπλωσε το χέρι για να στηριχτεί από την πόρτα του φορτηγού.

«Σπάσατε την πόρτα μου», παρατήρησε στον Χένρυ. «Μπήκατε με τη βία στο σπίτι μου και πήρατε το αμάξι μου...»

«Δε γινόταν αλλιώς, Χάιραμ. Φοβηθήκαμε ότι κάτι σου είχε συμβεί. Έτσι που τα 'λεγε ο Μπήσλυ σου σηκωνόταν η τρίχα να τον ακούς».

«Καλύτερα να τον πάρετε στο αμάξι», είπε ο σερίφης. «Θα οδηγήσω εγώ το φοργηγό πίσω».

«Μα πρέπει να ψάξω για τον Τάουζερ!»

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα στην κατάσταση που είσαι. Πρέπει πρώτα να ξεκουραστείς».

Ο Χένρυ τον έπιασε από το μπράτσο και τον οδήγησε προς το αμάξι, ενώ ο Μπήσλυ κρατούσε την πίσω πόρτα ανοιχτή.

«Έχεις καμιά ιδέα τι τόπος είναι αυτός;» ψιθύρισε ο Χένρυ συνωμοτικά.

«Δεν ξέρω σίγουρα», μουρμούρισε ο Τέιν. «Μάλλον κάποιος άλλος—»

Ο Χένρυ τον διέκοψε μ' ένα μικρό γέλιο. «Τέλος πάντων, μάλλον δεν έχει σημασία. Ό,τι και να 'ναι, μας έβαλε στο χάρτη. Είμαστε σε όλα τα δελτία ειδήσεων, οι εφημερίδες μας αφιερώνουν μεγάλους τίτλους και η πόλη βρίθει από δημοσιογράφους και τηλεοπτικά συνεργεία. Περιμένουμε να έρθουν και κάτι μεγάλοι επίσημοι. Σ' το λέω, Χάιραμ, θα κάνουμε την τύχη μας...»

Ο Τέιν δεν άκουσε τίποτα περισσότερο. Ήδη κοιμόταν βαθιά πριν καλά καλά βολευτεί στο κάθισμα.
Όταν ξύπνησε έμεινε για λίγο σιωπηλός στο κρεβάτι του. Οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες και το δωμάτιο ήταν δροσερό και γαλήνιο.

Είναι ωραίο, συλλογίστηκε, να ξυπνάς σ' ένα γνώριμο δωμάτιο... ένα δωμάτιο που το ξέρεις μια ολάκερη ζωή, σ' ένα σπίτι που ανήκε στη φαμίλια σου σχεδόν για έναν αιώνα.

Ύστερα η θύμηση των τελευταίων γεγονότων τον χτύπησε σαν αστροπελέκι, και ανακάθισε σαν να τον τσίμπησε σφήκα.

Τώρα το άκουγε... κάτι σαν επίμονο μουρμουρητό πέρα από το παράθυρο.

Τινάχτηκε από το κρεβάτι και τράβηξε την κουρτίνα στο πλάι. Κοιτάζοντας έξω, είδε τον κλοιό των στρατιωτών που κρατούσαν πίσω τα πλήθη που πλημμύριζαν την πίσω αυλή του και όλους τους γύρω χώρους.

Άφησε την κουρτίνα να πέσει και άρχισε να ψάχνει για τα παπούτσια του· κατά τ' άλλα ήταν ντυμένος κανονικά. Φαίνεται ότι ο Χένρυ με τον Μπήσλυ τον είχαν μεταφέρει στο κρεβάτι βγάζοντάς του απλώς τα παπούτσια και μετά τον άφησαν εκεί. Δε θυμόταν τίποτε απ' όλ' αυτά. Θα πρέπει να είχε πέσει ξερός στον ύπνο από τη στιγμή που τον φόρτωσαν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

Βρήκε τα παπούτσια του στο πάτωμα κοντά στην άκρη του κρεβατιού και κάθισε στο στρώμα να τα φορέσει.

Όλο αυτό το διάστημα το μυαλό του δούλευε πυρετικά αναλύοντας τις επόμενες κινήσεις του.

Με κάποιο τρόπο έπρεπε να βρει βενζίνη για να γεμίσει το ρεζερβουάρ και να φορτώσει μερικά έξτρα μπιτόνια στην καρότσα. Ύστερα θα χρειαζόταν τρόφιμα, νερό και ίσως κανένα σλήπινγκ-μπαγκ. Ήταν αποφασισμένος να μην ξαναγυρίσει πριν βρει το σκύλο του.

Τέλειωσε με τα παπούτσια δένοντας τα κορδόνια τους και προχώρησε προς το σαλόνι του. Δεν υπήρχε κανένας εκεί, αλλά ομιλίες ακούγονταν από την κουζίνα.

Έριξε μια ματιά από το παράθυρο και είδε την έρημο ν' απλώνεται απέραντη όπως και πριν. Πρόσεξε ότι ο ήλιος είχε γείρει πιο πολύ στον ουρανό, αλλά εκεί στο προαύλιό του ήταν ακόμη πρωί.

Κοίταξε το ρολόι του και είδε ότι έδειχνε έξι. Από την κλίση των σκιών που είχε δει όταν κοίταξε από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας συμπέρανε ότι ήταν έξι το απόγευμα. Κατάλαβε με κάποιο σκίρτημα ενοχής ότι είχε κοιμηθεί σχεδόν μια ολόκληρη μέρα. Δε σκόπευε να κοιμηθεί τόσο πολύ. Δεν ήθελε ν' αφήσει τον Τάουζερ τόσες ώρες εκεί έξω.

Τράβηξε για την κουζίνα και βρήκε τρεις ανθρώπους εκεί: την Άμπι και τον Χένρυ Χόρτον και έναν άντρα με στρατιωτική στολή.

«Α, σηκώθηκες βλέπω!» φώναξε η Άμπι κεφάτα. «Αναρωτιόμαστε πότε θα ξυπνούσες».

«Υπάρχει κανένας καφές, Άμπι;»

«Ναι, μια γεμάτη καφετιέρα. Θα σου ετοιμάσω και κάτι να φας».

«Απλώς καμιά φρυγανιά», είπε ο Τέιν. «Δεν έχω πολύ χρόνο. Πρέπει να βγω να ψάξω για τον Τάουζερ».

«Χάιραμ», είπε ο Χένρυ, «να σου συστήσω το συνταγματάρχη Ράιαν της Εθνοφρουράς. Έχει τους άντρες του απέξω».

«Ναι, τους είδα από το παράθυρο».

«Ήταν αναγκαίο», εξήγησε ο Χένρυ. «Εντελώς αναγκαίο. Ο σερίφης δεν αρκούσε να τα βγάλει πέρα. Τα πλήθη άρχισαν να φτάνουν σωρηδόν και θα σήκωναν ακόμη και το σπίτι. Έτσι τηλεφώνησα στον κυβερνήτη».

«Κάθισε, Τέιν», είπε ο συνταγματάρχης. «Θέλω να σου μιλήσω».

«Ασφαλώς», είπε ο Τέιν τραβώντας μια καρέκλα. «Συγγνώμη που βιάζομαι τόσο, αλλά είναι ο σκύλος μου εκεί έξω».

«Τούτη η υπόθεση», είπε ο συνταγματάρχης με αγέρωχο ύφος, «είναι ασύγκριτα πιο σημαντική απ' οποιονδήποτε σκύλο».

«Αυτό, συνταγματάρχα μου, το λες γιατί δεν ξέρεις τον Τάουζερ. Είναι το καλύτερο σκυλί που είχα ποτέ, και πέρασαν κάμποσα από τα χέρια μου. Τον μεγάλωσα από τόσο δα κουταβάκι και ήταν φίλος μου όλ' αυτά τα χρόνια».

«Εντάξει», είπε ο συνταγματάρχης, «είναι φίλος, το δέχομαι. Αλλά πάντως πρέπει να μιλήσουμε οι δυο μας».

«Κάτσε να μιλήσετε», είπε η Άμπι στον Τέιν. «Εγώ θα ετοιμάσω κάτι πίτες και το σπιτικό λουκάνικο που έφερε ο Χένρυ από τη φάρμα μας».

Η πίσω πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Μπήσλυ, με τη συνοδεία φοβερού ορυμαγδού από μεταλλικούς κρότους. Κουβαλούσε τρία άδεια μπιτόνια των πέντε γαλονιών στο ένα χέρι και δύο στο άλλο. Με την κάθε του κίνηση χτυπούσαν μεταξύ τους.

«Για σταθείτε!» φώναξε ο Τέιν. «Τι τρέχει εδωπέρα;»

«Μην κάνεις έτσι, ηρέμησε», του είπε ο Χένρυ. «Δεν έχεις ιδέα τι προβλήματα αντιμετωπίζουμε. Θέλαμε

να περάσουμε μέσα από δω ένα μεγάλο βυτίο βενζίνης αλλά στάθηκε αδύνατο. Προσπαθήσαμε να γκρεμίσουμε το πίσω μέρος της κουζίνας για να περάσει, αλλά δεν μπορέσαμε να—»

«Τι κάνατε, λέει!»

«Προσπαθήσαμε να γκρεμίσουμε το πίσω μέρος της κουζίνας», επανέλαβε ατάραχα ο Χένρυ. «Δεν μπορείς να περάσεις ένα απ' αυτά τα μεγάλα ντεπόζιτα καυσίμων από τη συνηθισμένη πόρτα. Όμως, όταν κάναμε την απόπειρα, ανακαλύψαμε ότι ολόκληρο το σπίτι είναι ντυμένο εσωτερικά με το ίδιο υλικό που χρησιμοποίησες και στο υπόγειο. Το χτυπάς με τσεκούρι και στομώνει το ατσάλι».

«Μα, Χένρυ, τούτο δω είναι το σπίτι μου, και κανένας δεν έχει δικαίωμα ν' αρχίσει να το κατεδαφίζει».

«Όχι ότι θα μπορούσαμε, δηλαδή», παρενέβη ο συνταγματάρχης. «Εκείνο που θα 'θελα να μάθω, Τέιν, είναι τι σόι υλικό είναι αυτό που δεν μπορέσαμε να τρυπήσουμε».

«Και μην αρπάζεσαι έτσι, Χάιραμ», τον συμβούλεψε ο Χένρυ. «Ένας ολόκληρος καινούριος κόσμος μας περιμένει εκεί έξω—»

«Δεν περιμένει ούτε σένα ούτε κανέναν», τον διέκοψε άγρια ο Τέιν.

«Πρέπει να τον εξερευνήσουμε, και για να το κάνουμε αυτό χρειαζόμαστε ένα απόθεμα βενζίνης. Εφόσον δεν έχουμε κανένα μεγάλο ντεπόζιτο, συγκεντρώνουμε όσα μπιτόνια μπορούμε. Ύστερα θα περάσουμε μια σωλήνα από δω—»

«Μα, Χένρυ—»

«Σταμάτα να με διακόπτεις κάθε τόσο», του είπε ο Χένρυ αυστηρά, «και άσε με να τελειώσω. Δεν μπορείς να φανταστείς τι οργανωτικά προβλήματα αντιμετωπίζουμε. Είμαστε στριμωγμένοι σ' ένα λαιμό μπουκάλας πλατύ όσο και μια κανονική πόρτα. Πρέπει να περάσουμε εφόδια εκεί έξω, καθώς και μεταφορικά μέσα. Με τ' αυτοκίνητα και τα φορτηγά το πρόβλημα δε θα 'ναι τόσο σοβαρό. Θα μπορέσουμε να τα διαλύσουμε και να τα περάσουμε κομμάτι κομμάτι, αλλά ένα αεροπλάνο θα είναι πρόβλημα».

«Τώρα άκου εσύ εμένα, Χένρυ. Κανένας δε θα περάσει αεροπλάνα μέσ' από δω. Τούτο το σπίτι ανήκει στη φαμίλια μου κοντά έναν αιώνα, είναι ιδιοκτησία μου και μου ανήκει κανονικά. Δεν μπορείτε να μου πλακώνετε εδώ σαν αφεντικά και ν' αρχίσετε να μου κουβαλάτε κι εγώ δεν ξέρω τι από μέσα».

«Μα», έκανε ο Χένρυ παρακλητικά, «ένα αεροπλάνο θα μας είναι πολύτιμο. Μπορείς να καλύψεις πολύ μεγαλύτερες αποστάσεις αν διαθέτεις αεροπλάνο».

Ο Μπήσλυ διέσχισε την κουζίνα βροντώντας και κουδουνίζοντας και βγήκε στο σαλόνι.

Ο συνταγματάρχης αναστέναξε. «Έλπιζα, κύριε Τέιν, ότι θα καταλαβαίνατε καλύτερα πώς έχει το ζήτημα. Για μένα είναι απλό: Η πολιτεία, βέβαια, θα μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμα της απαλλοτρίωσης κηρύσσοντας την περιοχή εθνικής σημασίας, αλλά καλύτερα να μην έφτανε το πράγμα ώς εκεί. Μιλώ εντελώς ανεπίσημα, βέβαια, αλλά είμαι σίγουρος ότι η κυβέρνηση θα προτιμούσε κάποιο φιλικό διακανονισμό».

«Αμφιβάλλω», είπε ο Τέιν μπλοφάροντας, μην έχοντας ιδέα για τη σχετική νομοθεσία, «κατά πόσο θα μπορούσε ν' απαλλοτριωθεί το κτήμα μου. Απ' όσο ξέρω, ο νόμος μπορεί να εφαρμοστεί σε κτήρια και δρόμους που—»

«Αυτό είναι δρόμος», τον έκοψε ξερά ο συνταγματάρχης. «Ένας δρόμος που διασχίζει το σπίτι σας προς έναν άλλο κόσμο».

«Κατά πρώτο», τόνισε ο Τέιν, «η πολιτεία θα πρέπει ν' αποδείξει ότι το απαιτεί το δημόσιο συμφέρον και πως η άρνηση του ιδιοκτήτη να παραιτηθεί των δικαιωμάτων του ισοδυναμεί με παρεμπόδιση κρατικού έργου και—»

«Νομίζω», είπε ο συνταγματάρχης, «ότι η πολιτεία θα μπορούσε ν' αποδείξει την ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος».

«Κι εγώ νομίζω», γρύλισε ο Τέιν οργισμένα, «ότι καλά θα κάνω να βρω ένα δικηγόρο».

«Αν το λες σοβαρά», προσφέρθηκε ο Χένρυ εξυπηρετικά, «και —όπως φαντάζομαι— θέλεις κάποιον καλό, θα σου συνιστούσα μια φίρμα που σίγουρα θα εκπροσωπούσε αποτελεσματικά τα συμφέροντά σου και, μάλιστα, με λογική αμοιβή».

Ο συνταγματάρχης σηκώθηκε βράζοντας από μέσα του. «Θα έχεις να λογοδοτήσεις για όλ' αυτά, Τέιν. Υπάρχουν πολλά που το κράτος θα ήθελε να πληροφορηθεί. Και το πρώτο που θα θελήσουν να μάθουν είναι πώς τα κατάφερες όλα αυτά. Είσαι έτοιμος να δώσεις εξηγήσεις;»

«Όχι», αποκρίθηκε ο Τέιν. «Δε νομίζω πως είμαι». Νομίζουν ότι εγώ έκανα τούτη τη δουλειά και θα μου χιμήξουν σαν αγέλη λύκων για να μάθουν πώς την έκανα, συλλογίστηκε με κάποια ανησυχία. Στο μυαλό του ήρθαν εικόνες από βλοσυρούς πράκτορες του Εφ-Μπι-Αι, του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και του Πενταγώνου και, αν και καθιστός, ένιωσε τα γόνατά του να τρέμουν.

Ο συνταγματάρχης έκανε μεταβολή και βγήκε με ψυχρό ύφος από την κουζίνα. Βγαίνοντας βρόντησε την πόρτα πίσω του.

Ο Χένρυ κοίταξε τον Τέιν συλλογισμένα.

«Μιλούσες σοβαρά;» τον ρώτησε. «Σκοπεύεις να τους σηκώσεις κεφάλι;»

«Άρχισε να μου τη δίνει», απάντησε ο Τέιν. «Δεν μπορούν να μου κουβαλιώνται εδώ και να κάνουν κουμάντο δίχως καν να με ρωτήσουν. Δεν δίνω πεντάρα τι μπορεί να σκεφτεί οποιοσδήποτε, αλλά τούτο δω είναι το σπίτι μου. Εδώ γεννήθηκα, εδώ έζησα όλη μου τη ζωή, είναι ένα μέρος που αγαπώ και—»

«Ναι», έκανε ο Χένρυ. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις».

«Μπορεί να φέρνομαι λίγο σαν παιδί, αλλά δε θα με πείραζε τόσο αν έδειχναν προθυμία να καθίσουμε να κουβεντιάσουμε τα σχέδια τους όταν θ' αναλάμβαναν την ευθύνη της υπόθεσης. Και σ' το λέω, Χένρυ, τούτο δω δεν είναι κάτι τόσο απλό. Ό,τι κι αν φαντάζεται η Ουάσιγκτον, τούτος δεν είναι ένας τόπος που μπορούμε να ορμήσουμε και να τον κάνουμε δικό μας. Υπάρχει κάτι εκεί έξω που καλά θα κάνουμε να προσέχουμε τα βήματά μας—»

«Σκεφτόμουν», τον διέκοψε ο Χένρυ, «όπως καθόμουν εδώ και σ' άκουγα, ότι η στάση σου είναι πολύ αξιέπαινη και της αξίζει κάθε υποστήριξη. Σκέφτηκα ότι δε θα ήμουν καλός γείτονας αν καθόμουνα αμέτοχος και σε άφηνα να πολεμάς μόνος. Προτείνω να προσλάβουμε μια ομάδα από τους καλύτερους δικηγόρους για να δώσουν τη μάχη μας και στο μεταξύ να ιδρύσουμε μια κτηματική εταιρία ανάπτυξης. Έτσι θα διασφαλιστούμε ότι τούτος ο νέος κόσμος σου θα χρησιμοποιηθεί όπως πρέπει».

Κοντοστάθηκε λίγο και συνέχισε.

«Εδώ που τα λέμε, είναι λογικό, Χάιραμ, να είμαι εγώ εκείνος που θα σταθεί στο πλευρό σου, ν' αγωνιστούμε μαζί τούτη τη μάχη, εφόσον είμαστε ήδη συνεταίροι σ' εκείνη την υπόθεση της τηλεόρασης».

«Τι ακούω περί τηλεόρασης;» ρώτησε επιθετική η

Άμπι, βροντώντας μπροστά στον Τέιν ένα δίσκο με πίτες.

«Έλα τώρα, Άμπι», την αποπήρε ο Χένρυ υπομονετικά. «Σου εξήγησα κιόλας ότι η τηλεόρασή σου βρίσκεται πίσω από κείνο το χώρισμα στο υπόγειο και ένας Θεός ξέρει πότε θα καταφέρουμε να τη βγάλουμε από κει».

«Ναι, ξέρω», είπε η Άμπι, σερβίροντας μια πιατέλα με λουκάνικα και γεμίζοντας ένα φλιτζάνι με καφέ.

Ο Μπήσλυ επέστρεψε από το σαλόνι και βγήκε πάλι από την πίσω πόρτα.

«Στο κάτω κάτω», είπε ο Χένρυ, θέλοντας να εκμεταλλευτεί κάθε αβαντάζ, «έπαιξα κι εγώ κάποιο ρόλο στην υπόθεση. Αμφιβάλλω αν θα κατάφερνες πολλά πράγματα δίχως το κομπιούτερ που σου έστειλα».

Να το πάλι, συλλογίστηκε ο Τέιν. Ακόμη και ο Χένρυ φανταζόταν ότι αυτός είχε κάνει τη δουλειά.

«Μα δε σου εξήγησε ο Μπήσλυ;»

«Ο Μπήσλυ είπε πολλά, αλλά ξέρεις τώρα τον Μπήσλυ».

Και, ασφαλώς, εκεί ήταν το πρόβλημα. Οι χωρικοί θα το θεωρούσαν απλώς σαν ένα ακόμη παραμύθι του Μπήσλυ — σαν μια ακόμη φαντασιοπληξία του. Κανένας τους δε θα πίστευε λέξη από τα λόγια του Μπήσλυ.

Ο Τέιν σήκωσε το φλιτζάνι και άρχισε να ρουφά τον καφέ, κερδίζοντας έτσι χρόνο για να σκεφτεί κάποια απάντηση. Αλλά δεν υπήρχε απάντηση. Αν έλεγε την αλήθεια, θ' ακουγόταν λιγότερο πιστευτή από κάθε ψέμα του.

«Μπορείς να μου μιλήσεις ανοιχτά, Χάιραμ. Στο κάτω κάτω, είμαστε συνεταίροι».

Με θεωρεί ηλίθιο, σκέφτηκε ο Τέιν. Ο Χένρυ νομίζει

ότι μπορεί να δουλέψει τον καθένα και ότι οι πάντες είναι κορόιδα.

«Δε θα με πίστευες αν σου το 'λεγα, Χένρυ».

«Τότε», έκανε ο Χένρυ στέκοντας όρθιος κι αναστενάζοντας, «ας το αφήσουμε αυτό γι' αργότερα».

Ο Μπήσλυ φάνηκε πάλι και διέσχισε την κουζίνα τραμπαλίζοντας και καμπανίζοντας, φορτωμένος με κάμποσα ακόμη μπιτόνια.

«Θα χρειαστώ βενζίνη», είπε ο Τέιν. «Πρέπει να βγω να ψάξω για τον Τάουζερ».

«Θα το φροντίσω αμέσως», υποσχέθηκε μελιστάλαχτα ο Χένρυ. «Θα στείλω τον Ένρι με το βυτιοφόρο του και μετά θα περάσουμε σωλήνα να γεμίσουμε τα μπιτόνια. Και θα δω αν μπορέσω να βρω κάποιον να έρθει μαζί σου».

«Δε χρειάζεται. Μπορώ να πάω και μόνος».

«Αν είχαμε ραδιοτηλέφωνο... Τότε θα μπορούσαμε να κρατάμε επαφή».

«Ναι, αλλά δεν έχουμε. Και, κοίτα να δεις, Χένρυ... δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Ο Τάουζερ είναι ακόμη κάπου εκεί έξω».

«Σωστά, ξέρω πόσο τον αγαπάς. Άντε λοιπόν και ψάξε να τον βρεις, αφού αυτό κρίνεις σωστό, κι εγώ θα φροντίσω εκείνη την άλλη δουλειά. Θα μαζέψω κάμποσους δικηγόρους και θα φτιάξουμε κάποιο καταστατικό εταιρίας κτηματικής ανάπτυξης—»

«Και, Χάιραμ», διέκοψε η Άμπι, «θα μπορέσεις να μου κάνεις μια χάρη;»

«Αν μου περνά από το χέρι», αποκρίθηκε ο Τέιν.

«Θα ήθελα να μιλήσεις στον Μπήσλυ. Είναι ανόητη αυτή η στάση του. Δεν υπήρχε λόγος να σηκωθεί και να μας παρατήσει. Μπορεί να του 'λεγα δυο κουβέντες παραπάνω, αλλά είναι τόσο χαζός που σε βγάζει απ' τα ρούχα σου. Πήγε κι έφαγε μισή μέρα για να βοη-

θήσει τον Τάουζερ να ξετρυπώσει εκείνη τη μαρμότα και—»

«Θα του μιλήσω», υποσχέθηκε ο Τέιν.

«Σ' ευχαριστώ, Χάιραμ. Θα σε ακούσει εσένα. Είσαι ο μόνος που ακούει. Και κρίμα που δεν έφτιαξες εκείνη την τηλεόραση πριν αρχίσει τούτη η ιστορία. Αισθάνομαι χαμένη δίχως αυτή. Εξάλλου αφήνει ένα ακαλαίσθητο κενό στο σαλόνι μου. Ταίριαζε με την όλη επίπλωση, ξέρεις».

«Ναι, ξέρω», μουρμούρισε ο Τέιν.

«Θα έρθεις καμιά φορά, Άμπι;» φώναξε ο Χένρυ από την πόρτα. Ύστερα κούνησε το χέρι του προς τον Τέιν. «Θα σε δω αργότερα, Χάιραμ. Θα τα κανονίσω όλα».

Δεν αμφιβάλλω, σκέφτηκα από μέσα του ο Τέιν.

Όταν το ζευγάρι αναχώρησε, γύρισε πάλι στο τραπέζι και σωριάστηκε βαριά σε μια καρέκλα.

Η μπροστινή πόρτα άνοιξε με βρόντο και όρμησε μέσα ο Μπήσλυ, λαχανιασμένος και ξαναμμένος.

«Ο Τάουζερ γύρισε!» φώναξε μ' ενθουσιασμό. «Έρχεται κατά δω και φέρνει μαζί του τη μεγαλύτερη μαρμότα που είδες ποτέ σου».

Ο Τέιν τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο. «Μαρμότα! Μα εκεί έξω είναι ένας άλλος πλανήτης. Δεν μπορεί να 'χει μαρμότες».

«Έλα να δεις από μόνος σου», του φώναξε ο Μπήσλυ.

Έμοιαζε σίγουρα με μαρμότα ή σκίουρο... μονάχα που είχε το μέγεθος ανθρώπου. Ήταν σαν μια μαρμότα βγαλμένη από παιδικό βιβλίο, γιατί βάδιζε στα πίσω πόδια της προσπαθώντας να φανεί αξιοπρεπής, ενώ ταυτόχρονα έριχνε κι επιφυλακτικές ματιές στον Τάουζερ.

Ο Τάουζερ ερχόταν καμιά τριανταριά μέτρα πιο πί-

σω, διατηρώντας απόσταση ασφαλείας από το γιγάντιο τρωκτικό. Είχε την πόζα και το ύφος ενός καλού τσοπανόσκυλου, βαδίζοντας με χαμηλωμένο το κεφάλι, έτοιμος να ορμήσει και να ματαιώσει κάθε ενδεχόμενη απόπειρα φυγής της μαρμότας.

Η μαρμότα πλησίασε σε μικρή απόσταση από το σπίτι και σταμάτησε. Ύστερα έκανε μεταβολή ώστε να βλέπει πίσω προς την έρημο και κάθισε στα πισινά της.

Το κεφάλι της γύρισε για να κοιτάξει τον Μπήσλυ και τον Τέιν, και στα καθάρια, καστανά μάτια της ο Τέιν διέκρινε κάτι περισσότερο από τη νοημοσύνη ενός ζώου.

Ο Τέιν πλησίασε γοργά, άρπαξε το σκύλο στην αγκαλιά του και τον έσφιξε πάνω του. Ο Τάουζερ γύρισε το μουσούδι του και η μεγάλη γλώσσα του έγλειψε χαρούμενα το πρόσωπο του αφεντικού του.

Με το σκύλο αγκαλιά, ο Τέιν γύρισε να κοιτάξει τη γιγάντια μαρμότα, νιώθοντας μεγάλη ανακούφιση και απέραντη ευγνωμοσύνη.

Όλα ήταν εντάξει τώρα, σκέφτηκε. Ο Τάουζερ είχε γυρίσει.

Προχώρησε προς το σπίτι και μπήκε στην κουζίνα. Άφησε τον Τάουζερ κάτω και γέμισε ένα πιάτο με νερό της βρύσης. Το έβαλε μπροστά στον Τάουζερ και ο σκύλος άρχισε να πίνει διψασμένα, πιτσιλώντας νερά ολόγυρα.

«Μη βιάζεσαι τόσο», τον συμβούλεψε ο Τέιν. «Μην πνιγείς κιόλας».

Ανοίγοντας το ψυγείο βρήκε κάτι αποφάγια και τα έβαλε στο δοχείο του Τάουζερ.

Ο Τάουζερ του κούνησε την ουρά με σκυλίσια ευτυχία.

«Το λογικό θα ήταν», του είπε ο Τέιν, «να σε δέσω με αλυσίδα έτσι που το σκας κι εξαφανίζεσαι».

Ο Μπήσλυ φάνηκε να έρχεται προς το μέρος τους.

«Εκείνη η μαρμότα είναι πολύ φιλικό πλασματάκι», ανακοίνωσε σοβαρά. «Περιμένει κάποιον».

«Ωραία», απάντησε ο Τέιν αφηρημένα, δίχως να δώσει σημασία.

Κοίταξε στο ρολόι του.

«Εφτάμισι», είπε. «Προλαβαίνουμε τις ειδήσεις. Θέλεις να τις ακούσουμε, Μπήσλυ;»

«Βέβαια. Ξέρω το σταθμό. Είναι εκείνος ο τύπος από τη Νέα Υόρκη».

«Ακριβώς», τον διαβεβαίωσε ο Τέιν. Προχώρησε στο σαλόνι και κοίταξε από το παράθυρο. Η μεγάλη μαρμότα δεν είχε σαλέψει από τη θέση της. Καθόταν με τη ράχη προς το σπίτι, αγναντεύοντας πέρα προς την κατεύθυνση που είχε έρθει.

Κάποιον περιμένει, είχε πει ο Μπήσλυ, και έτσι έδειχνε πράγματι, αλλά μάλλον απλώς το είχε φανταστεί ο Μπήσλυ.

Αλλά, αν τελικά περίμενε κάποιον, αναλογίστηκε ο Τέιν, ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο κάποιος; Σίγουρα έξω θα είχαν διαδοθεί τα νέα ότι εδώ υπήρχε μια πόρτα προς έναν άλλο κόσμο. Και πόσες άλλες πόρτες, αναρωτήθηκε, θα είχαν ανοιχτεί στο πέρασμα των αιώνων;

Ο Χένρυ είχε πει ότι υπήρχε ένας μεγάλος καινούριος κόσμος εκεί έξω, περιμένοντας τους Γήινους να τον αποικίσουν. Αλλά το πράγμα μπορεί να μην ήταν διόλου έτσι, μπορεί να ήταν ακριβώς το αντίθετο.

Η φωνή του ραδιοσχολιαστή ακούστηκε ξαφνικά στη μέση μιας πρότασης:

«...τελικά μπήκαν στο παιχνίδι. Το Ράδιο Μόσχα ανακοίνωσε απόψε ότι ο σοβιετικός εκπρόσωπος θα κάνει διάβημα αύριο στα Ηνωμένα Έθνη ζητώντας τη διεθνοποίηση αυτού του άλλου κόσμου και της πύλης που οδηγεί σ' αυτόν.

»Από την ίδια την πύλη, το σπίτι κάποιου Χάιραμ Τέιν, δεν υπάρχει κανένα νέο. Έχει επιβληθεί ασφυκτικός κλοιός ασφαλείας και ο στρατός έχει αποκλείσει τη γύρω περιοχή, κρατώντας σε απόσταση τα πλήθη. Προσπάθειες τηλεφωνικής επικοινωνίας απέτυχαν και μονάχα μια αυστηρή φωνή δηλώνει ότι δε γίνονται δεκτά τηλεφωνήματα στη γραμμή αυτή. Όσο για τον ίδιο τον Τέιν, δεν έκανε βήμα μέχρι στιγμής έξω από το σπίτι του».

Ο Τέιν τράβηξε για την κουζίνα και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Μιλάνε για σένα», τον πληροφόρησε ο Μπήσλυ με σπουδαίο ύφος.

«Σύμφωνα με φήμες που κυκλοφόρησαν σήμερα το πρωί, ο Τέιν, ένας ήσυχος επισκευαστής οικιακών συσκευών και έμπορος αντικών, και μέχρι χθες σχετικά άγνωστος, επέστρεψε τελικά από μια έξοδό του σ' αυτό τον καινούριο άγνωστο κόσμο. Αλλά τι βρήκε εκεί, αν βρήκε τίποτα, κανείς ακόμη δεν είναι σε θέση να πει. Ούτε υπάρχουν νεότερες πληροφορίες σχετικά με αυτό τον άλλο κόσμο πέρα από το γεγονός ότι είναι μια έρημος και ότι, μέχρι στιγμής, δεν παρουσιάζει σημεία ζωής.

»Μόλις χθες σημειώθηκε κάποια αναταραχή ύστερα από την ανακάλυψη κάποιου περίεργου αντικειμένου στο δάσος αντίκρυ από την κατοικία του Τέιν. Και αυτή η περιοχή αποκλείστηκε αμέσως από το στρατό και, προς το παρόν, ο συνταγματάρχης Ράιαν που ηγείται των δυνάμεων στην περιοχή, αρνείται να δηλώσει τι ακριβώς βρέθηκε.

»Ο άνθρωπος μυστήριο της όλης υπόθεσης είναι

κάποιος Χένρυ Χόρτον, ο οποίος φαίνεται να είναι ο μόνος δίχως επίσημη ιδιότητα που έχει άδεια ελευθέρας εισόδου στο σπίτι του Τέιν. Ο Χόρτον, που ρωτήθηκε σχετικά χθες, αρνήθηκε ν' αποκαλύψει πολλά, αλλά υπαινίχθηκε την ύπαρξη κάποιου μεγάλου μυστικού. Άφησε να εννοηθεί ότι αυτός και ο Τέιν ήταν συνεταίροι σε κάποια μυστηριώδη επιχείρηση και άφησε μετέωρη την εντύπωση ότι μαζί με τον Τέιν συνεργάστηκαν στη διάνοιξη αυτού του νέου κόσμου.

»Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Χόρτον είναι ιδιοκτήτης ενός μικρού εργοστασίου κατασκευής κομπιούτερ, και έγκυρες πηγές αναφέρουν ότι παρέδωσε πρόσφατα στον Τέιν ένα κομπιούτερ ή τουλάχιστον κάποια σχετική συσκευή. Η όλη υπόθεση παραμένει τυλιγμένη στο μυστήριο. Σύμφωνα με μια φήμη, η συγκεκριμένη συσκευή βρισκόταν στο στάδιο της ανάπτυξης τα τελευταία έξι ή επτά χρόνια.

»Η απάντηση στο ερώτημά του πώς και τι ακριβώς συνέβη πρέπει να αναμένει τα πορίσματα της ομάδας των επιστημόνων οι οποίοι αναχώρησαν απόψε από την Ουάσιγκτον ύστερα από ολοήμερη συνδιάσκεψη στο Λευκό Οίκο. Στη συνάντηση έλαβαν μέρος εκπρόσωποι του Πενταγώνου, του υπουργείου εξωτερικών, των υπηρεσιών ασφαλείας και του τμήματος ειδικών όπλων.

»Σε ολόκληρο τον κόσμο, το ενδιαφέρον σχετικά με τα όσα συνέβησαν χθες στο Γουίλοου Μπεντ μπορεί να συγκριθεί μονάχα με την πρώτη ρίψη της ατομικής βόμβας. Υπάρχει αυξανόμενη πεποίθηση ανάμεσα σε πολλούς παρατηρητές ότι τα γεγονότα του Γουίλοου Μπεντ θ' αποδειχθούν ακόμη πιο συγκλονιστικά από τη βόμβα της Χιροσίμα.

»Η Ουάσιγκτον επιμένει, όπως είναι φυσικό, ότι το θέμα είναι καθαρά εσωτερικό και ότι θα το χειριστεί

όπως κρίνει ότι εξυπηρετεί καλύτερα τα εθνικά συμφέροντα.

»Ωστόσο, στο εξωτερικό, εκδηλώνεται μια καταιγίδα ισχυρισμών ότι τούτο δεν είναι θέμα εσωτερικής πολιτικής που αφορά μονάχα μία χώρα, αλλά εξ ανάγκης αφορά το σύνολο της παγκόσμιας κοινότητας.

»Υπάρχει μια ανεπιβεβαίωτη είδηση ότι από στιγμή σε στιγμή φτάνει στο Γουίλοου Μπεντ εκπρόσωπος των Ηνωμένων Εθνών. Η Γαλλία, η Βρετανία, η Βολιβία, το Μεξικό και η Ινδία έχουν ήδη ζητήσει την άδεια της Ουάσιγκτον για να στείλουν επιτόπιους παρατηρητές και σίγουρα και άλλα έθνη θ' ακολουθήσουν σύντομα το παράδειγμά τους

»Ο κόσμος αγωνιά απόψε, περιμένοντας τα νέα από το Γουίλοου Μπεντ και—»

Ο Τέιν άπλωσε το χέρι του και έκλεισε το κουμπί του ραδιοφώνου.

«Απ' ό,τι κατάλαβα», παρατήρησε ο Μπήσλυ, «θα μας πνίξουν λεφούσια από ξένους».

Ναι, συλλογίστηκε ο Τέιν, μπορεί να κατέφθαναν λεφούσια από ξένους, αλλά όχι ακριβώς με τον τρόπο που το εννοούσε ο Μπήσλυ. Η χρήση αυτής της λέξης, είπε στον εαυτό του, τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε τον άνθρωπο, ήταν πια ξεπερασμένη. Κανένας κάτοικος της Γης δε θα ονομαζόταν ξένος όταν εξωγήινα πλάσματα κυκλοφορούσαν δυο βήματα από την πόρτα τους... Ναι, κυριολεκτικά έξω από την πόρτα τους! Πώς να 'ταν άραγε οι ένοικοι εκείνου του πέτρινου σπιτιού;

Και ίσως θα έφταναν ξένοι επισκέπτες όχι μονάχα από έναν πλανήτη, αλλά ξένοι επισκέπτες από πολλούς πλανήτες. Γιατί αυτός ο ίδιος είχε βρει μια άλλη πόρτα προς έναν ακόμη πλανήτη, και μπορεί να υπήρχαν πολλές τέτοιες πόρτες. Πώς θα ήταν άραγε όλοι

εκείνοι οι κόσμοι και ποιο σκοπό εξυπηρετούσαν οι πόρτες αυτές;

Κάποιος ή *κάτι* είχε βρει τον τρόπο να πηγαίνει σε άλλους πλανήτες δίχως περιπλανήσεις στο μοναχικό διάστημα με την ταχύτητα του φωτός —έναν πιο σύντομο δρόμο που έκανε περιττό το να διασχίζει το διαστρικό χάος. Και από τη στιγμή που θ' άνοιγε η πόρτα, και παρέμενε ανοιχτή, ήταν τόσο εύκολο όσο να περπατάς από το ένα δωμάτιο του σπιτιού σου στο άλλο.

Αλλά κάτι —ένα ασήμαντο κάτι— συνέχιζε να τον προβληματίζει, κι αυτό ήταν οι κινήσεις και οι περιστροφές των συνδεμένων πλανητών, όλων των κόσμων που έπρεπε να είναι γεφυρωμένοι έτσι. Δεν μπορείς, συλλογίστηκε, να ενώσεις και να γεφυρώσεις σταθερά δύο κόσμους που κινούνται ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο.

Κι ωστόσο, μόλις δυο μέρες πριν, θα επέμενε με την ίδια σιγουριά ότι η όλη ιδέα ήταν παλαβή και αδύνατη. Και όμως, να που είχε πραγματοποιηθεί. Και από τη στιγμή που το ένα αδύνατο γίνεται πραγματικότητα, ποιος λογικός άνθρωπος μπορεί να επιμείνει με ειλικρίνεια ότι δεν μπορεί να γίνει και το δεύτερο;

Ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας του και ο Τέιν σηκώθηκε ν' ανοίξει.

Ήταν ο Έρνι, ο βενζινάς.

«Ο Χένρυ είπε ότι χρειάζεσαι λίγη βενζίνη και ήρθα να σου πω ότι δε θα μπορέσω να τη φέρω πριν ξημερώσει».

«Δεν πειράζει», απάντησε ο Τέιν. «Δεν τη χρειάζομαι πια».

Κι έκλεισε βιαστικά την πόρτα.

Ύστερα έγειρε πάνω στο φύλλο της και συλλογίστηκε: Πρέπει να τους αντιμετωπίσω κάποτε. Δεν μπορώ να κρατώ συνέχεια την πόρτα μου κλεισμένη

στον κόσμο. Κάποια στιγμή, αργά ή γρήγορα, η Γη κι εγώ πρέπει να τα βρούμε μεταξύ μας.

Ήταν ανόητο, σκέφτηκε, να βλεπει έτσι τα πράγματα, αλλ' αυτή ήταν η αλήθεια.

Είχε εδώ κάτι που η Γη απαιτούσε· κάτι που η Γη ήθελε ή νόμιζε πως ήθελε. Κι ωστόσο, σε τελευταία ανάλυση, ήταν δική του υπόθεση. Είχε συμβεί στη γη του και στο σπίτι του· ίσως άθελά του, αλλά πάντως είχε βοηθήσει και ενθαρρύνει αυτή την εξέλιξη.

Τούτη η γη και τούτο σπίτι είναι δικό μου, είπε με φλογερό πάθος μέσα του, κι εκείνος ο κόσμος εκεί έξω δεν ήταν παρά μια προέκταση της αυλής του.

Ο Μπήσλυ είχε βγει από την κουζίνα και ο Τέιν προχώρησε στο σαλόνι του. Ο Τάουζερ ήταν κουλουριασμένος στη χρυσαφένια καπιτονέ πολυθρόνα ροχαλίζοντας σιγανά.

Ο Τέιν αποφάσισε να τον αφήσει εκεί. Στο κάτω κάτω, σκέφτηκε, ο Τάουζερ είχε κερδίσει επάξια το προνόμιο να κοιμάται όπου του έκανε κέφι.

Πέρασε δίπλα από την καρέκλα πηγαίνοντας προς το παράθυρο. Η έρημος απλωνόταν πέρα ώς το μακρινό ορίζοντα, και εκεί έξω από το περβάζι του καθόταν η πελώρια μαρμότα με τον Μπήσλυ στο πλάι της. Οι ράχες και των δύο ήταν γυρισμένες προς το παράθυρο, καθώς αγνάντευαν πέρα στην έρημο.

Κατά κάποιο τρόπο φαινόταν εντελώς φυσικό να κάθονται εκεί πλάι πλάι, η μαρμότα και ο Μπήσλυ. Οι δυο τους, φάνηκε στον Τέιν, ίσως είχαν πολλά κοινά. Και ήταν μια καλή αρχή —ο άνθρωπος και το ξένο πλάσμα ενός άλλου κόσμου, να κάθονται έτσι σαν παλιοί καλοί φίλοι.

Προσπάθησε να φανταστεί την αλυσίδα αυτών των συνδεμένων κόσμων, ένας κρίκος της οποίας ήταν τώ-

ρα και η Γη. Οι δυνατότητες που ξανοίγονταν απ' αυτό το δεσμό και μόνο συγκλόνιζαν το μυαλό του.

Η Γη κι εκείνοι οι άλλοι κόσμοι θα έρχονταν σ' επαφή! Ποιο μπορεί να ήταν άραγε το αποτέλεσμα;

Και, εδώ που τα λέμε, η επαφή είχε πραγματοποιηθεί ήδη, αλλά τόσο φυσικά και απλά που το μεγαλείο αυτής της συνάντησης είχε περάσει απαρατήρητο. Γιατί ο Μπήσλυ και η μαρμότα εκεί έξω είχαν κάνει κιόλας την πρώτη επαφή, και αν όλα συνεχίζονταν έτσι δε θα υπήρχε απολύτως κανένας λόγος ανησυχίας.

Τούτο δεν ήταν κάποιο τυχαίο συμβάν, υπενθύμισε στον εαυτό του. Ήταν κάτι σχεδιασμένο και πραγματοποιημένο με την άνεση της μακράς πείρας. Η Γη δεν ήταν ο πρώτος κόσμος που είχε ανοιχτεί έτσι, ούτε θα ήταν και ο τελευταίος.

Τα μικρά ποντικόμορφα πλάσματα είχαν διανύσει το διάστημα —ποιος ξέρει πόσα χρόνια φωτός!— μ' εκείνο το όχημα που αυτοί είχαν ξεθάψει στο δάσος. Φτάνοντας το είχαν θάψει, ίσως όπως ένα παιδί θα έκρυβε ένα πιάτο χώνοντάς το στην άμμο. Μετά είχαν έρθει σε τούτο δω το σπίτι και είχαν εγκαταστήσει ό,τι χρειαζόταν για να το μετατρέψουν σε τούνελ που ένωνε τον ένα κόσμο με τον άλλο. Και όταν τέλειωσαν αυτή τη δουλειά, η αναγκαιότητα του διαστημικού ταξιδιού είχε ξεπεραστεί για πάντα. Δε χρειάστηκαν παρά να διασχίσουν το διάστημα μονάχα μία φορά, και μετά η Γη θα ήταν ενωμένη με τους άλλους κόσμους.

Και όταν τέλειωσαν τη δουλειά, τα μικρά ποντικόμορφα πλάσματα είχαν αναχωρήσει. Αλλά πριν φύγουν είχαν λάβει τα μέτρα τους ώστε η πύλη προς τον κόσμο τους να μείνει ανοιχτή όποια επίθεση κι αν δεχόταν. Είχαν επενδύσει το εσωτερικό των τοίχων μ' εκείνο το θαυμαστό υλικό που άντεχε στα χτυπήματα

του τσεκουριού και, σίγουρα, θ' άντεχε και σε πράγματα πολύ ισχυρότερα από ένα τσεκούρι.

Μετά είχαν ξεκινήσει στη γραμμή, το ένα πίσω από το άλλο, βαδίζοντας προς το λόφο όπου οχτώ ακόμη διαστημικά σκάφη περίμεναν στις βάσεις τους. Και τώρα είχαν μείνει μονάχα εφτά εκεί πάνω στο λόφο. Τα ποντικόμορφα πλάσματα είχαν φύγει ξανά. Ίσως, κάποτε στο μέλλον, να έφταναν σ' έναν άλλον πλανήτη για ν' ανοίξουν μια άλλη πόρτα, έναν νέο κρίκο στην αλυσίδα των κόσμων.

Αλλά υπήρχε κάτι πιο σημαντικό, στοχάστηκε ο Τέιν, από το δεσμό των κόσμων. Υπήρχε ο δεσμός των κατοίκων αυτών των κόσμων.

Εκείνα τα μικρά ποντικόμορφα πλάσματα ήταν οι εξερευνητές και οι πιονιέροι που αναζητούσαν άλλους κόσμους σαν τη Γη. Και το άλλο πλάσμα που καθόταν με τον Μπήσλυ απέξω από το παράθυρό του πρέπει να εξυπηρετούσε κι αυτό κάποιο σκοπό. Ποιος ξέρει, μπορεί στο μέλλον που θα 'ρχόταν να υπήρχε κι ένας σκοπός για να υπηρετήσει ο άνθρωπος.

Γύρισε το πρόσωπο από το παράθυρο και κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο που ήταν το ίδιο, όπως ακριβώς το θυμόταν από παιδί. Παρ' όλες τις αλλαγές απέξω, παρ' όλα όσα συνέβαιναν εκεί, το δωμάτιο παρέμενε αμετάβλητο.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, συλλογίστηκε ο Τέιν, η μόνη αληθινή πραγματικότητα. Ό,τι κι αν μέλλει να συμβεί, εδώ ανήκω εγώ —σε τούτο το δωμάτιο, με το τζάκι του μαυρισμένο από πολλές φωτιές περασμένων χειμώνων, τις βιβλιοθήκες του με τα παλιά πολυδιαβασμένα βιβλία, την πολυθρόνα του και το παμπάλαιο τριμμένο χαλί... φθαρμένο από αγαπημένα κι αξέχαστα πόδια στα πολλά χρόνια που πέρασαν.

Και ήξερε ακόμη ότι τούτη ήταν η κάλμα πριν από την καταιγίδα.

Δε θ' αργούσε πολύ πριν αρχίσουν να καταφθάνουν τα μεγάλα κεφάλια —οι επιστήμονες και οι κρατικοί λειτουργοί, οι γαλονάδες, οι ξένοι παρατηρητές και οι απεσταλμένοι του ΟΗΕ.

Κι ενάντια σε όλους, αυτός —το καταλάβαινε— στεκόταν άοπλος και αδύναμος. Ό,τι κι αν έκανε ή αν σκαρφιζόταν ένας άνθρωπος, θα ήταν αδύνατο να τα βάλει με όλο τον κόσμο.

Τούτη ήταν η τελευταία μέρα για το σπίτι των Τέιν. Ύστερα από ένα σχεδόν αιώνα, το περίμενε ένα διαφορετικό πεπρωμένο.

Και για πρώτη φορά ύστερα απ' όλα αυτά τα χρόνια κανένας Τέιν δε θα κοιμόταν κάτω από τη στέγη του.

Στάθηκε κοιτάζοντας στο τζάκι και τα ράφια με τα βιβλία, νιώθοντας τα παλιά, αχνά φαντάσματα να περιδιαβαίνουν στο δωμάτιο. Και σήκωσε το χέρι του διστακτικά σαν για να τους γνέψει αντίο, όχι μονάχα στα φαντάσματα αλλά και στο ίδιο το δωμάτιο. Αλλά πριν αποτελειώσει την κίνηση, άφησε το χέρι να πέσει στο πλευρό του.

Τι νόημα θα είχε πια; αναρωτήθηκε.

Βγήκε έξω στη βεράντα και κάθισε στα σκαλοπάτια.

Ο Μπήσλυ τον άκουσε και γύρισε προς το μέρος του.

«Είναι συμπαθητικός», είπε στον Τέιν, χτυπώντας φιλικά τη μαρμότα στη ράχη. «Ίδιος με μεγάλο παιδικό αρκουδάκι».

«Ναι, το βλέπω», απάντησε ο Τέιν.

«Και το καλύτερο απ' όλα είναι ότι μπορώ να του μιλήσω».

«Ναι, το ξέρω», αποκρίθηκε ο Τέιν, φέρνοντας στο

νου το γεγονός ότι ο Μπήσλυ μιλούσε και με τον Τάουζερ.

Αναρωτήθηκε πώς θα ήταν να ζει κανείς στον απλοϊκό κόσμο του Μπήσλυ. Ήταν φορές που σκεφτόταν ότι θα 'ταν πολύ ευχάριστο.

Τα ποντικόμορφα πλάσματα είχαν έρθει με το διαστημόπλοιο, αλλά γιατί στο Γουίλοου Μπεντ; Γιατί είχαν διαλέξει αυτό το σπίτι, το μόνο σπίτι σ' όλο το χωριό που θα μπορούσαν να βρουν τα εργαλεία που χρειάζονταν για να φτιάξουν την εγκατάστασή τους τόσο εύκολα και γρήγορα; Σ' αυτό, τουλάχιστον, ο Χένρυ είχε δίκιο. Τώρα που το ξανασκεφτόταν... ναι, ο Χένρυ είχε παίξει τελικά κι αυτός ένα σημαντικό ρόλο.

Δε θα μπορούσαν άραγε να έχουν προβλέψει ότι αυτή τη συγκεκριμένη βδομάδα σ' αυτό το συγκεκριμένο σπίτι είχαν πολύ αυξημένες πιθανότητες για να κάνουν γοργά και άνετα αυτό που είχαν έρθει να κάνουν;

Μήπως, πέρα από τα άλλα τους ταλέντα και τις τεχνολογίες, διέθεταν και μαντικές ικανότητες;

«Κάποιοι έρχονται», είπε ο Μπήσλυ.

«Δε βλέπω κανέναν».

«Ούτε εγώ», παραδέχτηκε ο Μπήσλυ, «αλλά ο Μαρμότας από δω μου είπε ότι τους είδε».

«Άκου του το 'πε!»

«Σου εξήγησα, μιλάμε. Να, τώρα τους βλέπω κι εγώ».

Ήταν πολύ μακριά, αλλά πλησίαζαν γοργά, τρεις κηλίδες που ξεπρόβαλλαν πέρα από την έρημο.

Ο Τέιν καθόταν εκεί παρακολουθώντας τους να ζυγώνουν και σκέφτηκε να πάει να πάρει το ντουφέκι του, αλλά τελικά δεν το κούνησε από το σκαλοπάτι του. Το ντουφέκι δε θα ωφελούσε σε τίποτα, είπε στον

εαυτό του. Θα ήταν ένα άσκοπο αντικείμενο στα χέρια του, μια άσκοπη συμπεριφορά. Το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει ένας άνθρωπος, σκέφτηκε, θα ήταν να προϋπαντήσει αυτά τα πλάσματα από άλλον κόσμο με καθαρά και άδεια χέρια.

Είχαν πλησιάσει πιο κοντά τώρα και φαίνονταν σαν να κάθονταν σε αόρατα καθίσματα που ταξίδευαν γοργά.

Είδε ότι ήταν ανθρωποειδή, ώς ένα σημείο τουλάχιστον, και ότι ήταν τρία.

Πλησίαζαν γοργά και μετά σταμάτησαν εντελώς απότομα καμιά τριανταριά μέτρα από κει που καθόταν στα σκαλοπάτια.

Ο Τέιν δε σάλεψε, ούτε είπε λέξη. Δεν είχε τι να πει. Ήταν πολύ γελοίο.

Οι νεοφερμένοι ήταν μάλλον πιο μικρόσωμοι από τον ίδιο, και μαύροι σαν τον άσο μπαστούνι. Φορούσαν εφαρμοστά σορτς και μάλλον πολύ φαρδιά γιλέκα, όλα στο σκουρογάλαζο χρώμα του απριλιάτικου ουρανού.

Αλλ' αυτό δεν ήταν το πιο τρελό.

Κάθονταν σε κοινές σέλες, με «κέρατο» μπροστά, αναβολείς στο πλάι και μια κουβέρτα τυλιγμένη πίσω... αλλά δεν είχαν άλογα.

Οι σέλες αιωρούνταν στον αέρα, με τους αναβολείς κάπου ένα μέτρο από το έδαφος. Οι εξωγήινοι κάθονταν άνετα στις σέλες, τον κοιτούσαν, και τους κοιτούσε κι αυτός.

Τελικά ο Τέιν σηκώθηκε κι έκανε ένα δυο βήματα μπροστά. Την άλλη στιγμή οι τρεις τους πηδούσαν από τις σέλες και πλησίαζαν, ενώ οι σέλες συνέχισαν να αιωρούνται στον αέρα όπως και πριν.

Ο Τέιν προχώρησε, και οι άλλοι τρεις έκαναν το ίδιο ώσπου δεν τους χώριζαν παρά μονάχα δυο μέτρα.

«Σου λένε γεια σου», εξήγησε ο Μπήσλυ. «Σε καλωσορίζουν».

«Α, ωραία! Τότε πες τους κι εσύ— Για στάσου! Πώς ξέρεις τι λένε;»

«Ο Μαρμότας μου λέει τι λένε και σ' το λέω. Εγώ του λέω τι λες και τους το λέει. Έτσι δουλεύει το πράγμα. Γι' αυτό ήρθε εδώ».

«Ε, αυτό είναι...» ψέλλισε ο Τέιν. «Ώστε στ' αλήθεια μπορείς και του μιλάς!»

«Μα σ' το είπα», φώναξε αγανακτισμένος ο Μπήσλυ. «Σου είχα πει ότι μπορώ να μιλήσω και με τον Τάουζερ, αλλά ελόγου σου με θεωρούσες τρελό».

«Τηλεπάθεια!» είπε ο Τέιν. Αυτό το εξηγούσε όλα. Τα ποντικόμορφα πλάσματα όχι μονάχα ήξεραν το καθετί, αλλά ήξεραν και για τον Μπήσλυ.

«Είπες τίποτα, Χάιραμ;»

«Ξέχασέ το», αποκρίθηκε ο Τέιν. «Πες σ' εκείνο το φιλαράκο σου ότι χαίρομαι για τη γνωριμία τους και ρώτησέ τον σε τι μπορώ να τους φανώ χρήσιμος;»

Στεκόταν αμήχανος κοιτάζοντας τους τρεις νεοφερμένους και είδε ότι τα γιλέκα τους διέθεταν πολλές τσέπες και όλες τους ήταν γεμάτες. Μάλλον θα είχαν τα αντίστοιχα από πίπες, καπνοσακούλες, μαντίλια, σουγιαδάκια και τα παρόμοια.

«Λένε ότι θέλουν να παζαρέψουν», εξήγησε ο Μπήσλυ.

«Να παζαρέψουν;»

«Ναι, Χάιραμ, ξέρεις. Τους δίνεις κάτι για να σου δώσουν κάτι...» Ο Μπήσλυ σιγογέλασε πονηρά. «Φαντάσου να έρχονται μόνοι τους να πέσουν στα νύχια ενός γιάνκη εμπόρου! Αυτό λέει ο Χένρυ πως είσαι. Λέει ότι μπορείς να γδάρεις άνθρωπο με την παραμικρή—»

«Μην ανακατεύεις τον Χένρυ στην υπόθεση», γρύ-

λισε ο Τέιν. «Ας μείνει και μια φορά έξω από κάποια δουλειά, έτσι για δείγμα».

Κάθισε στο χώμα και οι τρεις κάθισαν αντικριστά του.

«Ρώτα τους τι θέλουν ν' ανταλλάξουν».

«Ιδέες», εξήγησε ο Μπήσλυ.

«Ιδέες! Έχω ακούσει πολλά τρελά, αλλ' αυτό—»

Και ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν διόλου τρελό.

Απ' όλα τ' αγαθά που θα μπορούσαν ν' ανταλλάξουν δυο διαφορετικές ράτσες, οι ιδέες θα ήταν το πιο πολύτιμο και το πιο εύκολο στη διακίνηση. Οι ιδέες δεν έπιαναν χώρο και δεν κλόνιζαν οικονομίες —στην αρχή, δηλαδή— και θα πρόσφεραν περισσότερα στα γενικά καλά των δύο λαών απ' οποιοδήποτε αληθινό εμπόρευμα.

«Ρώτα τους», είπε ο Τέιν, «τι θα ζητούσαν για την ιδέα που έφτιαξε αυτές τις σέλες που χρησιμοποιούν».

«Ρωτάνε, εσύ τι δίνεις;»

Κι εδώ ήταν το δύσκολο. Τι θα μπορούσε να προσφέρει σε αντάλλαγμα;

Αυτοκίνητα και φορτηγά και μηχανές εσωτερικής καύσης... μμμ, μάλλον όχι. Γιατί ήδη διέθεταν τις σέλες. Η Γη ήταν ξεπερασμένη σε μέσα μεταφοράς από την άποψη αυτών των πλασμάτων.

Οικιστική αρχιτεκτονική... μπα, αυτό δεν ήταν καν ιδέα. Εξάλλου, υπήρχε εκείνο το άλλο σπίτι, έτσι ήξεραν τι είναι ένα σπίτι.

Υφάσματα; Όχι, είχαν υφάσματα.

Μπογιές; αναρωτήθηκε. Ίσως οι μπογιές να έκαναν.

«Ρώτα τους αν ενδιαφέρονται για μπογιές», είπε ο Τέιν στον Μπήσλυ.

«Ρωτάνε, τι είναι οι μπογιές. Γίνε πιο σαφής».

«Εντάξει. Λοιπόν... είναι μια προστατευτική ουσία που απλώνεται σχεδόν σε κάθε επιφάνεια. Συσκευάζεται και χρησιμοποιείται εύκολα. Προστατεύει από τις καιρικές συνθήκες και τη διάβρωση. Είναι επίσης διακοσμητική και υπάρχει σε όλα τα χρώματα. Έχει και μικρό κόστος κατασκευής».

«Βλέπω να κάνουν μια αδιάφορη κίνηση στο μυαλό τους», εξήγησε ο Μπήσλυ. «Πολύ λίγο τους ενδιαφέρει. Αλλά θέλουν ν' ακούσουν και τίποτε άλλο. Άντε, συνέχισε να προτείνεις».

Τώρα ήταν περισσότερο στο στοιχείο του, συλλογίστηκε ο Τέιν. Είχαν αρχίσει να μιλούν τη γλώσσα που καταλάβαινε.

Βολεύτηκε καλύτερα στο χώμα κι έγειρε λίγο προς τα εμπρός. Τα μάτια του κοίταξαν τα τρία ανέκφραστα εβένινα πρόσωπα απέναντί του, προσπαθώντας να καταλάβει τι σκέφτονταν.

Μάταιος κόπος. Δεν είχε ξαναδεί πιο ανέκφραστους πελάτες από δαύτους.

Του ήταν τόσο γνώριμα όλα αυτά. Τον έκαναν να νιώθει σε οικείο περιβάλλον. Ήταν στ' αλήθεια στο στοιχείο του.

Κάτι στο υποσυνείδητό του τον προειδοποιούσε ότι απέναντί του είχε τα μεγαλύτερα ταλέντα στο παζάρι που είχε συναντήσει ποτέ. Αλλά κι αυτό τον έκανε να νιώθει θαυμάσια.

«Πες τους», είπε στον Μπήσλυ, «ότι δεν είμαι και τόσο σίγουρος για την προσφορά μου. Ίσως βιάστηκα να μιλήσω. Στο κάτω κάτω η μπογιά είναι εξαιρετικά πολύτιμο εμπόρευμα».

«Λένε ότι, έτσι για να μη φανούν αγενείς αν και δεν ενδιαφέρονται καθόλου, θα δέχονταν ν' ακούσουν περισσότερα σχετικά».

Πιάστηκαν στ' αγκίστρι, σκέφτηκε ο Τέιν. Τώρα, αν μπορούσε μόνο να παίξει τα χαρτιά του σωστά...

Πήρε μια βαθιά ανάσα κι ετοιμάστηκε για άγριο παζαρλίκι.

Ο Χένρυ Χόρτον εμφανίστηκε μερικές ώρες αργότερα. Συνοδευόταν από έναν πολύ αξιοπρεπή κύριο, άψογα ντυμένο, που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του έναν εντυπωσιακό χαρτοφύλακα.

Ο Χένρυ και ο άγνωστος σταμάτησαν απότομα στα σκαλοπάτια, μαρμαρωμένοι από κατάπληξη.

Ο Τέιν ήταν καθισμένος οκλαδόν στο χώμα με μια σανίδα μπροστά του και την πασάλειβε με μπογιά, ενώ οι εξωγήινοι παρακολουθούσαν μ' ενδιαφέρον. Από τις πιτσιλιές και τους λεκέδες που είχαν οι ξένοι εδώ κι εκεί πάνω τους, ήταν φανερό ότι είχαν δοκιμάσει κι εκείνοι την τέχνη τους στο πινέλο. Ολόγυρα στο χώμα υπήρχαν κάποιες ακόμη μισοβαμμένες σανίδες και πέντε έξι παλιά κουτιά λαδομπογιάς.

Ο Τέιν σήκωσε το πρόσωπο και είδε τον Χένρυ και τον άλλο.

«Έλπιζα», είπε, «να φαινόταν κάποιος τελικά».

«Χάιραμ», είπε ο Χένρυ, με ύφος πιο στομφώδες από το συνηθισμένο, «επίτρεψέ μου να σου συστήσω τον κύριο Λάνκαστερ. Είναι ειδικός απεσταλμένος των Ηνωμένων Εθνών».

«Χαίρω πολύ, κύριε Λάνκαστερ», είπε ο Τέιν. «Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσατε—»

«Ο κύριος Λάνκαστερ», εξήγησε ο Χένρυ μεγαλόπρεπα, «είχε κάποια δυσκολία να περάσει από τον κλοιό, έτσι του πρόσφερα τις υπηρεσίες μου. Του εξήγησα ήδη για τη συνεργασία μας στο θέμα».

«Ήταν πολύ ευγενικό από μέρους του κυρίου Χόρτον», είπε ο Λάνκαστερ. «Ήταν ένας ηλίθιος λοχίας—»

«Όλα γίνονται όταν ξέρει κανείς πώς να χειρίζεται τους ανθρώπους», έκανε ο Χένρυ, διακόπτοντάς τον.

Ο Τέιν πρόσεξε ότι η παρατήρηση δεν άρεσε και τόσο στον άνθρωπο από τα Ηνωμένα Έθνη.

«Μπορώ να ρωτήσω, κύριε Τέιν», είπε ο Λάνκαστερ, «τι ακριβώς κάνετε τώρα;»

«Παζαρλίκι», εξήγησε ο Τέιν.

«Παζαρλίκι; Τι περίεργη λέξη...»

«Λέξη της πιάτσας μας», βιάστηκε να εξηγήσει ο Τέιν, «με ιδιαίτερο περιεχόμενο. Όταν παζαρεύεις με κάποιον απλώς ανταλλάσσεις αγαθά, ενώ στο παζαρλίκι ξεκινάς με σκοπό να τον γδάρεις κανονικά».

«Ενδιαφέρον», έκανε ο Λάνκαστερ. «Και υποθέτω ότι σκοπός σας είναι να γδάρετε αυτούς τους γαλαζοντυμένους κυρίους...»

«Ο Χάιραμ», είπε ο Χένρυ με καμάρι, «είναι ο καλύτερος στο παζαρλίκι στα μέρη μας. Πουλάει κι αγοράζει αντίκες, και καταλαβαίνετε ότι...»

«Και αν επιτρέπετε να ρωτήσω και κάτι άλλο», συνέχισε ο Λάνκαστερ αγνοώντας εντελώς τον Χένρυ, «τι κάνετε μ' αυτά τα κουτιά της μπογιάς; Είναι οι κύριοι αυτοί πιθανοί πελάτες χρωμάτων ή—»

Ο Τέιν πέταξε πέρα τη σανίδα του και σηκώθηκε οργισμένος.

«Δε το βουλώνετε κι οι δυο, λέω γω!» φώναξε. «Προσπαθώ να σας πω κάτι από τη στιγμή που ήρθατε και δε μ' αφήσατε ν' αρθρώσω λέξη. Και είναι πολύ σημαντικό, που να πάρει...»

«Χάιραμ!» έκανε ο Χένρυ με φρίκη.

«Δεν πειράζει», παρενέβη ο απεσταλμένος του ΟΗΕ. «Έχει δίκιο ότι φλυαρούσαμε. Λοιπόν, κύριε Τέιν;»

«Έχω στριμωχτεί στη γωνία», του εξήγησε ο Τέιν, «και χρειάζομαι βοήθεια. Πούλησα σ' αυτούς τους τύπους την ιδέα της μπογιάς, αλλά έχω σκοτάδι απ' αυτά —τη βασική της αρχή ή από τι συστατικά αποτελείται ή...»

«Μα, κύριε Τέιν, αν τους πουλήσατε την μπογιά, τι σημασία έχει;»

«Δεν τους πούλησα την μπογιά», φώναξε αγανακτισμένα ο Τέιν. «Δεν το καταλαβαίνετε; Δε θέλουν την μπογιά. Θέλουν την *ιδέα* της μπογιάς, τα δεδομένα της. Είναι κάτι που δεν το είχαν σκεφτεί ποτέ και ενδιαφέρονται. Τους πρόσφερα την ιδέα της μπογιάς σε αντάλλαγμα της ιδέας για τις σέλες τους, και σχεδόν το είχα—»

«Σέλες;» τον έκοψε ο Λάνκαστερ. «Εννοείτε εκείνα τα πράγματα που κρέμονται στον αέρα;»

«Ακριβώς... Μπήσλυ, ζητάς κάποιος απ' τους φίλους μας να μας κάνει μια επίδειξη της σέλας του;»

«Μετά χαράς», προθυμοποιήθηκε ο Μπήσλυ.

«Τι σχέση έχει ο Μπήσλυ με όλα αυτά;» ρώτησε απότομα ο Χένρυ.

«Ο Μπήσλυ είναι ο διερμηνέας μας. Είναι αυτό που θα λέγαμε τηλεπαθητικός. Θυμάσαι που πάντοτε έλεγε ότι μιλούσε με τον Τάουζερ».

«Ο Μπήσλυ πάντοτε έλεγε ό,τι του κατέβαινε».

«Τούτη τη φορά έλεγε την αλήθεια. Λέει στον Μαρμότα, εκείνο το αστείο τερατάκι, τι θέλω να πω και ο Μαρμότας το μεταφέρει στους τρεις εξωγήινους. Μετά οι εξωγήινοι απαντούν στον Μαρμότα, εκείνος το λέει στον Μπήσλυ κι ο Μπήσλυ σε μένα».

«Αυτό είναι γελοίο!» ρουθούνισε ειρωνικά ο Χένρυ. «Ο Μπήσλυ δεν έχει καν μυαλό για... τι είπες ότι είναι;»

«Τηλεπαθητικός», απάντησε ο Χένρυ.

Ένας από τους εξωγήινους είχε σηκωθεί και ανέβει στη σέλα του. Έκανε μερικές βόλτες ολόγυρα. Ύστερα ξεπέζεψε και κάθισε πάλι.

«Εντυπωσιακό!» παραδέχτηκε ο απεσταλμένος του ΟΗΕ. «Πρέπει να είναι κάποιο είδος αντιβαρυτικής συσκευής με πλήρη έλεγχο. Πραγματικά, θα μας ήταν πολύ χρήσιμο κάτι τέτοιο». Χάιδεψε σκεφτικά το σαγόνι του. «Και θ' ανταλλάξετε την ιδέα της μπογιάς με την ιδέα της σέλας;»

«Ακριβώς», απάντησε ο Τέιν, «αλλά χρειάζομαι βοήθεια. Χρειάζομαι ένα χημικό ή κατασκευαστή χρωμάτων και κάποιον που να εξηγήσει πώς γίνεται η ανάμειξη. Και χρειάζομαι έναν καθηγητή ή κάτι τέτοιο που να μπορεί να καταλάβει τι λένε όταν εξηγούν την ιδέα της σέλας».

«Κατάλαβα», είπε ο Λάνκαστερ. «Ναι, έχετε κάποιο πρόβλημα πράγματι. Κύριε Τέιν, νομίζω ότι είστε άνθρωπος με κάποια οξυδέρκεια—»

«Είναι δε θα πει τίποτα!» τον διέκοψε πάλι ο Χένρυ. «Ο Χάιραμ έχει μυαλό ξυράφι».

«Τότε υποθέτω να καταλαβαίνετε», είπε ο άνθρωπος του ΟΗΕ, «ότι η όλη αυτή διαδικασία είναι εντελώς παράτυπη και—»

«Κάθε άλλο!» ξέσπασε ο Τέιν. «Έτσι ακριβώς δουλεύουν αυτοί. Ανοίγουν έναν πλανήτη και μετά ανταλλάσσουν ιδέες. Εφαρμόζουν αυτή τη μέθοδο εδώ και πάρα πολλά χρόνια, γιατί έτσι προχωρεί η τεχνολογία και ο πολιτισμός. Και έχουν πολλές ιδέες, αγαπητέ μου, που θα ήταν πολύτιμες για τη δική μας ανθρωπότητα».

«Εκεί ακριβώς είναι το ζήτημα», είπε ο Λάνκαστερ. «Τούτο δω είναι ίσως το πιο σημαντικό γεγονός στην ιστορία του ανθρώπου. Μέσα σε λίγα μόνο χρόνια μπορούμε ν' αποκτήσουμε γνώσεις και ιδέες που θα μας στείλουν μπροστά —θεωρητικά τουλάχιστον—

χίλια χρόνια. Και σε κάτι τόσο σπουδαίο, θα 'πρεπε να έχουμε ειδικούς για τη δουλειά».

«Μα...», διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ, «δεν υπάρχει καλύτερος από τον Τέιν στο παζαρλίκι. Έτσι και παζαρεύεις μαζί του, κινδυνεύεις να χάσεις και τα πίσω δόντια σου. Γιατί να μην τον αφήσετε να συνεχίσει; Θα κάνει τη δουλειά που θέλετε. Μπορείτε να μαζέψετε τους ειδικούς και τους συμβούλους σας και ν' αφήσετε τον Χάιραμ στην πρώτη γραμμή. Αυτοί οι τύποι τον έχουν δεχτεί και αποδείχτηκε ότι θέλουν να κάνουν δουλειά μαζί του. Τι παραπάνω θέλετε; Το μόνο που του λείπει είναι λίγη βοήθεια».

Ο Μπήσλυ πλησίασε και κοίταξε καλά τον απεσταλμένο του ΟΗΕ.

«Δε γίνεται τίποτα με άλλους», δήλωσε. «Έτσι και διώξετε τον Χάιραμ από δω, θα πάω μαζί του. Ο Χάιραμ είναι ο μόνος που με μεταχειρίστηκε ποτέ σαν άνθρωπο».

«Βλέπετε!» φώναξε ο Χένρυ θριαμβευτικά.

«Για στάσου μια στιγμή, Μπήσλυ», είπε ο Λάνκαστερ. «Θα μπορούσαμε να σε ανταμείψουμε καλά για τον κόπο σου. Πιστεύω ότι ένας διερμηνέας σε μια τέτοια δουλειά θα μπορούσε ν' απαιτήσει πολύ γερό μισθό».

«Τα λεφτά δεν έχουν νόημα για μένα», αποκρίθηκε ο Μπήσλυ. «Δεν μπορούν να μου αγοράσουν φίλους. Οι άνθρωποι θα εξακολουθούν να γελάνε μαζί μου».

«Μιλάει σοβαρά, φίλτατε», προειδοποίησε ο Χένρυ. «Κόβω το κεφάλι μου ότι δεν υπάρχει κανένας πιο πεισματάρης από τον Μπήσλυ. Κάποτε δούλευε για μένα, και ξέρω».

Ο άνθρωπος του ΟΗΕ φάνηκε να σαστίζει και να τον καταλαμβάνει κάποια απόγνωση.

«Θα χρειαστείτε πολύ καιρό», υπογράμμισε ο Χένρυ, «για να βρείτε άλλον με τηλεπαθητικές ικανότητες, πόσο μάλλον κάποιον που να μπορεί να μιλά με τούτα τα πλάσματα από δω».

Ο άνθρωπος του ΟΗΕ είχε ένα ύφος σαν να πνιγόταν. «Αμφιβάλλω», μουρμούρισε, «αν υπάρχει δεύτερος τέτοιος στη Γη».

«Ωραία, λοιπόν», δήλωσε ανελέητα ο Μπήσλυ, «ας αποφασίσουμε. Δεν μπορώ να χασομεράω εδώ όλη μέρα».

«Σύμφωνοι», φώναξε ο άνθρωπος του ΟΗΕ. «Οι δυο σας είστε λεύτεροι να συνεχίσετε. Συνεχίστε, σας ικετεύω! Τούτη είναι μια ευκαιρία που για κανένα λόγο δεν πρέπει να χάσουμε. Χρειάζεστε τίποτα; Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;»

«Ναι, μπορείτε», απάντησε ο Τέιν. «Είναι εκείνα τα παλικάρια από την Ουάσιγκτον και τ' άλλα μεγάλα κεφάλια από τις ξένες χώρες. Φροντίστε να μην τους έχω στο σβέρκο μου».

«Θα το εξηγήσω πολύ προσεκτικά σε όλους. Δε θα σας ενοχλήσει κανένας».

«Και χρειάζομαι τον χημικό που λέγαμε και κάποιον που να μπορεί να καταλάβει την ιδέα για τις σέλες. Και τους θέλω εδώ πολύ σβέλτα. Μπορώ να καθυστερήσω τούτα τα παιδιά για λίγο ακόμη, αλλά όχι για πολύ».

«Θα έχετε όλους όσους χρειάζεστε», τον διαβεβαίωσε ο απεσταλμένος του ΟΗΕ. «Τους καλύτερους που υπάρχουν. Θα τους έχω εδώ σε λίγες ώρες. Και σε μια δυο μέρες θα υπάρχει ολόκληρο επιτελείο ειδικών για οποτεδήποτε χρειαστείτε κάποιον... διαθέσιμο ανά πάσα στιγμή».

«Κύριέ μου», είπε ο Χένρυ με μελιστάλαχτο ύφος, «εγώ κι ο Χάιραμ εκτιμούμε ιδιαίτερα το συνεργατικό πνεύμα σας. Και τώρα που κανονίστηκε κι αυτό, νομί-

ζω ότι περιμένουν οι δημοσιογράφοι... Θα τους ενδιέφερε πολύ ν' ακούσουν τις δηλώσεις σας».

Φαίνεται ότι ο άνθρωπος του ΟΗΕ δεν ήταν από κείνους που έβρισκαν εύκολα το κουράγιο να διαμαρτυρηθούν. Αυτός και ο Χένρυ άρχισαν ν' ανεβαίνουν πάλι τα σκαλιά.

Ο Τέιν γύρισε το κεφάλι κι αγνάντεψε πέρα προς την έρημο.

«Είναι το μεγάλο μας προαύλιο», ψιθύρισε.

ΖΩΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

του Πόουλ Άντερσον

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι αρκεί να υπάρχει λογική για να υπάρχει και συνεννόηση, και ότι αρκεί να υπάρχει συνεννόηση για να υπάρχει και κατανόηση. Αλλά, βέβαια, η αντίληψη αυτή δεν είναι παρά μια ακόμη από τις πολλές αυταπάτες μας.

Ο Νίκολας Βαν Ράιν, ο γραφικός ήρωας του Πάουλ Άντερσον, δεν έχει τέτοιες αυταπάτες. Δεν έχει καν την πιο κοινή και μεγαλύτερη αυταπάτη απ' όλες: το να πιστεύει ότι μπορεί ν' απαλλάξει τον κόσμο από τις αυταπάτες του. Τον Βαν Ράιν τον έχουμε συναντήσει και σε προηγούμενη ανθολογία και νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να τον ξαναδούμε σε μια ακόμη περιπέτεια.

Ο δημιουργός του, ο Πάουλ Άντερσον, γεννήθηκε το 1926 στην Πενσυλβάνια των ΗΠΑ και έχει σπουδάσει φυσική. Το «Πόουλ» είναι η πλησιέστερη προσέγγιση ενός ονόματος που όλοι το προφέρουν με λάθος τρόπο. Ο Ισαάκ Ασίμωφ, μάλιστα, ισχυρίζεται ότι πρέπει να στραμπουλίξεις τη γλώσσα σου... αλλά και πάλι δε θα το προφέρεις σωστά.

Γ.Μ.

Η Τζόις Ντέηβισον ξύπνησε απότομα σαν να είχε φάει μαχαιριά.

Το ουρλιαχτό ακούστηκε πάλι, αρκετά δυνατό για να διαπεράσει σοβάδες, μέταλλο και μόνωση και να φτάσει ώς τ' αφτιά της. Ανακάθισε αλαφιασμένη στο σκοτάδι, συνειδητοποιώντας απότομα περί τίνος επρόκειτο. Την τελευταία φορά που είχε ακούσει αυτό το άγριο ουρλιαχτό αγριόγατας βρισκόταν στην Τσαμπάντα, και σήμαινε ότι δύο φυλές ιθαγενών κυνηγούσαν η μια την άλλη. Αλλά τότε ήταν ασφαλής, πετώντας ψηλά με μια αεροσαΐτα, έχοντας οπλισμένους άντρες δεξιά κι αριστερά της, καθώς κι έναν σοβαρό Αρχαίο για ξεναγό. Τα όσα είχε δει κι ακούσει τότε ήταν μέσω των ανιχνευτικών συσκευών που σάρωναν την παγωμένη έρημο κάτω από το σκάφος. Εκείνοι οι πολεμιστές με τις τιγρίσιες ραβδώσεις, που σκότωναν και πέθαιναν, ήταν μονάχα εικόνες στην οθόνη. Είχε νιώσει λύπη με το θέαμα αλλά, κατά κάποιο τρόπο, δεν της είχαν φανεί αληθινά πλάσματα· ήταν σκέτες μορφές που ποτέ δεν είχε γνωρίσει προσωπικά, μόρια ζωής που πέθαιναν γιατί πέθαινε και ο κόσμος τους. Εκείνη την απασχολούσε το σύνολο.

Και να που το ίδιο ουρλιαχτό ακουγόταν τώρα εναντίον του θόλου που φιλοξενούσε τη βάση της.

Δεν ήταν δυνατό!

Το υπόκωφο *μπρουούμ* μιας έκρηξης συγκλόνισε το θόλο. Η Τζόις άκουσε διάφορα μικροαντικείμενα να κροταλίζουν στο γραφείο της κι ένιωσε το κρεβάτι

της να τραντάζεται. Ξαφνικά οι θόρυβοι δυνάμωσαν στ' αφτιά της και τούτη τη φορά τους συνόδευαν απειλητικοί ήχοι τυμπάνων. Ύστερα αντήχησε ένας μεταλλικός βρόντος και ένας πάταγος από αντικείμενα που γκρεμίζονταν από ράφια. Οι επιτιθέμενοι πρέπει να είχαν ανατινάξει την πόρτα του μηχανολογικού τμήματος και να είχαν χυθεί μέσα. Αλλά πού μπορεί να είχαν βρει το μπαρούτι;

Πουθενά, εκτός από την Πόλη του Κουσουλόνγκο. Αυτό σήμαινε πως οι Αρχαίοι είχαν αποφασίσει ότι οι άνθρωποι έπρεπε να εξοντωθούν. Ο φόβος του θανάτου τύλιξε την Τζόις σαν κύμα. Ύστερα πέρασε, αφήνοντας πίσω του έκπληξη και πόνο, κάνοντάς τη να νιώθει σαν παιδάκι που το είχαν δείρει χωρίς κανένα λόγο. Γιατί της το 'καναν αυτό; Μα εκείνη είχε έρθει να τους βοηθήσει!

Ποδοβολητά ακούστηκαν στο διάδρομο έξω από το τμήμα του θόλου που ήταν προσαρμοσμένο στο γήινο περιβάλλον. Τα μέλη του ντόπιου προσωπικού είχαν ξυπνήσει και έβγαιναν από τα δωμάτιά τους με τα όπλα στο χέρι. Η Τζόις άκουσε θηριώδεις αλαλαγμούς. Σπαθιά διασταυρώνονταν, τόμαχωκ τσάκιζαν κρανία και κάποια στιγμή άκουσε το άγριο γάβγισμα του πιστολιού που είχε δώσει στον Γιουλόμπου. Αλλά οι δικοί της δε θα μπορούσαν να κρατήσουν για πολύ. Οι επιδρομείς έπρεπε να είναι Σάνγκα, από τον καταυλισμό στην όαση στα ριζά του βουνού Κουσουλόνγκο. Καμία άλλη φυλή δε βρισκόταν εκεί κοντά, ενώ οι ίδιοι οι Αρχαίοι ποτέ δε χρησιμοποιούσαν επιθετική βία. Αλλά υπήρχαν εκατοντάδες αρσενικοί Σάνγκα στην όαση, ενώ η αποστολή δε διέθετε πάνω από δυο ντουζίνες πιστούς τ' Κελανούς.

Εξαιτίας του αφιλόξενου περιβάλλοντος του πλανήτη, το τμήμα του θόλου που έμεναν οι άνθρωποι ή-

ταν βαριά θωρακισμένο. Δε θα μπορούσε κανείς να μπει τόσο εύκολα σ' αυτό όσο στο μηχανολογικό τμήμα, την πόρτα του οποίου μόλις είχαν ανατινάξει. Αλλά έτσι και γινόταν το παραμικρό ρήγμα στους τοίχους...

Η σκέψη έκανε την Τζόις να τιναχτεί στα πόδια της. Καθώς ορμούσε προς την προστατευτική εξάρτυσή της, με το ένα χέρι γύρισε τον κεντρικό διακόπτη και άναψε τα φώτα. Ο μικρός, στριμωγμένος χώρος, κρεβατοκάμαρα όσο και γραφείο, της φάνηκε παράξενα αλλαγμένος στο δυνατό άσπρο φως. Είναι γιατί είμαι τρομαγμένη, σκέφτηκε. Είμαι στα νύχια ενός ζωντανού εφιάλτη. Τα νεύρα και τα μέλη της συνέχιζαν να δουλεύουν κανονικά δίχως να χρειάζονται το συνειδητό της μυαλό. Φόρεσε γοργά το εφαρμοστό ολόσωμο εσώρουχο και αμέσως μετά τη βαριά στολή από φάμπρικορντ. Γλιστρώντας τα χέρια της στα λεπτά ειδικά γάντια, συνέδεσε τα βύσματά τους με το ηλεκτρικό πλέγμα της κυρίως στολής. Μετά ήταν η σειρά για τις μπότες με τις σόλες από κεροφόμ, τη συσκευή ανακύκλωσης αέρα και το συσσωρευτή στην πλάτη. Στη συνέχεια, πιστόλι και φυσιγγιοθήκες, ζώνη με θήκες ξηράς τροφής, μίνικομ στην τσέπη του στήθους και, τελευταίο, το κράνος από βιτρύλιο που έκλεινε αεροστεγώς γύρω από τους ώμους. Προς το παρόν άφησε ανοιχτή την καλύπτρα του.

Έλεγξε γοργά τη στεγανότητα, τα συστήματα αέρα και θέρμανσης, το καθετί. Το φυσικό περιβάλλον του πλανήτη τ' Κέλα ήταν θανάσιμο για τον άνθρωπο. Η θερμοκρασία τούτης της καλοκαιριάτικης νύχτας στην εύκρατη ζώνη ήταν γύρω στους 60 βαθμούς Κελσίου υπό το μηδέν. Η διαφορά πίεσης του αζώτου προκαλούσε νάρκωση, ενώ η αμμωνία σου έκαιγε τα πνευμόνια. Δεν υπήρχε ίχνος υγρασίας στην ατμόσφαιρα

και ο αέρας σε ξέραινε σαν σταφίδα. Οι διαφορές αυτές από το γήινο περιβάλλον δεν ήταν τόσο μεγάλες για να σε σκοτώσουν ακαριαία. Α, όχι! Χάρη στο λιγοστό οξυγόνο, που ίσα ίσα έφτανε να σε κρατήσει ζωντανό, μπορούσες ν' απολαύσεις το μαρτύριο για κάμποσα λεπτά πριν χάσεις καν τις αισθήσεις σου.

Και οι Σάνγκα βρίσκονταν τώρα εκεί έξω, ξεπαστρεύοντας τους ντόπιους βοηθούς της και χρησιμοποιώντας μπαρούτι για να γκρεμίσουν αυτούς τους τοίχους.

Η Τζόις στριφογύρισε ξέφρενη. Οι άλλοι! Τι γίνονταν οι άλλοι; Δεν υπήρχε σύστημα ενδοσυνεννόησης στο θόλο· είχε κριθεί περιττό για δυο ντουζίνες ανθρώπους. Το χέρι της άρπαξε και γύρισε το χερούλι της μεσόπορτας με το διπλανό δωμάτιο. Η πόρτα ούτε που σάλεψε. «Άνοιξε, ηλίθιε!» φώναξε για ν' ακουστεί πάνω από το σαματά που ακουγόταν απ' έξω. «Πάρε τα πόδια σου! Πρέπει να φύγουμε...»

Μια βραχνή μπάσα φωνή ακούστηκε από την άλλη μεριά της πόρτας. «Τι εννοείς, άνοιξε; Εσύ κλειδώθηκες μέσα, πανάθεμά σε!»

Ναι, σωστά, σκέφτηκε το σαστισμένο μυαλό της Τζόις. Τα βροντοκοπήματα της καρδιάς της και ο ορυμαγδός της μάχης που φούντωνε απέξω δεν την άφηναν να σκεφτεί καθαρά. Η ίδια είχε ασφαλίσει την πόρτα από τη μεριά της. Όσο καιρό υπηρετούσε στην αποστολή ούτε μια φορά δεν είχε λόγους να κλειδώσει. Αλλά μετά έφτασε στον πλανήτη ο Νίκολας Βαν Ράιν κι εγκαταστάθηκε στο διπλανό δωμάτιο. Η Τζόις ήδη δυσκολευόταν ν' αποκρούσει το αρκουδίσιο του φλερτάρισμα στη διάρκεια της μέρας, πόσο μάλλον τη νύχτα... Τώρα, άπλωσε το χέρι της και πάτησε το διακόπτη της ηλεκτρικής κλειδαριάς.

Ο έμπορος πετάχτηκε από μέσα σαν βούβαλος. Η

Τζόις, όπως όλοι από την Εσπεράντσα, ήταν ψηλή αλλά δεν έφτανε καν ώς τους ώμους του. Οι πλάτες του γέμιζαν το άνοιγμα, και η προστατευτική στολή που του είχαν δώσει στέναζε κάτω από το ζόρισμα της βαρελίσιας κοιλιάς του. Φορτωμένος με τον εξοπλισμό επιβίωσης φαινόταν ακόμη πιο τερατώδης από τότε που τον είχε δει να τριγυρίζει ρουθουνίζοντας στο θόλο, ντυμένος με λεκιασμένες από καπνό δαντέλες και σούρες. Η μεγάλη γαμψή μύτη του πεταγόταν από την ανοιχτή καλύπτρα του κράνους, σαν μουσούδι λαγωνικού που οσμιζόταν αίμα.

«Χα!» βρυχήθηκε ο Βαν Ράιν. Τα πομαρισμένα μαύρα μαλλιά του, που έπεφταν σε φροντισμένες μπούκλες ώς τους ώμους του, στριφογύρισαν καθώς κοίταζε δεξιά κι αριστερά. Το στριφτό μουστάκι και το μυτερό γενάκι του απειλούσαν τους πάντες σαν κέρατα. «Στο όνομα των δέκα φορές δέκα υψωμένο στον κύβο αμαρτωλών που κατρακυλάνε σε λογαριθμική έλικα προς την κόλαση, τι συμβαίνει εδώ; Είχα την εντύπωση πως είχατε κερδίσει την εμπιστοσύνη των ιθαγενών!»

«Οι άλλοι...» ψέλλισε η Τζόις. «Έλα, πάμε να τους βρούμε».

Ο Βαν Ράιν κούνησε το κεφάλι καταφατικά, κάνοντας να τρεμουλιάσουν τα πολυάριθμα διπλοσάγωνά του, και την άφησε να πάρει την πρωτοβουλία. Τα ατομικά δωμάτια στο γήινο τομέα είχαν πόρτες που άνοιγαν προς τον ίδιο διάδρομο, καθώς και μεσόπορτα με τα δωμάτια δεξιά κι αριστερά τους. Το δωμάτιο της Τζόις ήταν στο τέλος της σειράς, με το μηχανοστάσιο από την άλλη μεριά. Ελεύθερη και θέλοντας απομόνωση, είχε διαλέξει το συγκεκριμένο δωμάτιο από την πρώτη στιγμή. Το κεντρικό σαλόνι βρισκόταν πέρα από την άλλη άκρη του διαδρόμου, μετά την καμπύλη

του θόλου. Βγαίνοντας από το δωμάτιό της, η Τζόις είδε τις άλλες πόρτες ν' ανοίγουν η μια μετά την άλλη. Εκείνες που έμειναν κλειστές ανήκαν σε άδεια δωμάτια που υπήρχαν για τυχόν επισκέπτες σαν τον Βαν Ράιν και την ομάδα του. Η Τζόις άρχισε να τρέχει. Το βαρύ ποδοβολητό του Βαν Ράιν πίσω της ήταν μια σειρά από μικροσεισμικές δονήσεις. Η βαρύτητα στον τ'Κέλα ήταν περίπου η ίδια μ' εκείνη της Γης ή της Εσπεράντσα.

Ήταν και το μόνο κοινό σημείο που είχε με τους δυο άλλους κόσμους, σκέφτηκε η Τζόις πανικόβλητη. Για μια στιγμή σχεδόν έπαψε να βλέπει, χαμένη στη θύμηση της πατρίδας της στον πράσινο πλανήτη γύρω από τον ήλιο Παξ: πράσινοι αγροί με κυματιστά στάχυα, η σημαία ενός ανεξάρτητου κόσμου που κυμάτιζε κόκκινη και χρυσαφένια με φόντο τ' άσπρα ξέφτια από συννεφάκια στον ουρανό, κι εκείνο το γενναίο όνειρο που ήταν το θεμέλιο της Κοινοπολιτείας τους.

Μια βροντή ακούστηκε πίσω της. Το πάτωμα κλονίστηκε κάτω από τα πόδια της. Καθώς έπεφτε, η βροντή ακούστηκε πάλι και πάλι. Στην τρίτη έκρηξη ο τοίχος κατέρρευσε. Το ωστικό κύμα τη χτύπησε σαν σφυριά.

Έπεσε στο πάτωμα κουτρουβαλώντας. Το κεφάλι της χτυπούσε πέρα δώθε στο κράνος της, σαν γλωσσίδι καμπάνας. Στο στόμα της ένιωσε τη γεύση του αίματος ανάμεικτη μ' εκείνη του καπνού. Κοίταξε πέρα στο διάδρομο, μέσ' από τα σκοτάδια και τις λάμψεις που περνούσαν μπροστά από τα μάτια της. Ο τοίχος της άκρης του διαδρόμου, δίπλα στο δωμάτιό της, είχε ανοίξει και γκρεμιστεί σε συντρίμμια. Άγριες μορφές κινούνταν στη θολούρα πίσω από τα σίδερα και τα χαλάσματα.

«Τον γκρέμισαν», ψέλλισε ηλίθια.

«Κλείσε το κράνος σου!» βρυχήθηκε ο Βαν Ράιν. Είχε ήδη ασφαλίσει το δικό του. Τα ακουστικά μετέδιδαν την αυστηρή φωνή του, αλλά το μυαλό της ήταν πολύ ζαλισμένο για να πιάσει το νόημα.

«Τον γκρέμισαν», επανέλαβε άτονα. Το γεγονός φαινόταν πολύ απίθανο για να 'ναι αληθινό.

Ένας ιθαγενής σάλταρε μέσα από το άνοιγμα. Μπορούσε ν' αντέξει για λίγο στη γήινη ατμόσφαιρα και θερμοκρασία αν κρατούσε την ανάσα του. Και ήδη η τ'Κελανή ατμόσφαιρα, σπρωγμένη από τις υψηλότερες πιέσεις, χυνόταν ουρλιάζοντας μέσα. Η κοντοδεμένη ραβδωτή μορφή σταμάτησε τεντώνοντας το κορμί, όπως και τη χορδή του τόξου που κρατούσε. Πελώρια μάτια με σχιστές γατίσιες κόρες γυάλισαν άγρια στο φως των λαμπτήρων φθορισμού.

Ένας τεχνικός από την Εσπεράντσα ξεπρόβαλε από την καμπύλη του διαδρόμου. «Τζόις!» φώναξε. «Ελεύθερε Πολίτη Βαν Ράιν! Πού—» *Ντόιννν* έκανε το τόξο, και ένα αγκαθωτό βέλος έσκισε ξώφαλτσα τη στολή του. Την άλλη στιγμή ο αέρας φάνηκε να γεμίζει βέλη, ακόντια και δόρατα που σφύριζαν στη θολούρα και τον κουρνιαχτό. Ο Βαν Ράιν έκανε μια βουτιά πάνω στην Τζόις, ενώ ο τεχνικός γύριζε και το έβαζε στα πόδια.

Το πολυδουλεμένο προσωπικό ενεργειακό πιστόλι του Βαν Ράιν βρέθηκε αστραπιαία στη χούφτα του. Έριξε την πρώτη βολή μπρούμυτα όπως ήταν. Η μαλλιαρή μορφή στο άνοιγμα γκρεμίστηκε πίσω. Οι άλλες σκιές πίσω του εξαφανίστηκαν. Αλλά οι αλαλαγμοί κι ο σαματάς συνεχίζονταν εκεί έξω.

Μια πρώτη μπόχα αμμωνίας έτσουξε τα ρουθούνια της Τζόις. «Χολέρα και πανούκλα!» γρύλισε ο Βαν Ράιν. «Μπας και τη βρίσκεις ανασαίνοντας αυτές τις

δρακοκλανιές;» Σηκώθηκε στα γόνατα και της έκλεισε ο ίδιος την καλύπτρα του κράνους. Τα μικρά μαύρα μάτια του την κοιτούσαν διαπεραστικά. «Μμμ, έχεις κοκαλώσει από το σοκ, ε; Καλά, εντάξει. Είσαι ωραία κοπελιά με φίνο κορμί και όλα τα σχετικά αξεσουάρ του, έστω και αν δεν έπρεπε να κόβεις τα μαλλιά σου τόσο κοντά. Κι επειδή τα ωραία δεν πρέπει να σπαταλιώνται, λέω να σε σώσω, σύμφωνοι;»

Κρατώντας την από τον ώμο σηκώθηκε στα πόδια του και άρχισε να πισωπατά ξεφυσώντας σαν φάλαινα, με το όπλο του να καλύπτει το άνοιγμα στον τοίχο. *«Γιαχ, γιαχ»*, έκανε με αηδία. «Τούτη δεν είναι δουλειά για ένα κακομοίρη, χοντρούλη γεράκο που κανονικά θα 'πρεπε να 'ναι σπιτάκι του στη Γη, μ' ένα πούρο κι ένα ποτηράκι Ζενεβέρ. Πόσο μάλλον όταν εκείνοι οι στραβογεννημένοι αλεπουδομούρηδες που έχω εκεί για βοηθούς προσπαθούν να μου κλέψουν μέχρι και το σώβρακο. *Για,* δεν είναι να κοιτάξω αλλού, και θα μου κλέψουν και τα μάτια. Αλλά, βλέπεις, απαξάπαντες οι αντιπρόσωποι σε όλους τους εμπορικούς σταθμούς είναι τόσο ζωντόβολα του κερατά που ο φουκαράς ο Νίκολας Βαν Ράιν πρέπει να τους επιβλέπει αυτοπροσώπως. Με αναγκάζουν το δύστυχο να ταξιδέψω εκατό χρόνια φωτός προς την κατεύθυνση του αφαλού του Ορίωνα να δω μπας και υπάρχουν περιθώρια για κανένα νέο εμπορικό σταθμό. Αν δεν το κάνω, οι λυσσασμένοι λύκοι που έχω γι' ανταγωνιστές θα μου κατασπαράξουν την εταιρία μου Ποτών και Μπαχαρικών και θα με αφήσουν στους πέντε δρόμους στα γεράματά μου... Α, φτάσαμε! Νόστιμα κι ωραία».

Η Τζόις κούνησε το κεφάλι της να συνέλθει. Το μυαλό της είχε αρχίσει να ξεθολώνει και τα γόνατά της δεν έτρεμαν τόσο πολύ. Η πόρτα του σαλονιού ήταν

μπροστά της. Πάτησε το διακόπτη, αλλά το διάφραγμα δεν άνοιξε. «Κλειδωμένη», μουρμούρισε.

Ο Βαν Ράιν άρχισε να χτυπάει την πόρτα με τις γροθιές του, κάνοντάς τη να τραντάζεται ολόκληρη. «Ανοίξτε!» βρυχήθηκε. «Κόκαλα κι αστροπελέκια! Τι χαζομάρα είναι πάλι αυτή!»

Ένας ιθαγενής φάνηκε στη στροφή του διαδρόμου. Ο Βαν Ράιν γύρισε με το όπλο προτεταμένο, αλλά η Τζόις το έσπρωξε πέρα. «Όχι, αυτός είναι ο Γιουλόμπου». Ο τ'Κελανός πρέπει να είχε αδειάσει και πετάξει το πιστόλι του, γιατί στο χέρι του έσφιγγε τώρα ένα ματωμένο τόμαχωκ. Τρεις άλλοι αυτόχθονες τον κυνηγούσαν από πίσω, με σπαθιά και πέτρινα τσεκούρια σηκωμένα. Οι κοντές φούστες τους, σαν τα σκωτσέζικα κιλτ, ήταν διακοσμημένες με τα τετράγωνα και τους κύκλους που αποτελούσαν το γνώρισμα της φυλής των Σάνγκα. «Τους άλλους σκότωσε!» φώναξε η Τζόις.

Το ακτινοβόλο του Βαν Ράιν ξέρασε φωτιά. Ένας από τους επιτιθέμενους τινάχτηκε πίσω. Οι άλλοι γύρισαν να το βάλουν στα πόδια. Ο Γιουλόμπου άφησε έναν άγριο αλαλαγμό και τίναξε το τομαχώκ του. Η κοφτερή κεφαλή από αψιδιανό λίθο πέτυχε τον ένα Σάνγκα και τον σώριασε κάτω μέσα στα αίματα. Ο Γιουλόμπου τράβηξε το κορδόνι που ένωνε το όπλο με τον καρπό του, παίρνοντας πίσω το πέτρινο τσεκούρι και τινάζοντάς το πάλι, ν' αποτελειώσει τη δουλειά.

Ο Βαν Ράιν ξαναπλησίασε στην πόρτα. «Ανοίξτε μας, σαρακοφαγωμένοι κιοτήδες!» βρυχήθηκε. Καθώς η γλώσσα του γινόταν ολοένα και πιο φαρμακερή, η Τζόις κατάλαβε τι πρέπει να είχε γίνει. Με τις γροθιές της άρχισε να τον χτυπά στην πλάτη, σχεδόν

το ίδιο δυνατά όσο εκείνος χτυπούσε την πόρτα. Ο Βαν Ράιν σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος της.

«Δε θα μας εγκατέλειπαν ποτέ», εξήγησε η Τζόις, «αλλά θα πίστεψαν ότι σκοτωθήκαμε. Όταν ο Κάρλος μας είδε εκεί πίσω στο διάδρομο, ήμαστε και οι δυο σωριασμένοι στο πάτωμα, ενώ έπεφταν βροχή τα βέλη... Θα έχουν φύγει από το σαλόνι, κλειδώνοντας την πόρτα για να καθυστερήσουν τον εχθρό. Πρέπει να ακολούθησαν άλλη διαδρομή για τα διαστημόπλοια».

«Α, *για, για*, έτσι πρέπει να 'γινε. Τι κάνουμε τώρα; Γκρεμίζουμε την πόρτα και τους ακουλουθούμε;»

Ο Γιουλόμπου μίλησε τότε με τη λαρυγγόφωνη γλώσσα του Κουσουλόνγκο. «Όλοι από μας σκοτώθηκαν ή έφυγαν, θηλυκιά του ουρανού. Τέρμα η μάχη. Η φασαρία που ακούς τώρα είναι από το πλιάτσικο των Σάνγκα. Αν μας βρουν, θα μας κάνουν κόσκινο με τα βέλη. Δυο όπλα δεν αρκούν να τους σταματήσουν. Αλλά νομίζω ότι αν πάμε μέσα, πίσω μέσα από τα σίδερα που κουνιούνται, θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε από κει και να κάνουμε το γύρο του θόλου».

«Τι τσαμπουνάει αυτός;» ρώτησε ο Βαν Ράιν.

Ο Τζόις μετέφρασε την πρόταση. «Νομίζω πως έχει δίκιο», πρόσθεσε. «Θα έχουμε περισσότερες πιθανότητες αν φύγουμε από το μηχανολογικό τμήμα. Δε φαίνεται να υπάρχει ψυχή εκεί για την ώρα. Αλλά καλύτερα να βιαστούμε».

«Εντάξει. Ας πηγαίνει μπροστά αυτός ο κεραμιδόγατος. Εσύ θα μείνεις κοντά μου να μου καλύπτεις τα νώτα, *νιε;*»

Διέσχισαν με γοργό βήμα τον ίδιο δρόμο απ' όπου είχαν έρθει. Πάχνη άσπριζε στους τοίχους κι έκανε το πάτωμα γλιστερό, καθώς οι υδρατμοί συμπυκνώνονταν στην τ'Κελανή παγωνιά. Απόμακρα μέσ' από τους τοίχους, η Τζόις άκουγε αντικείμενα να κομματιάζονται και να σπάζουν, καθώς και θριαμβευτικές κραυγές. Δουλειά ετών γινόταν συντρίμμια γύρω της. *Γιατί;* αναρωτήθηκε με πόνο, αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

Τα μάτια του Γιουλόμπου, πιο ευπροσάρμοστα στο σκοτάδι από τ' ανθρώπινα, ερευνούσαν τις ογκώδεις σκιές καθώς έβγαιναν στο χώρο της αποθήκης. Υπήρχαν οχήματα παρκαρισμένα εκεί: τέσσερα εδάφους και άλλες τόσες αεροσαΐτες. Επιπρόσθετα, ο μεγάλος θάλαμος περιείχε τις ειδικευμένες μηχανές και τα όργανα που χρησιμοποιούσαν οι Εσπεραντσανοί στις μελέτες τους, στην προσπάθειά τους να σώσουν τούτο τον πλανήτη. Τα περισσότερα ήταν τώρα σκόρπια συντρίμμια στο πάτωμα.

Ένα αχνό φωτεινό παραλληλόγραμμο μπροστά έδειχνε την έξοδο. Η Τζόις προχώρησε στα τυφλά προς τα κει. Το πόδι της σκόνταψε σε κάποιο πεσμένο όργανο κι εκείνο κροτάλισε πάνω σ' ένα άλλο.

Στριγκές κραυγές ακούστηκαν τότε και η είσοδος γέμισε με καμιά ντουζίνα μαλλιαρές μορφές. Χύθηκαν σαν γάτες μέσα και εξαφανίστηκαν ανάμεσα στις σκιές και τα μηχανήματα πριν ο Βαν Ράιν προλάβει να ρίξει. Ο Γιουλόμπου έσφιξε το τόμαχωκ στο ένα χέρι, και με το άλλο τράβηξε το μαχαίρι του. «Τώρα πρέπει να πολεμήσουμε για να περάσουμε», ανακοίνωσε σαν να τον ενθουσίαζε η ιδέα.

«Επίθεση!» γκάριξε ο Βαν Ράιν ορμώντας πρώτος μπροστά σαν βουβάλι. Κάμποσοι τ'Κελανοί χίμηξαν προς το μέρος του. Λεπίδες και λειασμένες πέτρες γυάλισαν στο σκοτάδι. Το ακτινοβόλο του Γήινου ξέρασε φωτιά. Ένας ιθαγενής ούρλιαξε χτυπημένος. Ένας άλλος άρπαξε το οπλισμένο μπράτσο τραβώντας το προς τα κάτω. Ο Βαν Ράιν προσπάθησε να τον τινάξει από πάνω του. Το πλάσμα έμεινε γαντζωμένο πει-

σματικά, αν και ο άνθρωπος τον χτύπαγε δεξιά αριστερά πάνω στους συντρόφους του.

Ο Γιουλόμπου ρίχτηκε μέσα στο σωρό, καρφώνοντας και σκίζοντας με τον ενθουσιασμό σαρκοβόρου. Η Τζόις δεν μπορούσε να μην τον μιμηθεί. Είχε τραβήξει το πιστόλι της, ένα βληματοβόλο. Κάτι έπεσε πάνω στην κάννη του. Γατίσια δόντια και μάτια γυάλισαν στο λιγοστό φως. Το δόρυ του πλάσματος ήταν σηκωμένο και απόλυτα ικανό να διαπεράσει τη στολή της. Παρ' όλα αυτά, ποτέ της δεν είχε κάνει τίποτα πιο δύσκολο από το να τραβήξει εκείνη τη σκανδάλη. Η βροντή της εκπυρσοκρότησης αντιλάλησε ανυπόφορα μέσα στο κεφάλι της.

Η συνέχεια ήταν μερικά ξέφρενα λεπτά με χτυπήματα, νυχιές, πυροβολισμούς, μαχαιριές και κουτρουβαλήματα. Κατά καιρούς η Τζόις αναγνώριζε το ουρλιαχτό του Γιουλόμπου στην πολεμική ιαχή της φυλής Αβόνγκο όπου ανήκε. Τα γκαρίσματα του Βαν Ράιν αντηχούσαν σαν σάλπιγγες πάνω από το σαματά, «Βοήθα μας Άγιε Ντισμάς! Θάνατος στα κοπρόσκυλα!»

Ξαφνικά όλα τέλειωσαν. Τα όπλα τους είχαν αποδειχτεί υπερβολικά θανάσιμα για τους ντόπιους. Η Τζόις ήταν πεσμένη στο πάτωμα, πασχίζοντας να πάρει ανάσα και ακούγοντας τους τελευταίους λίγους Σάνγκα να φεύγουν τρέχοντας. Από κάπου ακουγόταν το βογκητό ενός λαβωμένου πολεμιστή μέχρι που ο Γιουλόμπου του έκοψε το λαιμό.

«Σήκω, κορίτσι μου!» πρόσταξε ο Βαν Ράιν ανάμεσα στα λαχανιασμένα αγκομαχητά του. «Δεν έχουμε καιρό για ξάπλες».

Ο Γιουλόμπου βοήθησε την Τζόις να σηκωθεί. Ήταν πολύ κοντός για να στηριχτεί άνετα πάνω του, αλλά ο Βαν Ράιν της πρόσφερε το μπράτσο του. Τρικλίζοντας βγήκαν από την πόρτα, έξω στη νύχτα.

Δεν υπήρχε κανένας περίβολος εδώ, μονάχα ο θόλος και ο ίδιος ο πλανήτης τ'Κέλα. Ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους έλαμπαν άγνωστοι αστερισμοί. Το μεγαλύτερο φεγγάρι αρμένιζε ψηλά, σχεδόν ολόγιομο, λούζοντας τον κόσμο με το μουντό χαλκόχρωμο φως του. Δυτικά και νότια απλωνόταν μια κυματιστή πεδιάδα με αραιή βλάστηση από θάμνους που έμοιαζαν αρκετά με τους γήινους: χαμηλοί, νευρώδεις, με ασπρόχρωμα φύλλα. Πέρα στο βορρά δέσποζε ο απόκρημνος μαύρος όγκος του βουνού Κουσουλόνγκο, πελώριος με φόντο το Γαλαξία. Στην κορφή του οι πύργοι της πόλης, σμιλεμένοι από τα βράχια του βουνού, φάνταζαν αχνά σαν τεράστια δόντια. Κάμποσα χιλιόμετρα ανατολικά, στα ριζοβούνια, κυλούσε το ιερό ποτάμι Μανγκοβόλο. Η Τζόις μπορούσε να διακρίνει μια κοκκινωπή αντανάκλαση φεγγαρόφωτου στην υγρή αμμωνία του. Τα δέντρα της όασης όπου είχαν τον καταυλισμό τους οι Σάνγκα φαίνονταν σαν μια μαύρη θολούρα. Οι λόφοι που προχωρούσαν βορινά από τα ριζά του Κουσουλόνγκα λαμπύριζαν απόκοσμα, σκεπασμένοι με πάγο.

«Βιαστείτε», γρύλισε με σφιγμένα δόντια ο Βαν Ράιν. «Αν οι άλλοι νομίζουν ότι είμαστε μακαρίτες, θα φύγουν με τα σκάφη δίχως τήν παραμικρή καθυστέρηση».

Η ομάδα τους έκανε το γύρο του θόλου τρικλίζοντας από εξάντληση. Δυο στενόμακρα ατρακτοειδή αντικείμενα γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο: το μεγάλο φορτηγό σκάφος και το πολυτελές γιωτ που είχε φέρει από τη Γη τον Βαν Ράιν και τους βοηθούς του. Δυο νεκροί Σάνγκα ήταν πεσμένοι πιο κει. Το νυχτερινό αεράκι ανέμιζε τη γούνα τους. Είχε δοθεί μάχη για να φτάσουν οι άνθρωποι στην ασφάλεια των σκαφών. Τώρα οι ράμπες τους είχαν μαζευτεί στην άτρακτο και

οι θυρίδες τους ήταν κλειστές. Καθώς ο Βαν Ράιν πλησίαζε, ακούστηκε το διαπεραστικό σφύριγμα των κινητήρων που έμπαιναν σε λειτουργία.

«Ει!» βρυχήθηκε. «Περιμένετέ μας, βρε όρνια!»

Το γιωτ απογειώθηκε πρώτο, σκίζοντας τον ουρανό σαν αστροπελέκι. Ο αέρας που όρμησε να καλύψει το κενό παρέσυρε τον Βαν Ράιν και τον έριξε στο χώμα. Ύστερα σηκώθηκε το φορτηγό. Η άκρη του προωθητικού πεδίου του άρπαξε τον Βαν Ράιν και τον πέταξε μερικά μέτρα πέρα. Ο έμπορος βρόντησε κάτω με δυνατό γδούπο κι έμεινε ασάλευτος.

Η Τζόις έτρεξε στο πλευρό του. «Έπαθες τίποτα;» τον ρώτησε με αγωνία. Μπορεί να ήταν ένας αντιπαθέστατος γερο-μπερμπάντης, αλλά την είχε κλονίσει η φρίκη της ιδέας να μείνει μονάχη σε τούτο τον πλανήτη.

«Ωοοοχ», βόγκηξε εκείνος. «Άγιε Ντισμάς μου, ό,τι που σκόπευα να σου φτιάξω καινούριο βιτρό στην εκκλησιά σου στην πατρίδα. Τώρα σκέφτομαι ότι μάλλον πρέπει να σου κάνω θρύψαλα και τα υπόλοιπα».

Η Τζόις κοίταξε προς τον ουρανό. Τα δυο διαστημόπλοια ανέβαιναν αστραποβολώντας σαν μετέωρα, μέχρι που χάθηκαν. «Δε μας είδαν», ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

«Πες μου και κάνα νέο», ρουθούνισε σαρκαστικά ο Βαν Ράιν.

Ο Γιουλόμπου πλησίασε προς το μέρος τους. «Οι Σάνγκα θα άκουσαν», παρατήρησε. «Θα έρθουν να σιγουρευτούν, και τότε θα μας βρουν. Πρέπει να φεύγουμε».

Ο Βαν Ράιν δεν είχε ανάγκη να του το μεταφράσουν. Με προσεκτικές κινήσεις σαν να φοβόταν μπας και του πέσει κανένα κομμάτι, στάθηκε στα πόδια του

και ξεκίνησε προς την κατεύθυνση του θόλου. «Λέω να πάρουμε μια αεροσαΐτα, νιε;»

«Τα οχήματα εδάφους είναι εφοδιασμένα για πολύ μεγαλύτερες περιόδους», αποκρίθηκε η Τζόις. «Και κάπως θα πρέπει να επιζήσουμε μέχρι που να ξαναγυρίσει κάποιος».

«Και με τους σκοροφαγωμένους ντόπιους να μας κυνηγάνε ώς τη μεγάλη εκείνη μέρα», μουρμούρισε ο Βαν Ράιν. «Τι χαρά και ευτυχία!»

«Ας πάμε δυτικά να βρούμε τους δικούς μου», πρότεινε ο Γιουλόμπου. «Δεν ξέρω πού είναι τώρα οι Αβόνγκο, αλλά οι άλλες φυλές της Ορδής Ροκουλέλα πρέπει σίγουρα να βρίσκονται ανάμεσα στη Στενή Γη και τα Γυμνοτόπια».

Μπήκαν στο χώρο με τα μηχανήματα. Η Τζόις σκόνταψε σ' ένα πτώμα και ανατρίχιασε. Άραγε ήταν κάποιος που είχε σκοτώσει η ίδια;

Τα οχήματα εδάφους ήταν στενόμακρα και με τετράγωνη κοψιά. Οι πίσω τέσσερις από τους οχτώ τροχούς είχαν ερπύστριες. Οι συσσωρευτές τους ήταν φορτισμένοι, και η ενέργεια αρκετή για να διανύσουν κάμποσες χιλιάδες χιλιόμετρα ανώμαλου εδάφους και να διατηρήσουν γήινες συνθήκες στο εσωτερικό τους για ένα χρόνο.

Το οξυγόνο και η τροφή για δύο ανθρώπους αρκούσαν για τουλάχιστον τέσσερις μήνες. Τα οχήματα διέθεταν έξι κουκέτες, εγκαταστάσεις κουζίνας και υγιεινής, χάρτες, όργανα πλοήγησης, ασύρματο, ανταλλακτικά για την εξάρτυση επιβίωσης —τα πάντα όσα χρειάζονταν. Δε γινόταν και διαφορετικά όταν είχε κανείς να κινείται σε πλανήτες σαν κι αυτόν.

Η αεροστεγής πόρτα του οχήματος δεν ήταν κλειδωμένη, και ο Βαν Ράιν μπήκε και κάθισε στη θέση του οδηγού. Η Τζόις σωριάστηκε στο διπλανό κάθισμα. Ο

Γιουλόμπου μπήκε με φοβισμένα μάτια και με τα γατίσια μουστάκια του να τρεμουλιάζουν. Μονάχα οι Αρχαίοι από τους τ'Κελανούς έκαναν κέφι να ταξιδεύουν μέσα σε όχημα. Αλλά δεν υπήρχε πρόβλημα, συλλογίστηκε η Τζόις με μια γωνιά του μυαλού της. Σε τέτοιες διαδρομές, μόλις το εσωτερικό ρυθμιζόταν στο ανθρώπινο περιβάλλον, οι ντόπιοι οδηγοί και φρουροί ταξίδευαν καθισμένοι στη στέγη και κρατούσαν επαφή με την ενδοσυνεννόηση. Έτσι είχαν διανυθεί πολλά χιλιόμετρα, είχαν αποκτηθεί πολλές γνώσεις και είχαν γίνει τα σχέδια για τη σωτηρία αυτού του κόσμου. Και τώρα...

Τα πελώρια χέρια του Βαν Ράιν άρχισαν να παίζουν έμπειρα στο χειριστήριο. «Στην εταιρία μου χρησιμοποιούμε Λαντμάστερ», μουρμούρισε. «Δεν τα πολυσυμπαθώ τούτα τα Γκλομπτρότερ. Αλλά κατά καιρούς τα παιδιά μου αναγκάζονται... μμμ... να δανειστούν κάποιο από δαύτα από τους ανταγωνιστές, έτσι ξέρουμε πώς... Α χα!» Ο κινητήρας πήρε μπροστά μ' ένα σιγανό γουργουρητό. Ο Βαν Ράιν ξεκίνησε το όχημα και πέρασε από την πόρτα της αποθήκης, πετώντας με την πεδιακή ώθηση στο ύψος του ενός μέτρου αντί να χρησιμοποιήσει τους πιο θορυβώδεις τροχούς.

Αλλά ήταν μια μάταιη προφύλαξη. Από διάφορες πόρτες του θόλου άρχισαν να ξεχύνονται πολεμιστές Σάνγκα. Θα ήταν τουλάχιστον καμιά εκατοστή, υπολόγισε η Τζόις. Τα χείλη του Βαν Ράιν τραβήχτηκαν πίσω γυμνώνοντας τα δόντια του σε άγριο χαμόγελο. «Θέλετε να παίξετε ωραία παιχνιδάκια, ε;» γρύλισε, και άναψε τους προβολείς.

Ένας πολεμιστής βρέθηκε στην εκτυφλωτική ακτίνα τους και ζαλίστηκε τόσο που έμεινε σαν μαρμαρωμένος με φόντο το σκοτάδι. Τα μάτια της Τζόις τον περιεργάστηκαν προσεκτικά, σαν να έψαχνε να βρει στο

παρουσιαστικό του κάτι που να εξηγούσε τι τον έκανε να στραφεί εναντίον της. Ήταν ένας τυπικός τ'Κελανός της περιοχής· οι φυλές τους ποίκιλλαν από τόπο σε τόπο, όπως συνέβαινε και στους περισσότερους πλανήτες, αλλά όχι περισσότερο απ' όσο διέφεραν μεταξύ τους οι φυλές της Γης.

Το κοντοδεμένο κορμί του είχε ύψος γύρω στο ενάμισι μέτρο, με έντονη στεατοπυγία, γιατί αποθήκευαν στους γοφούς τους όσο περισσότερο υγρό ήταν δυνατό να τους προσφέρει αυτός ο κόσμος που στέγνωνε. Τα χέρια και τα πόδια του έμοιαζαν πολύ με τ' ανθρώπινα, με μόνη διαφορά ότι είχαν τέσσερα δάχτυλα και χοντρά μπλε νύχια. Το τρίχωμα, που κάλυπτε ολόκληρο το κορμί, ήταν ένα ζωηρό πορτοκαλί με μαύρες ραβδώσεις και ένα λευκό τρίγωνο στο στήθος. Το κεφάλι ήταν στρογγυλό, με μυτερά αφτιά και πελώρια κίτρινα γατίσια μάτια. Υπήρχαν δυο σαρκώδη νημάτια σαν κεραίες στο μέτωπο, ένα μοναδικό ρουθούνι, και στόμα δίχως χείλη γεμάτο άσπρα μυτερά δόντια, πλαισιωμένο με αεικίνητα μουστάκια. Τούτος ο συγκεκριμένος πολεμιστής κρατούσε σπαθί —το λεπιδόσχημο κέρατο ενός *γκοντυάνγκα* τοποθετημένο σε ξύλινη λαβή — και μια στρογγυλή ασπίδα βαμμένη με τα χρώματα της Ορδής Γιαγκόλα, στην οποία ανήκε η φυλή των Σάνγκα.

«Μπιπ, μπιπ!» έκανε ο Βαν Ράιν σαν να κορνάριζε. Ύστερα πάτησε το γκάζι.

Ο πολεμιστής μόλις που πρόλαβε να παραμερίσει την τελευταία στιγμή. Μερικοί άλλοι δοκίμασαν να επιτεθούν. Η Τζόις διέκρινε έναν με κοκάλινη σφυρίχτρα ρυθμιζόμενου ήχου. Η Ορδή Γιαγκόλα ποτέ δεν έκανε χρήση επίσημων πολεμικών ιαχών, αλλά ριχνόταν στη μάχη με τη συνοδεία μουσικής. Κάνα δυο κοντάρια κροτάλισαν στα πλαϊνά του οχήματος. Μια στιγ-

μή αργότερα ο Βαν Ράιν είχε περάσει μέσα από τις γραμμές τους, πηγαίνοντας μ' εκατό χιλιόμετρα την ώρα κι αφήνοντας πίσω του μια γραμμή κουρνιαχτού σαν ουρά κομήτη.

«Για πού το βάζουμε τώρα;» ρώτησε. «Για κείνη την πόλη στο βουνό; Κάτι είπες ότι εκεί είναι τα μεγάλα κεφάλια».

«Στους Αρχαίους; Όχι!» Η Τζόις σκίρτησε ανήσυχα. «Εκείνοι πρέπει να ευθύνονται γι' αυτό το κακό».

«Ναι; Και γιατί αυτό;»

«Δεν ξέρω, δεν ξέρω! Ήταν τόσο πρόθυμοι να βοηθήσουν στο παρελθόν... Αλλά δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Αυτοί θα υποκίνησαν... Κανένας άλλος δε θα μπορούσε. Ποτέ δεν είχαμε κάνει εχθρούς ανάμεσα στις φυλές. Από τη στιγμή που ανακαλύψαμε τη βιοχημεία τους, αρχίσαμε να κατασκευάζουμε φάρμακα και... και τους βοηθούσαμε...» Η Τζόις ανακάλυψε ξαφνικά ότι μπορούσε να κλάψει. Έγειρε το κεφάλι στα χέρια της και άφησε τον εαυτό της λεύτερο να ξεσπάσει.

«Έλα, έλα, όλα θα πάνε καλά», την παρηγόρησε ο Βαν Ράιν χτυπώντας την ενθαρρυντικά στον ώμο. «Έδειξες ότι είσαι κοπελιά όχι μονάχα με ομορφιά αλλά και με κουράγιο. Έλα, ηρέμησε και προσπάθησε να το διασκεδάσεις».

Ο τ'Κέλα έκανε μια περιστροφή κάθε τριάντα ώρες, έχοντας οχτώ μοίρες κλίση στον άξονα. Έμεναν ακόμη αρκετές ώρες νύχτας όταν το όχημα σταμάτησε εκατό χιλιόμετρα μακριά από το Κουσουλόνγκα, και οι φυγάδες ετοιμάστηκαν για ύπνο. Ο Γιουλόμπου πήρε ένα σλίπινγκ μπαγκ και βολεύτηκε έξω. Οι άλλοι ρύθμισαν το εσωτερικό του οχήματος σε γήινες συνθήκες, έβγαλαν τις προστατευτικές στολές τους και ξά-

πλωσαν στις κουκέτες. Ακόμη και τα ροχαλητά του Βαν Ράιν δεν κατάφεραν να κρατήσουν την Τζόις ξύπνια.

Την ξύπνησε το φως της αυγής. Ο κόκκινος ήλιος σκαρφάλωνε στην ανατολή με μια λάμψη σαν μισοσβησμένη ανθρακιά. Αν και η φαινομένη του διάμετρος ήταν μιάμιση φορά εκείνη του Ήλιου της Γης ή του Παξ της Εσπεράντσα, το φως του ήταν μουντό για τ' ανθρώπινα μάτια. Οι σκιές ήταν πυκνές στο κάθε βαθούλωμα και το κάθε χαντάκι, και ο ορίζοντας ήταν σχεδόν χαμένος στο σκοτάδι. Ο ουρανός ήταν σκουροπόρφυρος και ξάστερος, αλλά στο νότο γέμιζε με την κίτρινη θολούρα μιας αμμοθύελλας. Πιο κοντά, η πεδιάδα απλωνόταν γυμνή με κάνα γκρίζο θάμνο πού και πού, σκόρπιους ογκόλιθους και μια έκταση πάγου που λαμπύριζε ψυχρή σε μικρή απόσταση στα βορινά. Ένα ορνεοειδές έκοβε βόλτες ψηλά με τις δερματόμορφες φτερούγες του.

Η Τζόις ανακάθισε στην κουκέτα της. Ολόκληρο το κορμί της πονούσε. Η ανάμνηση των όσων είχαν συμβεί την έκανε να νιώσει ένα τέτοιο κενό μέσα της που ο πόνος πέρασε σχεδόν απαρατήρητος. Ήθελε να χωθεί κάτω από τις κουβέρτες, να σκεπάσει το κεφάλι της και να κοιμηθεί πάλι. Να κοιμηθεί μέχρι να έρχονταν κάποιοι να τους σώσουν, αν έρχονταν ποτέ.

Ζόρισε τον εαυτό της να σηκωθεί και μπήκε στο κουβούκλιο του ντους να πλυθεί και να φορέσει παντελόνι και μπλούζα. Αναζωογονημένη κάπως, μπόρεσε να συνειδητοποιήσει την πείνα της. Γυρίζοντας στον κυρίως θάλαμο, άρχισε να ετοιμάζει κάτι στην κουζίνα.

Η μυρωδιά του καφέ ξύπνησε τον Βαν Ράιν. «Ααααχ!» έκανε με απόλαυση. Σαν φάλαινα με το ολόσωμο εσώρουχο που δεν είχε μπει στον κόπο να βγά-

λει, σηκώθηκε απο την κουκέτα και άρπαξε ένα φλιτζάνι. «Τι καλό κορίτσι!» Ύστερα μύρισε καχύποπτα τον καφέ του. «Τι, δεν έχει και μπράντυ μέσα; Ύστερα από τόσες περιπέτειες χρειαζόμαστε και μια στάλα μπράντυ».

«Δεν υπάρχουν οινοπνευματώδη εδώ», εξήγησε ξερά η Τζόις.

«Τι έκανε λέει!» Για κάμποσες στιγμές ο έμπορος φαινόταν ανίκανος για οτιδήποτε άλλο εκτός από το να την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. «Δεν έχουμε κανένα ποτό;» έκανε τελικά πνιχτά. «Μα... μα... μα αυτό είναι άνω ποταμών! Ποιος είναι ο ένοχος, ανάθεμά τον; Θα φροντίσω να τον γράψουν στη μαύρη λίστα από δω ώς τον Πολικό Αστέρα!»

«Έχουμε καφέ, τσάι, γάλα σκόνη και χυμούς φρούτων», εξήγησε η Τζόις. «Νερό βρίσκουμε απέξω και η χημική μονάδα το καθαρίζει από την αμμωνία και τις άλλες προσμείξεις. Σε τέτοιες συνθήκες δε σπαταλάει κανείς πολύτιμο χώρο με οινοπνευματώδη, Ελεύθερε Πολίτη Βαν Ράιν».

«Το κάνει, αν είναι πολιτισμένος. Για να δούμε τι προμήθειες σε τρόφιμα έχουμε». Άρχισε να ψάχνει στα ντουλάπια. «Ξερό κρέας, ξερά λαχανικά, ξερά — Συμφορά και θάνατος!» έσκουξε απελπισμένα. «Ούτε ένα βαζάκι χαβιάρι; Θες να με δεις να λιώνω σαν παγάκι;»

«Θα 'πρεπε να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό που ζεις».

«Όχι αν είναι να ζω έτσι... Τέλος πάντων, βλέπω ότι σε κάποιον είχε απομείνει ένα εγκεφαλικό κύτταρο της προκοπής και φρόντισε να υπάρχουν λίγα τσιγάρα». Ο Βαν Ράιν άρπαξε μερικά και άδειασε τον καπνό τους σε μια πίπα από ρείκι που είχε χωμένη στον κόρφο του. Την άναψε. Η Τζόις πήρε μια μυρωδιά, της

ήρθε να ξεράσει και γύρισε βιαστικά στη μαγειρική της, κάνοντας περιττό σαματά με τα κουζινικά σκεύη.

Καθισμένος στο πτυσσόμενο τραπέζι δίπλα στα μεγάλα παράθυρα, ο Βαν Ράιν κατέβαζε φτυαριές από πόριτζ στο λαρύγγι του ατενίζοντας πέρα από μισοσκότεινο τοπίο. «Τι τόπος κι αυτός! Σαν την κόλαση, με τον κλιματισμό ρυθμισμένο στην κατάψυξη. Πόσο καιρό έχεις εδώ, αλήθεια;»

«Εγώ η ίδια, περίπου ένα χρόνο, σαν βιοτεχνικός». Σκέφτηκε ότι καλύτερα να πήγαινε με τα νερά του, και συνέχισε. «Βέβαια, η αποστολή της Εσπεράντσα βρίσκεται κάμποσα χρόνια εδώ».

«Για, αυτό το ξέρω. Αν και δεν είμαι σίγουρος πού το άκουσα. Δεν είχα κλείσει καλά καλά δυο μέρες εδώ, όπως θα θυμάσαι, όταν ξέσπασε ο σαματάς. Και ο κάθε πλανήτης είναι κάτι πολύ μεγάλο και πολύπλοκο, και χρειάζεται πολύς καιρός για να καταλάβεις έστω κι ένα ελάχιστο μέρος του. Εξάλλου, είχα κι άλλες δουλειές να τελειώσω πριν αρχίσω να εξετάζω την κατάσταση εδώ».

«Ομολογώ ότι δεν έχω καταλάβει καλά τι ακριβώς σ' έφερε εδώ», είπε η Τζόις. «Εμπορεύεσαι μπαχαρικά και τέτοια, έτσι; Αλλά εδώ δεν υπάρχει τίποτα που θα ήθελε ένας άνθρωπος. Θα μπορούσαμε ν' αφομοιώσουμε μερικές από τις πρωτεΐνες και άλλες βιολογικές ουσίες του πλανήτη — δε μας είναι όλες δηλητηριώδεις — αλλά τους λείπουν μερικά βασικά αμινοξέα και η γεύση τους θα μας ήταν απαίσια».

«Η εταιρία μου κάνει εμπόριο και με μη ανθρώπινα πλάσματα», εξήγησε ο Βαν Ράιν. «Πριν όχι πολύ καιρό, το ερευνητικό προσωπικό μου στη Γη ξετρύπωσε τις αρχικές επιστημονικές αναφορές της αποστολής που ανακάλυψε τούτο τον πλανήτη πριν δεκαπέντε χρόνια. Ο Γαλαξίας είναι τόσο απέραντος που κανέ-

νας δεν μπορεί να παρακολουθήσει όλα όσα συμβαίνουν. Πάντοτε είμαστε πίσω από άποψη ενημέρωσης. Όπως και να 'χει, μάθαμε έτσι για κάποιο κρασί που φτιάχνουν οι ιθαγενείς».

«Ξέρω, θα λες το *κούνγκου*. Το φτιάχνουν από μούρα οι περισσότερες φυλές σε τούτο το ημισφαίριο. Καλλιεργούν τα μούρα μαζί με μερικά άλλα φυτά που τους προμηθεύουν με φυτικές ίνες. Όχι ότι είναι αγρότες. Είναι ράτσα σαρκοβόρων, καθαρά νομαδική, μ' εξαίρεση τους Αρχαίους. Αλλά σπέρνουν κάνα κομμάτι γης και ξαναγυρίζουν όταν είναι να μαζέψουν τη συγκομιδή».

«Ναι, έτσι είναι. Λοιπόν, όπως θα ξέρεις, οι πρώτοι εξερευνητές εδώ ήταν από τον Θρόρα, έναν πλανήτη πολύ παρόμοιο με τούτον δω αν και όχι τόσο *μπλιεχ*. Οι Θρορανοί βρήκαν το *κούνγκου* γευστικότατο. Θέλησαν να πάρουν σπόρους για την πατρίδα τους, αλλά, για λόγους διαφορετικού οικοσυστήματος και τα παρόμοια, ανακάλυψαν ότι το φυτό ευδοκιμούσε μονάχα εδώ. Α χα, σκέφτηκε τότε ο Νίκολας Βαν Ράιν, η αφεντιά μου, ευκαιρία ν' αρχίσουμε μερικές ωραίες εμπορικές συναλλαγές με τον Θρόρα. Έτσι, επειδή δεν είχα κανένα πρόσωπο εμπιστοσύνης στη Γη, ήρθα εγώ ο ίδιος να ελέγξω τα πράγματα. Α, πόσο πικρό είναι να 'ναι κανείς μόνος!» Τα χείλη του Βαν Ράιν έπεσαν στις άκρες σε μια προσπάθεια να δώσει τραγικό τόνο στα λόγια του. Ύστερα η τριχωτή χερούκλα του σύρθηκε ύπουλα στο τραπέζι σκεπάζοντας το χέρι της Τζόις.

«Α, έρχεται ο Γιουλόμπου!» φώναξε η Τζόις, τραβώντας το χέρι της και πηδώντας πάνω. Και ακριβώς στο τσακ, συλλογίστηκε. Ευλογημένες να 'ναι και οι δυο του καρδιές.

Ο τ' Κελανός ερχόταν από την πεδιάδα με γοργούς

διασκελισμούς. Στον ώμο του ήταν ριγμένο ένα μικρό θήραμα που είχε σκοτώσει. Ήταν ντυμένος διαφορετικά από τους Σάνγκα: το περιδέραιο από απολιθωμένα κοχύλια και το αραιοΰφασμένο μπλε κιλτ του ήταν χαρακτηριστικά της φυλής Αβόνγκο και της Ορδής Ροκουλέλα. Ένα πέτσινο φλασκί στη μέση του ήταν γεμάτο με κάποιο υγρό.

«Βλέπω ότι βρήκε κάποια πηγή αμμωνίας», άρχισε να φλυαρεί βιαστικά και με κάποια αγωνία η Τζόις, γιατί ο Βαν Ράιν τη ζύγωνε ύπουλα από την άλλη μεριά του τραπεζιού. «Γι' αυτό έχουν εκείνες τις μεραίες, ξέρεις. Είναι ευαίσθητες και στο παραμικρό ίχνος ατμών αμμωνίας. Υπάρχει τόση ξεραΐλα στον κόσμο τους! Υπάρχει βέβαια άφθονο παγωμένο νερό και μπορείς να βρεις πάγους οπουδήποτε στον πλανήτη. Συχνά καλύπτουν εκτάσεις εκατοντάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων. Είναι φυσικό, αφού η μεγαλύτερη θερμοκρασία εδώ είναι στους μείον σαράντα βαθμούς Κελσίου. Αλλά ο πάγος του νερού είναι άχρηστος στις ντόπιες μορφές ζωής. Εδώ που τα λέμε, είναι ένα από τα πράγματα που σκοτώνουν τούτο τον κόσμο».

Ο Βαν Ράιν γρύλισε κάτι κατσούφικα και πλησίασε στο παράθυρο. Ο Γιουλόμπου πλησίασε στο όχημα και είπε στο μικρόφωνό του: «Θηλυκιά του ουρανού, βρήκα χνάρια κυνηγών που πήγαιναν δυτικά προς το Λουμπαμπάρου. Πρέπει να πρόκειται για Ροκουλέλα. Νομίζω ότι μπορώ να τους βρω δίχως καμία δυσκολία. Εξάλλου έσβησα τη δίψα μου και βρήκα κρέας για την πείνα μου. Τώρα πρέπει να προσφέρω στους Αληθινούς το μερίδιό τους».

«Ναι, καν' το για λογαριασμό όλων μας», αποκρίθηκε η Τζόις.

Ο Γιουλόμπου άρχισε να μαζεύει ξύλα για φωτιά. «Τι είπε;» ρώτησε ο Βαν Ράιν, και η Τζόις του το μετέ-

φρασε. «Α, μάλιστα. Και τι βγαίνει με το να κάνουμε συμμαχίες με τους ιθαγενείς εδώ; Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε να μας σταλεί βοήθεια».

«Αν φτάσει έγκαιρα», απάντησε η Τζόις, και ανατρίχιασε. «Όταν πληροφορηθούν τα καθέκαστα στην Εσπεράντσα, θα στείλουν μια αποστολή για να εξακριβώσει τι δεν πήγε καλά. Αλλά μην ξέροντας ότι είμαστε ζωντανοί, μπορεί και να μη βιαστούν τόσο να τη στείλουν».

«*Οι δικοί μου* θα βιαστούν», τη διαβεβαίωσε ο Βαν Ράιν. «Η Πολεσοτεχνική Ένωση φροντίζει πάντοτε για τους δικούς της, αυτό είναι σίγουρο. Μόλις τα μαντάτα φτάσουν στη Γη, θα ξεκινήσει αμέσως ένα πολεμικό για πλήρη έρευνα. Μέσα σ' ένα μήνα το πολύ».

«Ω, θαυμάσια», έκανε αχνά η Τζόις. Ξαφνικά ένιωσε το κορμί της πολύ βαρύ και κάθισε πάλι.

«Φυσικά», συνέχισε ο Βαν Ράιν σμίγοντας σκεφτικά τα φρύδια του, «δεν μπορούν να ψάξουν έναν ολόκληρο πλανήτη. Ξέροντας ότι ήμουν σ' εκείνο το απαίσιο Κουσουλόνγκο θα προσεδαφιστούν εκεί. Υποθέτω ότι εκείνα τα Γερόντια ή Ραμολιμέντα, ή όπως αλλιώς τους είπες, θα είναι αρκετά ξύπνια για να εξαπατήσουν το πλήρωμα με κάποιο πιστευτό παραμύθι, αν δεν είμαστε κι εμείς μπροστά. Γι' αυτό... πρέπει να παραμείνουμε στην περιοχή, μέσα στην εμβέλεια επαφής του πομποδέκτη μας. Και αυτό σημαίνει πολύ κοντά, γιατί είμαστε σε πλανήτη με κόκκινο νάνο για ήλιο, όπου η ιονόσφαιρα δε λέει και πολλά πράγματα. Αλλά μένοντας τόσο κοντά στους εχθρούς μας, δε θα τη βγάλουμε καθαρή αν είναι να μας ριχνονται συνέχεια. Μπορούν να σκάψουν παγίδες ή να μας ρίχνουν πρωτόγονες μπόμπες ή οτιδήποτε.... με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μπορούν να μας εξοντώσουν ακόμη και μέσα σε τούτο το όχημα. Συνεπώς πρέπει να εγκαταστα-

θούμε κάπου στην περιοχή του Κουσουλόνγκο σε θέση πολύ ισχυρή ώστε ν' αποθαρρύνει κάθε επίθεση. Αυτό, με τη σειρά του, σημαίνει ότι πρέπει να βρούμε συμμάχους. Το συμπέρασμα είναι ότι έχεις δίκιο· πρέπει να τα βρούμε με τη φυλή του φίλου σου».

«Μα δεν μπορείς να τους κάνεις να πολεμήσουν ενάντια στη ράτσα τους!» διαμαρτυρήθηκε η Τζόις.

Ο Βαν Ράιν έστριψε το μουστάκι του. «Δεν μπορώ, λες;» ρώτησε με πονηρό χαμόγελο.

«Θέλω να πω... δεν ξέρω πώς θα μπορούσε να γίνει στην πράξη... αλλά ακόμη και αν μπορούσες, δε θα 'ταν σωστό».

«Αμμμ». Ο Βαν Ράιν την περιεργάστηκε για λίγο. «Απ' όσο έχω ακουστά, εσείς οι Εσπεραντσανοί είστε ιδεολόγοι. Οι πρόγονοί σας εγκαταστάθηκαν στον πλανήτη σας με σκοπό να ιδρύσουν μια ουτοπιστική κοινωνία, και μέχρι και σήμερα εξακολουθείτε να θέλετε να κάνετε το καλό στους πάντες, νιε; Η αποστολή σας εδώ ήταν να βοηθήσετε τον πλανήτη όχι με σκοπό το κέρδος, αλλά για λόγους αρχής...».

«Και για λόγους εξωτερικής πολιτικής», παραδέχτηκε η Τζόις, έχοντας το φετίχ της ειλικρίνειας της κοινωνίας της. «Βοηθώντας άλλες ράτσες κερδίζουμε τη φιλία τους και τους πείθουμε, λιγάκι, να δουν τα πράγματα με το δικό μας τρόπο. Αν η Εσπεράντσα αποκτήσει αρκετούς τέτοιους φίλους, θα διαθέτουμε δύναμη κι επιρροή δίχως να χρειάζεται να διατηρούμε ένοπλες δυνάμεις».

«Απ' ό,τι βλέπω, πολύ αμφιβάλλω αν μπορέσετε να κάνετε θεοφοβούμενα παπαδοπαίδια τούτους τους τ' Κελανούς».

«Μμμ, ναι... είναι αλήθεια ότι είναι εκατό τοις εκατό σαρκοβόρα πλάσματα. Αλλά, από την άλλη μεριά, μήπως και ο άνθρωπος δεν ξεκίνησε σαν σαρκοβόρος

πίθηκος; Και οι τ'Κελανοί σε τούτη την περιοχή είχαν φτιάξει έναν αγροτικό πολιτισμό κάποτε, πριν χιλιάδες χρόνια. Δηλαδή, καλλιεργούσαν δημητριακά για να ταΐζουν τα ζώα τους. Η Πόλη του Κουσουλόνγκο είναι το τελευταίο απομεινάρι αυτής της περιόδου. Η εποχή των παγετώνων κατέστρεψε αυτό τον πολιτισμό, ρίχνοντάς τους πάλι στον πρωτογονισμό ή τη βαρβαρότητα. Αλλά είμαι σίγουρη ότι οι αυτόχθονες θα μπορούσαν να τον ξαναφτιάξουν. Ποτέ δε θ' αποκτήσουν ενοποιημένα έθνη ή οτιδήποτε τέτοιο, με την έννοια που δίνουμε εμείς στη λέξη. Δεν έχουν αρκετά αγελαίο, κοινωνικό χαρακτήρα. Αλλά θα μπορούσαν ν' αναπτύξουν κάποιο σύστημα οργάνωσης και να υιοθετήσουν τη μηχανική τεχνολογία».

«Αν δεν ήταν, απ' ό,τι μου λες, εκείνα τα κολοβά φίδια που απλώνουν τις αρίδες τους στην κορφή του βουνού και που δε θέλουν να γίνει κάτι τέτοιο».

Η Τζόις αναρωτήθηκε φευγαλέα πώς μπορούσε ένα φίδι ν' απλώνει τις αρίδες του, και μετά έγνεψε καταφατικά. «Κάτι τέτοιο. Αν και δεν καταλαβαίνω το γιατί. Οι Αρχαίοι είχαν φανεί τόσο πρόθυμοι να μας βοηθήσουν αρχικά».

«Αυτό σημαίνει ότι κάποιος πρέπει να πάρει ένα ματσούκι να τους δείξνει το φως το αληθινό. Εντάξει, για χάρη του μακροπρόθεσμου καλού του πλανήτη τ'Κέλα, θ' αναλάβουμε εμείς αυτή τη δουλειά, εσύ κι εγώ».

«Δε λέω... μπορεί... αλλά πάλι...».

Ο Βαν Ράιν της χάιδεψε ενθαρρυντικά το κεφάλι. «Άσε το φιλοσοφικό προβληματισμό σε μένα, κοπελιά», της είπε αυτάρεσκα. «Εσύ φρόντιζε μόνο να μαγειρεύεις και να είσαι όμορφη».

Ο Γιουλόμπου είχε ανάψει τη φωτιά του και είχε ρίξει μέσα τα μάτια του θηράματος. Η ψαλμωδία προς τους θεούς του ακουγόταν θρηνητική και αλλόκοτη

πίσω από τα τοιχώματα του σχήματος. Ο Βαν Ράιν έκανε ένα πλατάγισμα με τη γλώσσα του. «Όχι και πολύ ενθαρρυντικό το υλικό που πρέπει να δουλέψεις», σχολίασε. «Εσύ εκπολίτισέ τους αν μπορείς. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να γυρίσω πίσω δίχως να έχω γίνει σαν μαξιλαράκι για καρφίτσες από κείνα τα αντιπαθέστατα βέλη τους». Άναψε πάλι την πίπα του και κάθισε δίπλα της. «Για να το καταφέρω αυτό, πρέπει να καταλάβω πώς έχει η κατάσταση. Μερικά μπορεί να τα ξέρω ήδη, αλλά δε βλάπτει να τα επαναλάβεις». Της χάιδεψε το γόνατο. «Είναι απολαυστικό να παρακολουθώ τα χείλη και τ' άλλα ωραία σου όταν μιλάς».

Η Τζόις σηκώθηκε να γεμίσει ένα φλιτζάνι καφέ και ξανακάθισε σε ασφαλέστερη απόσταση. Ζόρισε στο πρόσωπό της ένα ουδέτερο χαμόγελο.

«Λοιπόν, για ν' αρχίσουμε, τούτος δω είναι ένας πολύ ασυνήθιστος πλανήτης. Βέβαια, δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο για ένα άστρο νάνο τύπου Μ να διαθέτει πλανήτη σε απόσταση μισής αστρονομικής μονάδας, με μάζα κατά σαράντα τοις εκατό μεγαλύτερη της Γης».

«Τόσο πολλή; Πρέπει να έχει μικρή πυκνότητα τότε· φτωχός σε μέταλλα».

«Ναι. Ο ήλιος είναι εξαιρετικά γέρικος. Λιγότερα βαριά άτομα ήταν διαθέσιμα την εποχή που σχηματίστηκε με τους πλανήτες του. Το μέσο ειδικό βάρος του τ'Κέλα είναι 4,4. Διαθέτει κάμποσο σίδερο και χαλκό... Όπως θα ξέρεις σίγουρα, η ζωή αργεί ν' αναπτυχθεί σε τέτοιους κόσμους. Ο ήλιος τους εκπέμπει ελάχιστες υπεριώδεις, ακόμη και στις περιόδους των εκλάμψεων, με αποτέλεσμα οι αρχέγονες οργανικές ενώσεις να μην έχουν αρκετό ερέθισμα για γοργές

αλληλεπιδράσεις. Παρ' όλα αυτά, η ζωή γεννιέται κάποτε σε ωκεανούς υγρής αμμωνίας».

«Για. Και συνήθως αναπτύσσει μεθόδους φωτοσύνθεσης χρησιμοποιώντας αμμωνία και διοξείδιο του άνθρακα για να παράγει υδατάνθρακες και το άζωτο που αναπνέουν τα ζώα». Ο Βαν Ράιν χτύπησε σκεφτικά το γερτό μέτωπό του. «Αυτά τουλάχιστον υπάρχουν γραμμένα σε τούτη την παλιά καραβάνα που έχω για κεφάλι. Το ερώτημα είναι γιατί κατά καιρούς, σε κόσμους σαν τούτον εδώ και τον Θρόρα, η εξέλιξη ακολουθεί διαφορετικούς δρόμους;»

«Κανένας δεν ξέρει σίγουρα. Ίσως φταίει κάποιος καταλύτης. Όπως και να 'χει, ακόμη και σε χαμηλές θερμοκρασίες σαν αυτές, δεν παγώνει όλο το διαθέσιμο νερό. Ένα κάποιο ποσοστό παραμένει στους ωκεανούς, δεσμευμένο στο μόριο του υδροξείδιου της αμμωνίας. Τα φυτικά κύτταρα στον τ'Κέλα και τον Θρόρα διαθέτουν κάτι ανάλογο με τη χλωροφύλλη που κάνει την ίδια δουλειά: χρησιμοποιεί αέριο διοξείδιο του άνθρακα και 'διαλυμένο' νερό για να παράγει υδατάνθρακες κι ελεύθερο οξυγόνο. Τα ζώα αντιστρέφουν αυτή τη διαδικασία, όπως γίνεται και στη Γη. Αλλά δεν εκπνέουν το νερό που απελευθερώνουν. Παραμένει στους ιστούς τους χαλαρά δεσμευμένο από ένα ειδικό μόριο. Όταν ένας οργανισμός πεθαίνει και σαπίζει, αυτό το νερό απορροφάται πάλι από τα φυτά. Με άλλα λόγια, το καλό μας H_2O παίζει εδώ ρόλο παρόμοιο μ' εκείνο των αζωτούχων οργανικών ενώσεων σε πλανήτες της δικής μας κατηγορίας».

«Όμως το οξυγόνο που βγάζουν τα φυτά πρέπει να προσβάλλει την αμμωνία».

«Ναι, αλλά η διαδικασία είναι αργή, ιδίως εφόσον η στερεή αμμωνία είναι πιο βαριά από την υγρή. Βουλιάζει στο βυθό των λιμνών και των ωκεανών κι αυτό

την προστατεύει από τον αέρα. Παρά το γεγονός αυτό, υπάρχει μια βαθμιαία μετατροπή. Σταδιακά, η αμμωνία και το οξυγόνο αποδίδουν ελεύθερο άζωτο και νερό. Το νερό παγώνει, οι θάλασσες συρρικνώνονται και ο αέρας γίνεται πιο φτωχός σε οξυγόνο. Το αποτέλεσμα είναι οι έρημοι να εξαπλώνονται ολοένα».

«Αυτά τα ξέρω κι από τον Θρόρα. Αλλά εκεί επιτεύχτηκε κάποια ισορροπία. Αναπτύχθηκαν βακτηρίδια δέσμευσης του αζώτου και η πορεία προς το γενικό στέγνωμα του πλανήτη σταμάτησε πριν ένα δισεκατομμύριο χρόνια. Τουλάχιστον, αυτό μου είπαν κάποτε».

«Ο Θρόρα υπήρξε τυχερός. Είναι κάπως μεγαλύτερος κόσμος από τον τ'Κέλα, σωστά; Διαθέτει πιο πυκνή ατμόσφαιρα και συνεπώς διατηρεί καλύτερα τη θερμότητά του. Το θερμοκηπιακό φαινόμενο σε τέτοιους κόσμους εξαρτάται από το διοξείδιο του άνθρακα και τους ατμούς της αμμωνίας. Λοιπόν, πριν μερικές χιλιάδες χρόνια, ο τ'Κέλα πέρασε ένα κρίσιμο οριακό σημείο. Είχε χαθεί αρκετή αμμωνία για να ελαττωθεί σημαντικά το θερμοκηπιακό φαινόμενο. Καθώς η θερμοκρασία έπεφτε, ολοένα και περισσότερο υγρή αμμωνία γινόταν στερεή και βούλιαζε στον πάτο, όπου επίσης προστατευόταν από το λιώσιμο. Αυτό έκανε την κλιματική αλλαγή καταστροφικά απότομη. Οι θερμοκρασίες έπεσαν τόσο που τώρα ακόμη και το διοξείδιο του άνθρακα αρχίζει να υγροποιείται, ή ακόμη και να στερεοποιείται ορισμένες εποχές του χρόνου. Υπάρχουν ακόμη μερικοί ατμοί στην ατμόσφαιρα, σε ισορροπία, αλλά πολύ λίγοι. Το θερμοκηπιακό φαινόμενο σχεδόν εξουδετερώθηκε εντελώς!»

Η Τζόις κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα και συνέχισε.

«Όπως θα φαντάζεσαι, η χλωρίδα επηρεάστηκ

σοβαρά. Τα φυτά δεν μπορούν ν' αναπτυχθούν δίχως
διοξείδιο του άνθρακα και αμμωνία για να συνθέσουν
τους ιστούς τους. Τα ζώα άρχισαν να πεθαίνουν κι αυ-
τά. Εκτάσεις ηπειρωτικών διαστάσεων μεταβλήθηκαν
σε νεκρές ερήμους σχεδόν σε μια νύχτα. Σου έχω πει
πώς καταστράφηκε ο ιθαγενής αγροτικός πολιτισμός.
Ακόμη χειρότερα, οι γεωλογικές έρευνες μας έδειξαν
ότι καταστράφηκαν τα βακτηρίδια που δέσμευαν το
άζωτο. Εντελώς! Δεν μπόρεσαν να επιζήσουν στις χα-
μηλές χειμερινές θερμοκρασίες. Έτσι δεν υπάρχει
πια καμία δύναμη να εξισορροπήσει την οξείδωση της
αμμωνίας. Οι έρημοι κερδίζουν έδαφος παντού, χρό-
νο με το χρόνο... και ο χρόνος του τ'Κέλα είναι μονάχα
τα έξι δέκατα του Καθιερωμένου Έτους. Η εξέλιξη α-
γωνίστηκε σκληρά, προσαρμόζοντας τη ζωή στην αλ-
λαγή, αλλά ο ρυθμός παγώματος έγινε πια πολύ τα-
χύς για να τα βγάλει πέρα. Υπολογίζουμε ότι όλα τα
ανώτερα είδη ζωής, μαζί και οι ιθαγενείς, θα έχουν
εξαφανιστεί μέσα σε χίλια χρόνια. Σε δέκα χιλιάδες
χρόνια δε θα 'χει απομείνει ίχνος ζωής».

Αν και η Τζόις ζούσε μήνες τώρα με το γεγονός αυ-
τό, ήταν κάτι που εξακολουθούσε να τη συγκλονίζει
κάθε φορά που το σκεφτόταν. Τα δάχτυλά της σφύ-
χτηκαν στο φλιτζάνι του καφέ, μέχρι που την πόνε-
σαν. Κοίταξε έξω από τα παράθυρα, στην ξεραΐλα και
τον κουρνιαχτό και προσπάθησε να μην κλάψει.

Για κάμποσες στιγμές ο Βαν Ράιν ξεφυσούσε σιω-
πηλός σύννεφα βρομερού καπνού. Τελικά η μπάσα
φωνή του ακούστηκε σχεδόν τρυφερή. «Αλλά έχετε
βρει ένα πρόγραμμα θεραπείας, για.»

«Α... βέβαια, ναι. Έχουμε βρει. Η έρευνα ολοκλη-
ρώθηκε και είμαστε έτοιμοι να καλέσουμε τους μηχα-
νικούς να το θέσουν σ' εφαρμογή». Η κουβέντα την
ανακούφιζε. «Η ιδανική λύση είναι, βέβαια, να εισά-

γουμε πάλι αζωτοδεσμευτικά βακτηρίδια στο σύστη-
μα. Τα εργαστήριά μας έφτιαξαν μια εξαιρετικά παρα-
γωγική παραλλαγή τους. Θα χρειαστεί όμως η κατάλ-
ληλη οικολογία για να επιζήσουν, πράγμα που σημαί-
νει πολλή δουλειά με εδαφοχημεία, ένα πρόγραμμα
μικροκαλλιέργειας. Μπορούμε να επιταχύνουμε όλες
τις διαδικασίες — πετυχαίνοντας σε μια δεκαετία —
αν χρησιμοποιήσουμε πιο επιθετικές μεθόδους. Εδώ
που τα λέμε, κάτι τέτοιο θ' αναγκαστούμε να κάνουμε,
γιατί αλλιώς κανένα βακτηρίδιό μας δε θα μπορέσει
ν' αναχαιτίσει την πορεία του θανάτου».

Κοίταξε μελαγχολικά τον Βαν Ράιν και συνέχισε.
«Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να λιώσου-
με πάγους και να ηλεκτρολύσουμε το νερό. Το οξυγό-
νο μπορεί να διοχετευθεί κατευθείαν στην ατμόσφαι-
ρα, αναζωογονώντας την. Αλλά ένα μέρος του θα χρη-
σιμοποιηθεί για την καύση ντόπιων υδρογονανθρά-
κων. Ο τ'Κέλα είναι πλούσιος σε πετρέλαιο. Η καύση
του θα παράγει διοξείδιο του άνθρακα, ενισχύοντας
έτσι το θερμοκηπιακό φαινόμενο. Η χημική ενέργεια
από την καύση μπορεί επίσης να ενισχύσει τους σταθ-
μούς πυρηνικής ενέργειας που θα εγκαταστήσουμε.
Χρειαζόμαστε την ενέργεια για την ηλεκτρόλυση και
για να πετύχουμε την ένωση του υδρογόνου από το
νερό με το άζωτο της ατμόσφαιρας για την αναπαρα-
γωγή αμμωνίας».

«Θα 'ναι μεγάλη και πολυέξοδη δουλειά», παρατή-
ρησε ο Βαν Ράιν.

«Τεράστια. Η μεγαλύτερη που ανέλαβε ποτέ η Ε-
σπεράντσα να φέρει σε πέρας. Αλλά τα σχέδια και οι
υπολογισμοί του κόστους έχουν γίνει. Ξέρουμε ότι
μπορούμε να την πραγματοποιήσουμε».

«Αν οι ιθαγενείς δε χρησιμοποιούν τους μηχανι-

κούς για άσκηση τοξοβολίας, έτσι σαν χωνευτικό για μετά το φαγητό».

«Ακριβώς», παραδέχτηκε η Τζόις χαμηλώνοντας το ξανθόμαλλο κεφάλι της. «Κάτι τέτοιο θα έκανε τη δουλειά αδύνατη. Χρειαζόμαστε την καλή διάθεση όλων τους, παντού. Θα πρέπει να συνεργαστούμε όλοι σε μια πανπλανητική προσπάθεια. Και η Πόλη του Κουσουλόνγκο επηρεάζει το ένα τέταρτο ολόκληρου αυτού του κόσμου! Αναρωτιέμαι τι τους κάναμε. Νόμιζα ότι ήταν φίλοι μας...»

«Μπορούμε να μαζέψουμε κάμποσους πολεμιστές και ν' αρχίσουμε να τους πετάμε μυτερά και βαριά πράγματα μέχρι να μας συμπαθήσουν όσο χρειάζεται», πρότεινε ο Βαν Ράιν.

Το όχημα ταξίδευε γοργά ακόμη και σε ανώμαλο έδαφος. Μια ώρα περίπου μετά το ξεκίνημα, ο Γιουλόμπου φώναξε κάτι από τη θέση του στη στέγη. Από το παράθυρο της οροφής οι γήινοι τον είδαν να σκύβει πάνω από το παρ-μπριζ και να δείχνει. Κοιτώντας προς το σημείο εκείνο, είδαν ένα σύννεφο σκόνης στο βορινό ορίζοντα, πιο εκτεταμένο και χαμηλό από το άλλο στο νότο. «Κοπάδιασμα ζώων», εξήγησε ο Γιουλόμπου. «Τραβήξτε προς τα κει, άνθρωποι του ουρανού».

Η Τζόις μετέφρασε και ο Βαν Ράιν έστρεψε το όχημα προς τον κουρνιαχτό. «Αν δεν κάνω λάθος, είπες ότι είναι κυνηγοί», παρατήρησε. «Τώρα έγιναν και βοσκοί;»

«Οι φυλές των Ορδών έχουν μια οικονομία κάπου μεταξύ των παλιών Μογγόλων αγελαδοτρόφων και των Αμερινδών κυνηγών βουβάλων», του εξήγησε. «Δεν μετατρέπουν στ' αλήθεια σε κατοικίδια τα ιζίρου ή τα *μπαμπάλο*. Το έκαναν κάποτε, πριν από την εποχή

των παγετώνων, αλλά τώρα η γη δεν μπορεί ν' αντέξει σε τέτοια συγκέντρωση ζώων βοσκής. Απλώς οι Ορδές ασκούν ακόμη κάποιο έλεγχο στις μετακινήσεις των κοπαδιών, επιβλέπουν την αναπαραγωγή και τα προστατεύουν από τα σαρκοφάγα αρπαχτικά».

«Μμμμ. Τι είναι, τελικά, αυτές οι Ορδές;»

«Δύσκολο να το περιγράψω. Κανένας άνθρωπος δεν καταλαβαίνει αληθινά το σύστημα. Όχι ότι η ψυχολογία των τ'Κελανών μας είναι ακατανόητη. Αλλά δεν είναι ανθρώπινη, και η αποστολή μας είχε τόση δουλειά συγκεντρώνοντας πλανητογραφικά στοιχεία που ποτέ δε μας περίσσεψε χρόνος για ψυχολογικές μελέτες σε βάθος. Οι λέξεις 'πατριά', 'φυλή' και 'Ορδή' είναι πρόχειρες μεταφράσεις των ντόπιων όρων — διόλου ακριβείς σίγουρα — όπως και ονομάσαμε αυθαίρετα τ'Κέλα ολόκληρο τον πλανήτη τους. Η λέξη σημαίνει 'τούτη η γη' στη γλώσσα του Κουσουλόνγκο».

«Εντάξει, δε χρειάζεται να ταλαιπωρείς το γέρικο κεφάλι μου με αυτονόητα πράγματα. Μπήκα στο νόημα. Αλήθεια, Ελεύθερη Πολίτισσα Ντέηβισον... Μπορώ να σε φωνάζω Τζόις;» Ο Βαν Ράιν είχε προσθέσει μπόλικη ζάχαρη στη φωνή του. «Στο ίδιο καζάνι βράζουμε, και μαζί θα πετύχουμε ή θα γίνουμε σούπα. Γι' αυτό, ας γίνουμε φίλοι· τι λες;» Έγειρε με νόημα πάνω της. «Κι εσύ μπορείς να με φωνάζεις Νίκυ».

Η Τζόις τραβήχτηκε πέρα. «Δεν μπορώ να σ' εμποδίσω να με αποκαλείς όπως θέλεις, Ελεύθερε Πολίτη Βαν Ράιν», του αποκρίθηκε με την πιο παγερή φωνή που διέθετε.

«Χάι χο, και τι δε θα 'δινα να 'μουνα πάλι νιος και όχι τόσο σφαιρικός! Αλλά, τι να γίνει; Ένας μοναχικός γεράκος είναι υποχρεωμένος να πίνει το πικρό ποτήρι του ώς τον πάτο». Ο Βαν Ράιν αναστέναξε σαν

δυστυχισμένος τυφώνας. «Μια και μιλήσαμε για ποτήρια, αλήθεια, *γιατί* δεν υπάρχει ούτε μια τόση δα κάσα με μπίρες εδώ; Έτσι, μια κασούλα για δείγμα, να κατεβάσω μερικές γουλιές και να κοπάσει για κάνα δυο ώρες η αμμοθύελλα που έχει μουμιοποιήσει το λαρύγγι μου. Είναι υπερβολικό αυτό που ζητάω; Όχι, να μου πεις».

«Πάντως, δεν υπάρχει», αποκρίθηκε ξερά η Τζόις σουφρώνοντας τα χείλη της. Συνέχισαν το δρόμο τους σιωπηλοί.

Τελικά έφτασαν στο κοπάδι. Ήταν *ιζίρου*, καμπουρωτά ζώα με αγκαθωτή ουρά, μεγάλα σαν τα γελάδια της Γης. Από την πείρα της η Τζόις υπολόγισε ότι θα ήταν λίγες χιλιάδες. Με το χορτάρι τόσο λιγοστό, χρειάζονταν ν' απλωθούν σε κάμποσα τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Δύο ιθαγενείς είχαν δει το όχημα από μακριά και ζύγωσαν καλπάζοντας. Ήταν καβάλα σε *μπασάι*, ζώα που έμοιαζαν με ογκώδεις αντιλόπες, με μουσούδι τάπιρου κι ένα μοναδικό μακρύ κέρατο. Οι τ'Κελανοί φορούσαν κιλτ παρόμοια με του Γιουλόμπου, αλλά δερμάτινα μενταγιόν αντί για περιδέραιο από κοχύλια. Οι ιθαγενείς σταμάτησαν σε μικρή απόσταση. Κρατούσαν τα όπλα τους έτοιμα, ένα τεντωμένο τόξο κι ένα κοντό δόρυ.

Ο Γιουλόμπου πήδησε κάτω από το όχημα και τους πλησίασε με τα χέρια ανοιχτά. «Τύχη στο κυνήγι, τη δύναμη, την υγειά και τα παιδιά σας!» τους χαιρέτησε με τον επίσημο τρόπο. «Είμαι ο Γιουλόμπου, παιδί του Τόλα, των Αβόνγκο της Ροκουλέλα, που τώρα ακολουθεί τους ανθρώπους του ουρανού».

«Το βλέπω», απάντησε ψυχρά ο πιο ηλικιωμένος, ψαρός πολεμιστής. Ο νεαρότερος έκανε μια γκριμάτσα και κατέβασε το τόξο του με μια περίπλοκη, φι-

γουράτη κίνηση. Το χέρι του Γιουλόμπου χτύπησε οργισμένα στο τομαχώκ του, αλλά ο γεροντότερος έκανε μια κάπως κατευναστική χειρονομία και ο Γιουλόμπου χαλάρωσε λίγο.

Ο Βαν Ράιν παρακολουθούσε με μεγάλη προσήλωση. «Μετάφραζέ μου τι λένε», πρόσταξε την Τζόις. «Τα πάντα. Και πες μου τι σημαίνουν αυτές οι χαζομάρες με τα όπλα».

«Η χειρονομία του τοξότη ήταν προσβολή προς τον Γιουλόμπου», εξήγησε σκυθρωπά η Τζόις. «Αφοπλίστηκε πριν τελειώσουν τα τελετουργικά της ειρήνης. Άφησε έτσι να εννοηθεί ότι ο Γιουλόμπου δεν είναι καν αξιόλογος αντίπαλος».

«Α, έτσι! Είναι σκληρά καρύδια τα παλικάρια μας. Ακόμη και μέσα στη δική τους Ορδή, η ειρήνη δε θεωρείται δεδομένη, ε; Αλλά γιατί σνομπάρουν τον Γιουλόμπου; Έχασε γόητρο υπηρετώντας σας;»

«Φοβάμαι πως έτσι είναι. Τον ρώτησα σχετικά κάποτε. Είναι ο μόνος τ'Κελανός που μπορώ να του κάνω τέτοιες ερωτήσεις».

«*Για;* Και γιατί αυτό;»

«Είναι ό,τι πλησιέστερο υπάρχει σε ιθαγενή φίλο που έκανε ποτέ κάποιος της αποστολής μας. Τον σώσαμε κάποτε από έναν πολύ φριχτό θάνατο, βλέπεις. Μόλις είχαμε ανακαλύψει θεραπεία για τον ντόπιο τέτανο, όταν τον χτύπησε η αρρώστια. Έτσι αισθάνεται ευγνωμοσύνη για μας, χώρια από τα κάποια οικονομικά κίνητρα. Όλοι οι άλλοι ιθαγενείς στη δούλεψή μας δεν έχουν... δεν είχαν στον ήλιο μοίρα για τον ένα ή τον άλλο λόγο. Κάποια ξηρασία εξόντωσε τα περισσότερα θηράματα της περιοχής τους ή είχαν διωχτεί από τη φυλή τους ή κάτι τέτοιο». Η Τζόις δάγκωσε τα χείλη της. «Αμμ.... όλοι τους ορκίστηκαν πίστη σε μας... με τον παραδοσιακό τρόπο... και ξέρεις με πόση

παλικαριά πολέμησαν για χάρη μας. Αλλά το έκαναν και για χάρη της δικής τους τιμής. Ο Γιουλόμπου είναι ο μόνος τ'Κελανός που έχει δείξει κάτι σαν αληθινή συμπάθεια για τους ανθρώπους».

«Παράξενο, αν σκεφτεί κανείς ότι ήρθατε να τους βοηθήσετε. Αλλά, να πάρει η οργή, φερθήκατε σαν χάνοι όλοι σας! Θα έπρεπε ν' αρχίσετε με την ψυχολογία βάθους πρώτα απ' όλα. Εκείνη η χαζοπλανητογραφία σας θα μπορούσε να περιμένει... Σάπιοι, βρομεροί χάνοι που φωσφορίζουν γαλαζωποί στο σκοτάδι...» τα λόγια του Βαν Ράιν έσβησαν σ' ένα ακαθόριστο γρύλισμα. Μετά κούνησε νευριασμένα το κεφάλι του και ζήτησε να συνεχιστεί η μετάφραση.

«Ο πιο γέρος λέγεται Νυαρόνγκα και είναι ο επικεφαλής τούτης της πατριάς», εξήγησε η Τζόις. «Ο άλλος είναι, βέβαια, ένας από τους γιους του. Ανήκουν στην φυλή Γκάνγκου της ίδιας Ορδής με τη φυλή Αβόνγκο του Γιουλόμπου. Τα τυπικά τέλειωσαν και μας καλούν να μοιραστούμε τον καταυλισμό τους. Είναι φιλόξενα πλάσματα, με τον τρόπο τους... αφού πρώτα γίνει κανείς αποδεκτός».

Οι καβαλάρηδες απομακρύνθηκαν καλπάζοντας και ο Γιουλόμπου επέστρεψε. «Πρέπει να βιαστούν», εξήγησε στην ενδοσυνεννόηση. «Ο ήλιος θα πετάξει λάμψεις σήμερα και το καταφύγιο απέχει πολύ ακόμη. Καλύτερα ν' ακολουθήσουμε από κάποια απόσταση, θηλυκιά του ουρανού, για να μην τρομάξουν τα ζώα». Σκαρφάλωσε με λυγεράδα στον ουρανό του οχήματος. Η Τζόις μετέφρασε τα λόγια του, καθώς ο Βαν Ράιν έβαζε μπροστά τη μηχανή.

«Ένα ένα με τη σειρά, όπως είπε και ο τύπος που άρχισε τις χειραψίες με το χταπόδι», παρατήρησε ο έμπορος. «Πρέπει να μου πεις πολλά, αλλά ας γυρί-

σουμε στο γιατί οι ιθαγενείς δεν είναι ευγενικοί με όσους δουλεύουν για την αποστολή σας».

«Να σου πω... απ' ό,τι μπόρεσε να μου δώσει να καταλάβω ο Γιουλόμπου, εκείνοι που κατέφυγαν σε μας ήταν ακτήμονες. Δηλαδή, εκείνοι που είχαν σταματήσει να κατέχουν τα πατρογονικά κυνηγετικά εδάφη. Αυτό σημαίνει τεράστια απώλεια κύρους. Εξάλλου, όπως μου εξομολογήθηκε — πολύ διστακτικά — οι βοηθοί μας είχαν μειωμένη αξιοπρέπεια επειδή ποτέ δεν τους αφήναμε ν' αναμειχθούν σε μάχες. Απ' αυτό έβγαλαν το συμπέρασμα ότι επρόκειτο για δειλούς».

«Φιλοπόλεμη κουλτούρα, ε;»

«Ο... όχι ακριβώς. Αυτό είναι το παράδοξο. Δεν έχουν πολέμους, ούτε καν βεντέτες όπως τα εννοούμε εμείς. Οι μάχες είναι συμπλοκές μικρής κλίμακας, αν και λαβαίνουν χώρα συνέχεια. Φαντάζομαι ότι αυτό είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής τους οργάνωσης. Αλλά μπορεί και όχι. Παρατηρήσαμε το ίδιο φαινόμενο και σε απόμακρες περιοχές του τ'Κέλα σε εντελώς διαφορετικές μορφές οργάνωσης από τις Ορδές».

«Αν έχεις την καλοσύνη, καν' το μου λιανά αυτό ενώ θα μου φτιάχνεις ένα τετράπατο σάντουιτς καθώς θα μιλάς».

Η Τζόις συγκράτησε τα νεύρα της και πήγε στο τραπεζάκι της κουζίνας. «Όπως εξήγησα, δεν κάναμε εκτεταμένες ξενολογικές έρευνες ούτε καν στη γύρω περιοχή», του είπε. «Αλλά ξέρουμε ότι η βασική κοινωνική μονάδα, εκείνη που ονομάζουμε πατριά, είναι η ίδια σ' όλο τον πλανήτη. Αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι αναλογούν έξι θηλυκιές για κάθε αρσενικό. Η πατριά συμπεριλαμβάνει το γεροντότερο αρσενικό, τις συζύγους του και τα ανήλικα παιδιά τους. Όλοι οι αρσενικοί και οι θηλυκιές δίχως παιδιά συμμετέχουν στο κυνήγι, αν και μόνο οι αρσενικοί πολεμούν με άλ-

λους τ'Κελανούς. Τα μικρά... παιδιά βοηθούν στις δουλειές του καταυλισμού· το ίδιο και οι τυχόν χήρες από τον πατέρα του αρχηγού. Μια τέτοια πατριά περιλαμβάνει γύρω στα είκοσι άτομα. Σε τούτο τον πλανήτη των ερήμων, τόσοι περίπου είναι εκείνοι που μπορούν να επιβιώσουν σε αρκετά μικρή περιοχή για να μπορούν να τη διασχίζουν πεζοί».

«Καταλαβαίνω. Η πατριά των τ'Κελανών αντιστοιχεί περίπου με τη γήινη φαμίλια. Είναι και γενικό φαινόμενο, σωστά; Φαντάζομαι ότι θα υπάρχουν και μεγαλύτερες κοινωνικές ομάδες ανάλογα με το επίπεδο του πολιτισμού τους».

«Ναι. Οι πιο πρωτόγονοι άγριοι δεν έχουν οργάνωση πάνω από το επίπεδο της πατριάς. Αλλά η κοινωνία του Κουσουλόνγκο, όπως τη λέμε εμείς — ο λαός της Ορδής — είναι η μεγαλύτερη και πιο προοδευμένη ομάδα, και εκτείνεται στο μισό βόρειο ημισφαίριο. Αυτή διαθέτει σημαντικά πιο πολύπλοκη δομή. Δέκα ή είκοσι πατριές σχηματίζουν αυτό που ονομάσαμε φυλή. Πρόκειται για μια συνεργαζόμενη ομάδα που διεκδικεί καταγωγή από κάποιον κοινό αρσενικό πρόγονο. Η φυλή ελέγχει μια μεγάλη περιοχή στην οποία περιπλανιώνται ακολουθώντας τ' άγρια κοπάδια. Οι πατριές με τη σειρά τους συγκροτούν τις Ορδές, ένα είδος χαλαρής ομοσπονδίας, και συναντιούνται σε ετήσια συνάθροιση σε κάποια παραδοσιακή όαση. Τότε είναι που κάνουν τις εμπορικές συναλλαγές τους, αναπτύσσουν κοινωνικές σχέσεις, κανονίζουν γάμους — οι νεαροί ενήλικες αρσενικοί βρίσκουν συζύγους και αρχίζουν μια νέα πατριά — και, ναι, ρυθμίζουν τις διαφορές τους με διαιτησία ή μάχη. Υπάρχουν πολλές μικροδιαφορές ανάμεσα στις φυλές, βλέπεις, τόσο για θέματα τιμής όσο και για πρακτικά όπως είναι ένα πηγάδι αμμωνίας. Παντρεύονται σχεδόν πάντοτε με

μέλη της Ορδής τους, που έχει το δικό της ντύσιμο, τα έθιμα, τους θεούς και τα λοιπά».

«Δε γίνονται πόλεμοι μεταξύ των Ορδών;» ρώτησε ο Βαν Ράιν.

«Όχι, εκτός κι αν θες να δεχτείς σαν πόλεμο τα όσα τρομερά συμβαίνουν στη διάρκεια των περιπλανήσεών τους. Κανονικά, αν και μπορεί να συγκρούονται άτομα ή μικρές ομάδες από διαφορετικές Ορδές, δε γίνονται οργανωμένες εκστρατείες. Υποθέτω ότι αυτό συμβαίνει γιατί δε διαθέτουν την οικονομική δυνατότητα για στρατούς και πολέμους».

«Μμμμ.... Υποψιάζομαι ότι οι λόγοι πάνε πολύ πιο βαθιά. Όταν οι άνθρωποι θέλουν πόλεμο, διάολε, δε χολοσκάνε με το κατά πόσο διαθέτουν το χρήμα για να τον κάνουν. Αμφιβάλλω αν οι τ'Κελανοί θα ήταν διαφορετικοί σ' αυτό. Μμμμ...» Το ελεύθερο χέρι του Βαν Ράιν έστριβε σκεφτικά το μουσάκι του. «Ίσως εδώ έχουμε ένα κλειδί που λύνει το πρόβλημά μας, φτάνει να ξέραμε πώς μπαίνει στην κλειδαριά».

«Όπως και να 'χει», παρατήρησε η Τζόις, «είναι και οι Αρχαίοι που ενεργούν σαν κατασταλτικό των πολέμων. Μεταξύ άλλων, διευθετούν και τις περισσότερες διαφορές ανάμεσα στις Ορδές».

«Α, ναι, εκείνοι οι τύποι στο βουνό. Πες μου γι' αυτούς».

Η Τζόις τέλειωσε το σάντουιτς και το έδωσε στον Βαν Ράιν, που άρχισε να το καταβροχθίζει θορυβώδικα. Ύστερα κάθισε και αγνάντεψε έξω στο τοπίο: θαμνόφυτα, βράχια και στρόβιλοι σκόνης στο σκυθρωπό κόκκινο ηλιόφωτο, η σκοτεινή μάζα του κινούμενου κοπαδιού κι ένας καβαλάρης που κάλπαζε πίσω για να εμποδίσει κάτι ζώα να ξεκόψουν. Πέρα μπροστά δέσποζαν τα Λουμπαμπάρου, μια οροσειρά πάγων, με τις μυτερές βουνοκορφές τους να λαμπυρίζουν στο

λυκόφωτο. Πάνω από το σιγανό ψίθυρο του κινητήρα, στ' αφτιά της έφταναν αχνά τα μουγκανητά των ζώων του κοπαδιού. Το όχημα τραμπαλιζόταν και σκαμπανέβαζε, κάνοντάς τη να νιώθει στα κόκαλά της την κάθε ανωμαλία της γης.

«Οι Αρχαίοι είναι τ' απομεινάρια του χαμένου πολιτισμού», εξήγησε. «Έμειναν γαντζωμένοι στην πόλη τους και διατήρησαν ζωντανές τέχνες που παντού αλλού είχαν ξεχαστεί. Το είδος αυτό της ζωής τους δεν ταιριάζει στους περισσότερους τ'Κελανούς. Υποθέτω ότι στο πέρασμα των χιλιάδων χρόνων, όσοι δεν μπόρεσαν να προσαρμοστούν έφυγαν για να ενωθούν με τους νομάδες. Από την άλλη μεριά, μπορεί κατά καιρούς κάποιος νομάδας να έβρισκε πιο ευχάριστη τη ζωή στην πόλη και ν' ανηφόριζε για κει. Αυτό θα πρόσφερε και κάποια περιθώρια γενετικής επιλογής. Οι Αρχαίοι έχουν έναν εντελώς ξεχωριστό ψυχολογικό τύπο. Είναι πιο συγκρατημένοι και... διανοούμενοι, είναι μάλλον η λέξη... περισσότερο από κάθε άλλον».

«Και πώς ζουν;» ρώτησε μπουκωμένα ο Βαν Ράιν.

«Προσφέρουν υπηρεσίες και προϊόντα για τα οποία πληρώνονται σε είδος. Είναι γραφιάδες που κρατάνε αρχεία και λογαριασμούς, γιατροί, ικανοί μεταλλουργοί και θαυμάσιοι υφαντές. Αυτοί κατασκευάζουν και το μπαρούτι, αλλά πουλάνε μονάχα πυροτεχνήματα· τα λίγα κανόνια που υπάρχουν τα κρατούν για τον εαυτό τους. Και, ασφαλώς, τους αποδίδουν μαγικές δυνάμεις κυρίως επειδή μπορούν να προβλέψουν τις ηλιακές εκλάμψεις».

«Και ήταν φιλικοί μέχρι χτες;»

«Με το δικό τους ακατάδεχτο, κρυψίνοο τρόπο. Πρέπει να σχεδίαζαν από καιρό αυτή την επίθεση εναντίον μας, διαθέτοντας το απαραίτητο μπαρούτι για την ανατίναξη του θόλου μας. Αλλά εξακολουθώ

να μην μπορώ να φανταστώ το γιατί. Είμαι σίγουρη ότι μας πίστεψαν όταν εξηγήσαμε ότι είχαμε έρθει να σώσουμε τη ράτσα τους από το θάνατο».

«Για, δεν αμφιβάλλω. Μονάχα που ίσως στην αρχή δεν είχαν προβλέψει όλες τις πιθανές συνέπειες». Ο Βαν Ράιν τέλειωσε το φαγητό του, ρεύτηκε, σκάλισε ένα δόντι με το νύχι του και βυθίστηκε ξανά στη σιωπή της αυτοσυγκέντρωσης. Η Τζόις προσπάθησε να μην υποκύψει στο κύμα της αβάσταχτης νοσταλγίας.

Ύστερα από κάμποση ώρα ο Βαν Ράιν έριξε μια γροθιά στο ταμπλό οργάνων που το έκανε να κουδουνίσει. «Ναι, διάολε!» βρυχήθηκε. «Ταιριάζει!»

«Τι πράγμα;» ρώτησε η Τζόις μ' ένα τίναγμα.

«Αλλά εξακολουθώ να μην μπορώ να φανταστώ με τι τρόπο να το χρησιμοποιήσω», συνέχισε ο Βαν Ράιν.

«Τι θέλεις να πεις;»

«Σκασμός, Ελεύθερη Κυρία», γρύλισε ο έμπορος, και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του. Οι ώρες κύλησαν φοβερά αργά.

Αργά το απόγευμα ένα δάσος φάνηκε μπροστά τους. Σκέπαζε τα ριζοβούνια του Λουμπαμπάρου, όπου ένα ρηχό ποτάμι αμμωνίας πότιζε μίζερα το έδαφος. Τα δέντρα ήταν χαμηλά και στραβοχυμένα, με αγκαθωτούς μπλε κορμούς και πυκνά κλαδιά με μικρά γκριζοπράσινα φύλλα. Ανάμεσά τους φύτρωναν συστάδες με ψηλούς θάμνους. Οι καβαλάρηδες οδήγησαν τα *ιζίρου* τους στα δέντρα, όρισαν μερικούς σκοπούς να τα προσέχουν και μετά ξεκίνησαν προς το βορρά, καμιά δεκαπενταριά μαζί, με μεταφορικά ζώα και δύο χνουδάτα μωρά στα χέρια τους. Οι θηλυκές ήταν πιο κοντές και πιο παχουλές από τους αρσενικούς και το πρόσωπό τους έκανε πιο πολύ μουσούδι. Αν και τριχωτοί και ομοιοθερμικοί, οι τ'Κελανοί δεν

ήταν θηλαστικά. Οι μητέρες έβγαζαν από το στομάχι τους μισοχωνεμένη τροφή για τα μικρά που δε διέθεταν ακόμη δόντια.

Την ομάδα οδηγούσε ο γερο-Νυαρόνγκα, με το σπαθί να κροταλίζει στο πλευρό του, το δόρυ στο χέρι και την ασπίδα στο μπράτσο, και τα μεγάλα κίτρινα μάτια του να σαρώνουν ολόγυρα την περιοχή. Οι σχεδόν ενήλικες γιοι του κάλυπταν τα πλευρά, με τα βέλη τοποθετημένα στη χορδή των τόξων τους.

«Περιμένουν φασαρίες;» ρώτησε ο Βαν Ράιν, που τους ακολουθούσε με το όχημα.

Η Τζόις αναπήδησε κάπως απότομα από τις σκυθρωπές σκέψεις της. «Πάντοτε περιμένουν φασαρίες», απάντησε. «Σου είπα, δε σου είπα, πόσο φιλόμαχη ράτσα είναι; Δεν έχουν πολέμους, αλλά πλήθος από αιματηρές μικροσυγκρούσεις. Πάντως αυτές σήμερα είναι προφυλάξεις ρουτίνας. Προφανώς σκοπεύουν να στήσουν καταυλισμό με τις άλλες πατριές της φυλής τους. Χρειάζεται η συμμετοχή όλων των Γκάνγκου για να κουμαντάρουν ένα τόσο μεγάλο κοπάδι».

«Είπες ότι είναι κυνηγοί και όχι βοσκοί».

«Ναι, τον περισσότερο χρόνο. Αλλά, βλέπεις, τα *ιζίρου* και τα *μπαμπάλο* πανικοβάλλονται και αφηνιάζουν όταν ο ήλιος έχει εκλάμψεις, και πολλά παθαίνουν από τις ακτινοβολίες τόσο σοβαρά εγκαύματα που ψοφάνε. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν έχουν προλάβει ν' αναπτύξουν προστασία για τις υπεριώδεις από τότε που η ατμόσφαιρα άρχισε ν' αλλάζει. Τα μεγάλα ζώα με πολλές γενιές πίσω τους εξελίσσονται γενικά πιο αργά από τα μικρά. Οι τ'Κελανοί δεν έχουν περιθώρια για τέτοιες απώλειες. Σε περιόδους εκλάμψεων σαν κι αυτή, προσέχουν πολύ τα κοπάδια τους. Φροντίζουν και τα συγκεντρώνουν σε σημεία που υ-

πάρχει κάποια σκιά και που η πυκνή βλάστηση εμποδίζει τον πανικό και το σκόρπισμα».

Ο Βαν Ράιν έκανε μια περιφρονητική κίνηση με τον αντίχειρα δείχνοντας προς το χαμηλό κόκκινο δίσκο. «Θες να πεις αυτό αυτό το αποκαΐδι βγάζει αρκετές υπεριώδεις για να βλάψει έστω και μια άρρωστη πεταλούδα;»

«Όχι, αν η πεταλούδα ήταν της Γης. Αλλά ξέρεις πώς είναι οι αστρικοί νάνοι του τύπου Μ. Παρουσιάζουν έντονες εκλάμψεις, και τότε η φωτεινότητά τους μπορεί ν' αυξηθεί κατά εκατοντάδες φορές. Στις μέρες μας ο τ'Κέλα έχει χάσει τόσο οξυγόνο από τον αέρα του που το στρώμα του όζοντος δε φιλτράρει όσο θα 'πρεπε τις υπεριώδεις. Χώρια απ' αυτό, ένας πλανήτης με πυρήνα φτωχό σε μέταλλα, έχει και αδύνατο μαγνητικό πεδίο. Μερικά από τα φορτισμένα σωματίδια του ήλιου μπορούν να περάσουν... προσθέτοντας κάτι ακόμη στο ήδη βεβαρυμένο φορτίο κοσμικής ακτινοβολίας. Δε θα μετρούσε για σένα ή για μένα, αλλά ο άνθρωπος εξελίχτηκε για ν' αντέχει σε πολύ υψηλότερες ακτινοβολίες από εκείνες που υπάρχουν εδώ».

«*Για*, κατάλαβα. Ίσως έπαιξε κάποιο ρόλο και το γεγονός ότι δεν υπάρχουν πολλά ραδιενεργά ορυκτά. Στον Θρόρα δεν τους ενοχλούν οι εκλάμψεις. Γιορτάζουν φεστιβάλ τότε. Αλλά όπως είπες, ο τ'Κέλα δεν ήταν τόσο τυχερός κόσμος όσο ο Θρόρα».

Η Τζόις ανατρίχιασε. «Ζούμε σ' ένα απάνθρωπο σύμπαν. Αυτό πιστεύουμε εμείς στην Εσπεράντσα — σ' έναν κοινό αγώνα όλων των πλασμάτων ενάντια στο σύμπαν».

«Πολύ ωραία φιλοσοφία, μονάχα που όλα τα πλάσματα δεν είναι φτιαγμένα γι' αυτή. Είσαι μια πολύ γλυκιά παιδούλα, σ' το είπε ποτέ κανένας αυτό;» Ο

Βαν Ράιν ακούμπησε ελαφρά το χέρι του γύρω από τους ώμους της. Η Τζόις ανακάλυψε ότι δεν ήταν και τόσο δυσάρεστο, με όλη εκείνη τη σκοτεινιά απ' έξω και την αστροθύελλα που θα χτυπούσε τον πλανήτη.

Μια ώρα αργότερα είχαν φτάσει στην τοποθεσία του καταυλισμού. Θολωτές δερμάτινες σκηνές είχαν στηθεί στον ανοιχτό χώρο γύρω από μια πηγή αμμωνίας. Φωτιές που τις φρόντιζαν νεαροί ήταν αναμμένες μπροστά από τις εισόδους. Οι θηλυκιές ήταν σκυμμένες πάνω από τσουκάλια, ενώ οι αρσενικοί περιφέρονταν αγέρωχα με τα χέρια στις λαβές των όπλων τους. Η άφιξη του οχήματος έκανε όλους να πλησιάσουν για να δουν, όχι τρέχοντας, αλλά με αργή αξιοπρέπεια και προσποιητή αδιαφορία.

Ή μήπως δεν ήταν προσποιητή; αναρωτήθηκε η Τζόις. Κοίταξε έξω στο πλήθος. Είδε καμιά διακοσαριά μη ανθρώπινα πρόσωπα, με λαμπερά μάτια και αστραφτερές αιχμές κονταριών, με τη γούνα τους ν' αναδεύεται στον ελαφρό άνεμο, αλλά δίχως κανένας τους να βγάζει τον παραμικρό ήχο. Ήταν πάντοτε η ίδια συμπεριφορά, σκέφτηκε, με την κάθε φυλή και Ορδή οπουδήποτε κι αν τη συναντήσαμε. Στην αρχή έδειχναν ένα ζωηρό ενδιαφέρον για την πρωτόγνωρη εμφάνιση και τις μηχανές μας και μετά τούτη την ψυχρή ευγένεια, σαν η παρουσία μας να μην τους έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη. Μας ευχαριστούσαν, όχι ιδιαίτερα θερμά, για ό,τι τυχόν τους προσφέραμε, και συχνά επέμεναν να μας πληρώσουν. Όμως ποτέ δε μας προσκάλεσαν στα γλέντια ή τις τελετές τους, και μερικές φορές τα παιδιά τους μας πετούσαν πέτρες.

Ο Νυαρόνγκα γάβγισε κάποια διαταγή, και η πατριά του άρχισε να στήνει τη δική της σκηνή. Σιγά σιγά οι υπόλοιποι απομακρύνθηκαν. Ο Βαν Ράιν έριξε μια

ματιά στον ήλιο. «Είναι σίγουρο ότι θα έχει εκλάμψεις σήμερα;»

«Ναι, βέβαια. Αν το είπαν οι Αρχαίοι, έτσι θα 'ναι», τον διαβεβαίωσε η Τζόις. «Δεν είναι δύσκολο να τις προβλέψεις, αρκεί να διαθέτεις ένα καπνισμένο γυαλί κι ένα πρωτόγονο τηλεσκόπιο για να παρακολουθείς την επιφάνεια του ήλιου. Το φως του είναι τόσο μουντό που είναι εύκολο να παρατηρήσεις κηλίδες και εκλάμψεις — αντίθετα από τον τύπου G δικό μας — και η εξέλιξή τους είναι πολύ χαρακτηριστική. Ακόμη κι ο πιο άσχετος κι ερασιτέχνης αστρονόμος μπορεί να προβλέψει μέρες προηγουμένως τις εκλάμψεις ενός νάνου τύπου M. Ύστερα, με σήματα ηλιογράφου, η Πόλη του Κουσσουλόνγκο ενημερώνει τις Ορδές».

«Φαντάζομαι ότι τα Γερόντια κληρονόμησαν εμπειρικές γνώσεις από το παρελθόν, όπως οι Βαβυλώνιοι που ήξεραν για τις κινήσεις των πλανητών, για... Ω, χο! Αρχίζει το πανηγύρι!»

Ο ήλιος τώρα δεν απείχε πολύ από τις δυτικές βουνοκορφές, που φάνταζαν κατάμαυρες στο φόντο του πελώριου δίσκου. Ένας λεπτός πίδακας από πιο ζωηρό κόκκινο φάνηκε να ξεπηδά αργά από τη μια άκρη του. Τα *μπασάι* σηκώθηκαν πανικόβλητα στα πίσω πόδια τους, ξεφωνίζοντας. Κραυγές ακούστηκαν από τους τ'Κελανούς. Οι αρσενικοί άρπαζαν τα χαλινάρια των ζώων τους και τ' ανάγκαζαν βίαια να μείνουν στη θέση τους. Οι θηλυκιές μάζευαν βιαστικά τα τσουκάλια και τα μικρά τους μέσα στις σκηνές.

Η φλόγα μεγάλωσε και έγινε πιο λαμπερή. Φως άρχισε ν' απλώνεται στους σκιερούς λόφους και τους κάμπους πιο πέρα. Ο ουρανός έγινε πιο φωτερός. Ο άνεμος δυνάμωσε μαστιγώνοντας τα δέντρα στην άκρη του καταυλισμού.

Οι τ'Κελανοί έσπρωχαν βίαια τα τρομοκρατημένα

ζωντανά τους κάτω από ένα μακρύ υπόστεγο φτιαγμένο από τομάρια απλωμένα σε πασσάλους. Ένα ζώο έκανε να το σκάσει. Ένας πολεμιστής στριφογύρισε το λάσο του, το τίναξε, και το ζώο γκρεμίστηκε βαριά στο χώμα. Δυο άλλοι βοήθησαν να το σύρουν κάτω από το υπόστεγο. Λεπτό με το λεπτό, η φλόγα από τον ηλιακό δίσκο εξακολουθούσε να θεριεύει και ν' αυξάνει σε φωτεινότητα. Δεν ήταν ακόμη τόσο εκτυφλωτική που να μην μπορεί να την κοιτάξει γυμνό το ανθρώπινο μάτι. Η Τζόις μπορούσε να διακρίνει το δίχτυωτό των δυνάμεων που έρρεαν και στροβιλίζονταν εκεί σαν φλογερά πλοκάμια. Αν και το θέαμα δεν ήταν πρωτόγνωρο, σφίχτηκε άθελά της στο μπράτσο του Βαν Ράιν. Ο έμπορος ρουφούσε το τσιμπούκι του εκτοξεύοντας πυκνά σύννεφα καπνού.

Ο Γιουλόμπου πήδησε κάτω από το όχημα. Η Τζόις τον άκουσε να ρωτά τον Νυαρόνγκα, «Μπορώ να σας βοηθήσω ν' αντιμετωπίσετε τον οργισμένο Αληθινό;»

«Όχι», αποκρίθηκε ο γέρος. «Μπες σ' ένα αντίσκηνο με τις γυναίκες».

Τα δόντια του Γιουλόμπου άστραψαν οργισμένα και το τρίχωμα ανασηκώθηκε στη ράχη του. Το χέρι του τράβηξε απότομα το τόμαχωκ από τη μέση του.

«Όχι!» του φώναξε η Τζόις από το μεγάφωνο. «Είμαστε φιλοξενούμενοι!»

Για μια στιγμή οι δύο τ'Κελανοί έμειναν ασάλευτοι αγριοκοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Το κοντάρι του Νυαρόγκα ήταν στραμμένο προς το λαιμό του Γιουλόμπου. Ύστερα ο τελευταίος χαλάρωσε λίγο. «Είμαστε φιλοξενούμενοι», μουρμούρισε με πνιχτή φωνή. «Κάποια άλλη φορά, Νυαρόνγκα, θα το κουβεντιάσουμε οι δυο μας».

«Εσύ — δίχως δική σου γη;» Ο αρχηγός συγκράτησε τα λόγια του. «Εντάξει, έχει γίνει ειρήνη ανάμεσά

μας και δεν είναι τούτη η στιγμή να τη χαλάσουμε. Αλλά εμείς οι Γκάνγκου μπορούμε να προστατέψουμε τα ζωντανά και τα βοσκοτόπια μας. Δε χρειαζόμαστε βοήθεια».

Ο Γιουλόμπου στράφηκε και προχώρησε με αλύγιστο κορμί προς την κοντινότερη σκηνή. Σε λίγο και το τελευταίο μπασάι ήταν κάτω από το υπόστεγο, και τα τομάρια στερεώθηκαν αφήνοντας τα ζώα στο πρεμιστικό σκοτάδι.

Η ηλιακή έκλαμψη συνέχισε να φουσκώνει. Έγινε ένας ανώμαλος καταρράχτης φωτιάς δίπλα στον ηλιακό δίσκο. Είχε σχεδόν το ίδιο μέγεθος με τον ήλιο, χύνοντας άλλο τόσο φως, αλλά με πορτοκαλιά απόχρωση. Κι ακόμη συνέχιζε να μεγαλώνει, να θεριεύει και να γίνεται κιτρινωπή. Ο άνεμος δυνάμωσε.

Οι αρχηγοί των πατριών πλησίαζαν αργά στο κέντρο του καταυλισμού. Εκεί σχημάτισαν έναν κύκλο, με τους άγαμους νεαρούς σε δεύτερο μεγαλύτερο κύκλο ολόγυρα. Ο ίδιος ο Νυαρόνγκα σήκωσε ένα μπρούντζινο κόρνο και σάλπισε. Δόρατα σηκώθηκαν ψηλά και τόμαχωκ άρχισαν να κραδαίνουν. Ύστερα οι τ'Κελανοί ρίχτηκαν σ' ένα χορό, ολένα και πιο ξέφρενο καθώς δυνάμωνε η λάμψη. Ξαφνικά ο Νυαρόγκο φύσηξε πάλι με το κόρνο του. Ένα σύννεφο από βέλη τινάχτηκε προς τον ήλιο.

«Τι κάνουν;» ρώτησε ο Βαν Ράιν. «Εξορκίζουν το δαίμονα;»

«Όχι», αποκρίθηκε η Τζόις. «Δεν πιστεύουν ότι αυτό είναι δυνατό. Θέλουν να δείξουν ότι τον αψηφούν και δεν τον σκιάζονται. Εξάλλου, δεν τον βλέπουν σαν διάβολο, αλλά σαν θεό».

Ο Βαν Ράιν έγνεψε καταφατικά. «Ταιριάζει με το όλο πρότυπο», μουρμούρισε, σχεδόν μονολογώντας. «Όταν ένας θεός ξεστρατίζει από τα νόμιμα καθήκον-

τά του, δεν τον μεταπείθεις με ικεσίες, αλλά με απειλές. *Για*, ταιριάζει».

Οι αρσενικοί τέλειωσαν το χορό τους, και με αργό, αγέρωχο βήμα γύρισαν στις σκηνές τους. Μπήκαν κι έκλεισαν τ' ανοίγματα πίσω τους. Ο καταυλισμός ήταν τώρα έρημος κάτω από τον ήλιο.

«Χα!» Ο Βαν Ράιν τινάχτηκε όρθιος. «Την εξάρτυσή μου!»

«Τι πράγμα;» Η Τζόις τον κοίταξε διαπεραστικά. Είχε τόσο συνηθίσει στο αχνό κόκκινο μισόφωτο ώστε η λάμψη που χυνόταν τώρα από τα παράθυρα φάνταζε φρικαλέα στο πρόσωπό του.

«Θέλω να βγω έξω», της εξήγησε ο Βαν Ράιν. «Μη στέκεσαι έτσι και με κοιτάζεις σαν χάνος. Φέρε μου τη στολή».

Η Τζόις υπάκουσε μηχανικά. Μέχρι να ντυθεί το πελώριο κορμί του, ο ήλιος ήταν πάνω από τους λόφους και είχε τριπλασιάσει τη λάμψη του. Η έκλαμψη ήταν σαν δεύτερος ήλιος, όχι στρογγυλός αλλά σε σχήμα σχεδόν λευκής φλόγας. Μακριές σκιές τρεμόπαιζαν στην επιφάνεια του πλανήτη, που τώρα ήταν λουσμένος σ' ένα αλλόκοτο μπρούντζινο φως. Ο άνεμος παρέσυρε σκόνη και ξερά φύλλα πάνω από το έδαφος, έσβησε τις φωτιές και έκανε τις σκηνές να πλαταγίζουν σχεδόν εκκωφαντικά.

«Λοιπόν», είπε ο Βαν Ράιν, «μόλις σου κουνήσω το χέρι, ανέβασε την ισχύ του μεγαφώνου στο φουλ ώστε να σε ακούσουν όλοι. Ύστερα προκάλεσε εκείνους τους δήθεν αρσενικούς να κοιτάξουν και να με δουν αν έχουν τα κότσια». Την κάρφωσε μ' ένα άγριο βλέμμα. «Και φρόντισε να το πεις με όσο περισσότερη αγένεια γίνεται, ξηγηθήκαμε;»

Πριν η Τζόις προλάβει να πει λέξη, ο Βαν Ράιν ήταν κιόλας στη διπλή πόρτα του οχήματος. Ένα λεπτό αρ-

γότερα βρισκόταν έξω και βάδιζε στον κάμπο, ώσπου έφτασε και στάθηκε στο κέντρο του καταυλισμού. Το χέρι του έκανε ένα κοφτό σινιάλο.

Η Τζόις σάλιωσε τα χείλη της. Τι νόμιζε ότι έκανε αυτός ο ηλίθιος; Μόλις ένα μήνα πριν ούτε που είχε ακουστά αυτό τον πλανήτη. Δεν ήταν ούτε μια βδομάδα εδώ. Ό,τι ουσιαστικά ήξερε για τον τ'Κέλα το είχε μάθει από την ίδια στη διάρκεια των τελευταίων δέκα δεκαπέντε ωρών. Και τώρα φανταζόταν ότι ήξερε το σωστό τρόπο συμπεριφοράς; Μα... αν δεν του έκαναν την κοιλιά σαν συρματόβουρτσα με τα βέλη τους, αυτό θα το χρωστούσε στο γεγονός ότι δεν υπήρχε δικαιοσύνη στο σύμπαν. Και φανταζόταν ότι θ' άφηνε να τη φάει κι αυτή το μαύρο χώμα μαζί του;

Με τη σιλουέτα του πελώρια και σκοτεινή στο φόντο του φλεγόμενου ουρανού, ο Βαν Ράιν κούνησε πάλι το χέρι του.

Η Τζόις γύρισε προς τη συσκευή και είπε στο μικρόφωνο, «Κοιτάξτε εσείς οι Γκάνγκου, όλοι όσοι είστε αρκετά γενναίοι! Κοιτάξτε τον αρσενικό από τους μακρινούς τόπους που στέκεται μόνος κάτω από τον οργισμένο ήλιο!»

Η φωνή της αντιλάλησε κούφια στον άνεμο. Ο Βαν Ράιν ίσως να έγνεψε με το κεφάλι του. Η Τζόις έπρεπε τώρα να μισοκλείσει τα μάτια για να διακρίνει τι έκανε ο έμπορος. Γι' αυτό δεν έφταιγε τόσο η αντηλιά όσο το έντονο κοντράστ. Το φως εξακολουθούσε να είναι ένα μικρό κλάσμα εκείνου που δεχόταν η Γη. Αλλά η έκλαμψη, με θερμοκρασίες που έφταναν κάμποσα εκατομμύρια βαθμούς, εξέπεμπε ακτινοβολίες σε συχνότητες που έπιαναν τα μάτια της. Αλλά και υπεριώδεις, συλλογίστηκε με μια γωνιά του μυαλού της. Μπορεί αυτές να μην έφταναν ούτε για να ροδίσουν το δέρμα ενός ανθρώπινου μωρού, αλλά ήταν αρκετές

για να φέρουν τον πόνο και το θάνατο σε τούτους τους δύστυχους κατοίκους της παγωμένης κόλασης.

Ο Βαν Ράιν τράβηξε το ενεργειακό πιστόλι του. Με αργές επιδεικτικές κινήσεις έριξε μερικές βολές προς τον ήλιο. Οι λάμψεις και οι ήχοι του φαίνονταν ασήμαντοι μπροστά στη φλόγα που λυσσομανούσε εκεί πάνω. Ποια θα 'ταν τώρα η συνέχεια;

«Όχι!» στρίγκλισε ξαφνικά η Τζόις.

Ο Βαν Ράιν σήκωσε την καλύπτρα του κράνους του. Το έκανε θεατρικά, εκθέτοντας το απροστάτευτο πρόσωπό του ίσα προς το φως. Μετά άρχισε να χορεύει σαν παλιάτσος κάνοντας κοροϊδευτικές κινήσεις και γκριμάτσες προς τον ουρανό.

Μα...

Ο έμπορος τέλειωσε την παράσταση με μια ιδιαίτερα πρόστυχη χειρονομία, έκλεισε πάλι το κράνος του κι έριξε δύο ακόμη βολές προς τον ήλιο. Ύστερα στάθηκε ακίνητος, με τα μπράτσα διπλωμένα στο στήθος, κοιτάζοντας τον ήλιο που χανόταν κάτω από τον ορίζοντα.

Η έκλαμψη συνέχισε να λάμπει για λίγο ακόμη, σαν μια φασματική ανταύγεια πάνω από τις κορφές των δέντρων. Στο λυκόφωτο, ο Βαν Ράιν γύρισε πίσω στο όχημα. Η Τζόις του άνοιξε να μπει. Ο έμπορος έβγαλε το κράνος του ξεφυσώντας και ασθμαίνοντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα και βλαστημώντας σε μια ντουζίνα γλώσσες. Πάχνη άρχισε να σκεπάζει τη στολή του.

«Χου-ι!» αναστέναξε θλιβερά. «Και δεν υπάρχει ούτε μια φαρμακευτική δόση ουίσκι για ν' ανακουφίσω τους δύστυχους γεροβλεννογόνους μου!»

«Θα μπορούσες να 'χεις πεθάνει», ψιθύρισε η Τζόις.

«Όχι δα! Αποκλείεται. Δεν πεθαίνει έτσι ο Νίκολας

Βαν Ράιν. Όταν περάσω τα εκατόν πενήντα σκοπεύω να πάω από σφαίρα απατημένου συζύγου. Το κρύο δεν ήταν και τόσο φοβερό, και για λίγα λεπτά μπορούσα να κρατήσω την ανάσα μου. Αλλά εκείνη η αμμωνία που άφησα να μπει μέσα — κατάρες και φόροι!» Πλησίασε στο θαλαμίσκο του λουτρού κι έριξε νερό στο πρόσωπό του ξεφυσώντας σαν φάλαινα.

Το τελευταίο φως της έκλαμψης χάθηκε. Ο ουρανός παρέμεινε θολός από το σέλας και μόνο τα πιο φωτεινά άστρα φαίνονταν εκεί. Τα πιο διεισδυτικά φορτισμένα σωματίδια της έκλαμψης θα έφταναν μετά από ώρες και ήταν ασφαλές να βγει κανείς έξω. Ένας ένας, οι τ'Κελανοί άρχισαν να ξεπροβάλλουν. Οι φωτιές άναψαν πάλι, τριζοβολώντας και φέγγοντας στο σκοτάδι.

Ο Βαν Ράιν επέστρεψε στον κυρίως θάλαμο. «Εντάξει, είμαι έτοιμος», δήλωσε. «Τώρα φόρεσε κι εσύ τη στολή σου κι έλα έξω μαζί μου. Έχουμε κάτι να πούμε στους φιλαράκους».

Μπαίνοντας στον κύκλο που σχημάτιζαν οι σκοτεινοί όγκοι των σκηνών, η Τζόις ήταν αναγκασμένη ν' ανοίξει δρόμο μέσα από θηλυκιές και μικρά. Ύστερα ο κλοιός τους έκλεισε πάλι πίσω της. Έβλεπε τη λάμψη της φωτιάς να λαμπυρίζει στα μάτια τους και ήξερε ότι ήταν κλεισμένη από παντού. Ήταν μεγάλη ανακούφιση να νιώθει δίπλα της τον πελώριο όγκο του Βαν Ράιν και ν' ακούει τα ελαφριά βήματα του Γιουλόμπου πίσω της.

Η ανακούφιση λιγόστεψε αισθητά όταν είδε τους αρσενικούς που περίμεναν δίπλα στην πηγή της αμμωνίας. Είχαν μαζευτεί εκεί αμέσως μόλις είδαν τους ανθρώπους να πλησιάζουν. Στα μάτια της φαίνονταν σαν σκιές στο φόντο της νύχτας πίσω. Οι φωτιές δεξιά

κι αριστερά, που φώτιζαν σαν μέρα για τους τ' Κελανούς, για τα μάτια της μόλις κι αρκούσαν για να φωτίσουν την πρώτη σειρά των ιθαγενών. Πότε πότε κάποια φλόγα θέριευε φευγαλέα από τον άνεμο ή ένας πίδακας από σπίθες τιναζόταν ψηλά ή οι ανταύγιες του καπνού φέγγιζαν προς την άλλη μεριά. Και στις περιπτώσεις αυτές διέκρινε την αγκαθωτή αιχμή ενός κονταριού, ένα κεράτινο σπαθί, ένα τσεκούρι ή ένα πέτρινο μαχαίρι, όλα έτοιμα για χρήση. Το δάσος θρόιζε πέρα από τον καταυλισμό και μπορούσε ν' ακούσει τα τρομαγμένα μουγκανητά των *ιζίρου* που περιφέρονταν στο σκοτάδι. Το στόμα της άρχισε να γίνεται στεγνό.

Οι αρχηγοί των πατριών στέκονταν μπροστά από τους άλλους. Οι περισσότεροι ήταν αρκετά νέοι· στην έρημο δύσκολα έφτανε κανείς ώς τα γεράματα. Ο Νυαρόγκα ήταν ο γεροντότερος απ' όλους. Στεκόταν εκεί με το κοντάρι στο χέρι, και τα μυτερά δόντια του να γυαλίζουν στο μισάνοιχτο στόμα του. Η φουστίτσα του ανέμιζε στο αεράκι. Ο Βαν Ράιν ήρθε και στάθηκε μπροστά του. Η Τζόις ζόρισε τον εαυτό της να σταθεί δίπλα του και ν' αντιμετωπίσει το βλέμμα του Νυαρόνγκα. Ο Γιουλόμπου κάθισε στις φτέρνες του δίπλα της. Ένας ψίθυρος σαν στεναγμός διαπέρασε τις τάξεις των πολεμιστών.

Αλλά ο Βαν Ράιν περίμενε ατάραχος, ώσπου τελικά ο Νυαρόνγκα αναγκάστηκε να σπάσει τη σιωπή. «Γιατί προκάλεσες τον ήλιο; Κανένας άνθρωπος του ουρανού δεν το 'χει ξανακάνει αυτό».

Η Τζόις τα μετέφρασε με βιαστικό ψίθυρο. Ο Βαν Ράιν φάνηκε να φουσκώνει σαν διάνος, παρά τη στολή που φορούσε. «Πες του», είπε, «ότι ήρθα μόλις πρόσφατα. Πες του ότι όλοι εσείς το θεωρήσατε ανάξιο

κόπου ν' απευθύνετε μια τέτοια πρόκληση, αλλά εγώ είχα άλλη γνώμη».

«Μα τι θες να κάνεις;» τον ρώτησε η Τζόις ικετευτικά. «Ένα λάθος βήμα και μας σκότωσαν».

«Σωστά. Αλλά αν δεν κάνουμε κανένα βήμα, τότε μας σκότωσαν στα σίγουρα. Ή το πολύ, θα μας αφήσουν να πεθάνουμε από πείνα γιατί δεν τολμάμε να πλησιάσουμε στη ραδιο-εμβέλεια του σκάφους σωτηρίας. Έτσι δεν είναι;». Άγγιξε τα χέρια του. «Παναθεμά τα τούτα τα γάντια! Θα ήταν πιο διασκεδαστικό δίχως αυτά. Αλλά σε κάθε περίπτωση, πρέπει να μου δείξεις εμπιστοσύνη, Τζόις. Ο Νίκολας Βαν Ράιν γνώρισε εκατό επικίνδυνους κόσμους· δε θα 'ταν τώρα γεράκος αν δεν ήταν αρκετά ξύπνιος να τα βγάλει πέρα. Δε νομίζεις; Έτσι είναι. Λοιπόν, μετάφραζε ό,τι σου λέω, και με αγέρωχο τόνο. Απόφυγε τις θανάσιμες προσβολές, αλλά μίλα τους περιφρονητικά, εντάξει;»

Η Τζόις ξεροκατάπιε. «Εντάξει. Δεν ξέρω γιατί, αλλά θα... θα σε αφήσω ν' αναλάβεις την πρωτοβουλία. Αν —» Έπνιξε τους φόβους της και στράφηκε πάλι προς τους τ' Κελανούς. «Τούτος ο αρσενικός του ουρανού δεν ανήκει στην ομάδα μου», τους πληροφόρησε. «Ανήκει στη ράτσα μου, αλλά σε πιο ισχυρή φυλή από τη δική μου. Θέλει να σας πω ότι αν και εμείς οι από τον ουρανό δεν καταδεχτήκαμε να προκαλέσουμε τον ήλιο, ο ίδιος δεν το θεώρησε υποτιμητικό να το κάνει».

«Δεν καταδεχτήκατε;» γρύλισε κάποιος. «Τι εννοείς μ' αυτό;»

Η Τζόις αυτοσχεδίασε. «Η λάμψη του ήλιου σας δεν μπορεί να πειράξει το λαό μας. Αυτό το έχουμε πει πολλές φορές. Δεν το 'χε ακούσει κανένας από σας;»

Για μια στιγμή επακολούθησε σιωπή, και μετά ένας σημαδεμένος και μονόφθαλμος αρχηγός είπε βλοσυ-

ρά. «Το άκουσα πέρυσι, όταν ελόγου σου — ή κάποια σαν και σένα — είχε έρθει στην περιοχή μου να κάνει καλά τ' αρρωστημένα μικρά».

«Τώρα είδες ότι είναι αλήθεια», απάντησε η Τζόις.

Ο Βαν Ράιν τράβηξε το μανίκι της. «Χόι, χόι, τι γίνεται εδώ; Άσε να μιλήσω εγώ, πριν χάσουμε και την τελευταία μας ελπίδα».

Η Τζόις δεν τόλμησε να επιτρέψει στον εαυτό της να θυμώσει, και μετέφρασε τα όσα είχαν ειπωθεί. Ξαφνιάστηκε όταν άκουσε τον Βαν Ράιν να της λέει, «Με συγχωρείς, κοπελιά. Τα έλεγες πολύ καλά. Τώρα, όμως, έχω να βγάλω ένα λογίδριο. Μετάφραζε την κάθε πρόταση μόλις τελειώνω, σύμφωνοι;»

Ο έμπορος έγειρε μπροστά και άρχισε να κάνει καρφωτές κινήσεις με το δάχτυλο σχεδόν κάτω από τη μύτη του Νυαρόνγκα, ενώ έλεγε τραχιά, «Θες να μάθεις γιατί στάθηκα κάτω από τον οργισμένο ήλιο; Ε, λοιπόν, ήταν για να σας δείξω ότι δε με σκιάζουν οι φωτιές του. Φτύνω στον ήλιο σας κι εκείνος τσιτσιρίζει. Έτσι και τον ξαναφτύσω, θα σβήσει. Ο ήλιος μας τρώει τον δικό σας έτσι σαν ορεχτικό και ζητάει κι άλλο. Η κουτσουλιά που έχετε για ήλιο δε ρίχνει φως ούτε για να δει κανείς τη μύτη του και δε φτάνει ούτε για να φτιάξει μπαμπούλες για τα μωρά της φυλής μου».

Οι τ' Κελανοί γύμνωσαν άγρια τα δόντια τους κι έκαναν πιο μπροστά, σφίγγοντας τα όπλα τους. «Ναι, έχουμε δει πόσο εσείς οι άνθρωποι του ουρανού είστε σχεδόν τυφλοί», απάντησε οργισμένα ο Νυαρόνγκα.

«Ελόγου σας σταθήκατε ποτέ στο φως των αμαξιών μας; Σας στραβώνουν, *γιε;* Ούτε στιγμή δε θ' αντέχατε στη Γη μας. Θα κάνατε πουφ και θα σκάγατε σ' ένα συννεφάκι λιγδιάρικου καπνού».

Αυτό τους σάστισε κάπως. Ο Νυαρόνγκα έφτυσε

και είπε: «Εσείς δεν τολμάτε ούτε να σας αγγίξει ο αέρας μας».

«Με είδες να ξεσκεπάζω το πρόσωπό μου, έτσι; Εσείς θα τολμούσατε να πάρετε μια ρουφηξιά από το δικό μας αέρα; Σας προκαλώ».

Μουρμουρητά οργής ανάκατης με ανησυχία ακούστηκαν από τους πολεμιστές. Ο Βαν Ράιν έκανε μια περιφρονητική κίνηση με το χέρι του. «Βλέπεις; Είστε πιο φοβιτσιάρηδες κι αδύναμοι από μας».

Ένας μεγαλόσωμος νεαρός αρχηγός έκανε μπροστά. Τα γατίσια μουστάκια του ήταν ορθωμένα. «Δέχομαι την πρόκληση».

«Ωραία. Θα σου δώσω να πάρεις μια μυρωδιά». Ο Βαν Ράιν στράφηκε προς την Τζόις. «Βοήθαμε με τούτη την αναθεματισμένη συσκευή οξυγόνου. Δε θέλω να μπει στο κράνος μου αυτή η βοθρομπόχα που τη λένε αέρα».

«Μα... μα...». Η Τζόις υπάκουσε θέλοντας και μη, χαλαρώνοντας τη βαλβίδα της μονάδας ανακύκλωσης στην πλάτη του.

«Φύσα τώρα λίγο στη φάτσα του», την πρόσταξε ο Βαν Ράιν.

Ο πολεμιστής στεκόταν τεντωμένος σαν χορδή τόξου. Η Τζόις συλλογίστηκε το μαρτύριο που τον περίμενε. Δεν μπορούσε να γυρίσει τον αεροσωλήνα πάνω του. «Κουνήσου!» γαύγισε ο Βαν Ράιν, και η Τζόις υπάκουσε αυτόματα. Ο γήινος αέρας ξεχύθηκε στο πρόσωπο του τ'Κελανού.

Ο πολεμιστής άφησε ένα ουρλιαχτό και τινάχτηκε πίσω παραπατώντας. Το χέρι του πήγε στη μύτη του, ενώ τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Για μια στιγμή έμεινε παραπαίοντας εκεί και μετά σωριάστηκε στα χέρια ενός δικού του.

Η Τζόις έσφιξε πάλι τη βαλβίδα στη θέση της, ενώ

ο Βαν Ράιν γελούσε σιγανά. «Το 'ξερα. Πολύ καυτός, με πολύ οξυγόνο και, ακόμη χειρότερα, με υδρατμούς. Ο αέρας μας αρρωσταίνει τους Θορανούς, και σκέφτηκα ότι θα έκανε το ίδιο και με τούτους τους φιλαράκους. Πες τους ότι θα του έχει περάσει σε λίγο».

Η Τζόις μετέφρασε την καθησυχαστική διαβεβαίωση. Ο Νυαρόνγκα κούνησε το κεφάλι του και είπε: «Έχω ακούσει ιστορίες γι' αυτό. Ποιος ο λόγος να δείξετε σ' αυτό τον ηλίθιο κάτι ήδη γνωστό, ότι ανασαίνετε δηλητήριο».

«Για να σας αποδείξουμε ότι είμαστε το ίδιο σκληροτράχηλοι όσο κι εσείς, και ακόμη περισσότερο, αλλά κατά διαφορετικό τρόπο», απάντησε ο Βαν Ράιν μέσω της Τζόις. «Μπορούμε να σας νικήσουμε στην ίδια σας τη φωλιά ακόμη και με το ένα χέρι, αν μας κάνει κέφι».

Τα λόγια αυτά προκάλεσαν άγριες κραυγές οργής και πέτρινα όπλα υψώθηκαν απειλητικά. Ο Νυαρόνγκα σήκωσε τα χέρια του να γίνει σιωπή. Έγινε, αν και σε φόντο μουρμουρητών, ενώ κάτι σαν βαθύς αναστεναγμός ήρθε από τη μεριά των θηλυκών που παρακολουθούσαν από το σκοτάδι. Ο γερο-αρχηγός μίλησε με ψυχρή υπερηφάνεια. «Ξέρουμε ότι έχετε όπλα που δεν έχουμε εμείς. Αυτό σημαίνει ότι έχετε τέχνες που μας λείπουν· είναι κάτι ποτέ δεν το αρνήθηκα εγώ. Όμως δε σημαίνει ότι είστε και πιο δυνατοί. Εγώ. Όμως δε σημαίνει ότι είστε και πιο δυνατοί. Ο τ' Κελανός δε γίνεται πιο δυνατός από το μπαμπάκο μόνο και μόνο επειδή έχει τόξο που μπορεί να τώσει από μακριά. Είμαστε κυνηγοί· εσείς δεν είστε, όποια κι αν είναι τα όπλα σας».

«Πες του», είπε ο Βαν Ράιν, «ότι θ' αντιμετωπίσω τον πιο δυνατό αρσενικό τους με γυμνά χέρια. Επειδή θα είμαι αναγκασμένος να φορώ αυτή τη στολή που θα με προστατεύει από τα δόντια του είναι ελεύθερος

να χρησιμοποιήσει όπλα. Μπορούν να τρυπήσουν τη στολή μου κι έτσι ο αγώνας θα είναι δίκαιος, γιε;»

«Θα σε σκοτώσει», διαμαρτυρήθηκε η Τζόις.

Ο Βαν Ράιν τη λοξοκοίταξε πονηρά. «Αν έτσι το θέλει η μοίρα θα πεθάνω για την πιο όμορφη γυναίκα σ' ολάκερο τούτο τον πλανήτη». Η φωνή του έγινε πιο ψιθυριστή. «Ίσως τότε να μετανιώσεις που δε στάθηκε όσο καλή θα μπορούσες σ' έναν καλοκάγαθο γεράκο».

«Δε λέω τίποτα!»

«Θα πεις και θα παραπείς!» Της έσφιξε τον καρπό με τόση δύναμη, που η Τζόις έκανε μια γκριμάτσα πόνου. «Ξέρω τι κάνω, κατάλαβες;»

Μουδιασμένα, η Τζόις μετέφρασε την πρόκληση. Ο Βαν Ράιν τράβηξε το πιστόλι του και το πέταξε στα πόδια του Νυαρόνγκα. «Αν χάσω, ο νικητής μπορεί να το κρατήσει», δήλωσε.

Αυτό τους έπεισε. Μια ντουζίνα ενθουσιώδεις νεαροί σάλταραν με κραυγές μπροστά, στο φως της φωτιάς. Ο Νυαρόνγκα βρυχήθηκε κάτι και με χτυπήματα τους επανέφερε στην τάξη. Το βλέμμα του άρχισε να περιφέρεται άγριο από τον ένα στον άλλο και ξαφνικά έδειξε με το κοντάρι έναν από αυτούς. «Τούτος είναι ο γιος μου, ο Κουσάλου. Ας υπερασπιστεί αυτός την τιμή της πατριάς και της φυλής».

Ο τ' Κελανός δεν είχε το μπόι του Βαν Ράιν αλλά είχε σχεδόν το ίδιο πλάτος. Οι μυώνες πάλλονταν σαν φίδια κάτω από την γούνα του. Τα μυτερά δόντια του γυάλιζαν καθώς έκανε μπροστά, μ' ένα τόμαχωκ στο δεξί χέρι κι ένα σιδερένιο μαχαίρι στο αριστερό. Οι άλλοι αρσενικοί έκαναν πίσω, σχηματίζοντας ολόγυρα έναν φαρδύ κύκλο όπου άστραφταν μάτια και έτοιμα όπλα. Ο Γιουλόμπου τράβηξε την Τζόις παράμερα. Τα δάχτυλά του στο μπράτσο της έτρεμαν από υπε-

ρέντασηι. «Και τι δε θα 'δινα να τον πολεμούσα εγώ!» ψιθύρισε.

Όταν ο Κουσάλου άρχισε να τον τριγυρίζει σκυφτά, ο Βαν Ράιν γύρισε μεγαλόπρεπα σαν πλανήτης στον άξονά του. Τα μπράτσα του κρέμονταν γοριλοειδή από τους συσπειρωμένους ώμους του. Οι φλόγες έριχναν πορτοκαλιές πινελιές στα τραχιά χαρακτηριστικά του κάτω από το κράνος. «Νυ-α-αα!» γρύλισε προκλητικά.

Ο Κουσάλου άφησε μια βρισιά και τίναξε το τόμαχωκ με φοβερή δύναμη. Στη στιγμή το αριστερό χέρι του Βαν Ράιν κινήθηκε με απίστευτη σβελτάδα. Τα δάχτυλά του άρπαξαν το όπλο στον αέρα και το κορμί του τραβήχτηκε πίσω. Το λουρί του τόμαχωκ τεντώθηκε και ο Κουσάλου έπεσε με τα μούτρα καταγής. Την άλλη στιγμή ο Βαν Ράιν ριχνόταν στην αντεπίθεση.

Ο Κουσάλου έκανε τούμπα και πρόλαβε να σηκωθεί στα πόδια του. Η λεπίδα του άστραψε στον αέρα. Ο Βαν Ράιν μπλοκάρισε το χτύπημα με το δεξί καρπό. Ύστερα το αριστερό χέρι του Γήινου σφίχτηκε σ' έναν κόμπο του λουριού του τόμαχωκ και τράβηξε πάλι. Ο Κουσάλου έπεσε στο ένα γόνατο. Ο Βαν Ράιν έστριψε αστραπιαία το χέρι του πίσω στη ράχη. Μια κραυγή ξέφυγε από τα χείλη του κάθε τ'Κελανού.

Με μια μαχαιριά ο Κουσάλου έκοψε το λουρί. Γρυλίζοντας τινάχτηκε πάλι στα πόδια του και χίμηξε μπροστά. Ο Βαν Ράιν του έχωσε μια καλοζυγισμένη κλοτσιά στην κοιλιά, τραβώντας το πόδι του πριν ο άλλος προλάβει να το αρπάξει. Ο Κουσάλου τραντάχτηκε, και ο Βαν Ράιν του κατέβασε μια κοφτή του καράτε στο πλάι του λαιμού.

Ο Κουσάλου κλονίστηκε αλλά δεν έπεσε. Ο Βαν Ράιν μόλις και πρόλαβε να σκύψει κάτω από τη λεπίδα του μαχαιριού και τραβήχτηκε πίσω. Ο Κουσάλου στά-

θηκε εκεί για μια στιγμή να ξαναβρεί την ανάσα του. Ύστερα χύθηκε μπροστά σαν αγριόγατος.

Η εξέλιξη ήταν τώρα γοργή. Ο Βαν Ράιν άρπαξε τον Κουσάλου στον αέρα και τον εκσφενδόνισε σωρό κουβάρι πάνω από τον ώμο του. Το κορμί του έσκασε στο χώμα με γδούπο. Ο Βαν Ράιν περίμενε. Ο Κουσάλου εξακολουθούσε να κρατά το μαχαίρι. Σηκώθηκε πάλι και άρχισε να ζυγώνει σκυφτά. Αίμα έτρεχε από το ρουθούνι του.

«Λα σι νταρέμ λα μάγο...», τραγουδούσε ο Βαν Ράιν. Καθώς ο Κουσάλου έκανε να τον καρφώσει, ο Γήινος του άρπαξε το δεξί μπράτσο, τον γύρισε τα μπρος πίσω και τον καθήλωσε μπρούμυτα στο χώμα.

Ο Κουσάλου έσκουξε από πόνο. Ο Βαν Ράιν πάτησε με δύναμη το γόνατό του στη ράχη του άλλου. «Πες δεν το ξανακάνω», του είπε λαχανιασμένα.

«Θα προτιμήσει να πεθάνει αντί να παραδοθεί», εξεφώνισε η Τζόις.

«Εντάξει. Θα τον πείσουμε με το δύσκολο τρόπο». Ο Βαν Ράιν απέσπασε το μαχαίρι από τα δάχτυλα του άλλου και το κλότσησε πέρα. Ύστερα τράβηξε το βάρος του από τον Κουσάλου. Αλλά ο τ' Κελανός δεν είχε προλάβει καλά καλά να σηκωθεί, όταν μια γαντοφορεμένη γροθιά καρφώθηκε στο στομάχι του, κάνοντάς τον να τρικλίσει πίσω. Ο Βαν Ράιν συνέχισε να του κατεβάζει αδυσώπητα τη μια γροθιά μετά την άλλη, μέχρι που ο πολεμιστής βούλιαξε στο χώμα.

Ο έμπορος στάθηκε λίγο πιο πίσω. Η Τζόις τον κοίταξε με μάτια γουρλωμένα από φρίκη. «Μην ανησυχείς, δεν τρέχει τίποτα», την καθησύχασε. «Δεν του έκανα καμιά μόνιμη αβαρία».

Ο Νυαρόνγκα βοήθησε το γιο του να σταθεί στα πόδια του και δυο άλλοι τον πήραν από κεί. Ένας σιγανός θρηνητικός ήχος ακουγόταν από το πλήθος

των συγκεντωμένων τ'Κελανών. Ήταν κάτι που η Τζόις άκουγε για πρώτη φορά.

Ο Βαν Ράιν κι ο Νυαρόνγκα στάθηκαν αντίκρυ ο ένας στον άλλο. «Απέδειξες την αξία σου, αρσενικέ του ουρανού», είπε αργά ο τ' Κελανός. «Για κάποιον που δεν έχει γη, πολεμάς γερά και ήταν καλό που δεν τον σκότωσες».

Η Τζόις μετέφρασε ανάμεσα στους λυγμούς της. «Πες του», αποκρίθηκε ο Βαν Ραίν, «πως δε σκότωσα το νεαρό πολεμιστή γιατί δεν υπήρχε λόγος να το κάνω. Ύστερα πες του ότι διαθέτω όση γη θέλω». Έδειξε ψηλά, προς τ' άστρα που τρεμόφεγγαν στο θολό, ανεμοδαρμένο ουρανό. «Πες του ότι εκεί είναι τα εδάφη του κυνηγιού μου, πανάθεμά με».

Όταν τ' άκουσε αυτά ο Νυαρόνγκα ρώτησε σχεδόν παρακλητικά. «Αλλά τότε τί γυρεύεις στη γη μας; Τι θα κερδίσεις;»

«Ήρθαμε να βοηθήσουμε —» Η Τζόις δάγκωσε απότομα τη γλώσσα της και μετέφρασε την ερώτηση στον Βαν Ράιν.

«Χα!» έκανε ευχαριστημένα ο Γήινος. «Φτάσαμε επιτέλους στο ψαχνό». Κοντοκάθισε πλάι σε μια φωτιά. Οι αρχηγοί των πατριών τον μιμήθηκαν, και οι γιοι τους ζύγωσαν κι αυτοί ν' ακούνε. Ο Γιουλόμπου ψιθύρισε χαρούμενα. «Μας αποδέχονται σαν φίλους».

«Δεν ήρθα να σας αρπάξω τη γη ή τα θηράματά σας», είπε ο Βαν Ράιν με γλυκερή φωνή. «Ήρθα μονάχα να κλείσουμε συμφωνίες με καλά κέρδη και για τις δυο πλευρές». Και πρόσθεσε προς την Τζόις. «Σίγουρα αυτοί οι τύποι έχουν εμπορικές συναλλαγές μεταξύ τους, αλλιώς δε θα είχαν τόσα πράγματα».

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκε εκείνη βουλιάζοντας αδύναμα στο πλευρό του. «Και οι σχέσεις τους με την

πόλη στηρίζονται καθαρά στο πάρε δώσε, όπως σου είπα και πριν».

«Τότε θα καταλαβαίνουν από παζαρέματα. Πες τους λοιπόν ότι εκείνα τα ραμολιμέντα στο βουνό μας ζήλεψαν. Πες τους ότι έβαλαν τους Σάνγκα να ριχτούν στον καταυλισμό μας. Όλη την αλήθεια, δίχως περισσότερη σάλτσα απ' όση χρειάζεται».

«Είσαι σίγουρος; Εγώ νόμιζα ότι ήθελες να τους δώσεις την εντύπωση πως είμαστε πολύ δυνατοί. Θες τώρα να παραδεχτούμε ότι είμαστε φυγάδες;»

«Τότε, πες ότι... πώς το λένε στα στρατιωτικά ανακοινωθέντα όταν ο εχθρός σε πάρει φαλάγγι και τρέχεις με τα σώβρακα; Α, ναι! Πες τους ότι κάναμε τακτική αναδίπλωση σε προκαθορισμένες θέσεις για στρατηγικούς λόγους».

Η Τζόις τα μετέφρασε. Κεραίες αναρθώθηκαν στα κεφάλια των ιθαγενών, μάτια στένεψαν και όπλα σηκώθηκαν πάλι ψηλά. «Ζητάτε καταφύγιο σε μας;» ρώτησε δύσπιστα ο Νυαρόνγκα.

«Όχι», αποκρίθηκε ο Βαν Ράιν «Πες του ότι ήρθαμε να τους προειδοποιήσουμε, γιατί αν τους εξοντώσουν όλους δε θα μπορέσουμε να κάνουμε εκείνες τις ωραίες συμφωνίες με τα πολλά κέρδη. Πες τους ότι οι Σάνγκα έχουν τώρα τα όπλα μας από το θόλο και σκοπεύουν να κινηθούν με τις σύμμαχες φυλές τους στην περιοχή της Ορδής Ροκουλέλα».

Η Τζόις αναρωτήθηκε αν είχε ακούσει σωστά. «Μα εμείς δεν... δηλαδή... δεν είχαμε όπλα μαζί μας εκτός από μερικά προσωπικά πιστόλια. Και όλοι θα τα πήραν μαζί τους φεύγοντας».

«Τούτοι δω το ξέρουν;»

«Μα... δηλαδή... θα σε πιστέψουν;»

«Ωραίο μου ξανθούλι με τις καμπύλες σου στις σω-

στές θέσεις, σου δίνω τη διαβεβαίωση του Νίκολας Βαν Ράιν ότι τίποτα δε θα πίστευαν πιο εύκολα».

Διστακτικά, η Τζόις μετέφρασε το παραμύθι. Η αντίδραση ήταν φοβερή. Άρχισαν όλοι να τρέχουν πάνω κάτω στον καταυλισμό, χοροπηδώντας και κραδαίνοντας τα όπλα τους, με αλαλαγμούς και ουρλιαχτά σαν αγέλη λύκων. Μονάχα ο Νυαρόνγκα έμεινε ασάλευτος, αν και το τρίχωμα της γούνας του ήταν ανορθωμένο.

«Ώστ' έτσι, ε;» γρύλισε τραχιά. Η φωνή του ήταν σαν ψίθυρος στο γενικό σαματά.

«Για ποιον άλλο λόγο θα μας ρίχνονταν οι Σάνγκα, και μάλιστα με τη βοήθεια των Αρχαίων;» αντιρώτησε ο Βαν Ράιν.

«Ξέρεις πολύ καλά για ποιο λόγο», απάντησε η Τζόις. «Οι Αρχαίοι τους δωροδόκησαν, εκμεταλλεύτηκαν τις δεισιδαιμονίες τους και πιθανώς να τους πρόσφεραν και τα μέταλλά μας για να φτιάξουν μαχαίρια».

«*Για*, σίγουρα, αλλά μετάφρασε στο γερο-διάβολο τα λόγια μου όπως τα είπα. Ρώτα τον, δεν είναι λογικό ότι οι Σάνγκα θα δέχονταν να το κάνουν αν ήταν να κερδίσουν τέτοια φοβερά όπλα έτσι και τα Γερόντια τους έδιναν το μπαρούτι; Μετά πες του ότι οι Ξεκούτηδες φαίνεται να υποστηρίζουν την Ορδή των Σάνγκα... πώς είπαμε ότι τη λένε;»

«Γιαγκόλα».

«Μάλιστα... Πες του πως, ύστερα απ' όσα έφτασαν ώς τ' αφτιά σου, έχεις σοβαρούς λόγους να πιστεύεις ότι οι Σάνγκα θα μπουν επικεφαλής της Ορδής Γιαγκόλα και θα στραφούν δυτικά για να διώξουν την Ορδή Ροκουλέλα από τούτη τη θαυμάσια χώρα τους».

Ο Νυαρόνγκα και οι άλλοι υποδέχτηκαν με δυσοίωνη σιωπή τα λόγια της Τζόις και δε δυσκολεύτηκαν κα-

θόλου να χάψουν την ιδέα. Όπως η κοπέλα είχε πει στον Βαν Ράιν, ο πόλεμος ήταν κάτι το άγνωστο στους τ' Κελανούς. Αυτό που τους έλεγε δεν περιέγραφε πόλεμο, αλλά μάλλον μια νομαδική μετακίνηση λαών σε νέα κυνηγετικά εδάφη. Κάτι τέτοια ήταν πολύ συχνά στον ετοιμοθάνατο πλανήτη τους. Όταν μια περιοχή γινόταν εντελώς χέρσα κι έρημη, οι κάτοικοί της ήταν αναγκασμένοι ή να διώξουν κάποιους άλλους από τη δική τους ή να πεθάνουν στην προσπάθεια.

Η διαφορά τώρα ήταν ότι οι Γιαγκόλα δεν έρχονταν σπρωγμένοι από την πείνα. Υποτίθεται ότι απλώς πρόβλεπαν αυτό το ενδεχόμενο και συνωμοτούσαν ν' αρπάξουν κι άλλη γη με τα κλεμμένα όπλα, κυριαρχώντας έτσι πάνω απ' όλους.

«Δεν τους φανταζόμουνα τόσο τέρατα» είπε ο Νυαρόνγκα.

«Και δεν είναι», διαμαρτυρήθηκε η Τζόις στον Βαν Ράιν. «Τους κατασυκοφαντείς με τόσο απαίσιο τρόπο που... που...»

«Πώς κάνεις έτσι; Τα πάντα επιτρέπονται στον έρωτα και την προπαγάνδα. Πρότεινε τώρα στον Νυαρόνγκα να στραφούμε όλοι προς το Κουσουλόνγκο, συγκεντρώνοντας ενισχύσεις στο δρόμο μας. Αυτό για να εξακριβώσουμε αν όλα αυτά είναι αλήθεια και να εκμεταλλευτούμε όσο υπάρχει καιρός το αβαντάζ των αριθμών».

«Θες να τους βάλεις να φαγωθούν μεταξύ τους! Αρνούμαι να γίνω συνένοχος σε μια τέτοια πράξη. Καλύτερα να πεθάνω πρώτα».

«Κοίτα, κουκλίτσα μου, κανένας δε σκοτώθηκε ακόμη. Μπορεί να μη χρειαστεί καν. Θα σου εξηγήσω αργότερα. Αλλά τώρα πρέπει να το εκμεταλλευτούμε, γιατί στη βράση κολλάει το σίδερο. Δες τους πώς βράζουν τώρα! Μην τους δώσεις καιρό να κρυώσουν πριν

πάρουν την απόφαση της εκστρατείας». Ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά του. «Νομίζεις ότι ο χουζούρης, καλοπερασάκιας και φοβιτσιάρης γερο-Νίκολας Βαν Ράιν κάνει κέφι να μπλέξει με πολέμους; Όχι δα! Μια αναπαυτική πολυθρόνα, ένα παγωμένο ποτό, ένα αφροδισιακό πούρο, μια κασέτα που να παίζει το *Άινε Κλάινε Ναχτμουζίκ* ενώ το κότερό του θ' αρμενίζει μ' ένα τσούρμο ωραία κορίτσια κατά τη μεριά της Πολυνησίας... αυτά μόνο θέλει και τίποτα άλλο. Πολλά είναι; Άντε τώρα, γίνε πάλι το παλιό καλό κορίτσι που ήσουν πάντοτε και βόηθα να τους ανάψω τα αίματα για μάχη».

Παγιδευμένη από την ίδια της τη σαστιμάρα, η Τζόις ακολούθησε τις οδηγίες του. Την ίδια νύχτα καβαλάρηδες ξεκίνησαν να μεταφέρουν μηνύματα στις άλλες πατριές της Ορδής Ροκουλέλα που βρίσκονταν στην περιοχή.

Το ξεκίνημα προς τ' ανατολικά έγινε νύχτα, για ν' αποφύγουν τον ακόμη οργισμένο ήλιο. Όλοι σχεδόν οι αρσενικοί, ενήλικοι και έφηβοι, ήταν στην πορεία, ενώ οι θηλυκιές και τα μικρά παρέμειναν στον καταυλισμό. Φορούσαν ριχτούς μανδύες και κελεμπίες, με τα *μπασάι* τους σκεπασμένα με κουβέρτες για προστασία από τη φοβερή φαγούρα που επηρέαζε το εκτεθειμένο δέρμα των τ' Κελανών πλασμάτων σε τέτοιες περιόδους. Τα περισσότερα φορτισμένα σωματίδια από τον ήλιο χτυπούσαν τον πλανήτη στη διάρκεια της μέρας, αλλά το μαγνητικό πεδίο ήταν αρκετό για να μεταφέρει ένα μέρος τους στο αντίθετο ημισφαίριο. Παρ' όλα αυτά, η ομάδα κάλυπτε τις αποστάσεις με αρκετή ταχύτητα. Κοιτάζοντας από τα παράθυρα του οχήματος, η Τζόις τους έβλεπε σαν ακαθόριστες σιλουέτες κάτω από τα δυο φεγγάρια. Γλιστρούσαν στο ανώμαλο έδαφος, με τις αιχμές από τα δόρατά τους να γυαλίζουν πότε πότε στο σκοτάδι. Πάνω από το σιγανό βουητό της μηχανής μπορούσε ν' ακούσει τις φωνές τους, καθώς και το υπόκωφο ποδοβολητό από τις γυμνές οπλές των ζώων τους.

«Βλέπεις», φλυαρούσε ο Βαν Ράιν, «μπορεί να μην είμαι πολύ καιρό εδώ, αλλά έχω περάσει από πολλούς πλανήτες κι έχω διαβάσει αναφορές για πολύ περισσότερους. Είναι κάτι που χρειάζεται στη δουλειά μου. Υπάρχουν πάντοτε παραλληλισμοί. Πρόσεξα αρκετά σ' αυτούς τους τ' Κελανούς για να μαντέψω από ανάλογες περιπτώσεις τους βασικούς μηχανισμούς της σκέψης τους. Εσείς της Εσπεράντσα, αντίθετα, δεν έχετε τόση πείρα. Όπως οι περισσότερες αποικίες, είστε πολύ αποκομμένοι από την κυρίως γαλαξιακή κοινωνία κι έχετε χάσει επαφή με τις εξελίξεις, όπως για παράδειγμα τις σύγχρονες τεχνικές εξερεύνησης. Αυτό φάνηκε αμέσως από το γεγονός ότι δεν κάνατε μελέτες ψυχολογίας βάθους από την πρώτη κιόλας στιγμή, αλλ' αντίθετα δεχτήκατε τα πάντα όπως έδειχναν στην επιφάνεια. Ποτέ μην το κάνεις αυτό, Τζόις. Πάντοτε να δαγκώνεις το νόμισμα που σε πληρώνουν, γιατί ζούμε σ' ένα ανελέητο και μοχθηρό σύμπαν».

«Φαίνεται να ξέρεις τι κάνεις, Νικ», παραδέχτηκε εκείνη. Ο Βαν Ράιν της χαμογέλασε πλατιά και σήκωσε το χέρι της στα χείλη του. Η Τζόις τραύλισε κάτι άναρθρα περί ζεστάματος καφέ και λάκισε. Δεν ήθελε να τον πονέσει· τελικά ήταν ένας αξιαγάπητος γεράκος κατά βάθος.

Όταν ξαναγύρισε στο μπροστινό κάθισμα και κάθισε σε απόσταση ασφαλείας από τα χέρια του, τον ρώτησε.· «Λοιπόν, για λέγε, τι συμπεράσματα έβγαλες για την ψυχολογία τους; Πώς νομίζεις ότι δουλεύει το μυαλό τους;»

«Δεχτήκαμε σαν δεδομένο ότι είναι σαν τους πολεμοχαρείς πρωτόγονους ιθαγενείς της παλιάς Γης», της εξήγησε. «Φαινομενικά η ιδέα έστεκε. Διαθέτουν νοημοσύνη και γλώσσα, έχουν λογική και μιλάνε μαζί σας· αυτό σας έκανε να τους φαντάζεστε εύκολα κατανοητούς. Εκείνο που ξεχάσατε, νομίζω, είναι ότι η συνειδητή νοημοσύνη δεν είναι παρά ένα μικρό μέρος του εαυτού. Το μόνο που κάνει είναι να μας βοηθά ν' αποκτάμε αυτό που θέλουμε. Αλλά το ίδιο το θέλουμε — η τροφή, η στέγη, το σεξ και το καθετί — πηγάζει από πολύ πιο βαθιά. Δεν υπάρχει καμία λογική αιτία γιατί πρέπει κανείς να μείνει ζωντανος. Αλλά είναι κάτι που το απαιτεί το ένστικτο, έτσι το θέλουμε και συνειδητά. Το ένστικτο πάλι είναι κάτι που μας έρχεται από πολύ παλιά στην εξέλιξη. Ήμαστε ζώα πολύ πριν μάθουμε να σκεφτόμαστε και...» —Τα μάτια του Βαν Ράιν στράφηκαν μ' ευλάβεια προς τον ουρανό — «αποκτήσουμε ψυχή. Πρέπει να καθίσεις και να σκεφτείς πώς εξελίχθηκε μια ράτσα πριν μπορέσεις να την καταμαδήσεις... συγνώμη, να την κατανοήσεις».

Ξεροκατάπιε και συνέχισε.

«Ο άνθρωπος τώρα, όπως λένε οι ειδικοί, ξεκίνησε σαν πίθηκος που έγινε σαρκοφάγος όταν λιγόστεψαν τα δάση της Αφρικής πριν από εκατομμύρια χρόνια. Τότε ήταν που άρχισε να περπατάει κανονικά όρθιος και ανέπτυξε χέρια για να φτιάχνει όπλα μια και δε διέθετε νύχια και δόντια σαν τα λιοντάρια. Αυτοί λοιπόν είμασε, οι Χόμο Σάπιενς, πολεμοχαρείς και με ένστικτα κυνηγού φονιά. Αλλά δεν είμαστε αποκλειστικά τέτοιοι. Εξακολουθούμε να είμαστε παμφάγοι και μπορούμε να ζήσουμε ακόμη και με λάχανα αν χρειαστεί. Σκέτη αηδία για φαγητό, αλλά βολευόμαστε και με δαύτα. Οι πρόγονοί μας ήταν ειρηνικοί συλλέκτες καρπών και ζούσαν τρώγοντας ο ένας τις ψείρες του

άλλου για πολύ περισσότερα χρόνια απ' ό,τι σαν κυνηγοί. Αυτό φαίνεται.

»Οι τ' Κελανοί, από την άλλη μεριά, ήταν σαρκοβόρα από την εποχή που περπατούσαν στα τέσσερα. Αν και όχι πολύ ικανά σαρκοβόρα. Δεν ήταν ειδικευμένα, δε διέθεταν ισχυρά νύχια και τα σαγόνια τους δεν ήταν πολύ δυνατά έστω και αν είναι δυνατότερα από τ' ανθρώπινα. Αυτός είναι και ο λόγος που ανέπτυξαν χέρια κι εργαλεία και απέκτησαν μεγάλο εγκέφαλο. Όμως δεν έχουν ίχνος φυτοφάγου στην καταγωγή τους, όπως εμείς. Και διαθέτουν πολύ ισχυρότερα φονικά ένστικτα. Επιπρόσθετα, δεν είναι τόσο αγελαίοι και κοινωνικοί. Τα σαρκοβόρα δεν μπορούν να είναι. Έτσι και μαζευτούν πολλοί κυνηγοί σε μια περιοχή, τα θηράματα παίρνουν δρόμο... Αλήθεια, έγινε ο καφές;»

«Νομίζω». Η Τζόις γέμισε το φλιτζάνι του. Ο Βαν Ράιν τον ρούφηξε, αδιαφορώντας για τη θερμοκρασία του. Ήταν αρκετά ζεματιστός για να ξεφλουδίσει τον ουρανίσκο της Τζόις έτσι και αποτολμούσε να τον μιμηθεί. Ταυτόχρονα, συνέχισε να οδηγεί κανονικά, χρησιμοποιώντας τα δάχτυλα του γυμνού ποδιού του.

«Αρχίζω να καταλαβαίνω», του είπε με αυξανόμενο ενθουσιασμό. «Γι' αυτό δεν ανέπτυξαν ποτέ κανονικά έθνη ούτε έκαναν αληθινούς πολέμους. Οι μεγάλες οργανώσεις τους είναι πράγματα εντελώς τεχνητά, που δεν απαιτούν καμία πίστη ή πατριωτισμό. Δεν πολεμούν ούτε πεθαίνουν για την Ορδή τους, όπως κι ένας άνθρωπος δε θα πολεμούσε ούτε θα πέθαινε για... τη λέσχη του μπριτζ του, ας πούμε».

«Μμμ, πάντως έχω δει κάτι φονικές ματιές στο τραπεζάκι του μπριτζ... Αλλά, για, έχεις πιάσει την ιδέα. Η πατριά είναι η φυσική μονάδα εδώ, σαν την οικογένεια των ανθρώπων. Η φυλή, με τους δεσμούς αίματος

που χαρακτηρίζει τα μέλη της, είναι απλώς ένα σκαλοπάτι πιο πέρα. Θα συγκινεί τους τ' Κελανούς σχεδόν όσο κι έναν άνθρωπο η ιδέα της πατρίδας. Αλλά η Ορδή; *Νιε*. Αυτή δεν είναι παρά μια συμβατική ρύθμιση για καθαρά πρακτικούς λόγους.

»Όχι ότι στην πατριά ή τη φυλή όλα είναι μέλι γάλα. Υπάρχουν συγκρούσεις όπως στις ανθρώπινες οικογένειες και εμφύλιοι πόλεμοι. Και θυμήσου ότι οι τ' Κελανοί διαθέτουν πολύ ισχυρότερα μαχητικά ένστικτα από τα δικά μας. Έτσι έχουν πολλές συμπλοκές κι αιματοχυσίες, αλλά μονάχα σε μικρή κλίμακα, που δεν τις παίρνουν και πολύ στα σοβαρά. Μου είπες ότι δεν έχουν βεντέτες. Αυτό σημαίνει ότι δε θεωρούν κακό το να σκοτώνει κάποιος κάποιον άλλο. Αντίθετα, το να μην είναι κάποιος μαχητής — αν είναι αρσενικός τουλάχιστον — τους φαίνεται αφύσικο, σχεδόν ανώμαλο».

«Ώστε... γι' αυτό ήταν τόσο ψυχροί απέναντί μας; Εννοώ προς την αποστολή της Εσπεράντσα».

«Αυτός ήταν ένας από τους λόγους. Όχι ότι περίμεναν να πολεμάτε σε συγκεκριμένες στιγμές. Κανένας δεν πήγαινε γυρεύοντας να πολεμήσει μαζί σας, ιδίως όταν δε δίνατε αφορμή αλλ' απεναντίας ήσαστε και χρήσιμοι. Όμως η συμπεριφορά σας σαν σύνολο τους φαινόταν ακατανόητη. Πίστεψαν ότι είχατε κάποιο κουσούρι κι ένιωθαν μια καλοπροαίρετη περιφρόνηση. Ήταν αναγκαίο ν' αποδείξω ότι ήμουν το ίδιο σκληρός με αυτούς αν όχι και σκληρότερος. Αυτό ικανοποίησε τα ένστικτά τους, που έπαψαν ν' αντιδρούν, και μπόρεσαν να με ακούσουν με σεβασμό».

Ο Βαν Ράιν άφησε κάτω το άδειο φλιτζάνι του καφέ και σήκωσε το τσιμπούκι του. «Κάτι ακόμη που σας έλειπε ήταν ο εδαφικός χώρος. Τα ζώα και στη Γη έχουν το ένστικτο να καθορίζουν και να προστατεύουν

μια περιοχή που είναι γι' αυτά ζωτικός χώρος. Τα ίδιο και οι άνθρωποι. Αλλά για τα σαρκοφάγα αυτό το ένστικτο είναι κυριολεκτικά πανίσχυρο γιατί, αν διωχθούν από κει που υπάρχει η λεία τους, δεν μπορούν να ζήσουν με ρίζες και φρούτα. Πεθαίνουν.

»Είδες από μόνη σου πώς αντιμετωπίζονταν περιφρονητικά οι ιθαγενείς που δεν μπορούσαν να κρατήσουν μια θέση στα προγονικά κυνηγετικά εδάφη και κατέφευγαν σε σας. Εσείς οι Εσπεραντσανοί δε διαθέτατε παρά μονάχα ένα θόλο σ' ένα άχρηστο κομμάτι γης. Ύστερα αρχίσατε τα κηρύγματα ότι δεν είχατε σκοπό ν' αρπάξετε τη γη κανενός και τα παρόμοια. Χα! Έτσι πίστεψαν ότι είτε λέγατε ψέματα —ίσως αυτός είναι ένας από τους λόγους που σας ρίχτηκαν οι Σάνγκα— είτε ήσαστε αφύσικα αδύναμα πλάσματα».

«Μα δεν μπορούσαν να καταλάβουν;» ρώτησε η Τζόις. «Περίμεναν ότι κι εμείς, που στο κάτω κάτω δεν τους μοιάζουμε καν, θα σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο;»

«Οι πιο εξελιγμένοι και πολιτισμένοι τ'Κελανοί θα μπορούσαν να πιάσουν την ιδέα», αποκρίθηκε ο Βαν Ράιν. «Αλλά εσείς είχατε να κάνετε με απλοϊκούς βαρβάρους».

«Με εξαίρεση τους Αρχαίους. Είμαι σίγουρη ότι αυτοί κατάλαβαν...»

«Μπορεί. Είναι πιθανό. Αλλά αποτελούσατε θανάσιμη απειλή γι' αυτούς. Δεν το καταλαβαίνατε; Για αιώνες εκείνοι ήταν οι γραφιάδες, οι γιατροί, οι τεχνίτες, οι γνώστες του ήλιου. Ύστερα ήρθατε εσείς κι αρχίσατε να κάνετε την ίδια δουλειά με τη δική τους, μονάχα πολύ καλύτερα. Τι περιμένατε να κάνουν; Να σας φιλήσουν τα πόδια; Ή να φιλήσουν κανένα άλλο μέρος του κορμιού σας; Όχι δα! Μην ξεχνάς ότι είναι κι εκείνοι σαρκοβόρα, μαθημένοι να πολεμάνε».

«Μα ποτέ δεν είχαμε σκοπό να τους αντικαταστήσουμε!»

«Θυμήσου», της τόνισε ο Βαν Ράιν κουνώντας προς το μέρος της την πίπα του, «η λογική είναι μονάχα ο υπηρέτης του ενστίκτου. Στα Γερόντια κόβει πολύ το μυαλό τους. Μπορούν να καθίσουν σ' έναν τόπο, ανάμεσα σε τοίχους. Δεν κυνηγούν. Αλλά φαντάζεσαι ότι αυτό σημαίνει πως δεν έχουν το ένστικτο του ζωτικού χώρου; Χα! Ούτε γι' αστείο! Απλώς το έχουν εξιδανικεύσει. Η δουλειά που κάνουν, *αυτό* είναι ο ζωτικός τους χώρος... κι εσείς πήγατε να τον καταπατήσετε!»

Η Τζόις καθόταν κοιτάζοντας σαν χαμένη έξω στη νύχτα. Πέρασε κάμποση ώρα πριν βρει τη δύναμη να διαμαρτυρηθεί. «Μα τους εξηγήσαμε, και είμαι σίγουρη ότι το κατάλαβαν. Τους εξηγήσαμε ότι ο πλανήτης τους θα πεθάνει δίχως βοήθεια».

«*Για, για.* Αλλά ένας από τη φύση του γεννημένος μαχητής φοβάται το θάνατο λιγότερο από άλλα πλάσματα. Εξάλλου, αυτός ο θάνατος ήταν προγραμματισμένος για χίλια χρόνια μετά, έτσι δεν είπες; Αυτός είναι πολύς χρόνος για να τον πιάσει κανείς με το συναίσθημα. Η δική σας απειλή ήταν πιο άμεση και αληθινή».

Ο Βαν Ράιν άναψε το τσιμπούκι του. «Χώρια απ' αυτά», συνέχισε με το τσιμπούκι στα δόντια. «Οι φλυαρίες σας περί γενικής συνεργασίας και τα παρόμοια τους κάθισαν κάπως βαριά στο στομάχι. Αμφιβάλλω αν μπορούσαν στ' αλήθεια να καταλάβουν τι τους λέγατε. Τα σαρκοβόρα δε συνεργάζονται παρά μόνο σε πολύ αμελητέα κλίμακα. Δεν είναι πρακτικό γι' αυτά. Δε διαθέτουν τέτοια ένστικτα. Κόβω το κεφάλι μου ότι οι Ορδές —που, θυμήσου, δεν είναι έθνη όπως τα εννοούμε εμείς— δε θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν τι τους λέγατε. Μπορεί οι Αρχαίοι να είχαν κά-

ποια αόριστη ιδέα για τα κίνητρά σας, αλλά δεν τα συμμερίζονταν ούτε στο ελάχιστο. Δε γίνεται να οργανώσεις αυτά τα πλάσματα. Πιο εύκολα θα κάνατε πίστα αγώνων τα δαχτυλίδια του Κρόνου. Είναι κάτι διαμετρικά αντίθετο με τη φύση τους».

«Μα εσύ τους οργάνωσες για πόλεμο!» φώναξε η Τζόις με πόνο στη φωνή.

«Κάθε άλλο. Απλώς τους έδωσα έναν κοινό σκοπό για την ώρα. Πίστεψαν τα όσα είπα για τα όπλα που έμειναν στο θόλο. Με μυαλά σαν τα δικά τους, ήταν το ευκολότερο πράγμα να το πιστέψουν. Για τον τρόπο σκέψης τους, ασφαλώς και είχατε οπλοστάσιο — είναι φυσικό να έχουν όλοι. Ασφαλώς και θα το χρησιμοποιούσατε αν σας δινόταν η ευκαιρία —και ποιος δε θα το 'κανε; Προφανώς, δε σας δόθηκε η ευκαιρία· οι Σάνγκα σας αιφνιδίασαν. Το υπόλοιπο παραμύθι, το δήθεν σχέδιο της Γιαγκόλα ν' αρπάξει τα εδάφη της Ροκουλέλα, τους φαίνεται αρκετά λογικό για ν' αξίζει τον κόπο να το ερευνήσουν άμεσα».

«Αλλά τι σκοπεύεις να τους βάλεις να κάνουν;» Η Τζόις δεν μπορούσε να συγκρατήσει άλλο τα δάκρυά της. «Να επιτεθούν στην ορεινή πόλη; Δεν μπορούν να επιβιώσουν δίχως τους Αρχαίους».

«Μπορούν, αν τους υποκαταστήσουν οι άνθρωποι».

«Μα... μα... δε γίνεται... δεν πρέπει...»

«Ίσως δε θα χρειαστεί καν», αποκρίθηκε ο Βαν Ράιν. «Πρέπει να το παίξω βλέποντας και κάνοντας όταν φτάσουμε. Θα δούμε». Άφησε κάτω το τσιμπούκι του. «Έλα τώρα, μη μου είσαι τόσο μελαγχολική. Αλλά κλάψε αν αυτό σ' ανακουφίζει. Ο μπαμπάς Νίκυ θα σου σκουπίσει τα ματάκια και τη μυτούλα σου». Της πρόσφερε το μπράτσο του. Η Τζόις το άρπαξε, έχωσε

το πρόσωπό της στο στήθος της και ξέσπασε σε αναφιλητά μέχρι που την πήρε ο ύπνος.

Το όρος Κουσουλόνγκο ορθωνόταν σαν τέρας στην πεδιάδα, ο ένας γκρεμός πάνω απ' τον άλλο, με πετρώδεις πλαγιές και παγετώνες στα ενδιάμεσα, ώσπου οι μυτερές κορφές του φάνταζαν τραχιές στο φόντο του ηλιακού δίσκου. Η Τζόις ποτέ δεν είχε ξανανιώσει την παγωνιά και το καταθλιπτικό σκοτάδι τούτου του κόσμου όπως τώρα που σκαρφάλωναν το ανηφορικό μονοπάτι. Ένα στρώμα από κουβέρτες προστάτευε από την ανθρώπινη θερμοκρασία της στολής της το κερασφόρο ζώο που καβαλούσε. Ο άνεμος ούρλιαζε στον άδειο, ζοφερό ουρανό κι ανάμεσα από τα κατσάβραχα, μαστιγώνοντας την και κάνοντας να πλαταγίζει το μπαϊράκι στην άκρη της λόγχης του Γιουλόμπου που πήγαινε μπροστά. Κοιτάζοντας πίσω της, σε μια ιλιγγιώδη κατηφοριά από πέτρα, είδε τον Νυαρόνγκα και τους πέντε έξι άλλους αρχηγούς που τους είχε επιτραπεί να έρθουν με την ομάδα. Οι μανδύες τους ανέμιζαν ολόγυρα και τα δόρατά τους λικνίζονταν πάνω κάτω σύμφωνα με το βηματισμό των ζώων τους. Στο λιγοστό φως δεν μπορούσε να ξεχωρίσει το χρώμα της γούνας τους, αλλά της φάνηκε σαν να διέκρινε κάτι από τη βλοσυρή έκφραση στα πρόσωπά τους. Κάτω, πολύ χαμηλά, στα ριζοβούνια, περίμεναν οι δικοί τους, πεντακόσιοι οπλισμένοι και οργισμένοι πολεμιστές Ροκουλέλα. Αλλ' αυτοί ήταν αθέατοι στα σκοτάδια του σούρουπου, και αν πέθαινε εκεί στα ψηλώματα δε θα μπορούσαν να της προσφέρουν άλλο από μια εκδίκηση που δεν επιζητούσε.

Η Τζόις ανατρίχιασε και πλησίασε το *μπασάι* της πιο κοντά στο άλλο που ξεφύσαγε κι αγκομαχούσε κάτω από το βάρος του Βαν Ράιν. Τα γόνατά τους άννι-

ξαν. «Τουλάχιστον έχουμε κάποια παρέα», του είπε. Ήξερε ότι η παρατήρηση ήταν χαζή, αλλά ένιωθε την ανάγκη να πει κάτι για να σπάσει τη μονοτονία του ουρλιαχτού του ανέμου. «Δόξα τω Θεώ που η ηλιακή έκλαμψη έσβησε τόσο γρήγορα».

«Για, δε χάσαμε διόλου χρόνο», αποκρίθηκε ο έμπορος. «Κάναμε μονάχα τρεις μέρες από το Λουμπαμπάρου ως εδώ, πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα. Χώρια που μαζέψαμε και αρκετούς συμμάχους στο δρόμο».

Η Τζόις αναλογίστηκε ρεμβαστικά την πορεία τους. Ο Βαν Ράιν είχε ξοδέψει το χρόνο του προσπαθώντας να τη διασκεδάσει και, απρόσμενα, τα είχε καταφέρει αρκετά καλά. Αλλά μετά είχαν φτάσει, και οι Σάνγκα είχαν σκαρφαλώσει γοργά το βουνό, πριν τους προλάβουν οι Ροκουλέλα. Οι επιτιθέμενοι αναγκάστηκαν να σταματήσουν, μη θέλοντας ν' αντιμετωπίσουν τα κανόνια. Έτσι συμφώνησαν ν' αρχίσουν διαπραγματεύσεις, αλλά η Τζόις δεν μπορούσε να φανταστεί άλλο από αιματηρή κατάληξη. Οι Αρχαίοι μπορεί να επέτρεπαν στην ομάδα τους να ξανακατέβει σώα το βουνό, αλλά μπορεί και όχι. Όμως, όποια κι αν ήταν η εξέλιξη στο σημείο αυτό, πολλοί πολεμιστές θα ήταν τροφή για τα όρνια πριν από την αυγή.

Ω, ναι, παραδέχτηκε από μέσα της, φοβάμαι και για το τι με περιμένει έτσι και γυρίσω ζωντανή στην Εσπεράντσα. Θα έχω υποκινήσει μια μάχη! Δέκα χρόνια σωφρονιστική φυλάκιση, αν είμαι τυχερή... εκτός κι αν το σκάσω με τον Νικ και ποτέ, μα ποτέ δεν ξαναγυρίσω πίσω. Αλλά και το να σπρώξω εκείνους τους θερμόαιμους νεαρούς κυνηγούς στο θάνατο!

Η Τζόις τράβηξε απότομα τα χαλινάρια της, σχεδόν έτοιμη να λακίσει πίσω προς την έρημο. Το ζώο σκίρτησε κάτω από τα σκέλια της. Ο Βαν Ράιν την άρπαξε από τον ώμο. «Ηρέμησε, σε παρακαλώ», γρύλι-

σε. «Πρέπει να πετύχει η μπλόφα μας με τους τύπους του ρετιρέ. Θα είναι φοβερά πιο δύσκολο να τους δουλέψουμε απ' ό,τι τους νομάδες».

«Θα τα καταφέρουμε;» τον ρώτησε ικετευτικά. «Μπορούν να υπερασπίσουν το κάθε πέρασμα. Είμαι σίγουρη ότι διαθέτουν εφόδια ν' αντέξουν σε πολιορκία για περισσότερο καιρό απ' όσο... θ' αντέχαμε εμείς».

«Αν μπορέσουμε να τους κρατήσουμε εκεί για ένα μήνα, μας φτάνει. Γιατί μετά θα έρθει το σκάφος της Ένωσης».

«Αλλά μπορεί κι αυτοί να ζητήσουν ενισχύσεις. Χρησιμοποιώντας τον ηλιογράφο», παρατήρησε εκείνη, δείχνοντας προς έναν από τους σκελετικούς πύργους ψηλά. Ο καθρέφτης του γυάλιζε μουντά με κόκκινες ανταύγειες. Μονάχα τα μάτια ενός τ'Κελανού θα μπορούσαν να διακρίνουν τους άλλους, τοποθετημένους σε διάφορες αποστάσεις στους λόφους και την πεδιάδα. «Ή μπορεί αγγελιαφόροι τους να ξεγλιστρήσουν μέσα από τις γραμμές μας —έτσι αραιά που είμαστε— και να ξεσηκώσουν εναντίον μας ολόκληρη την Ορδή Γιαγκόλα».

«Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Θα δούμε. Τώρα κλείσε το στοματάκι σου και άσε με να σκεφτώ».

Συνέχισαν σιωπηλά το δρόμο τους, με μόνο ήχο το ουρλιαχτό του ανέμου. Μια ώρα αργότερα έφτασαν σ' έναν τοίχο που έφραζε το μονοπάτι. Αδιάβατες πλαγιές από χαλαρά χαλίκια και πέτρες υψώνονταν δεξιά κι αριστερά. Στην καμάρα μπροστά τους ήταν στημένα δυο πρωτόγονα κανόνια. Πίσω τους στέκονταν τέσσερα μέλη της φρουράς της πόλης, με αναμμένους πυρσούς έτοιμους πάνω από τα φιτίλια. Πάνω στον τοίχο ήταν στημένοι φρουροί με πέτσινα κράνη

και θώρακες, οπλισμένοι με τόξα και δόρατα. Οι σιδερένιες αιχμές τους γυάλιζαν στις σκιές.

Ο Γιουλόμπου έκανε μπροστά, αγέρωχος με το νέο σεβασμό που είχε κερδίσει στις πατριές. «Ανοίξτε να περάσουν οι πανίσχυροι άνθρωποι του ουρανού που καταδέχτηκαν να συνομιλήσουν με τους πατριάρχες σας», φώναξε προστακτικά.

«Χα!» αποκρίθηκε περιφρονητικά ο επικεφαλής των φρουρών. «Από πότε οι άνθρωποι του ουρανού απόκτησαν το κουράγιο έστω κι ενός ξεκοιλιασμένου *γιανγκούλου;*»

«Πάντοτε διέθεταν το κουράγιο ενός εξαγριωμένου *μακαβόλο*», ανταπάντησε ο Γιουλόμπου. Το δάχτυλό του χάιδεψε την κόψη του μαχαιριού του. «Αν γυρεύεις απόδειξη, σκέψου μονάχα ποιος τόλμησε να κλείσει τους Αρχαίους στο κλουβί του βουνού τους».

Ο πολεμιστής γρύλισε κάτι νευριασμένα, συγκέντρωσε την ψυχραιμία του και δήλωσε δυνατά. «Μπορείτε να περάσετε, τότε, και θα είστε ασφαλής όσο θα ισχύει η ειρήνη ανάμεσά μας».

«Τέρμα τα χαζολογήματα», γάβγισε ο Βαν Ράιν. «Ή περνάμε ή αρπάζουμε τα παλούκια που 'χετε για όπλα και σας τα χώνουμε εκεί που σπάνια χώνονται τυχαία». Η Τζόις απέφυγε να το μεταφράσει. Ο Νίκυ είχε τόσα προτερήματα, φτάνει μόνο να μην έλεγε τέτοιες προστυχιές! Αλλά είχε περάσει δύσκολα χρόνια, ο δύστυχος. Δεν είχε βρεθεί κανένας να τον πάρει από το χέρι και... Δίχως τον παραμικρό δισταγμό, ο Βαν Ράιν ξεκίνησε και συνέχισε το δρόμο του, περνώντας ανάμεσα από τα κανόνια.

Το μονοπάτι κατέληγε σε ένα φαρδύ πλάτωμα μπροστά από τα τείχη της πόλης. Και άλλες μπούκες κανονιών τους σημάδευαν από τα περάσματα. Καμιά εικοσαριά πολεμιστές έκαναν τις βόλτες τους πάνω

κάτω με περισσότερη πειθαρχία απ' ό,τι συναντούσε κανείς στις Ορδές. Τα μάτια της Τζόις έπεσαν στις τρεις μορφές που περίμεναν στην πύλη. Φορούσαν λιτούς λευκούς μανδύες και το τρίχωμά τους ήταν γκριζαρισμένο από τα χρόνια. Αλλά τα μάτια τους κοιτούσαν αγέρωχα τους νεοφερμένους.

Η Τζόις δίστασε. «Ξέρεις... αυτός είναι ο αρχιγραφέας—» άρχισε να λέει.

«Δε θέλω συστάσεις με τους γραμματείς και το κατώτερο προσωπικό», την έκοψε ο Βαν Ράιν. «Θα πάμε κατευθείαν στο μεγάλο αφεντικό».

Η Τζόις σάλιωσε τα χείλη της και μετέφρασε. «Ο αρχηγός των ανθρώπων του ουρανού απαιτεί άμεσες διαπραγματεύσεις».

«Ας γίνει κι έτσι», αποκρίθηκε ο Αρχαίος με άχρωμη φωνή. «Αλλά πρέπει ν' αφήσετε τα όπλα σας εδώ».

Ο Νυαρόνγκα γύμνωσε απειλητικά τα δόντια του.

«Δε γίνεται διαφορετικά», του θύμισε η Τζόις. «Ξέρεις το ίδιο καλά όπως κι εγώ ότι, με το νόμο των πατέρων, κανένας εκτός από τους Αρχαίους και τους πολεμιστές που γεννήθηκαν στην πόλη δεν μπορεί να περάσει την πύλη με τα όπλα του». Ήδη η θήκη του πιστολιού της, όπως και του Βαν Ράιν, ήταν άδεια.

Η Τζόις μπορούσε σχεδόν να νιώσει την απόγνωση να πλακώνει τις καρδιές των Ρακουλέλα, και θυμήθηκε τα όσα είχε πει ο Βαν Ράιν για τα ένστικτα. Ο αφοπλισμός ενός τ'Κελανού ήταν κάτι σαν συμβολικός ευνουχισμός. Οι πολεμιστές έδειξαν κουράγιο για τα προσχήματα, πετώντας κάτω τα όπλα τους και αφιππεύοντας για ν' ακολουθήσουν με αλύγιστο βήμα τον Βαν Ράιν. Αλλά η Τζόις πρόσεξε πως τα μάτια τους έπαιζαν ολόγυρα, σαν παγιδευμένων ζώων, μόλις πέρασαν την πύλη.

Η Πόλη του Κουσουλόνγκο ορθωνόταν σε τετράγωνους κλιμακωτούς όγκους, μαύρη και πελώρια κάτω από τους πυργίσκους της. Οι δρόμοι ήταν σαν στενά φαράγγια που φιδογύριζαν ανάμεσα στα κτίσματα, γεμάτα ανέμους και σφυροκοπήματα από τα εργαστήρια των σιδεράδων. Οι γνήσιοι κάτοικοί της παραμέριζαν στο πέρασμα των βαρβάρων, μαζεύοντας τους μανδύες τους με μια κίνηση σαν να ήθελαν ν' αποφύγουν την επαφή μαζί τους. Οι τρεις σύμβουλοι δεν έλεγαν λέξη· σιωπή έπεφτε παντού, καθώς βάδιζαν προς την καρδιά τούτης της ακρόπολης, τόσο που η Τζόις ένιωσε τη διάθεση να στριγκλίσει.

Στο κέντρο της πόλης υψωνόταν ένα τετράγωνο κτίσμα είκοσι μέτρα ψηλό, δίχως παράθυρα, με μοναδικά ανοίγματα την πόρτα και τις τρύπες εξαερισμού. Οι φρουροί σήκωσαν τα σπαθιά τους σε χαιρετισμό καθώς οι ιεράρχες τους περνούσαν από την είσοδο. Η Τζόις άκουσε ένα σιγανό βογκητό φόβου πίσω της. Οι Ροκουλέλα ακολούθησαν τους ανθρώπους στο εσωτερικό, αλλά μάλλον ήταν πια άχρηστοι για οτιδήποτε. Το φωτισμένο από πυρσούς σπηλαιώδες εσωτερικό ήταν έξυπνα μελετημένο να προκαλεί τρόμο και δέος σ' έναν κυνηγό.

Έξι λευκοντυμένοι γέροντες ήταν καθισμένοι σε ημικυκλικό βάθρο. Ο τοίχος πίσω τους ήταν καλυμμένος μ' ένα μωσαϊκό, ζωηρό ακόμη και σε τούτο το τρεμουλιαστό μισοσκόταδο, που έδειχνε τον ήλιο σε στιγμή έκλαμψης. Ο Νυαρόνγκα ρούφηξε σφυριχτά την ανάσα μέσα από τα δόντια του. Το μωσαϊκό ήταν μια υπενθύμιση της δύναμης των Αρχαίων. Είναι γεγονός, συλλογίστηκε η Τζόις, ότι οι άνθρωποι θα μπορούσαν να τους αντικαταστήσουν στο ρόλο τους, αλλά ήταν δύσκολο να ξεπεραστούν οι πανάρχαιες συνήθειες.

Οι οδηγοί τους κάθισαν και αυτοί. Οι νεοφερμένοι παρέμειναν όρθιοι. Η σιωπή έγινε ακόμη πιο βαριά.

Η Τζόις ξεροκατάπιε κάμποσες φορές και άρχισε. «Μιλώ για λογαριασμό του Νίκολας Βαν Ράιν, πατριάρχη των ανθρώπων του ουρανού και σύμμαχο των φυλών της Ρακουλέλα. Ήρθαμε για ν' απαιτήσουμε δικαιοσύνη».

«Εδώ υπάρχει δικαιοσύνη», αποκρίθηκε ο κοκαλιάρης γέρος στο κέντρο του βάθρου. «Εγώ ο Ολούμπα, γιος του Ακούλο, Αρχαιογεννημένος, αρχηγός του συμβουλίου, μιλώ για την πόλη Κουσουλόνγκο. Γιατί σηκώσατε δόρυ εναντίον μας;»

«Χα!» έκανε σαρκαστικά ο Βαν Ράιν μόλις του μετέφρασαν τα λόγια. «Ρώτα καλύτερα το γερο-ιπποπόταμο γιατί εκείνοι άρχισαν πρώτοι τη φασαρία».

«Εννοείς το γερο-υποκριτή», διόρθωσε αυτόματα η Τζόις.

«Εννοώ αυτό που είπα. Έλα τώρα. Ξέρω πολύ καλά γιατί σκάρωσαν τη βρομοδουλειά, αλλά θέλω ν' ακούσω πώς θα το δικαιολογήσει».

Η Τζόις μετέφρασε την ερώτηση. Ο Ακούλο μάζεψε τις κεραίες του, μια κίνηση που μαρτυρούσε σκεπτικισμό, και μουρμούρισε. «Αυτό είναι παράξενο. Ποτέ οι Αρχαίοι δεν έλαβαν μέρος σε διαμάχες κάτω από τα βουνά. Όταν επιτεθήκατε στους Σάνγκα, τους προσφέραμε καταφύγιο, αλλά αυτό είναι παλιό έθιμο. Ευχαρίστως θα διευθετήσουμε τη μεταξύ σας διένεξη και θα ρυθμίσουμε ένα δίκαιο διακανονισμό, αλλά η διαφορά σας δε μας αφορά».

Η Τζόις πρόλαβε τον Βαν Ράιν ξεσπώντας με αγανάκτηση. «Ανατίναξαν τους τοίχους μας. Ποιοι άλλοι εκτός από σας θα μπορούσαν να τους διαθέσουν τα μέσα;»

«Α, μάλιστα», έκανε ο Ακούλο χαϊδεύοντας τα μουστάκια του. «Καταλαβαίνω τον τρόπο της σκέψης σου, θηλυκιά του ουρανού. Είναι πολύ φυσικό. Λοιπόν, όπως σκοπεύει να εξηγήσει τούτο το συμβούλιο, σε περίπτωση που φτάσουν εδώ κι άλλοι συμπατριώτες σας και μας κατηγορήσουν, είναι γεγονός ότι πουλάμε πυ-

ροτεχνήματα. Οι Σάνγκα αγόρασαν μια μεγάλη ποσότητα από μας. Δεν τους ρωτήσαμε γιατί. Κανένας νόμος δεν καθορίζει πόσο πρέπει ν' αγοράζουν την κάθε φορά. Φαίνεται ότι οι ίδιοι άδειασαν από μέσα το μπαρούτι τους και το χρησιμοποίησαν εναντίον σας».

«Τι είπε;» ρώτησε ο Βαν Ράιν.

Η Τζόις έκανε τη μετάφραση. Ο Νυαρόνγκα, με αρκετό κουράγιο μια και οι Αρχαίοι τον άκουγαν, μουρμούρισε. «Σίγουρα οι πατριές των Σάνγκα θα υποστηρίξουν αυτό το παραμύθι. Ένα ψέμα είναι φτηνό αντίτιμο αν είναι ν' αποκτήσουν όπλα σαν τα δικά σας».

«Για τι όπλα μιλάς;» παρενέβη ένας σύμβουλος.

«Για κείνα που είχαν στις αποθήκες τους οι άνθρωποι του ουρανού και που άρπαξαν οι Σάνγκα για να τα χρησιμοποιήσουν ενάντια στην Ορδή μου», απάντησε τραχιά ο Νυαρόνγκα. Το στόμα του πήρε μια περιφρονητική έκφραση. «Και ύστερα σου λένε για την ουδετερότητα των Αρχαίων!»

«Μα... Όχι!» Ο Ακούλο έγειρε μπροστά και η φωνή του δεν ήταν πια τόσο ατάραχη. «Είναι αλήθεια ότι η Πόλη του Κουσουλόνγκο δεν έκανε τίποτα για ν' αποθαρρύνει την επίθεση στον καταυλισμό των ανθρώπων του ουρανού. Είναι αδύναμοι και δειλοί, νόμιμη λεία για τον καθέναν. Εξάλλου, προκαλούσαν αναταραχή ανάμεσα στις φυλές, υπονομεύοντας τους τρόπους των προγόνων μας—»

«Χάρη στους οποίους πλούτισε η Πόλη του Κουσουλόνγκο», τον διέκοψε η Τζόις.

Ο Ακούλο την αγριοκοίταξε για μια στιγμή αλλά συνέχισε απευθυνόμενος στον Νυαρόνγκα: «Από την επιδρομή τους οι Σάνγκα απόκτησαν πλούσια λάφυρα σε μέταλλα. Θα φτιάξουν πολλά καλά μαχαίρια. Αλλ' αυτά δε θ' αυξήσουν τόσο τη δύναμή τους για να επιτεθούν ποτέ σε ξένα εδάφη δίχως να τους σπρώχνει η απόγνωση. Μας είχε απασχολήσει κι εμάς αυτό το ενδεχόμενο και δε θέλαμε να συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο. Εκείνο που απασχολεί τους Αρχαίους είναι να διατη-

ρηθεί η σωστή ισορροπία των πραγμάτων. Αν φύγουν οι άνθρωποι του ουρανού που την έθεσαν σε κίνδυνο, η ισορροπία θα επανέλθει. Λίγο μέταλλο παραπάνω στα χέρια της Ορδής Γιαγκόλα δε θ' αλλάξει τα πράγματα. Οι άνθρωποι του ουρανού δε φαίνονταν να έχουν πολλά όπλα, εκτός από λίγα μικρά φορητά. Αυτά τα πήραν μαζί τους φεύγοντας. Δεν υπήρχε κανένα οπλοστάσιο στο θόλο για να το κάνουν δικό τους οι Σάνγκα. Οι φόβοι σας είναι αβάσιμοι».

Η Τζόις τα μετέφραζε ψιθυριστά όλα αυτά στο Βαν Ράιν. Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Εντάξει. Πες τους τώρα εκείνα που σου είπα να πεις».

«Προχώρησα πολύ για να κάνω πίσω», παραδέχτηκε η Τζόις μελαγχολικά. «Όμως είχαμε όπλα!» φώναξε στους Αρχαίους. «Και πολλά μάλιστα. Εκατοντάδες, κιβώτια ολόκληρα, που δεν προλάβαμε να χρησιμοποιήσουμε πριν η επίθεση μας αναγκάσει να φύγουμε».

Η σιωπή έπεσε βαριά στην αίθουσα. Οι σύμβουλοι κοιτάχτηκαν με φρίκη. Οι φλόγες των πυρσών τρεμόπαιξαν, και οι σκιές κυνηγούσαν η μια την άλλη στους τοίχους ολόγυρα. Οι αρχηγοί Ροκουλέλα παρακολουθούσαν τη σκηνή με βλοσυρή ικανοποίηση, έχοντας αποκτήσει πάλι ένα μέρος από το κουράγιο τους.

«Μα... μα... μα», τραύλισε τελικά ο Ακούλο, «εσύ είπες —σε ρώτησα ο ίδιος κάποτε— ότι δεν είχατε παρά μονάχα ελάχιστα...»

«Φυσικά», αποκρίθηκε η Τζόις. «Δε θέλαμε να δείξουμε την αληθινή μας δύναμη».

«Οι Σάνγκα δεν ανέφεραν τίποτα τέτοιο».

«Και περιμένατε να σας το πούνε;» Η Τζόις άφησε λίγο να το χωνέψουν και συνέχισε. «Ούτε και θα βρείτε τα όπλα αν ψάξετε στην όαση. Δεν αντιστάθηκαν στην επίθεσή μας με πυροβόλα, συνεπώς τα όπλα δε θα βρίσκονται εδώ κοντά. Το πιο πιθανό είναι να τα μετέφεραν αμέσως στην περιοχή της Γιαγκόλα για να μοιραστούν αργότερα».

«Θα το δούμε αμέσως αυτό», γρύλισε κοφτά ένας άλλος Αρχαίος. «Φρουρός!» Ένας πολεμιστής μπήκε από την καμάρα της εισόδου. «Φέρε τον εκπρόσωπο των φιλοξενούμενών μας φυλών».

Ενώ περίμεναν, η Τζόις ενημέρωσε τον Βαν Ράιν για τα νεώτερα που είχαν ειπωθεί. «Καλά πάμε ως εδώ», σχολίασε ο έμπορος. «Αλλά μετά έρχεται το δύσκολο μέρος της υπόθεσης, αν και όχι τόσο δύσκολο όσο να σου πάρει κανείς ένα φιλάκι».

«Άκου λόγια!» έκανε η Τζόις κοκκινίζοντας. «Είσαι εντελώς ανυπόφορος».

«Αρκετά ανυπόφορος, ναι, όχι απόλυτα... Α, η παράσταση συνεχίζεται».

Ένας λιπόσαρκος τ'Κελανός με τη φορεσιά των Σάνγκα μπήκε στην αίθουσα. Εκεί στάθηκε και δίπλωσε τα χέρια του στο στήθος, αγριοκοιτάζοντας τους Ροκουλέλα. «Αυτός είναι ο Μασότου, γιος του Μπατούζι», τον συνέστησε ο Ακούλο. Ύστερα έγειρε μπροστά με διαπεραστικό βλέμμα. «Οι άνθρωποι του ουρανού λένε ότι πήρατε πολλά τρομερά όπλα από τον καταυλισμό τους. Είναι αλήθεια αυτό;»

Ο Μασότου σκίρτησε ξαφνιασμένος. «Ασφαλώς όχι! Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από κείνο το άδειο πιστόλι που σας έδειξα όταν κατεβήκατε την αυγή».

«Ώστε οι Αρχαίοι ήταν πραγματικά συνεννοημένοι με τους Σάνγκα», γρύλισε ένας τ' Κελανός από την ομάδα του Βαν Ράιν.

Ύστερα από ένα σύντομο σάστισμα, ο Ακούλο ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και δήλωσε με παγερή φωνή. «Πολύ καλά. Γιατί να το αρνιόμαστε τελικά; Η Πόλη του Κουσουλόνγκο επιδιώκει το καλό όλου του κόσμου, που είναι και το δικό της καλό. Και τούτοι οι πονηροί ξένοι έφερναν καινούριες συνήθειες που ανέτρεπαν τις παλιές. Μήπως δε σας έκαναν σκόπιμα πιο μαλακούς προετοιμάζοντας την εισβολή των δικών τους; Για ποιον άλλο λόγο περιφέρονταν εδώ κι εκεί στα εδάφη σας; Τι άλλο μπορεί να είχαν κατά νου;

Ναι, τούτο το συμβούλιο παρότρυνε τους Σάνγκα να τους εξοντώσουν όπως τους αξίζει».

Αν και οι χτύποι της καρδιάς της σχεδόν σκέπαζαν τα λόγια της, η Τζόις κατάφερε να μεταφράσει αυτά τα λόγια στον Βαν Ράιν. Τα χείλη του εμπόρου σφίχτηκαν. «Ώστε τώρα το ομολογούν και μπροστά μας», μουρμούρισε. «Ωστόσο πρέπει να έχουν έτοιμο κάποιο παραμύθι για να το σερβίρουν στους Γήινους που μπορεί να έρθουν και να τους πείσουν να μην ξαναπατήσουν το πόδι τους εδώ. Είναι φως φανάρι ότι δε σκοπεύουν να μας αφήσουν να κατέβουμε ζωντανοί από τούτο το βουνό, βγάζοντάς τους ψεύτες αργότερα». Αλλά δεν της είπε τίποτα για να το μεταφράσει εκείνη στους ιθαγενείς.

Ο Ακούλο έστρεψε το δάχτυλό του προς τον Μασότου. «Ισχυρίζεσαι, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι του ουρανού είναι ψεύτες και ότι δε βρήκατε οπλοστάσιο;»

«Ναι». Ο Σάνγκα κοίταξε κατάματα τον Νυαρόνγκα. «Α, οι δικοί σας ανησυχούσαν μήπως χρησιμοποιήσουμε όλη αυτή τη δύναμη για να πάρουμε τα εδάφη σας», συμπέρανε σωστά. «Λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε. Μπορείτε ν' αναχωρήσετε ειρηνικά και να μας αφήσετε να τελειώσουμε το ξεκαθάρισμα των ξένων».

«Δε *φοβηθήκαμε* ποτέ», τον διόρθωσε ο Νυαρόνγκα. Παρ' όλα αυτά, η ματιά που έριξε προς τους Γήινους μαρτυρούσε αμφιβολία.

Ένας από τους Αρχαίους στο βάθρο ανασάλεψε ανυπόμονα. «Αρκετά μ' αυτή την ιστορία», είπε. «Ήδη είδαμε μια ακόμη απόδειξη των προβλημάτων που μας δημιουργούν οι άνθρωποι του ουρανού. Φωνάξτε τους φρουρούς να τους σκοτώσουν. Ας γίνει ειρήνη μεταξύ των Σάνγκα και όλων των Ροκουλέλα. Στείλτε τους όλους σπίτια τους κι ας τελειώνουμε».

Η Τζόις τέλειωσε τη βιαστική της μετάφραση τη στιγμή που ο Ακούλο άνοιγε το στόμα του. «Κολοβατηρίδια και γραφειοκράτες!» ξέσπασε ο Βαν Ράιν.

«Μη βιάζεσαι τόσο, φιλαράκο». Απλώνοντας το χέρι του κάτω από την εξάρτυση για την ανακύκλωση του αέρα τράβηξε το κρυμμένο ενεργειακό του πιστόλι. «Παρακαλώ, ακίνητοι όλοι».

Κανένας τ'Κελανός δε σάλεψε, ούτε έβγαλε τσιμουδιά. Ο Βαν Ράιν πισωπάτησε προς τον τοίχο απ' όπου μπορούσε να καλύπτει και την πόρτα. «Και τώρα, ας κουβεντιάσουμε πιο φιλικά», χαμογέλασε.

«Ο νόμος παραβιάστηκε», τραύλισε ο Ακούλο.

«Όπως και η μεταξύ μας συμφωνία ασυλίας που μας υποσχέθηκες», του πέταξε η Τζόις, αν και κανένας σ' αυτό τον πλανήτη δε θεωρούσε την καταπάτηση των όρκων σαν κάτι σοβαρότερο από απλό παράπτωμα. Από μέσα της κόντευε να λιποθυμήσει από ανακούφιση. Όχι ότι το όπλο έλυνε πολλά προβλήματα. Δε θα 'ταν αρκετό για να τους βγάλει από μια πόλη γεμάτη τοξότες και λογχοφόρους, αλλά...

«Ησυχία!» βρυχήθηκε ο Βαν Ράιν, και η φωνή του αντιλάλησε από τον ένα πέτρινο τοίχο στον άλλο. Δυο φρουροί χίμηξαν μέσα, αλλά κοκάλωσαν απότομα αντικρίζοντας το όπλο.

«Ελάτε κι εσείς στο πάρτι μας», τους έγνεψε ο Βαν Ράιν. «Έχουμε άνεση χώρου και μπόλικες ενεργειακές φορτίσεις για τον καθένα». Γυρίζοντας προς την Τζόις είπε πιο σιγά. «Ωραία, τώρα θα δούμε κατά πόσο έχουμε αρκετό νιονιό για να μην καταλήξουμε ήρωες. Πες τους ότι ο Νίκολας Βαν Ράιν έχει κάτι να τους πει, και μετάφραζε καθώς θα μιλάω».

Με την ψυχή στο στόμα, η Τζόις μετέφρασε το μήνυμα. Τα τιγρίσια κορμιά μπροστά της δε χαλάρωσαν παρά ελάχιστα. Οι Ακούλο, Νυαρόνγκα και Μασότου έγνεψαν καταφατικά. «Ας ακούσουμε τι έχει να μας πει», είπε ο Αρχαίος. «Πάντοτε υπάρχει καιρός για μάχη μετά».

«Λαμπρά». Ο γιγάντιος όγκος του Βαν Ράιν έκανε ένα βήμα μπροστά. Η κάνη του όπλου του έκανε μια ρητορική κίνηση ολόγυρα. «Πρώτα, θα 'πρεπε να ξέ-

ρετε ότι εγώ προκάλεσα όλον αυτό το σαματά κυρίως για να μπορέσουμε να μιλήσουμε. Έτσι κι ερχόμουνα εδώ μόνος, θα μου ρίχνατε ό,τι μυτερές πέτρες διαθέτετε κι αυτό δε θα ωφελούσε κανέναν μας. Συμπέρασμα: έπρεπε να έρθω με παρέα. Ο Νυαρόνγκα μπορεί να σας πει ότι ξέρω να πολεμάω σαν απλήρωτος πιστωτής αν χρειαστεί. Αλλά ίσως δε θα χρειαστεί τούτη τη φορά, ε;»

Η Τζόις μετέφρασε πρόταση με πρόταση· ύστερα περίμενε ενώ οι αρχηγοί των Γκάνγκου επιβεβαίωναν ότι οι άνθρωποι ήταν σκληρά καρύδια. Ο Βαν Ράιν εκμεταλλεύτηκε τη γενική κατάπληξη για να ξεκινήσει με γοργή λεκτική επίθεση.

«Η κατάσταση έχει τώρα ως εξής. Υποθέστε ότι οι Σάνγκα λένε ψέματα κι ότι έχουν πραγματικά βάλει στο χέρι ένα μοντέρνο οπλοστάσιο. Μπορεί ν' αποκτήσουν τόση δύναμη που ακόμη κι αυτή η πόλη να γίνει πελάτης τους αντί για 'πρώτη μεταξύ ίσων' όπως πρώτα. *Νιε;* Για να μη συμβεί κάτι τέτοιο, χρειάζεται μια κοινή συμφωνία μεταξύ των Αρχαίων, των Ροκουλέλα κι εμάς των ανθρώπων που μπορούμε να φέρουμε ισχυρότερα όπλα να σταματήσουν τους Γιαγκόλα όταν φτάσει το σκάφος σωτηρίας».

«Μα δεν έχουμε καθόλου τέτοια όπλα», επέμεινε ο Μασότου.

«Αυτό το λες εσύ», αποκρίθηκε η Τζόις. Είχε αρχίσει να μπαίνει κάπως στο νόημα του παιχνιδιού του Βαν Ράιν. «Εσείς, Αρχαίοι, κι εσείς, Ροκουλέλα, τολμάτε να δεχτείτε το λόγο του σ' ένα τόσο σοβαρό θέμα;»

Ενώ η αναποφασιστικότητα ήταν φανερή στο βάθρο, ο Βαν Ράιν συνέχισε. «Τώρα, ας πάρουμε την άλλη εκδοχή κι ας υποθέσουμε ότι είμαι ψεύτης και ότι ποτέ δεν υπήρχαν τέτοια όπλα. Στην περίπτωση αυτή οι Σάνγκα και οι Αρχαίοι πρέπει να συνεχίσουν τη συνεργασία τους. Αυτό γιατί κάποιο παραμύθι για την καταστροφή του θόλου πρέπει να σερβιριστεί στους ανθρώπους που θα έρθουν με το σκάφος από τη δική

μου γη. Όλοι, εκτός από μένα και τούτη την ωραία κουκλίτσα από δω, μπόρεσαν να ξεφύγουν. Έτσι θα γίνει γνωστό ότι οι Σάνγκα έκαναν τη δουλειά. Οι δικοί μας θα θυμώσουν φοβερά που έχασαν μια τέτοια ευκαιρία κέρδους που την προετοίμαζαν τόσο καιρό. Θα κατηγορήσουν τους Αρχαίους ότι χρησιμοποίησαν τους Σάνγκα για πιόνια τους. Έτσι μπορεί να κάνουν όλο τούτο το βουνό μπάζα κατεδάφισης, εκτός αν έχει μαγειρευτεί εκ των προτέρων ένα καλό παραμύθι που οι Σάνγκα να επιβεβαιώνουν απόλυτα και που ν' απαλλάσσει τους Αρχαίους. Σωστά; *Για.* Λοιπόν, για χρόνια μετά, οι Σάνγκα —και μαζί τους όλοι οι Γιαγκόλα— πρέπει να διατηρούν στενές σχέσεις με την Πόλη του Κουσουλόνγκο. Δε θα δεχτούν βέβαια την όλη ευθύνη δίχως κάποια ανταμοιβή, δε νομίζετε; Και ελόγου σας, Ροκουλέλα, πόσο αμερόληπτοι νομίζετε ότι θα είναι τότε οι Αρχαίοι απέναντί σας; Πόσο ακριβοδίκαιοι μπορεί να είναι όταν οι Σάνγκα θα τους εκβιάζουν; Χρειάζεστε τους ανθρώπους για να πετύχετε την ισορροπία».

«Αυτό είναι αλήθεια!» φώναξε άγρια ο Γιουλόμπου. Αλλά η Τζόις παρακολουθούσε τον Νυαρόνγκα.

Ο αρχηγός το συλλογίστηκε για κάμποσες στιγμές, ανταλλάσσοντας ματιές με τους συντρόφους του. Ύστερα είπε. «Ναι, μπορεί να 'ναι κι έτσι. Οπωσδήποτε, κανένας δε θέλει ν' αδικηθεί όταν θα φέρει εδώ τις διαφορές του για διαιτησία. Εξάλλου, μπορεί να έρθουν κακές χρονιές στη γη της Ορδής Γιαγκόλα, οπότε θα πρέπει να μεταναστέψει σε άλλες περιοχές... και τότε μια αποτυχία στην πρόβλεψη μιας αναλαμπής του ήλιου θ' αδυνάτιζε ολάκερη τη γη μας απέναντι σε ξένη εισβολή».

Η σιγή που έπεσε δεν έλεγε να τελειώσει. Το μικρόφωνο του κράνους της Τζόις έπιανε μονάχα τα τριζοβόλημα των πυρσών και τα βογκητά του ανέμου έξω από την πόρτα. Ο Ακούλο κοίταξε το στόμιο του όπλου του Βαν Ράιν δίχως να σαλεύει ούτε τρίχα. Τελικά εί-

πε: «Σπέρνεις με μεγάλη τέχνη τη διχόνοια μεταξύ μας, ξένε. Νομίζεις ότι μπορούμε να επιτρέψουμε σ' εσένα, ένα τόσο επικίνδυνο άτομο, ή σε τούτους τους αρχηγούς των πατριών που κατάφερες τώρα να κάνεις συμμάχους σου, να φύγετε από δω ζωντανοί;»

«Για», αποκρίθηκε ατάραχα ο Βαν Ράιν μέσω της Τζόις. «Γιατί δεν το έκανα με σκοπό να δημιουργήσω προβλήματα, αλλά για ν' αποδείξω προς μεγάλο σας όφελος ότι δεν μπορείτε να εμπιστεύεστε ο ένας τον άλλο και ότι χρειάζεστε τους ανθρώπους για να διατηρείται η τάξη. Βλέπεις, με τους ανθρώπους και τα όπλα τους κοντά —έτσι που ενδιαφέρονται για να διατηρηθεί η ειρήνη ανάμεσα στις φυλές και τις ορδές— μερικοί Γιαγκόλα με λίγα όπλα δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα. Ακόμη κι αν δεν υπάρχουν τα όπλα, η πόλη δε θα έχει λόγους αναγκαστικής συνεργασίας με τους Γιαγκόλα αν οι άνθρωποι επιστρέψουν ειρηνικά και δε ζητήσουν εκδίκηση για το θόλο τους. Έτσι, όπως και να 'χει, θ' αποκατασταθεί η ισορροπία ανάμεσα στους κυνηγούς και την πόλη».

«Όμως γιατί οι άνθρωποι του ουρανού θέλουν να εγκατασταθούν εδώ;» παρατήρησε καχύποπτα ο Ακούλο. «Μήπως σκοπός σας είναι να υποκαταστήσετε την Πόλη του Κουσουλόνγκο στο δικαιωματικό ρόλο της; Αλλά τότε θα πρέπει να σκοτώσετε πρώτα μέχρι και τον τελευταίο από μας εδώ στο βουνό!»

«Δε χρειάζεται», τον διαβεβαίωσε ο Βαν Ράιν. «Τα κέρδη μας θα βγουν με άλλο τρόπο. Για τα σχετικά στοιχεία ρώτησα την κοπελιά απο δω καθώς ερχόμαστε και, πιστέψτε με, δεν ξέρετε πόσο ωραία τα λέει. Α... Τζόις... ανάλαβε εσύ από δω και πέρα. Δεν είμαι σίγουρος πώς να τους μεταδώσω την ιδέα ότι είναι μάλλον άσχετοι στα θέματα χημείας».

Το στόμα της Τζόις κρέμασε μια σπιθαμή. «Νικ... θες να πεις ότι βρήκες λύση;»

«Για, για, για». Έτριψε τα χέρια του λάμποντας από ικανοποίηση. «Τα σκέφτηκα φίνα. Κάπως έτσι: Η εται-

ρία μου θ' αναλάβει δράση στον τ'Κέλα. Φυσικά, εσείς
της Εσπεράντσα θα μας βοηθήσετε να το ξεκινήσου-
με, αλλά μετά μπορείτε να πάτε να ξοδέψετε τα λεφτά
σας σε κάποιον άλλο πλανήτη που πάει κατά διαβό-
λου... ενώ ο Νικόλας Βαν Ράιν θ' αρμέγει λεφτά από
τούτον εδώ».

«Τι... τι σκέφτεσαι;»

«Κοίτα, θέλω το κρασί κούνγκου, αλλά δε θα 'λεγα
όχι και για το εμπόριο των γουναρικών. Θα μ' εφοδιά-
ζουν σχετικά οι απανταχού φυλές. Σε αντάλλαγμα, θα
τους πουλάω αμμωνία και νιτρικά άλατα από τις εγκα-
ταστάσεις αζωτοδέσμευσης που θα φτιάξουμε. Θα τα
χρειαστούν για να εμπλουτίσουν τα εδάφη τους, και
ν' αυξήσουν την παραγωγή τους ώστε να μπορούν ν'
αγοράσουν ακόμη περισσότερη αμμωνία και νιτρικά.
Εξάλλου θα τα χρειαστούν για να καλλιεργήσουν τα
βακτηρίδια αζωτοδέσμευσης με τον τρόπο που θα
τους διδάξετε εσείς. Βέβαια, όλα αυτά θα τα κάνουν
ουσιαστικά για να τους περισσέψουν λεφτά ώστε ν'
αγοράσουν μαραφέτια της σύγχρονης τεχνολογίας,
Ιδίως όπλα. Κανένας με κυνηγετικά ένστικτα δεν μπο-
ρεί ν' αντισταθεί στον πειρασμό της αγοράς όπλων·
θα δεχτεί ακόμη να γίνει και λίγο αγρότης προκειμέ-
νου να τ' αγοράσει. Και βέβαια οι αντιπρόσωποί μου
θα τους πουλάνε εργαλεία και μηχανές που θα τους
κάνουν σιγά σιγά πιο πολιτισμένους, όπως ακριβώς
τους θέλετε. Απ' όλα αυτά, η εταιρία μου Μπαχαρικών
και Ποτών θα βγάλει ένα αρκετά καλό κέρδος».

«Μα δεν ήρθαμε να τους εκμεταλλευτούμε!»

Ο Βαν Ράιν γέλασε σιγανά και σήκωσε το χέρι να στρίψει το μουστάκι του, αλλά χτύπησε στο κράνος. Έκανε μια γκριμάτσα και αποκρίθηκε. «Μπορεί αυτό να ισχύει για σας τους Εσπεραντσανούς, αλλά σίγουρα δεν ισχύει για μένα. Και, δεν το βλέπεις ότι αυτό είναι κάτι που οι φυλές μπορούν να το καταλάβουν; Η φιλανθρωπία είναι ξένη στα ένστικτά τους, αλλά όχι και το κέρδος. Δεν ξέρεις πόσο θα χαρούν όταν μας

γδάρουν στην τιμή του κρασιού. Τέρμα πια το σνομπάρισμα και οι καχυποψίες προς τους ανθρώπους... όταν καταλάβουν ότι οι άνθρωποι ήρθαν εδώ κυνηγώντας το χρήμα; Το κατάλαβες τώρα;»

Η Τζόις έγνεψε καταφατικά, μισοζαβλακωμένη. Δε θα τους άρεσε αυτή η εξέλιξη στην Εσπεράντσα. Από το υψηλό ηθικό βάθρο της η Κοινοπολιτεία της έβλεπε με περιφρόνηση την Πολεσοτεχνική Ένωση. Αλλά δεν ήταν και πολύ φανατικοί στο όλο θέμα, και αν αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να γίνει η δουλειά... «Για στάσου!» του φώναξε ξαφνικά. «Είναι και οι Αρχαίοι στη μέση. Πώς θα τους εξευμενίσεις αυτούς; Η εισαγωγή τόσων καινούριων στοιχείων στο σύστημα θα καταστρέψει τη βάση της όλης οικονομίας τους».

«Α, το είχα ήδη σκεφτεί αυτό. Θα χρειαστούμε πολλούς ντόπιους αντιπροσώπους και υπαλλήλους, έξυπνα παιδιά που να ξέρουν να κρατάνε στοιχεία, να μπορούν να επεκτείνουν τις αγορές μας και τα σχετικά. Αυτό θα δώσει διέξοδο σε πολλούς νεαρούς Αρχαίους... τι γελοία έκφραση κι αυτή! Όσο για τους υπόλοιπους... η διατήρηση της δύναμης και της αξιοπρέπειας της πόλης σαν κάτι το ξεχωριστό είναι κι αυτό μέσα στις δυνατότητές μας. Μην ξεχνάς ότι πρέπει ν' ανοιχτούν πετρελαιοπηγές και να κατασκευαστούν εργοστάσια ηλεκτρόλυσης. Τα τελευταία θα πουλάνε υδρογόνο στα εργοστάσια αμμωνίας, και οι εγκαταστάσεις καύσης πετρελαίου θα μπορούν να πουλάνε ηλεκτρική ενέργεια. Λοιπόν, εγώ θα φτιάξω όλα αυτά τα εργοστάσια και μετά θα τ' αναθέσω στους Αρχαίους να τα διευθύνουν. Αργότερα θα μπορέσουν και να τ' αγοράσουν με μακροπρόθεσμη υποθήκευση. Έτσι μια επικερδής και ζωτική δουλειά θα τους βολέψει θαυμάσια, *νιε*;» Κοντοστάθηκα κοιτάζοντας σκεφτικά σε μια σκοτεινή γωνιά. «Λες να μπορέσω να τους πάρω ένα είκοσι τοις εκατό ανατοκιζόμενο επιτόκιο ή θ' αναγκαστώ να συμβιβαστώ σ' ένα δεκαπέντε;»

Η Τζόις λίγο έλειψε να πνιγεί, και χρειάστηκε κάμ-

ποση ώρα πριν μπορέσει ν' αρχίσει την προσπάθεια της μετάφρασης όλων αυτών στη γλώσσα του Κουσουλόνγκα.

Κατά το ηλιοβασίλεμα πήραν τον κατηφορικό δρόμο του γυρισμού από το βουνό, μ' επευφημίες να τους κατευοδώνουν και φωτιές να τρεμοφέγγουν χαμηλά περιμένοντας να τους καλοσωρίσουν. Κατά κάποιο περίεργο τρόπο, το τοπίο φαινόταν τώρα στην Τζόις φωτεινότερο από πριν. Και υπήρχε ομορφιά στην απέραντη πεδιάδα της δύσης, όπου ένας ελεύθερος λαός περιπλανιόταν εκεί όσο το λαχταρούσε η καρδιά του. Οι επόμενες λίγες βδομάδες αναμονής για το αστρόπλοιο δε θα ήταν και τόσο δυσάρεστες, συμπέρανε. Εδώ που τα λέμε, θα ήταν ιδιαίτερα ευχάριστες.

«Ένα άλλο πλεονέκτημα», της έλεγε ο Βαν Ράιν αυτάρεσκα, «είναι ότι η δημιουργία μιας εμπορικής επιχείρησης με κέρδη για όλους είναι και η ασφαλέστερη εγγύηση ότι η δουλειά θα συνεχιστεί γι' αρκετό χρόνο ώστε να εξασφαλιστεί η σωτηρία του πλανήτη. Νομίζεις ότι η κυβερνησή σου θα μπορούσε να τα καταφέρει; Χα! Οι κυβερνήσεις είναι εφήμερες σαν χιονονιφάδες. Μια αλλαγή στην ιδεολογία ή την πολιτική, και... πουφ!... πάει η δουλειά σας. Αλλά στην ιδιωτική δράση, όπου ο κάθε ενδιαφερόμενος είναι χρήσιμος για το εισόδημα του άλλου, υπάρχει σταθερότητα. Οι πολιτικές πάνε κι έρχονται, αλλά η πλεονεξία παραμένει αιώνια».

«Α, όχι, δεν μπορεί να 'ναι έτσι», διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

«Λοιπόν, θα έχουμε όλο το χρόνο στο όχημα να το κουβεντιάσουμε αυτό και πολλά άλλα», αποκρίθηκε ο Βαν Ράιν. «Νομίζω ότι μπορώ ν' αυτοσχεδιάσω έναν αποστακτήρα για να βγάλουμε λίγο οινόπνευμα από το *κούνγκου*. Μετά θα του προσθέσουμε φρουτοχυμό και θα φτιάξουμε κάποιο κρασί για να συνοδεύουμε το φαγητό μας σαν άνθρωποι, πανάθεμά με».

«Εγώ... δεν πρέπει, Νίκυ... δηλαδή, οι δυο μας μόνοι...»

«Μονάχα μια φορά είν' τα νιάτα. Θες να πεις ότι χρειάζεσαι ένα φτωχό γεράκο σαν ελόγου μου για να σε μάθει τι σημαίνει να είσαι νέα;» Ο Βαν Ράιν μόλις και μετά βίας μπόρεσε να κρύψει ένα πονηρό χαμόγελο. «Εντάξει, εγώ δεν έχω καμία αντίρρηση».

Η Τζόις χαμήλωσε τα μάτια της, κοκκινίζοντας. Έπρεπε να έχει τα μάτια της τέσσερα μαζί του μέχρι που να έφτανε το αστρόπλοιο, σκέφτηκε. Αλλά, τώρα που το συλλογιζόταν, καλά θα έκανε να προσέχει και τον εαυτό της.

Βέβαια, αν τύχαινε κάποια στιγμή να χαλαρώσει λίγο την προσοχή της... Στο κάτω κάτω, ο Νικ ήταν ένα πολύ ενδιαφέρον άτομο...

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Φρέντρικ Μπράουν	Η ΑΡΕΝΑ
Λη Μπράκετ	ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΑΝΤΑΚΟΡ
Φίλιπ Ντικ	Η ΑΠΟΙΚΙΑ
Κλίφφορντ Σάιμακ	ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ
Πόουλ Άντερσον	ΖΩΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Ο δρόμος για τ' άστρα είναι ο δρόμος της Μεγάλης Περιπέτειας. Κάπου στο σύμπαν, την κάθε στιγμή που περνάει, πολιτισμοί και κόσμοι γεννιούνται, ζουν μέρες δόξας ή πεθαίνουν. Κάπου, την κάθε στιγμή, συμβαίνει κάτι το συγκλονιστικό, το συναρπαστικό, το απίστευτο...

Μια κοσμική φαντασμαγορία!

Αγωνιστείτε στην αρένα όπου κρίνεται η ίδια η ύπαρξη δύο πολιτισμών και βαδίστε για λίγο στο μοιραίο δρόμο προς μια χαμένη πόλη του Άρη. Νιώστε τον πολύμορφο τρόμο που αγκαλιάζει έναν κόσμο και ζήστε τη βίαιη επαφή με την ξένη λογική των πλασμάτων ενός άλλου. Και αν σας απογοητεύει η σκέψη ότι όλ' αυτά θα παραμείνουν ένα άπιαστο, φανταστικό όνειρο...

Θα βρείτε κάπου την ελπίδα ότι ίσως η ίδια η πόρτα του σπιτιού σας γίνει κάποτε η πύλη προς τ' άστρα και τη Μεγάλη Περιπέτεια!

Δρχ. 300

250